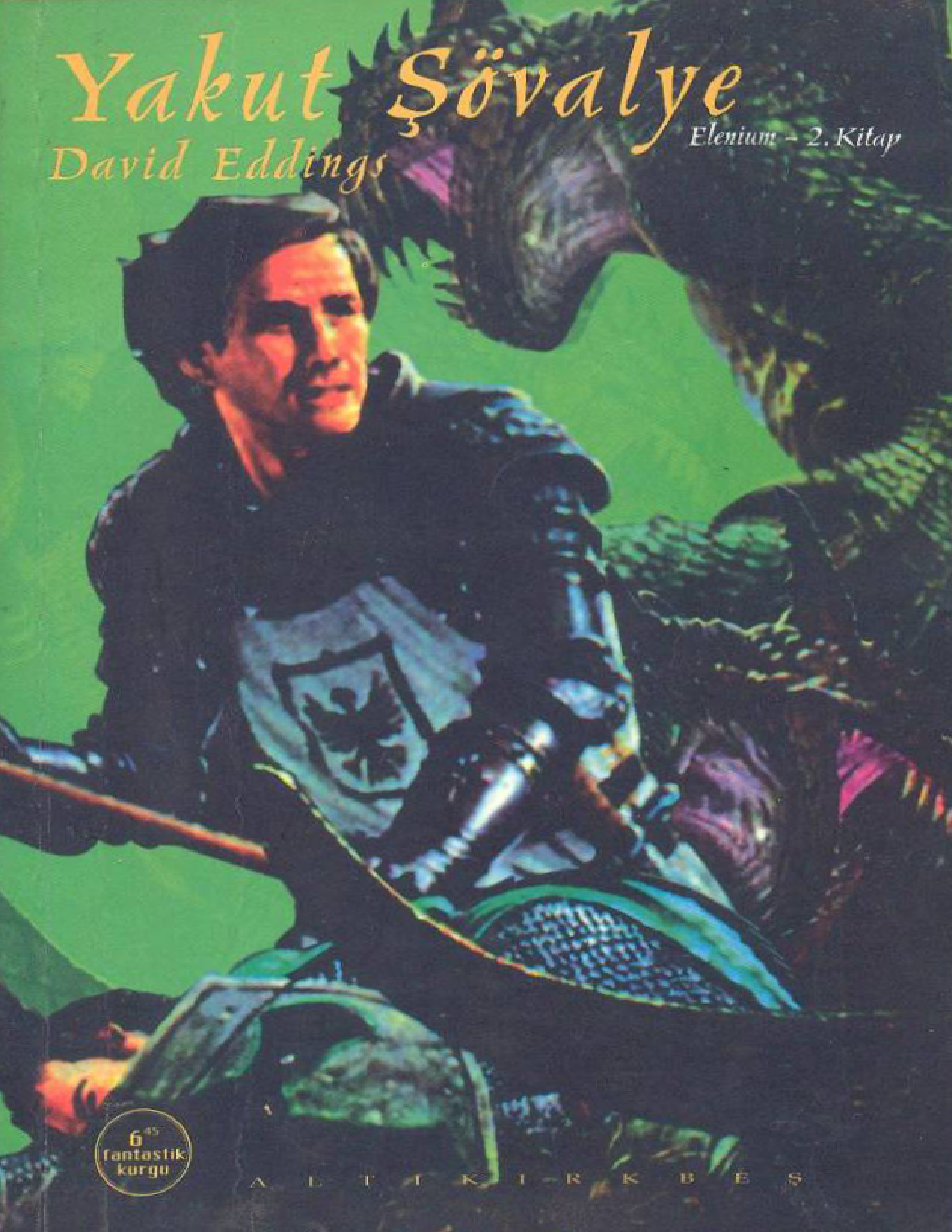

Yakut Şövalye
David Eddings
Elenium – 2. Kitap
6.45 fantastik kurgu
A L T I K I R K B E Ş

Sparhawk Aile Tarihi

Pandion Biraderliği Kayıtlarından

YİRMİBEŞİNCİ YÜZYILDA Zemochlu Otha'nın savaşçıları batı Eosia'nm Elene krallıklarını işgal ettiler ve önlerine geleni yakıp yıkarak batıya doğru yürüdüler. Otha, güçleri Randera Gölü civarındaki sislerle örtülü büyük savaş meydanında, batı krallıklarının orduları ve Kilise Şövalyeleri'nin birleşik gücüyle karşılaşana dek yenilmez gözüktü. Merkezi Lamorkand'daki savaşın işgalci Zemochların en sonunda geri püskürtülüp kendi sınırlarına doğru kaçmalarına kadar haftalarca bütün şiddetiyle devam ettiği söylenir.

Eleneler zafere böylece ulaştı ama Kilise Şövalyeleri'nin yarısı savaş meydanında vahşice öldürülmüş yatıyordu ve Elene krallarına bağlı orduların ölüleriyse binlerceydi. Sağ kalanlar evlerine dönüklerinde daha da acımasız bir düşmanla karşılaştılar - kıtlık, savaşın sıradan sonuçlarından biri.

Eosia'daki kıtlık, kıtanın nüfusunu azaltmakla tehdit ederek, nesiller boyunca sürdü. Sosyal organizasyonlar kaçınılmaz bir şekilde yıkılmaya başladı ve Elene krallıklarında politik kaos hüküm sürdü. Dönek baronlar, bağlılık yemini ettikleri krallarına sadece sözde destek verdiler. Kişisel tartışmalar genellikle çirkin ufak savaşlarla neticelendi ve çapulculuk yayıldı. Bu durum yirmiyedinci yüzyılın ilk yıllarına kadar böyle devam etti.

İşte bu karışıklık zamanı içerisinde Demos'daki ana karargâhımızın kapısında bir şövalye adayı tarikatımızın üyesi olma arzusunu kararlılıkla ortaya koyarak belirdi. Eğitimi başladığında eğitmenimiz kısa süre içinde Sparhawk isimli bu genç rahip adayının

sıradan bir adam olmadığını fark etti. Çömez arkadaşlarım ve hatta deneyimli usta Pandionları hızla geçti. Bu farklılık sadece fiziki gücünde

değildi, zihinsel yetenekleri de çok yüksekti. Styricum gizlerine olan yeteneği bu sanatları gösteren eğitmenine zevk veriyordu. Yaşlı Styric eğitmeni öğrencisine büyü eğitiminde Pandion Şövalyelerine öğretilenlerden çok daha derin yerlere doğru rehberlik etti. Demos Başpiskoposu da bu çömezin zekâsına daha az hayranlık duymuyordu ve çömez, Sör Sparhawk unvanını kazandığında felsefe ve ilahiyat tartışmalarında da ustalaşmıştı.

Sör Sparhawk'm şövalye olduğu dönemde genç Kral Antor Cimmura'da Elenia tahtına çıktı ve kısa süre içinde bu iki genç adamın hayatları karmakarışık bir biçimde birbirine bağlandı. Kral Antor, atak, hatta delicesine cesur bir gençti ve kuzey sınırı boyunca patlak veren çapulculuklar onu, çok yetersiz bir güçle ve uyarılara aldırmadan, krallığının o bölgesine cezalandırıcı bir sefer başlatma noktasına gelecek kadar kızdırdı. Haber Demos'a ulaştığında, Pandion Şövalyeleri'nin Eğitmeni aceleyle kuzeye, Krala bir yardım kolu sevk etti ve bu kolun şövalyeleri arasında Sparhawk da vardı.

Su kısa zamanda Kral Antor'un boyunu geçti. Kişisel cesaretini hiç kimse tartışamamasına rağmen deneyim eksikliği onu sık sık ciddi taktik ve stratejik hatalara itiyordu. Kuzey sınırındaki bazı soyguncu baronların arasında açıkça bir ittifak olmasına rağmen, diğerlerinin de yardıma geleceği gerçeğini düşünmeden adamlarını bir tanesine saldırttı. Böylece Kral Anto/un sayıca üstün olan gücü, ordusuna arkadan gelen beklenmedik saldırılar sonucunda yavaş yavaş azaldı. Kuzeyli baronlar, o körmüşcesine ileri atıldıkça, rahatça tekrar tekrar yan tarafından dolaşıp ona arkadan saldırdılar ve yedeklerini ağır ağır yok ettiler.

İşte durum tam böyleyken Sparhawk ve diğer Pandion Şövalyeleri savaş alanına geldiler. Genç kralı çok fena halde sıkıştıran ordular eğitimsiz ve yerel çapulcu gruplarından toplanmış kuru kalabalıktı. Başlarındaki baronlar durumu düşünüp taşınmak için geri çekildiler. Sayıları hâlâ ezici üstünlükte olmasına rağmen Pan-dionlarm savaş meydanındaki yetenekleri hesaba alınması gereken bir şeydi. Bir grup, önceki başarılarına güvenerek işbirlikçilerini saldırıya zorluyor ama yaşlı ve bilge adamlarsa dikkat edilmesini öneriyordu. Genç ya da yaşlı, baronların çoğunun Elenia tahtına

giden yolu önlerinde açık gördükleri kesinlikle ortadaydı. Kral Antor savaşta ölürse, taç kolayca onu diğer arkadaşlarından çekip alacak kadar kuvvetli olana ait olabilirdi.

Baronların, Pandionlarla Kral Antofun askerlerinin birleşik güçlerine ilk saldırıları, daha çok Kilise Şövalyeleriyle müttefiklerini ayırma ve güçlerini deneme niteliğindeydi. Karşılığın daha çok savunmaya yönelik olduğu belli olunca saldırılar çok daha ciddileşti ve en sonunda Pelosia sınırının yakınlarında bir meydan savaşı başladı. Baronların bütün güçlerini savaşa soktukları belli olur olmaz Pandionlar alışılmış acımasızlıklarıyla karşılık verdiler. İlk yoklama saldırılarında aldıkları savunma durumu, baronları tüm güçleriyle saldırtmak için tasarlanmış bir oyundu.

Savaş bir bahar gününün en iyi saatlerinde iyice sertleşti. Akşama doğru, parlak güneş ışıkları meydanı doldurduğunda, Kral Antofun kendisini korumakla görevli muhafızlarla bağlantısı koparıldı. Kendisini atsız ve başı belada buldu. Hayatını mümkün olduğu kadar pahalıya satmaya karar verdi. İşte tam bu anda Sparhawk devreye girdi. Kendine kılıcıyla kralın yanma doğru bir yol açtı ve savaş tarihi kadar eski bir şekilde ikisi sırt sırta verip düşmanı yaklaştırmadılar. Anto/un dikkafalı cesareti ve Sparhawk’m yeteneğinin birleşimi düşmanlarını yanlarına yaklaşmamaya ikna etmeye yeterliydi, ta ki Sparhawk’m kılıcı kırılana kadar. İkiliyi çevreleyen savaşçılar, zafer çığlıkları atarak öldürmek için saldırdı. Bu ölümcül bir hata oldu.

Ölülerden birinin geniş uçlu kısa savaş mızrağını kapan Sparhawk, saldıran askerlerin saflarındakilerin büyük bir kısmını yok etti. Savaşın doruk noktasına, atağı yöneten esmer yüzlü baronun iyice yaralanmış Antor’u katletmek için saldırması ve Sparhawk’m mızrağıyla ölmesiyle ulaşıldıs. Baronun ölümü askerlerinin cesaretini kırdı. Gerisin geri döndüler ve sahneyi tamamen terk ettiler.

Antor’un yaraları ciddiydi, Sparhawk’ınkiler ise sadece biraz daha hafifti. Akşam savaş meydanına çökerken ikisi de yorgunluktan bitik, yan yana yere çöktüler. Akşamın o ilk saatlerinde kanlar içindeki alanda iki yaralı adamın konuştuklarını bilmek, sonraki yıllarda ikisi de aralarında

geçeni açıklamadıkları için imkânsızdı. Yine de bilinen bir şey vardı, konuşmaları sırasında silahlarım değiştirdiler. Antor, Elenia kraliyet kılıcını Sparhawk'a hediye etti ve karşılığında Sparhavvk'ın hayatını kurtardığı savaş mızrağını aldı. Kral, hayatının sonuna kadar bu basit silahı bağrına bastı.

Tam gece yarısı olmak üzereyken, iki yaralı adam karanlığın içinden yaklaşan bir meşale gördüler. Meşaleyi taşıyanın düşman mı dost mu olduğunu bilmeden ayağa kalmak için çabaladılar ve kendilerini savunmak için hazırlandılar. Yaklaşan bir Elene değildi, tam tersine beyaz cüppeli ve kukuletalı bir Styric kadınıydı. Sessizce yaralarına baktı. Sonra tatlı bir sesle onlara bütün hayatları boyunca dostluklarının sembolü olacak bir çift yüzük verdi. İkisi de yüzükleri aldığında üzerindeki oval taşlar elmas kadar soluktu ama birbirlerine karışmış kanlarının taşları boyadığı ve bugün koyu kırmızı yakutlar olarak gözüktükleri söylenir. Esrarengiz Styric kadını bunları yaptıktan sonra, başka bir şey söylemeden dönmüş ve gecenin içine doğru yürüyerek uzaklaşmış, beyaz cüppesi ay ışığında parıldıyormuş.

Şafak, sisler içinde savaş alanım aydınlattığında Antor'un muhafız askerleriyle Sparhawk'm Pandion arkadaşları iki yaralı adamı buldular ve oradan Demos'daki ana karargâha sedyelerle taşındılar. İyileşmeleri aylar aldı; seyahat edecek kadar iyi olduklarında sıkı arkadaştılar. Yavaş yavaş Antor'un başkenti Cimmura'ya gittiler ve kral orada şaşırtıcı bir duyuru yaptı. Pandion Sparhawk'm bundan böyle onun şampiyonu olacağını ve iki aile devam ettiği sürece Sparhawk'm soyundan gelenlerin de Elenia yöneticilerine aynı mevkide hizmet edeceklerini ilan etti.

Tabii ki, Cimmura'daki kraliyet sarayı entrikalarla doluydu. Çeşitli gruplar boyun eğmez ifadeli Sör Sparhawk'm sarayda belirmesiyle bir şekilde geriye çekildiler. Bu ya da şu grubu desteklemesi için yapılan birkaç deneme girişimi sertçe terslendi ve saraylılar huzursuzca Kral'm Şampiyonu'nun aşırı namuslu olduğu sonucuna ulaştılar. Üstelik, Kral ile Sparhawk arasındaki arkadaşlık Pandion Şövalyesi'ni Kralın sırdaşı ve yakın danışmanı yaptı. Daha önce belirtildiği gibi Sparhawk'm yüksek bir zekâsı vardı, saraydaki çeşitli makam sahibi memurların rezil dolaplarını kolayca gördü ve daha az yetenekli arkadaşının dikkatini onlara çekti. Bir

yıl içinde, Kral Antor'un sarayındaki yozlaşma, Sparhawk'm kendi katı ahlak anlayışını etrafındakilere zorla kabul ettirmesi sonucu ortadan kalktı.

Elenia'daki çeşitli politik grupların en büyük sorunu, Pandion tarikatının krallıkta giderek artan etkisi olmuştu. Kral Antor, sadece Sör Sparhawk'a değil aynı zamanda şampiyonun birader şövalyelerine de son derece minnettardı. Kral ve arkadaşı sık sık tarikatımızın eğitmeniyle görüşmek için Demos'a seyahat ettiler. Önemli politik kararlar, saraylıların alışılmış krallık yararından çok kendi menfaatlerine yönelik kraliyet politikasını zorla kabul ettirdikleri kraliyet meclis salonundan daha çok ana karargâhta verildi.

Sör Sparhawk orta yaşlarına geldiğinde evlendi ve karısı ona bir erkek evlat doğurdu. Antor'un isteğiyle çocuk da Sparhawk ismini aldı ve kurulan sistem bugüne kadar bozulmadan devam etti. Uygun yaşa geldiğinde, genç Sparhawk, bir gün yerine geçeceği mevki için eğitilmeye başlamak üzere Pandion ana karargâhına girdi. Genç Sparhawk ve Antor'un oğlu, veliaht prens, daha çocuk yaşlarında yakın arkadaş oldular, böylece kral ve şampiyonu arasındaki ilişkinin bozulmadan devam etmesi garantilendi.

Antor yıllarını doldurup ölüm döşeğini onurlandırdığında yakut yüzüğünü ve geniş uçlu kısa mızrağı oğluna verdi. Aynı zamanda, yaşlı Sparhawk kendi yüzüğünü ve kraliyet kılıcını oğluna geçirdi. Bu gelenek bugüne kadar sürdü.

Elenia halkı arasında, Kraliyet ile Sparhawk ailesi arasındaki dostluk sürdükçe, krallığın gelişeceği ve başına bir kötülük gelmeyeceğine yönelik yaygın bir inanış vardır. Birçok batıl inanç gibi bu da bazı gerçeklerden temellenmektedir. Sparhawk'm torunları her zaman yetenekli adamlardı, Pandion eğitimlerine ek olarak, kendilerini babadan kalma bu göreve hazırlamak için diplomasi ve devlet yönetim sanatında özel öğrenim gördüler.

Bununla beraber, son zamanlarda Kraliyet ve Sparhawk ailesi arasında bir çatlak oluştu. Hırslı kız kardeşi ve Cimmura Piskoposu'nun idaresi altında olan zayıf Kral Aldreas, o zamanki Sparhawk'i kaba bir şekilde

daha aşağı bir mevkiye attı, hatta Prenses Ehlana’nın bakıcısı pozisyonuna düşürdü- büyük ihtimalle şampiyonun çok gücenip babadan kalma mevkisini bırakacağını umuyordu. Ama Sör Sparhawk görevini ciddiye aldı ve bir gün Kraliçe Ehlana olacak çocuğu yönetim yapacağı alanlarda hazırlamak için eğitti.

Sparhawk’m işinden ayrılmayacağı açıkça ortaya çıktığında, Aldreas, kız kardeşi ve Piskopos Annias’m kışkırtmasıyla, Şövalye Sparhawk’i Rendor Krallığı’na sürgüne gönderdi.

Kral Aldreas’m ölümüyle, kızı Ehlana, Kraliçe olarak tahta çıktı. Bu haberi duyan Sparhawk, Cimmura’ya döndüğünde genç Kraliçesini ağır hasta buldu. Kraliçe, Styric büyücü Sephrenia’nm yaptığı bir büyüyle hayatta kalabiliyordu ama bu büyü Ehlana’yı bir yıldan fazla hayatta tutamayacaktı.

Kilise Şövalyeleri’nin dört askeri tarikatının eğitmenleri toplanarak, Kraliçe’nin hastalığına bir çare bulmak, ona sağlığını ve gücünü kazandırıp namussuz Piskopos Annias’ın Chyrellos bazilika-sındaki patriklik tahtına ulaşma amacını engellemek için dört tarikatın beraber çalışmasına karar verdiler. Bu sonuçla, Cyrinic, Alcione ve Genidian eğitmenleri kendi şampiyonlarını sadece Kraliçe Ehlana’yı tedavi etmek için değil, aynı zamanda onun yokluğundan ciddi bir rahatsızlık çeken krallığına yardım etmek için, Pandion Sparhawk ve çocukluk arkadaşı Kalten’e katılmaya yolladılar.

İşler bu konumdayken Kraliçe’yi iyileştirmek sadece Elenia Krallığı için değil, eğer rüşvetçi Piskopos Annias, Patriklik tahtını ele geçirirse diğer Elene krallıkları için de önemli olacaktı. Elene krallıklarının karışıklıktan harab olacağından ve eski düşmanımız Zemochlu Otha’nm doğu sınırımızda, herhangi bir fikir ayrılığı ya da kargaşada eyleme geçmek için hazır beklediğinden emin olabilirdik. Bununla beraber, ölüme çok yakın olan Kraliçe’nin tedavisi şampiyonunun ve gözüpek arkadaşlarının bile gözünü korkutabilirdi. Onların başarısı için dua edin biraderlerim, eğer onlar başaramazsa, bütün Eosia kıtasının genel savaşa girmesi kaçınılmazdır ve medeniyet olarak bildiğimiz o şey, sona erecektir.

Birinci Kısım

Randera Gölü

Birinci Bölüm

GECE YARISINDAN çok sonraydı, Cimmura Nehri'nden yavaşça yükselen yoğun gri bir sis, binlerce bacadan çıkarak yayılan odun dumanıyla birleşerek şehrin neredeyse terk edilmiş sokaklarını bulanıklaştırıyordu. Pandion Şövalyesi Sör Sparhawk, mümkün olduğu kadar gölgeleri izleyerek, dikkatle ilerledi. Sokaklar rutubetten ışıl ışıl parlıyor ve meşaleleri saran soluk gökkuşağı renkli haleler, bu saatte akıllı bir adamın dolaşmayı göze alamayacağı sokakları titreyen alevlerinin ışığıyla aydınlatmaya çalışıyordu. Sparhawk'm izlediği sokakta sıralanan evler, aniden ortaya çıkan siyah gölgelerden başka bir şey değillerdi. Sparhawk ilerledi, ses, bu kasvetli gecede yaklaşan tehlikeyi haber verecek görüntüden çok daha önemli olduğu için kulakları gözlerinden daha çok tetikteydi.

Dışarıda olmak için kötü bir zamandı. Gündüzleri Cimmura başka herhangi bir şehirden daha tehlikeli değildi. Geceleri ise güçlünün, zayıf ve dikkatsizlerle beslendiği vahşi bir ormandı. Bununla beraber Sparhawk bunların hiçbiri değildi. Basit gezgin pelerininin altına örme zırh giyiyordu ve yanında koca bir geniş kılıç asılıydı. Bunlara ek olarak, bir elinde gevşekçe, geniş uçlu kısa bir savaş mızrağı tutuyordu. Bunların yanında, bir haydutun boy öl-çüşemeyeceği kadar eğitim görmüştü ve şu anda hiddetten köpürmüş bir şekilde, öfkeyle ilerliyordu. Burnu kırık adam, umutsuzca, bazı salakların saldırabileceğini umuyordu. Öfkelendiğinde, Sparhawk hiç de mantıklı bir adam değildi ve şimdi öfkeliydi.

Yine de üzerinde olduğu konunun aciliyetinin de farkındaydı. Eğer sorumlulukları olmasaydı, bilinmeyen ve önemsiz saldırganlarla karşılaşıp, saldırıp, kesip biçmekten haz alabilirdi. Solgun genç Kraliçesi ölüm döşeğindeydi ve şampiyonundan sessizce sadakat istemişti. Ona ihanet etmeyecekti; anlamsız bir tesadüf neticesinde çamurlu bir çöplükte ölmek, korumaya yemin ettiği Kraliçenin işine yaramazdı. Sırf bu yüzden dikkatle ilerliyordu, ayakları parası ödenmiş suikastçılardan daha sessizdi.

İleride bir yerde, puslu gözüken meşalelerin aşağı yukarı hareketini gördü ve yürüyen bir grup adamın düzenli adımlarını duydu. Bir küfür mırıldandı ve hemen pis kokulu bir ara sokağa sindi.

Kırmızı tuniklerinin üstü sisten nemlenmiş, uzun kargıları eğik olarak omuzlarına dayalı, yarım düzine adam sert adımlarla geçtiler. “Şu Rose Sokağı’ndaki yer,” diyordu subayları kendini beğen-mişcesine, “Pandionların imansız dolaplarını saklamaya çalışıkları yer. Şüphesiz, izlediğimizi biliyorlar ama varlığımız hareketlerini kısıtlar ve Ekselansları, piskoposun yoluna çıkmalarını engeller.”

“Nedenleri biliyoruz, Teğmen,” dedi bıkkın sesli onbaşı. “Bunu neredeyse bir yıldır yapıyoruz.”

“Şey.” Kendini bir şey sanan genç teğmenin sesi biraz süngüsü düşmüş gibi çıktı. “Ben, sadece hepimizin tamamen anladığından emin olmak istiyorum.”

“Evet, efendim,” dedi yavanca onbaşı.

“Burada bekleyin beyler,” dedi Teğmen çocuksu sesini sertleştirmeye çalışarak. “İleriye bakacağım.” Sokaktan yukarı doğru ilerledi, topukları sisin ıslattığı sokakta gürültüyle yere çarpıyordu.

“Aptalın teki,” diye arkadaşlarına mırıldandı onbaşı.

“Büyü artık, Onbaşı,” dedi yaşlı, beyaz saçlı eski bir asker. “Paramızı alıyoruz, emirlere uyuyoruz ve fikirlerimizi kendimize saklıyoruz. Sadece işini yap ve fikirleri subaylara bırak.”

Onbaşı aksi aksi homurdandı. “Dün saraydaydım,” dedi. “Piskopos Annias şu ufak eniği oraya çağırdı, salağın gerçekten refakatçiye ihtiyacı vardı. Teğmenin piç Lycheas’a gerçekten yaltaklandığına inanır mıydın?”

“Teğmenlerin en iyi yaptığı şey budur.” Eski asker omuzlarını silkti. “Onlar çanak yalayıcı olarak doğarlar ve piç, her şeyden önce Naip Prens. Bunun çanağın tadını daha iyi yaptığına emin değilim ama büyük ihtimalle teğmenin dilinde şimdiden nasır oluşmuştur.”

Onbaşı güldü. “Bu Tanrı’nm gerçeği, ama eğer Kraliçe iyileşir ve yaladığı bütün çanakların boşuna olduğunu anlarsa şaşırmaz mı?”

“Sen dua ette iyileşmesin, Onbaşı,” dedi adamlardan bir diğeri., “Eğer kendine gelip hazinesinin kontrolünü yeniden eline alırsa, Annias’m bize gelecek ay ödeyecek parası olmayacak.”

“O, her zaman kilise kasasına dalabilir.”

“Hesap vermeden olmaz, yapamaz. Chyrellos’daki Hiyerarşi kilisenin parasını son kuruşuna kadar sıkar.”

“Tamam, beyler,” diye sislerin içinden seslendi genç subay, “Pandion hanı biraz ilerde. Nöbeti devralalım.”

“Onu duydunuz,” dedi onbaşı. “Kımıldanın.” Kilise askerleri sisin içine doğru sert adımlarla ilerlediler.

Sparhawk karanlıkta bir an gülümsedi. Düşmanın rastgele konuşmalarını duyma fırsatı çok nadir olurdu. Cimmura Piskoposu’nun askerlerinin sadakat ya da dindarlıktan çok açgözlülükle hareket ettiklerinden uzun süredir şüpheleniyordu. Ara sokaktan dışarı adımı attı, sokaktan gelen diğer ayak seslerini duyduğunda sessizce geri zıpladı. Nedense gecenin bu saatinde genellikle boş olan Cimmura sokakları insan kaynıyordu. Ayak sesleri yüksekti, bu yüzden oradaki her kimse birisine sinsice yanaşmaya çalışmıyordu. Sparhawk elindeki kısa saplı mızrağı hazırladı. Sonra sisten çıkan adamı gördü. Adam koyu renkli bir iş gömleği giyiyor, omuzunda geniş bir sepet taşıyordu. İşçiye benziyordu ama bundan asla emin

olunamazdı. Sparhawk sessiz kaldı ve geçmesine izin verdi. Ayak sesleri kaybolona dek bekledi, sonra tekrar sokağa adım attı. Dikkatle yürüdü, yumuşak çizmeleri ıslak kaldırım taşlarında çok az ses çıkarıyordu ve zincir zırhının tıkırdamasını boğsun diye gri pelerinine sıkıca sarmmıştı. İçinden müstehcen bir şarkıyla yükselen seslerin duyulduğu bir meyhanenin açık kapısından gelen titrek sarı lamba ışığından kaçınmak için boş sokağın karşısına geçti. Sislere gömülmüş ışıktan geçerken mızrağı sol eline geçirdi ve yüzünü gölgede bıraksın diye kukuletasını iyice ileri çekti.

Durdu, gözleri ve kulakları dikkatle önündeki sisli sokağı tarıyordu. Aslında doğu kapısına doğru yönelmişti ama bu konuda belirli bir tutuculuğu yoktu. Düz hatlarda ilerleyen insanların hayal güçleri yoktur ve hayal gücü olmayan insanlar yakalanır. Bu bütün gecesini alsa bile, şehri tanınmadan ve Annias’m adamlarına görülmeden terk etmesi kesinlikle çok önemliydi. Sokağın boş olduğundan emin olduktan sonra, en karanlık gölgeleri izleyerek hareket etti. Puslu, turuncu bir meşalenin altındaki köşede, yırtık pırtık giysili bir dilenci duvara dayanmış oturuyordu. Gözlerinin üzerinde bir sargı ve kollarıyla bacaklarında bir yığm gerçek görünüşlü yara vardı. Sparhawk bu saatin dilenmek için kazançlı bir zaman olmadığını biliyordu, bu yüzden adam büyük ihtimalle başka bir şey peşindeydi. Sonra sokağa Sparhavvk’m durduğu yerden pek uzak olmayan bir çatıdan belirsiz bir ses geldi.

“Sadaka!” diye ümitsiz bir sesle seslendi dilenci, Sparhavvk’m yumuşak tabanlı ayakları ses çıkarmamış olmasına rağmen.

“İyi akşamlar, komşu,” dedi iri şövalye sokağı geçerek, yumuşak bir sesle. Sadaka çanağına bir çift bozukluk attı.

“Teşekkür ederim, Lordum. Tanrı sizi kutsasın.”

“Beni görmüş olmaman gerekiyor, komşu,” diye ona hatırlattı Sparhawk. “Benim bir lord mu yoksa sıradan birisi mi olduğumu bilmiyorsun.”

“Geç oldu,” diye özür diledi dilenci, “ve biraz uykuluyum. Bazen unutuyorum.”

“Salakça,” diye azarladı Sparhawk. “Dikkatini işine ver. Ah, aklımdayken, Platime’a en iyi dileklerimi ilet.” Platime, Cimmura’nm yeraltım demir bir yumrukla yöneten aşırı şişman bir adamdı.

Dilenci gözlerindeki sargıyı kaldırdı ve tanınmış olmaktan fal taşı gibi açılmış gözlerle Sparhawk’a baka kaldı.

“Ve çatıdaki arkadaşına heyecanlanmamasını söyle,” diye ekledi. “Ona ayağını bastığı yere dikkat etmesini söyleyebilirsin. Tekmelediği son kiremit nerdeyse beynimi patlatıyordu.”

“Daha acemi.” Dilenci yakınarak söylendi. “Hırsızlık konusunda öğrenmesi gereken çok şey var.”

“Öyle,” diye onayladı Sparhawk. “Belki bana yardım edebilirsin, komşu. Talen bana şehrin doğu duvarında bir meyhaneden bahsediyordu. Meyhanecinin zaman zaman kiraladığı bir tavan odası olması gerekiyor. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Keçi Yolu’nda, Sör Sparhawk. Bir üzüm salkımı gibi gözüken tabelası var. Kaçırmazsm.” Dilenci gözlerini kısarak baktı. “Son zamanlarda Talen nerde? Uzun zamandır onu görmedim.”

“Babası onunla ilgileniyor.”

“Talen’in bir babası olduğunu bile bilmiyordum. Bu çocuk eğer kendini astırmazsa çok ilerleyecek. Nerdeyse Cimmura’daki en iyi hırsız o.”

“Biliyorum,” dedi Sparhawk. “Birkaç defa benim cebimi boşalttı.” Sadaka çanağına biraz bozukluk daha attı. “Bu akşam beni gördüğünü kendine saklamanı takdir edeceğim.”

“Sizi hiç görmedim, Sör Sparhawk.” Dilenci sırıttı.

“Ve ben de ne seni ne de çatıdaki arkadaşını görmedim.”

“O zaman bu herkes için uygun.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Bol şanslar.”

“Size de.”

Sparhawk gülümsedi ve sokaktan aşağıya ilerledi. Cimmura’da yaşayan toplumun en berbat tarafına yapılan küçük açılma tekrar işe yaramıştı. Platime ve kontrolündeki karanlık dünya çok yararlı olabiliyordu. Sparhawk çatıdaki sakar hırsızın yaratacağı bir patırtının gece bekçilerini geçtiği sokaktan aşağı koşa koşa getirmeyeceğinden emin olmak için başka bir sokağa daldı.

Her yalnız kaldığında olduğu gibi Sparhawk’m düşünceleri Kraliçesine döndü. Rendor’da sürgün olduğu on yıldan beri onu görmese de, Ehlana’yı küçüklüğünden beri tanıyordu. Onun elmas sertliğinde bir kristalle kaplı tahtında oturduğunu hatırlamak içini burktu. Bu gecenin erken saatlerinde Piskopos Annias’ı öldürme fırsatını kaçırdığına pişman olmaya başladı. Zehir kullanan birisi her zaman küçümsenir ama Kraliçesini zehirleyen bir adam, Sparhawk eski hesapların ödenmemesine izin vermeyen biri olduğu için, kendini ölümcül bir tehlikeye atmıştı.

Sonra arkasındaki sislerden yankılanan sinsi ayak sesleri duydu ve bir kapı girintisine çekilip sessizce bekledi.

İki kişiydiler ve sıradan giysiler giyiyorlardı. “Onu hâlâ görebiliyor musun?” diye öbürüne fısıldadı diğeri.

“Hayır. Sis kalmlaşıyor. Gene de tam önümüzde.”

“Bir Pandion olduğundan emin misin?”

“Bu işte benim kadar uzun zaman geçirdiğinde onları fark etmeyi öğreneceksin. Yürüyüşleri ve omuzlarını kasışlanndan. O tam bir Pandion.” ‘

“Gecenin bu saatinde sokaklarda ne yapıyor dersin?”

“İşte, bunu öğrenmek için buradayız. Piskopos, onların bütün hareketlerinin bildirilmesini istiyor.”

“Sisli bir gecede bir Pandionun arkasından gizlice sokulmaya çalışma fikri beni biraz gerginleştiriyor. Hepsi büyü kullanır ve geldiğini hissedebilir. Kılıcım mideme sokmasını tercih etmem. Yüzünü hiç gördün mü?”

“Hayır. Kukuletası kalkıktı, yüzü karanlıkta kalıyordu.”

İkisi de hayatlarının bir pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmeden sokakta yavaş ve sessizce ilerlediler. İçlerinden biri, Sparhawk’m yüzünü görmüş olsaydı, o anda öleceklerdi. Sparhawk bu tip şeylerde çok pragmatik bir adamdı. Ayak seslerini artık duyamayıncaya kadar bekledi. Sonra bir kavşağa kadar ayak izlerini geri takip etti ve bir yan sokağa saptı.

Meyhanede ayaklarını masaya uzatmış, elleri şiş göbeğinin üzerinde kenetli, uyuklayan sahibi dışında kimse yoktu. Tombul, kirli bir önlük giyen tıraşsız bir adamdı.

“İyi akşamlar, komşu/’ dedi Sparhawk içeri girip yavaşça.

Meyhaneci bir gözünü açtı. “Günaydın daha doğru,” diye homurdandı.

Sparhawk etrafa bakındı. Meyhane alçak kirişli tavanı dumandan kirlenmiş tipik bir işçi yeriydi. İskemleler ve sıralar hasarlıydı, yerdeki talaşlar aylardır sürürülüp yerine yenisi serpilmemişti. “Hareketsiz bir akşam gibi gözüküyor,” diye sakin sesiyle belirtti.

“Bu kadar geç olunca hep sakindir, dostum. Ne arzu edersin?”

“Arcian kırmızısı - tabii varsa.”

“Arcium, ta beline kadar kara üzüme batmıştır. Arcian kırmızısı asla bitmez.” Meyhaneci bitkin bir iç çekişle ayağa kalktı ve Sparhawk’a bir kadeh kırmızı şarap koydu. Sparhawk kadehin temiz olmadığını gördü.

Adam iri şövalyeye yapış yapış kadehi verirken, “Çok geç saatlerde dışardasm, dostum,” diye yorum yaptı.

“İş.” Sparhawk omuz silkti. “Bir arkadaşım bana, evinin üst katında bir çatı odası olduğunu söyledi.”

Meyhanecinin gözleri şüpheyle kısıldı. “Sen çatı odalarıyla çılgınca ilgilenen türden bir adama benzemiyorsun,” dedi. “Bu arkadaşının bir ismi var mı?”

“Bilinmesini istediği bir ismi yok,” diye şarabından bir yudum alarak cevapladı Sparhawk. Kötü bir ürün olduğu açıktı.

“Dostum, seni tanımıyorum ve resmi bir görünüşün var. Niye şarabını bitirip gitmiyorsun? Tabii ki tanıyabileceğim bir isimle geri gelebilirsin.”

“Bu arkadaşım, Platime isimli bir adam için çalışıyor. İsmini duymuş olman gerekiyor.”

Meyhanecinin gözleri hafifçe büyüdü. “Platime çalışma alanını genişletiyor olmalı. Kibar takımıyla bir işi olduğunu duymadım-onlardan çalmak dışında.”

Sparhawk omuzlarını silkti. “Bana bir iyilik borçlu.”

Tıraşsız adam hâlâ şüpheyle bakıyordu. “Herhangi biri Platime’in ismini kullanabilir/’ dedi.

Sparhawk şarap bardağını indirerek kararlı bir biçimde, “Komşu,” dedi, “bu konuşma usandırıcı olmaya başladı. Ya yukarı senin şu çatı odasına çıkıyoruz ya da gidip gece bekçilerini arayacağım. Senin şu küçük girişiminle çok ilgileneceklerinden eminim.”

Meyhanecinin suratı asıldı. “Sana yarım gümüş liraya patlar.”

“Tamam.”

“İtiraz etmeyecek misin?”

“Biraz acelem var. Bir dahaki sefere pazarlık ederiz.”

“Şehirden oldukça çabuk çıkmak istiyor gibi gözüküyorsun, dostum. O mızrakla bu gece kimseyi öldürmedin, değil mi?”

“Henüz değil.” Sparhawk’m tonlaması kesindi.

Meyhaneci zorlukla yutkundu, “Paranı göreyim.”

“Tabii, komşu. Ve yukarı gidip şu senin çatı odasını görelim.”

“Dikkatli olmamız gerekiyor. Bu siste surlar boyunca gelen nöbetçileri görmeyebilirsin.”

“Buna dikkat ederim.”

“Öldürme yok. Burada küçük, cici bir yan işim var. Eğer birisi nöbetçilerden birini öldürürse, onu kapatmam gerekir.”

“Merak etme, komşu. Bu gece kimseyi öldürmek zorunda kalacağımı sanmıyorum.”

Çatı odası tozlu ve kullanılmamış gözüküyordu. Meyhaneci dikkatle üçgen pencereyi açtı ve dışarı sisin içine göz gezdirdi. Sparhawk arkasından Styricçe fısıldadı ve büyüyü bıraktı. Dışar-daki adamı hissedebiliyordu. “Dikkatli ol,” dedi yavaşça. “Surlardan gelen bir nöbetçi var.”

“Ben kimseyi görmüyorum.”

“Onu duydum,” diye cevapladı Sparhawk. Uzun açıklamalara girmenin anlamı yoktu.

“Keskin kulakların var, dostum.”

İkisi de uykulu nöbetçi surlar boyunca gezinip sislere karışana kadar karanlıkta beklediler.

“Bana yardım et,” dedi meyhaneci, ağır bir kalasın bir ucunu pencere eşiğine kaldırmak için eğilerek. “Onu sura doğru kaydıracağız ve üzerinden geçeceksin. Oraya geçtiğinde, sana bu halatın ucunu fırlatacağım. Buraya sıkıca bağlıdır, sen de böylece duvarın dışından aşağı kayabileceksin.”

“Tamam,” dedi Sparhawk. Kalası duracağı yere doğru kaydırdılar. “Teşekkürler, komşu,” dedi Sparhawk. Kalasın üzerine bacaklarını açarak oturdu ve surlara doğru karış karış ilerledi. Ayağa kalktı ve sisli karanlıklar içinden gelen halat kangalını yakaladı. Duvardan aşağı bıraktı ve tutunarak aşağı sallandı. Birkaç saniye sonra yerdeydi. Halat kıvrıla kıvıla yılan gibi yukarı sisler içinde gitti ve sonra çatı odasına geri çekilen kalasın sesini duydu. Dikkatle şehir duvarından uzaklaşan Sparhawk, “Çok güzel,” diye mırıldandı. “Burayı hatırlamam gerekiyor.”

Sis yönünü bulmasını güçleştiriyordu ama şehir duvarının korkutucu gölgesini solunda tutarak aşağı yukarı konumunu belirle-yebildi. Adımlarını dikkatli attı. Gece sessizdi ve bir dal sesi bile çok gürültülü olacaktı.

Sonra durdu. Sparhawk’m içgüdüleri çok iyiydi, izlendiğini fark etti. Kınından çekerken çıkaracağı sesi engellemek için kılıcını yavaşça çıkardı. Bir elinde kılıç, diğer elinde savaş mızrağı ile sisin içine bakarak durdu.

Ve sonra onu gördü. Karanlığın içinde sadece zayıf bir parıltıydı, o kadar zayıftı ki çoğu insan fark etmezdi. Parlama yaklaştı ve onun hafif bir yeşillik saçtığını gördü. Sparhawk tamamen hareketsizce durdu ve bekledi.

Orada sisler içinde bir karaltı vardı, belki hayal meyaldi ama yine de bir karaltıydı. Cübbeli ve siyah kukuletalı gibi gözüküyor, zayıf parlama kukuletanın altından geliyor gibiydi. Karaltı oldukça uzun ve inanılmaz derecede zayıf, neredeyse iskelet gibiydi. Her nedense Sparhawk’m içini titretti. Parmaklarını kılıcının kabzasında ve mızrağının sapında hareket ettirerek Styricce mırıldandı. Sonra mızrağı kaldırdı ve ucuyla büyüyü bıraktı. Oldukça basit bir büyüydü, amacı sadece sisteki sıska karaltıyı tanımlamaktı. Sparhawk gölgemsi şekilden gelen saf kötülük dalgalarını hissettiğinde neredeyse nefesi kesildi. O şey her neyse, kesinlikle insan değildi.

Bir saniye sonra geceden belli belirsiz metalik bir kıkırdama geldi. Karaltı döndü ve uzaklaştı. Yürüyüşü sanki dizleri tersineymiş gibi sarsakçaydı. Sparhawk kötülük hissi kaybolana kadar olduğu yerde kaldı. O şey her neyse, şimdi gitmişti. “Bunun Martel’in küçük sürprizlerinden biri olup olmadığını merak ediyorum,” diye içinden mırıldandı. Martel tarikatten çıkarılmış dönek bir Pandion Şövalyesiydi. O ve Sparhawk bir zamanlar dosttular, ama artık değil. Martel şimdi Piskopos Annias için çalışıyordu. Annias’ın Kraliçe’yi neredeyse öldürmek üzere olduğu zehiri o bulmuştu.

Sparhawk, kılıcıyla mızrağı hâlâ elinde, dikkatle ve sessizce ilerledi. Sonunda, şehrin kapalı doğu kapısını belirten meşaleleri gördü ve yönünü belirledi.

Sonra arkasından iz takip eden bir köpeğin yapabileceği gibi zayıf, kesik kesik havayı koklama sesi duydu. Silahları hazır geri döndü. Tekrar o metalik kıkırdamayı duydu. Bunu kafasında düzenledi. Bu kıkırdamaktan daha çok kitinlerini birbirine sürterek çıtırtı yapan böcek sesi gibiydi. Tekrar kaybolup giden güçlü kötülüğü bir daha hissetti.

Sparhawk şehir duvarı ve kapıdaki iki meşalenin zayıf ışığından küçük bir açı yaparak ayrıldı. Yaklaşık on beş dakika kadar yürüdükten sonra tam ilerde Pandion genel toplantı binasının, insanı korkutan, kare biçimdeki şeklini gördü.

Sisten ıslanmış çimenlerin üzerine çöktü ve arama büyüsünü tekrar yaptı. Büyüyü bıraktı ve bekledi.

Hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalktı, kılıcını kınına sokup aradaki tarlayı geçmek için dikkatle ilerledi. Kaleye benzeyen genel toplantı binası her zamanki gibi izleniyordu. İşçi gibi giyinmiş Kilise askerleri kapıdan uzak olmayan bir yerde çadırlarının etrafında görünüşte öbek öbek yığdıkları kaldırım taşı kümeleriyle kamp kurmuşlardı. Sparhawk arka duvara dolaşıp yapıyı saran derin, kazık çakılı hendeğe ilerledi.

Binayı terk ederken güçlükle indiği ip hâlâ görülmesini engelleyen bir çalılığın arkasında sarkıyordu. Yukarı ucundaki kancanın hâlâ sıkıca tuttuğundan emin olmak için ipi birkaç defa salladı. Sonra savaş mızrağını kılıç kemerinin altına soktu. İpe yapıştı ve hızla aşağı çekti.

Surların üzerindeki taşları gıcırdayarak çizen kancanın ucunu duyabiliyordu. Adım adım tırmanmaya başladı.

“Kimdir o?” Yukarıdaki sislerin arasından sert bir ses geldi. Genç ve tanıdık bir sesti.

Sparhawk içinden küfretti. Sonra tırmandığı ipte bir çekiştirme hissetti. Olanca gücünü harcayarak kendini yukarı çekerek, “Bırak, Berit,” diye tiz bir ses çıkardı.

“Sor Sparhawk?” dedi şaşkın bir sesle çömez.

“İpi sarsma,” diye emretti Sparhawk. “Hendekteki kazıklar çok keskin.”

“Bırakın size yardım edeyim.”

“Ben becerebilirim. Sen sadece şu kancayı yerinden çıkarma.” Kendini surlara çekerken homurdandı. Berit yardım etmek için kolundan yakaladı. Sparhawk zorlanmaktan terliyordu. Zincir zırh giyerken bir ipe tırmanmak oldukça fazla çaba gerektirebiliyordu.

Berit çok fazla gelecek vaad eden bir Pandion çömeziydi. Uzun boylu, iri kemikli, örme zırh ve sade, işe yarar bir cüppe giyen genç bir adamdı. Bir elinde koca ağızlı bir savaş baltası taşıyordu. Nazik, genç bir adam olduğu için suratından merak akmasına rağ- • men soru sormadı. Sparhawk genel toplantı binasının avlusuna baktı. Meşalenin titreyen ışığının altında Kalten ve Kurik’i gördü. İkisi de silahlıydı, ahırdan gelen sesler birisinin onlar için atları eyerlediğini gösteriyordu. “Bir yere gitmeyin,” diye aşağı seslendi.

“Orada ne yapıyorsun, Sparhawk?” Kalten’in sesi şaşkındı.

“Ek iş olarak hırsızlık yapmayı düşündüm,” diye cevapladı. “Orada kaim. Hemen aşağı iniyorum. Sen de gel Berit.”

“Benim nöbette olmam gerekiyor, Sör Sparhawk.”

“Senin yerini alması için birisini yollarız. Bu önemli.” Sparhawk surlardan avluya inen taş basamaklardan ilerledi.

İkisi de aşağı indiklerinde, “Neredeydin, Sparhawk?” diye kızgınca sordu Kurik. Sparhawk’m silahtarı her zamanki kolsuz siyah deri yeleğini giyiyordu, adaleli kol ve omuzları avluyu aydınlatan turuncu meşale ışığında parıldıyordu. Erkeklerin geceleri kullandıkları dingin sesle konuşmuştu.

“Katedrale gitmem gerekti,” diye cevapladı Sparhawk.

“Dini deneyimler mi kazanıyorsun?” diye eğlenircesine sordu Kalten. Sparhawk’m çocukluk arkadaşı olan iri, sarışın şövalye, zincir zırh giyiyordu ve beline ağır bir geniş kılıç kuşanmıştı.

“Tam değil,” dedi Sparhawk. “Tanis öldü. Hayaleti gece yarısı bana geldi.”

“Tanis?” Kalten’in sesi sarsılmıştı.

“Sephrenia, Ehlana’yı kristalin içine kapattığında onunla olan on iki şövalyeden biriydi. Hayaleti kılıcını Sephrenia’ya vermeden önce bana katedralin altındaki mahzene gitmemi söyledi.”

“Ve sen de gittin? Geceleyin?”

“Konu kesinlikle acildi.”

“Orada ne yaptın? Birkaç lahit parçalayıp içine mi girdin? Mızrağı öyle mi aldın?”

“Hemen hemen,” diye cevapladı Sparhawk. “Onu bana Kral Aldreas verdi.”

“Aldreas!”

“Yani hayaleti. Kayıp yüzüğü mızrağın yuvasında saklıymış.” Sparhawk merakla iki arkadaşına baktı. “Nereye gidiyordunuz?”

“Dışarı, seni aramaya.” Kurik omuzlarını silkti.

“Genel toplantı binasını terk ettiğimi nerden biliyordunuz?”

“Seni birkaç kere kontrol ettim,” dedi Kurik. “Bunu yaptığımı bildiğini düşünüyordum.”

“Her gece mi?”

“En az üç kez,” diye teyid etti Kurik. “Bunu senin çocukluğundan beri her gece yapıyorum - tabii ki, Rendor’da bulunduğun yıllar hariç. Bu akşam ilk seferinde rüyanda konuşuyordun. İkincisinde - tam gece yarısından sonraydı - gitmiştin. Etrafa bakındım ve seni bulamadım, Kalten’i uyandırdım.”

“Sanırım en iyisi gidip diğerlerini uyandırmak,” dedi soğukça Sparhawk. “Aldreas bana bir şeyler söyledi ve vermemiz gereken kararlar var.”

“Kötü haberler mi?” diye sordu Kalten.

“Bir şey söylemek zor. Berit, ahırdaki çömezlere söyle senin yerine surlara birini göndersinler. Bu iş biraz sürebilir.”

Eğitmen Vanion’m güney kulesindeki kahverengi halılı çalışma odasında toplandılar. Sparhawk, Berit, Kalten ve Kurik oradaydı. Bir Cyrinik Şövalyesi olan Sör Bevier, Alcione Şövalyesi Sör Tynian ve dev Genidian Şövalyesi Sör Ulath da oradaydı. Üçü de kendi tarikatlarının şampiyonlarıydı. Dört tarikatın eğitmenleri Kraliçe Ehlana’mn iyileşmesinin herkezi ilgilendiren bir konu olduğuna karar verdikleri zaman Sparhawk ve Kalten’e katılmışlardı. Pandionlara Styricum gizlerini öğreten siyah saçlı, ufak tefek Styric kadını Sephrenia, yanında Flüt diye çağırdıkları küçük kızla ateşin başında oturuyordu. Talen ismindeki oğlan,

gözlerini yumruğuyla oğuşturarak pencerenin yanında oturuyordu. Talen'in uykusu çok hafifti ve uyandırılmaktan hoşlanmazdı. Vanion, Pandion Şövalyelerinin eğitmeni, çalışma masası olarak kullandığı masanın başında oturuyordu. Çalışma odası alçak, koyu kirişli ve Sparhawk'in söndüğünü hiç görmediği bir şöminesi olan sevimli bir odaydı. Her zaman olduğu gibi, Sephrenia'ran çaydanlığı şöminenin çıkıntısında duruyordu.

Vanion iyi gözükmüyordu. Gecenin bir yarısı yatağından kalkan, büyük ihtimalle gözüktüğünden de yaşlı, sert bir şövalye olan Pandionların eğitmeni, düz beyaz ve elde bükülmüş iplikten dokunmuş kumaştan sıradan bir Styric cübbesi giymişti. Sparhawk, Vanion'daki yılların bu belirgin değişimini izledi. Zaman zaman farkında olmadan yakalanan eğitmen, Kilise'nin sağlam yandaşı, bazen neredeyse yarı Styric gibi gözüküyordu. Bir Elene ve Kilise Şövalyesi olarak Sparhawk'm görevi izlenimlerini Kilise otoritelerine açıklamaktı. Bununla beraber öyle yapmamayı tercih etti. Kilise'ye bağlılığı bir şeydi - Tanrı'nm bir emri. Vanion'a bağlılığı ise daha derin, daha kişiseldi.

Eğitmenin yüzü kül gibi olmuştu, elleri hafifçe titriyordu. Sephrenia'yı ona bırakması için zorladığı üç ölü şövalyenin kılıçlarının yükü açıkça, kabul edeceğinden çok daha fazla çökertmişti onu. Sephrenia'nm Kraliçeyi hayatta tutmak için taht odasında yaptığı büyü, on iki Pandion şövalyesinin yardımını gerektirmişti. Şövalyeler birer birer ölecek ve hayaletleri kılıçlarını getirip Sephrenia'ya verecekti. Sonuncusu da öldükten sonra Sephrenia onları Ölüler Evi'ne doğru takip edecekti. O akşam erken saatlerde Vanion onu kılıçları kendisine vermeye zorlamıştı. Bunu yük haline sokan sadece kılıçların ağırlığı değildi. Onların yanında Sparhawk'in tahmin bile edemeyeceği başka şeyler vardı. Vanion kılıçları alma konusunda kararlıydı. Hareketi için birkaç belirsiz neden söylemişti ama Sparhawk kişisel olarak eğitmenin esas nedeninin mümkün olduğu kadar Sephrenia'yı korumak olduğundan şüphelendi. Kesinlikle bu tip şeyler yasak olmasına rağmen Sparhawk, Vanion'm nesillerdir tüm Pandionlara Styricum gizlerini öğreten bu kıymetli, minik kadını sevdiğine inanıyordu. Bütün Pandion Şövalyeleri Sephrenia'yı sever ve saygı gösterirdi. Bununla beraber, Sparhawk Vanion'm durumunda, sevgi ve saygının bir adım ileri gittiğini sanıyordu. Sephrenia'nm da eğitmene bir öğretmenin öğrencisine

olan sevgisinden çok ötede, özel bir düşkünlük gösterdiğini fark etmişti. Bu da bir Kilise Şövalyesi'nin Chyrellos'daki Hiyerarşi'ye bildirmesi gereken bir şeydi. Sparhawk bunu da yapmamayı tercih etti.

"Bu uygunsuz saatte niye toplandık?" dedi bıkkınca Vanion.

"Ona söylemek ister misin?" diye Sephrenia'ya sordu Sparhawk.

Beyaz cüppeli kadın iç çekti ve tuttuğu diğer bir Pandion tören kılıcını ortaya çıkarmak için kumaşa sarılı uzun bir nesneyi açtı. "Sör Tanis, Ölüler Evi'ne gitmiş," dedi Vanion'a üzgünce.

"Tanis?" Vanion'in sesi kaygılıydı. "Bu ne zaman oldu?"

"Anladığım kadarıyla, çok yakında," diye cevapladı Sephrenia.

"Bunun için mi buradayız?" diye Sparhawk'a sordu Vanion.

"Tamamen değil. Kılıcını Sephrenia'ya vermeye gitmeden önce, Tanis beni ziyaret etti - ya da en azından hayaleti. Bana Kraliyet mezarlarının bulunduğu mahzende birisinin beni görmek istediğini söyledi. Katedrale gittim ve Aldreas'm hayaletiyle karşılaştım. Bana bir yığın şey söyledi ve bunu verdi." Mızrağın sapını yuvadan ayırdı, yakut yüzüğü saklı olduğu yerden çıkardı.

"Yani Aldreas oraya saklamış," dedi Vanion. "Belki düşündüğümüzden çok daha akıllıydı. Sana bir şeyler söylediğinden bahsettin. Ne gibi şeyler?"

"Zehirlendiğini," diye cevapladı Sparhawk. "Büyük ihtimalle Ehlana'ya verilen zehirin aynısıyla."

"Annias mı?" diye haşince sordu Kalten.

Sparhawk başını salladı. "Hayır. Prenses Arissa."

"Kendi öz kız kardeşi mi?" diye haykırdı Bevier. "Bu canavarca!" Bevier bir Arcian'dı, derin ahlaki inançları vardı.

“Arissa bir canavardır,” diye onayladı Kalten. “O küçük şeylerin yolunda durmasına izin verecek tiplerden değildir, iyi de Aldreas’m işini bitirmek için Demos’daki manastırdan nasıl çıktı?”

“Annias ayarladı,” dedi Sparhawk. “Her zamanki tarzında Aldreas’ı eğlendirdi ve bitkin düştüğünde, ona zehirli şarabı verdi.”

“Pek anlayamadım,” diye kaşlarını çattı Bevier.

“Arissa ve Aldreas arasındaki ilişki bilinen ağabey kız kardeş ilişkisinden bir şekilde öteye gitti,” diye dikkatlice söyledi Vanion.

Bevier’in gözleri açıldı ve Vanion’ın söylediklerini dinlerken kan yüzündeki yanık teninden çekildi.

“Onu niçin öldürdü?” diye sordu Kalten. “Onu manastıra kapadığı için intikam almak mı istedi?”

“Hayır, sanmam,” dedi Sparhawk. “Bu sanırım o ve Annias’ın hazırladıkları kumpasın bir parçasıydı. Önce Aldreas’ı zehirlediler ve sonra da Ehlana’yı.”

“Böylece tahta giden yol Arissa’nm piçi için açılmış olacaktı?” diye tahmin yürüttü Kalten.

“Bir şekilde mantıklı,” diye onayladı Sparhawk. “Piç Lycheas’m Annias’ın oğlu olduğunu bildiğinizde bütün bunlar yerine daha da iyi oturuyor.”

Tynian şaşırmış bir ifadeyle bakarak, “Kilise’nin bir Piskoposu mu?” dedi. “Sizin burada, Elenia’da, bizimkilerden daha farklı kurallar mı var?”

“Hayır, pek değil,” diye cevapladı Vanion. “Annias kendini kuralların üzerinde görüyor. Arissa da onları yıkmak için yolunu değiştirir.”

“Arissa her zaman pek bir fark gözetmeyen biriydi,” diye ekledi Kalten. “Söylentiye göre Cimmura’daki bütün erkeklerle oldukça dostane ilişkileri

varmış.”

“Bu belki biraz abartıdır,” dedi Vanion. Ayağa kalktı ve pencereye gitti. Sisli geceye doğru bakarak, “Bu bilgiyi Başpiskopos Dolmant’a yollayacağım,” dedi. “Yeni patrik seçme zamanı geldiğinde belki bir şekilde kullanabilir.”

“Ve belki Lenda Kontu da kullanabilir,” diye önerdi Sephrenia. “Kraliyet meclisi bozuk ama eğer Annias’ın kendi piç oğlunu tahta geçirmeye uğraştığını öğrenirlerse buna mani olabilirler.” Sparhawk’a baktı. “Aldreas sana başka ne söyledi?” diye sordu.

“Bir tek şey daha. Ehlana’yı iyileştirmek için bir büyülü nesneye ihtiyacımız olduğunu biliyoruz. Bana onun ne olduğunu söyledi. Bhelliom. O, bu dünyada yeterli gücü olan tek şeymiş.”

Sephrenia’nm beti benzi attı. “Hayır!” diye ağzı açık kaldı. “Bhelliom olamaz!”

“Bana söylediği oydu.”

“Bu büyük bir problemi ortaya çıkarır,” diye belirtti Ulath. “Bhelliom, Zemoch savaşından beri kayıp ve şanslı olup onu bulsak dahi yüzükler bizde olmadan karşılık vermez.”

“Yüzükler mi?” diye sordu Kalten.

“Bhelliom’u Cüce-Troll Ghwerig yaptı,” diye açıkladı Ulath. “Sonra onun gücünü açığa çıkarmak için bir çift yüzük yaptı. Yüzükler olmadan Bhelliom işe yaramaz.”

“Yüzükler zaten bizde,” dedi Sephrenia dalgınca, yüzü hâlâ tasalıydı.

“Bizde mi?” Sparhawk şaşırdı.

“Bir tanesini takıyorsun,” dedi ona Sephrenia, “ve Aldreas diğerini bu gece sana verdi.”

Sparhawk sol elindeki yakut yüzüğe bakakaldı sonra da öğretmenine. “Bu nasıl olabilir ki?” diye sordu. “Benim atam ve Kral Antor nasıl bu özel yüzüklere sahip olabildiler?”

“Onlara ben verdim,” diye cevapladı Sephrenia.

Sparhawk gözlerini kırpıştırdı. “Sephrenia, bu üç yüz yıl önceydi.”

“Evet,” diye kabul etti, “yaklaşık o kadar.”

Sparhawk bakakaldı, güçlükle yutkundu. “Üç yüz yıl?” diye kuşkuyla sordu. “Sephrenia, söylesene gerçekten kaç yaşındasın?”

“Bu soruya cevap vermeyeceğimi biliyorsun, Sparhawk. Bunu sana daha önce söyledim.”

“Yüzükleri nasıl aldın?”

“Onları bana tanrıçam Aphrael verdi - bazı talimatlarla beraber. Senin atanı ve Kral Antofu nerede bulacağımı söyledi ve yüzükleri onlara vermemi istedi.”

“Küçük ana,” diye başladı Sparhawk, yüzündeki soğuk ifadeyi görünce kesti.

“Sus, bir tanem,” diye emretti. “Bunu sadece bir kez anlatacağım Baylar,” dedi onlara. “Yaptığımız bizi Yaşlı Tanrılarla çatışmaya sokar ve bunun sorumluluğu kolay kabullenilecek bir şey değil. Sizin Elene Tanrınız affeder; Styricum’un Genç Tanrıları yumuşamaya ikna edilebilir. Fakat Yaşlı Tanrılar arzularına kesin baş eğilmesini isterler. Yaşlı Tanrıların emirlerine karşı çıkmak ölümden de daha kötüsünün peşinden koşmaktır. Onlara meydan okuyanları yok ederler - hayal bile edemeyeceğiniz yollarla. Gerçekten Bhelliom’u gün ışığına tekrar çıkarmayı istiyor musunuz?”

“Sephrenia! Çıkarmak zorundayız!” diye haykırdı Sparhawk. “Bu Ehlana’yı kurtarabileceğimiz tek yol - sen ve Vanion’ı da.”

“Annias ebediyen yaşamayacaktır, Sparhawk. Lycheas da bir sıkıntıdan daha fazla bir şey değil. Vanion ile ben de geçiciyiz ve böyle olunca - kişisel olarak senin ne hissettiğini göz önüne almazsak - Ehlana’da öyle. Dünya hiçbirimizi o kadar özlemez.” Sephrenia’nın ses tonu nerdeyse duygusuzdu. “Ama Bhelliom, başka bir konu - ve Azash da öyle. Eğer başaramaz ve o taşı iğrenç Tanrı’nın ellerine koyarsak, dünyayı sonsuza dek kaçınılmaz ve korkunç bir şeye mahkûm ederiz. Bu riski alacak mıyız?”

“Ben Kraliçe’nin Şampiyonuyum,” diye hatırlattı Sparhawk. “Onun. yaşamını korumak için yapabileceğim her şeyi yapmalıyım.” Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. “Tanrım bana yardım et, Sephrenia,” diye belirtti, “O kızı kurtarmak için gerekirse Cehennem’in kapılarını kırıp açarım.”

Sephrenia iç çekti. “Bazen sadece bir çocuk oluyor,” dedi Vani-on’a. “Onu büyütmek için bir yol düşünemez misin?”

“Ben de bir şekilde onun yanında gitmeyi düşünüyordum,” diye gülümseyerek cevapladı eğitmen. “Sparhawk kapıyı tekmelerken benim cüppesini tutmama izin verebilir. Son zamanlarda Cehennem’e saldıran birileri olduğunu sanmıyorum.”

“Sen de,mi?” Sephrenia elleriyle yüzünü kapattı. “Oh, tatlım. İyi o zaman, baylar,” dedi kabul ederek, “eğer hepiniz bunda kararhy-sanız, deneyeceğiz - ama bir tek şartla. Eğer Bhelliom’u bulursak ve Ehlana’yı iyileştirirse, iş bittikten sonra hemen yok etmeliyiz.”

“Onu yok etmek mi?” diye patladı Ulath.- “Sephrenia, o dünyadaki en kıymetli şey.”

“Ve neredeyse en tehlikelisi. Azash onu elde ederse, dünya kaybedecektir; tüm insanlık hayal edilebilecek en iğrenç köleliğe itilir. Bunun üzerine İsrar etmek zorundayım, baylar. Yoksa, bu lanetli taşı bulmanızı engellemek için gücümün yettiği her şeyi yaparım.”

“Fazla bir tercihimiz olduğunu sanmıyorum,” dedi diğerlerine Ulath. “Onun yardımı olmadan, Bhelliom’u tekrar ortaya çıkarma umudumuz pek yok.”

“Ama birisi onu bulacak,” dedi sertçe Sparhawk. “Aldreas’ın bana söylediği şeylerden biri Bhelliom’un gün ışığını tekrar görme zamanın geldiği ve dünyadaki hiçbir gücün onu engelleyemeyeceğiydi. Beni şu anda ilgilendiren tek şey, onu bulanın içimizden biri mi yoksa onu Azash’a geri götürecek bir Zemoch mu olacağı.”

“Ya yerden kendi kendine yükselirse,” diye aksice ekledi Tyni-an. “Bunu yapabilir mi, Sephrenia?”

“Büyük ihtimalle, evet.”

“Piskoposun casuslarına gözükmeden genel toplantı binasından nasıl çıktın?” diye merakla Sparhawk’a sordu Kalten.

“Arka duvardan bir ip sarkıttım ve aşağı indim.”

“Ya bütün kapılar kapandıktan sonra şehre nasıl girip çıktın?”

“Katedrale giderken kapı şansıma açıktı. Çıkarken başka bir yol kullandım.”

“Saha bahsettiğim çatı odası mı?” diye sordu Talen.

Sparhawk başıyla onayladı.

“Senden kaç para aldı?”

“Yarım gümüş.”

Talen şok olmuşcasına baktı. “Ve bana hırsız diyorlar. Seni kafese koymuş, Sparhawk.”

Sparhawk omuz silkti. “Şehirden dışarı çıkmam gerekiyordu.”

“Bundan Platime’a bahsedeceğim,” dedi çocuk. “Paranı geri alacak. Yarım gümüş? Bu insafsızlık.” Çocuk gerçekten şaşırmış gibi söylendi.

Sparhawk bir şey hatırladı. “Sephrenia, buraya geri gelirken yolda, sisler içinde beni izleyen bir şey vardı. İnsan olduğunu sanmıyorum.”

“Damork mu?”

“Emin değilim ama aynı şeyi hissetmedim. Damork, Azash’m emri altındaki tek yaratık değil, değil mi?”

“Hayır. Damork en güçlüsü, ama aptaldır. Diğer yaratıklar onun gücüne sahip değillerdir ama daha zekidirler. Bir çok şekilde daha tehlikeli olabilirler.”

“Tamam, Sephrenia,” dedi sonra Vanion. “Sanırım bana Ta-nis’in kılıcını versen iyi olur.”

“Bir tanem - ” diye itiraz etmeye başladı, yüzü kederliydi.

“Bu tartışmayı daha önce bir kere yaptık,” dedi. “Bırak da tekrarlamayalım.”

Sephrenia iç çekti. Sonra ikisi beraber Styricçe sözler söylemeye başladılar. Sonunda Sephrenia kılıcı ona verip, elleri birbirine dey-diğinde Vanion’ın yüzü biraz daha solgunlaştı.

Değişim tamamlandığında Sparhavvk, Ulath’a, “Tamam/’ dedi. “Nereden başlıyoruz? Kral Sarak tacı kaybolduğunda neredeydi?”

“Hiç kimse tam olarak bilmiyor?” diye cevapladı dev Genidian Şövalyesi. “Otha, Lamorkand’ı istila ettiğinde o Emsat’tan ayrıldı. Bir miktar hizmetkârı yanma aldı ve ordusunun geri kalanına onu Randera Gölü’ndeki savaş meydanına doğru takip etmeleri için emir verdi.”

“Onu orada gördüğünü bildiren kimse oldu mu?” dedi Kalten.

“Benim duyduğum kadarıyla yok. Ama Thalesia ordusunun büyük bir kısmı yok edildi. Sarak’m oraya savaş başlamadan gitmiş olması mümkün ama sağ kalanlardan hiçbiri onu görmemiş.”

“O zaman, sanırım başlamamız gereken yer orası,” dedi Sparhawk.

“Sparhawk,” diye itiraz etti Ulath, “o savaş meydanı uçsuz bucaksızdır. Bütün Kilise Şövalyeleri hayatlarının geri kalanını orayı kazarak geçirip tacı bulamayabilirler.”

“Bir alternatif var,” dedi çenesini kaşıyarak Tynian.

“Nedir, dostum Tynian,” diye sordu Bevier.

“Ben nekromensi1 konusunda biraz yetenekliyim,” dedi Tynian. “Pek hoşlanmam ama nasıl yapıldığını bilirim. Thalesialılarm nereye gömüldüğünü bulursanız, onlara Kral Sarak’ı savaş meydanında gören ve nerede gömülü olduğunu bilen var mı diye sorabilirim. Bu iş yorucudur ama değer.”

“Sana yardım edebilirim, Tynian,” dedi Sephrenia. “Benim nekromensi deneyimlerim yok ama uygun büyüleri biliyorum.”

Kurik ayağa kalktı. “İyisi mi ben gidip ihtiyacımız olan şeyleri hazırlayayım,” dedi. “Gel, Berit. Sen de, Talen.”

“On kişi olacağız,” dedi Sephrenia.

“On mu?”

“Talen ve Flüt’ü de yanımıza alacağız.”

“Bu gerçekten gerekli mi?” diye itiraz etti Sparhawk, “ya da akıllıca mı?”

“Evet, öyle. Styricum’un Genç Tanrılarından bazılarının yardımını isteyeceğiz ve onlar simetriden hoşlanırlar. Bu araştırmaya başladığımızda onduk, bu yüzden her adımımızda on olmak zorundayız. Ani değişiklikler Genç Tanrıları rahatsız eder.”

“Sen ne dersen öyle olsun.” Sparhawk omuz silkti.

Vanion ayağa kalktı ve aşağı yukarı yürümeye başladı. “En iyisi hemen harekete geçelim,” dedi. “Gün ışımadan ve bu sis kalkmadan genel toplantı binasından ayrılmanız daha emniyetli olur.”

“Bunu kabul ediyorum,” diye onayladı Kalten. “Ta Randera Gölü’ne kadar Annias’m askerleriyle yarışmak istemem.”

“İyi o zaman,” dedi Sparhawk. “Haydi başlayalım. Zamanımız çok azalıyor.”

“Bir saniye kal, Sparhawk,” dedi diğerleri çıkmaya başladıklarında Vanion.

Sparhawk diğerleri gidene kadar bekledi, sonra kapıyı kapattı. “Bu akşam Lenda Kontu’ndan bir haber aldım,” dedi arkadaşına eğitmen.

“Ya?”

“Bana seni temin etmemi söyledi. Annias ve Lycheas, Krali-çe’ye karşı hiçbir harekete kalkışmıyorlar. Arcium’daki komplonun bozulmasının Annias’ı oldukça rahatsız ettiği ortada. Kendini tekrar aptal yerine düşürme şansını göze almayacak.”

“Bu iç ferahlatıcı.”

“Lenda pek anlamadığım bir şey daha ekledi. Bana mumların hâlâ yandığını söylememi rica etti. Bununla ne demek istediği hakkında bir fikrin var mı?”

“Bizim iyi, yaşlı, Lenda,” dedi içten Sparhawk. “Ondan Ehla-na’yı taht odasında karanlıkta oturur bırakmamasını rica etmiştim.”

“Bunun onun için bir şey fark ettireceğini sanmam, Sparhawk.”

“Benim için eder,” diye cevapladı Sparhawk.

İkinci Bölüm

ON BEŞ dakika sonra avluda toplandıklarında sis iyice yoğunlaşmıştı. Çömezler ahırlarda atları hazırlamakla meşguldü.

Vanion ana kapıdan dışarı çıktı, Styric cüppesi puslu karanlıkta parlıyordu. “Sizinle beraber yirmi şövalye yolluyorum” dedi Sparhawk’a sessizce. “Sizi takip edip koruma sağlayacaklardır.”

“Bizim hızlı hareket etmemiz lazım, Vanion,” diye itiraz etti Sparhawk. “Eğer diğerlerini yanımıza alırsak, yavaş bir attan daha hızlı gidemeyiz.”

“Bunu biliyorum, Sparhawk,” diye sabırla cevapladı Vanion. “Uzun zaman onlarla beraber olmanıza gerek yok. Şehir dışına çıkana ve güneş yükselene kadar bekleyin. Arkanızda, yakınlarda kimse olmadığına emin olun ve sonra koldan ayrılın. Şövalyeler Demos’a devam edecekler. Eğer takip eden varsa, sizin kolun ortasında olmadığınızı bilemeyecek.”

Sparhawk sırıttı. “Şimdi nasıl eğitmen olduğunu anlıyorum. Kolun başında kim var?”

“Olven.”

“İyi. Olven’e güvenilebilir.”

“Tanrı seninle olsun, Sparhawk,” dedi Vanion iri şövalyenin elini sıkarak, “ve dikkatli ol.”

“Kesinlikle dikkatli olmaya çalışacağım.”

Sör Olven yüzünde bir çok korkunç yara izi bulunan iri kıyım bir Pandion Şövalyesiydi. Sırtında tam takım siyah örme zırhla genel toplantı binasından çıktı. Adamları arkasından onu izliyorlardı. Vanion içeri geri dönerken, “Seni tekrar gördüğüme sevindim, Sparhawk,” dedi. Olven ön kapının dışında kamp kuran Kilise askerlerinin dikkatini çekmemek için oldukça sessiz konuştu. “Tamam,” diye devam etti, “sen ve diğerleri tam

ortamızda at bineceksiniz. Bu siste büyük ihtimalle askerler sizi görmeyecekler. Açılır kapanır köprüyü hemen indireceğiz ve hızla dışarı çıkacağız. Bir iki saniyeden fazla ortada gözükmek istemiyoruz.”

“Son yirmi yıldır duyduğumdan daha fazla kelimeyi bir seferde kullandın/’ dedi Sparhawk, normalde sessiz olan arkadaşına.

“Biliyorum,” diye onayladı Olven. “Bakalım biraz daha azaltabilecek miyim.”

Sparhawk ve arkadaşları, resmi zırhları taşrada dikkat çekeceği için, örme zırhlar ve gezgin pelerinleri giydiler. Zırhları ise Kurik’in çektiği birbirine bağlı yarım düzine atın çantalarına dikkatlice yerleştirildi. Atlarına bindiler ve zırhlı adamlar etraflarında toplandı. Olven köprüyü indirip kaldıran bocurgatın başındaki adamlara işaret verdi ve adamlar mandalı eğri dişli çarkı açıp bocurgatı boşladılar. Gürültülü bir zincir çıkırtısı oldu ve köprü dehşet bir gümlemeyle düştü. Olven, köprü nerdeyse daha kale hendeğinin öbür tarafına değmeden atını dörtnala kaldırdı.

Yoğun sis yardımcı oldu. Dörtnala köprüden geçmesiyle birlikte keskince sola dönüp kolu Demos’a giden yola çıkaran açık tarlaya soktu. Sparhawk çadırlarından fırlayıp düşkırıklığıyla kolun arkasından bakakalan Kilise askerlerinin şaşkın çığlıklarını duyabildi.

“Kurnazca,” dedi neşeyle Kalten. “Köpüyü geçip bir saniyede sise dalmak.”

“Olven ne yaptığını biliyor,” dedi Sparhawk, “ve bunun iyi tarafı askerlerin herhangi bir takip için at binmeleri en az bir saat alacaktır.”

“Bana bir saat önce başlama fırsatı ver, beni asla yakalayamazlar.” Kalten zevkle güldü. “Bu çok iyi bir başlangıç, Sparhawk.”

“Fırsat varken keyfini çıkar. Büyük ihtimalle işler sonradan bozulur.”

“Sen bir kötümsersin, bunu biliyor musun?”

“Hayır. Sadece hayal kırıklığına alıştım.”

Demos yoluna çıktıklarında atları dörtnaladan biraz düşürdüler. Olven eski bir askerdi ve her zaman atları idareli kullanmaya çalışırdı. Daha sonra hız gerekebilirdi ve Sör Olven işi asla şansa bırakmazdı.

Sisin üzerinde asılı bir dolunay vardı ve yoğun sisi aldatıcı biçimde netmiş gibi gösteriyordu. Etraflarındaki parlayan beyaz duman, gözü şaşırtıyor ve aydınlatmaktan çok görmeyi engelliyordu. Sisin içinde soğuk bir nem vardı, Sparhawk atını sürerken pelerinine sarındı.

Demos yolu tekrar güney doğuya, Pandion ana karargâhının bulunduğu Demos’a dönmeden önce kuzeye Lenda şehrine döndü. Görememesine rağmen Sparhawk yolun kenarındaki arazinin düzgün olduğunu ve büyük ağaçlıklar olduğunu biliyordu. Bu ağaçları koldan ayrıldıklarında saklanma yeri olarak hesaplıyordu. Yola devam ettiler. Sis yolun üzerindeki toprağı nemlendirmişti ve atların nal sesleri boğuldu.

Giderlerken ağaçların siyah gölgeleri arada sırada korkutacak bir şekilde aniden ortaya çıkıyordu. Talen her seferinde ürktü. “Ne var?” diye sordu Kurik.

“Bundan nefret ediyorum,” diye cevapladı. “Kesinlikle nefret ediyorum. Bunların arkasında her şey saklı olabilir - kurtlar, ayılar ,- ya da daha da kötüsü.”

“Bir grup silahlı adamın ortasmdasm, Talen.” “Senin için bunu söylemek kolay, ama en ufağınız benim - belki Flüt hariç. Kurtlar saldırdıklarında her zaman en ufağı alıp sürükleyerek götürürlermiş. Gerçekten yenilmek istemiyorum, Baba.”

“Bu da yeni çıktı,” diye merakla Sparhawk’a fikrini söyledi Tynian. “Bu çocuğun silahtarına baba demesinin nedenini hiç açıklamadın.”

“Kurik gençken düşüncesizdi.”

“Elenia’da hiç kimse kendi yatağında uyumuyor mu?” “Bu kültürel bir özellik. Ama gerçekte gözüktüğü kadar da yaygın değil.”

Tynian üzengilerin üzerinde kalktı ve ileriye, Bevier ve Kal-ten’in derin bir sohbet içinde yan yana at sürdükleri yere baktı. “Bir tavsiye, Sparhawk,” dedi kendinden emin. “Sen bir Elenialı-sm, bu yüzden bu tip şeylere aldırır gözükmüyorsun; biz de De-ira’da böyle şeyler konusunda geniş fikirliyizdir ama senin yerinde olsaydım Bevier’i bundan haberdar etmezdim. Cyrinic Şövalyeleri - bütün Arcianlar gibi - oldukça sofudurlar ve bu küçük düzensizlikleri çok sertçe reddederler. Bevier kavgada iyi bir adam ama biraz dar görüşlü. Eğer gücenirse, ilerde sorun yaratabilir.” “Haklısın,” diye kabul etti Sparhawk. “Ta’enTe konuşacağım, ilişkilerini Kurik ile aralarında tutmalarını isteyeceğim.”

“Dinleyeceğini sanıyor musun?” diye şüpheyle sordu geniş suratlı Deiralı.

“Denemeye değer.”

Sisli yol kenarındaki gök yavaşça aydınlanmaya başlamasına rağmen, köylüler için günün çoktan başladığını gösteren pencerelerinden puslu altın rengi lamba ışığı fışkıran çiftlik evlerinin yanından geçtiler.

“Bu kolda daha ne kadar kalacağız?” diye sordu Tynian. “Randera Gölü’ne Demos’tan gitmek oldukça uzak olur.”

“Sabahın ilerleyen-saatlerinde sıvışacağız,” diye cevapladı Sparhawk, “yeterki takip edilmediğimizden emin olalım. Bunu Vanion tavsiye etti.”

“Arkayı kollamak için tedbir aldın mı?”

Sparhawk başıyla onayladı. “Berit yarım mil geriden geliyor.”

“Ne dersin biz genel toplantı binanızı terk ederken piskoposun casuslarından gören oldu mu?”

“Bunun için pek zamanları yoktu,” dedi Sparhawk. “Daha çadırlarından çıkamadan onların yanından geçtik.”

Tynian homurdandı. “Ayrıldığımızda hangi yolu seçeceksin?”

“Sanırım açık araziden gideceğiz. Yollar gözlenmeye uygun. Annias’m şimdiden bir şeylerin peşinde olduğumuzu tahmin ettiğinden eminim.”

Sisli bir gecenin sonunda atlarını sürmeye devam ettiler. Sparhawk dalgındı. Aceleyle tasarladıkları planın birazcık da olsa başarı şansı olduğunu kendi kendine kabul etmişti. Tynian bir Thalesialı ölünün hayaletini uyandırabilirdi, ama bu ruhların Kral Sa-rak’m bulunduğu son yeri bilebilmelerinin hiçbir garantisi yoktu. Tüm bu yolculuk tamamen boşuna olabilir ve sadece Ehlana’nm kalan zamanının boşa gitmesine yarayabilirdi. Sonra aklına bir fikir geldi. Sephrenia ile konuşmak için atını ileri sürdü. “Aklıma bir şey geldi,” dedi.

“Ya?”

“Ehlana’ya uyguladığınız büyü çok bilinen bir şey mi?”

“Çok tehlikeli olduğu için neredeyse hiç denenmemiştir,” diye cevapladı. “Birkaç Styric bilebilir ama denemeye kalkışacaklarını sanmam. Niçin sordun?”

“Sanırım iyi bir fikrin tam ucundan yakaladım. Eğer kimse bu büyüyü gerçekten kullanmaya istekli değilse, o zaman başka hiç kimse bunun zaman sınırlamasını bilemeyecektir.”

“Bu doğru. Bilemeyeceklerdir.”

“O zaman hiç kimse bunu Annias’a söyleyemez.”

“Öyle.”

“O zaman Annias çok az zamanımız kaldığını bilmiyor. Bütün bildiği, kristalin Ehlana’yı süresiz olarak hayatta tutabileceği.”

“Bunun bir avantaj sağlayacağından emin değilim, Sparhawk.”

“Ben de değilim ama akılda tutulması gereken bir şey. Bir gün kullanabiliriz.”

Onlar ilerledikçe gökyüzü doğuda ağır ağır aydınlanmaya başladı; sis kalkıp zayıfladı. Güneş doğduktan yarım saat kadar sonraydı ki, Berit arkadan dörtnala yetişti. Örme zırhıyla mavi pelerinini giyiyordu; savaş baltası eyerindeki bir tokada asılıydı. Spar-, hawk durup dururken, genç çömezin bu baltaya daha fazla bağlanmadan kılıç dersleri almasının gerektiğine karar verdi.

“Sör Sparhawk,” dedi atını dizginlerken, “arkamızdan gelen bir kol Kilise askeri var.” Hızlı koşmuş olan at soğuk sisin içinde buharlar çıkarıyordu.

“Kaç kişi?” diye sordu Sparhawk.

“Yaklaşık elli kadar ve çok hızlı geliyorlar. Siste bir aralık oluştuğunda geldiklerini gördüm.”

“Ne kadar gerideler?”

“Yaklaşık bir mil kadar. Şu anda biraz önce geçtiğimiz vadinin içindeler.”

Sparhawk durumu düşündü. “Sanırım planlarımızda küçük bir değişiklik yapmanın sırası geldi,” dedi. Etrafa bakındı ve sol tarafta kalkan sisin arkasında koyu bir leke gördü. “Tynian,” dedi, “sanırım orada bir ağaçlık var. Niye diğerleriyle birlikte tarlayı geçip askerler yetişmeden o ağaçlığa gitmiyorsun ki? Ben hemen arkanızdan geleceğim.” Faran’m dizginlerini salladı. “Sör Olven’le konuşmak istiyorum,” dedi iri alacalıya.

Faran kulaklarını dikti ve kolun yanından dörtnala kalktı.

“Sizden burada ayrılıyoruz, Olven,” dedi yaralı yüzlü şövalyeye. “Arkadan gelen elli Kilise askeri var. Onlar yetişmeden gözden kaybolmak istiyorum.”

“İyi fikir,” diye onayladı Olven. Olven boşuna kelime sarfeden biri değildi.

“Niye onları biraz koşturmuyorsunuz ki?” diye önerdi Sparhawk. “Kolu yakalayana kadar içinde olmadığımızı bilemezler.”

Olven sırıttı. “Hatta Demos’a kadar?” diye sordu.

“Bu işe yarayacaktır. Lenda’ya ulaşmadan kırlara daim ve şehrin güneyinde tekrar yola çıkın. Annias’m Lenda’da da casusları olduğundan eminim.”

“İyi şanslar, Sparhawk,” dedi Olven.

Sparhawk yaralı yüzlü şövalyenin elini sıkarken, “Teşekkürler,” dedi. “Buna ihtiyacımız olabilir.” Faran’ı yoldan çekti ve kol dörtnala yıldırım gibi onu geçip gitti.

Sparhawk kötü huylu bineğine, “Haydi görelim bakalım ağaçlığa ne kadar hızlı gidebilirsin,” dedi.

Faran alay edercesine kişnedi, sonra ölümüne ileri fırladı.

Kalten ağaçların kenarında bekliyordu, gri pelerini gölge ve sise karışıyordu. “Diğerleri ağaçların içindeler,” diye haber verdi. “Olsen niçin dörtnala gidiyor?”

“Öyle yapmasını ben söyledim,” diye cevaplayan Sparhawk eyerden aşağı atladı. “Eğer Olven onların bir iki mil önünde olursa askerler koldan ayrıldığımızı bilemeyecekler.”

“Gözüktüğünden daha da zekisin Sparhawk,” diyen Kalten de atından indi. “Atları gözden uzaklaştıracağım. Çıkan buharlar gözükebilir.” Gözlerini kısarak Faran’a baktı. “Çirkin hayvanına beni ısırmamasmı söyle.”

“Onu duydun Faran,” dedi savaş atma Sparhawk.

Faran kulaklarını geri yatırdı.

Kalten atları geriye ağaçların arasına götürürken Sparhawk alçak bir çalılığın arkasına karın üstü yattı. Ağaçlık yoldan elli metreden fazla uzak değildi. Sabahın olmasıyla sis kalkmaya başlarken, biraz önce ayrıldıkları yolun tamamının boş, olduğunu açıkça görebildi. Sonra tek bir kırmızı tunikli asker güneyden dörtnala gelip geçti. Adam atını oldukça sert sürüyordu ve yüzü son derece cansız gözüktü.

Sparhawk'm yanma sürünen Kalten, “Bir öncü mü?” diye fısıldadı.

“Büyük olasılıkla,” diye fısıldayarak cevapladı Sparhawk.

“Niye fısıldıyoruz?” diye sordu Kalten. “Atının nal seslerinden bizi duyamaz.” “Sen başlattın.” “Sanırım, alışkanlık olmalı. Saklandığımda hep fısıldarım.”

Öncü tepenin üzerinde atını dizginledi, sonra atını gerisin geri ölümüne sürdü. Yüz ifadesi hâlâ boştu.

“Eğer bunu yapmaya devam ederse o atın canım çıkaracak,” dedi Kalten.

“Onun ah.”

“Bu doğru, üstelik atın işi bittiğinde yürüyecek olan o.”

“Yürümek Kilise askerlerine iyi gelir. Onlara alçak gönüllülüğü öğretir.”

Yaklaşık beş dakika sonra kilise askerleri dörtnala geçtiler, kırmız tunikleri şafağın ilk ışıklarında siyah gözüküyordu. Kolun liderine eşlik eden siyah cüppe ve kukuletalı, uzun, sıska bir kişiydi. Bu sisli sabah ışığının bir oyunu olabilirdi ama kukuletanın altından zayıf bir yeşil ışık yayılıyor gibi gözüküyordu ve sırtı kötü bir şekilde deforme olmuş gibiydi.

“Kesinlikle kolu izlemeye çalışıyorlar,” dedi Kalten.

“Umarım Demos'da eğlenirler,” diye cevapladı Sparhawk. “Ol-ven yolun sonuna kadar onların bir adım önünde olacak. Sephrenia'yla konuşmam

lazım. Haydi diğerlerinin yanma gidelim. Askerlerin bu bölgeden çıktığına emin olana dek kımıldamayız ve sonra harekete geçeriz-."

"İyi fikir. Ben de zaten kahvaltı için hazırdım."

Atlarını nemli ağaçların arasından, eğrelti otlarıyla kaplı bir eğimden çıkıp damla damla akan bir kaynağı çevreleyen küçük bir gölete götürdüler.

"Geçtiler mi?" diye sordu Tynian.

"Dörtnala." Kalten sırıttı. "Ve etrafa pek bakmadılar. Yiyecek bir şeyi olan var mı? Açlıktan ölüyorum."

"Bir kalın dilim soğuk domuz pastırmam var," diye teklif etti Kurik.

"Soğuk mu?"

"Ateş duman yapar, Kalten. Gerçekten bu ağaçlığın asker dolmasını istiyor musun?"

Kalten iç çekti. Sparhawk Sephrenia'ya baktı. "Bu askerlerle beraber at binen birisi - ya da bir şey var," dedi. "Bende çok rahatsız edici bir duygu uyandırdı ve sanırım dün akşam şöyle bir gördüğüm oydu."

"Tarif edebilir misin?"

"Oldukça uzun ve inceydi. Sırtı deforme olmuş gibi gözüküyordu, kukuletalı siyah bir cüppe giydiğinden başka bir ayrıntı göremedim." Kaşlarını çattı. "Koldaki Kilise askerleri yarı uykulu gibi gözüküyorlardı. Genelde yaptıkları işe çok dikkat ederler."

"Bu gördüğün şeyde," dedi Sephrenia, "sıra dışı olan başka bir şey var mıydı?"

"Kesin bir şey söyleyemeyeceğim ama yüzünden yayılan bir tür yeşilimsi ışık varmış gibiydi. Aynı şeyi dün gece de fark ettim."

Sephrenia’nm ifadesi cesaret kırıcı oldu. “Sanırım hemen gitsek iyi olacak, Sparhawk.”

“Askerler nerede olduğumuzu bilmiyorlar,” diye itiraz etti.

“Çok geçmeden bilecekler. Şimdi bir Arayıcıyı tarif ettin. Onlar Zemoch’da kaçak köleleri yakalamak için kullanılırlardı. Sırtındaki yumru kanatlarından dolayı olmuştur.”

“Kanatlar mı?” dedi kuşkuyla Kalten. “Sephrenia, hiçbir hayvanın kanatları yoktur - yarasa hariç.”

“Bu bir memeli değil, Kalten,” diye cevapladı. “Daha çok bir böceğe benzer - gene de Azash’m çağırdığı yaratıklar hakkında konuşurken iki terimde pek uymaz.”

“O böcekten dolayı canımızın sıkılacağını sanmıyorum,” dedi.

“Özellikle bu yaratıkla sıkarız. Zekâsı çok az ama bu önemli değil çünkü Azash’m ruhu ona geçmiştir ve onun adına düşünür. Karanlıkta ya da sisler içinde uzun mesafe görebilir. Kulakları çok keskindir ve çok iyi koku alma duyusu vardır. Bu askerler Ol-ven’in kolunun görüş alanına girdiklerinde bizim şövalyelerle beraber olmadığımızı bilecektir. Askerler oradan geri geleceklerdir.”

“Kilise askerlerinin bir böcekten emir mi aldıklarını söylüyorsunuz?” diye inanmazcasına sordu Bevier.

“Başka şansları yok. Artık kendi iradeleri yok. Arayıcı onları tamamen kontrol ediyor.”

“Bu ne kadar sürer?” diye sordu.

“Yaşadıkları sürece - ki bu genelde o kadar uzun sürmez. Onlara ihtiyacı biter bitmez, onları yer. Sparhawk, büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Haydi burayı bir an önce terk edelim.”

“Onu duydunuz,” dedi sertçe Sparhawk. “Haydi buradan çıkıp gidelim.”

Ağaçlıktan çıktılar, beyaz ve kahverengi benekli ineklerin otla-dığı, otların diz boyu olduğu geniş yeşil bir çayırı geçtiler. Sör Ulath, Sparhawk’m yanma yanaştı. “Gerçekten beni ilgilendirmiyor,” dedi kahverengi saçları sakallarına karışmış Genidian Şövalyesi, “ama geride yirmi Pandionun vardı. Niye dönüp, askerleri ve onların böceğini ortadan kaldırmadın?”

“Yol boyunca dağılmış elli ölü asker dikkat çekecekti,” diye açıkladı Sparhawk, “ve yeni mezarlar da en az o kadar belli olur.”

“Sanırım anlamlı,” diye homurdandı Ulath. “Kalabalık bir krallıkta yaşamanın kendine özgü problemleri var, değil mi? Thalesia’da, Troll ve Ogreler genelde birisi rastlamadan bu tip şeyleri temizler.”

Sparhawk ürperdi. “Gerçekten leş yerler mi?” diye sorarken omuzunun üzerinden arkadan takip eden var mı diye baktı.

“Troll ve Ogreler mi? Evet - leşler çok eski olmadıkça. Şişman bir kilise askeri bir Troll ailesini bir hafta kadar besler. Bu Thalesia’da çok miktarda Kilise askeri ya da onların mezarları olmamasının nedenlerinden biridir. Genelde geride düşman bırakmaktan hoşlanmam. Kilise askerleri bizi ziyaret etmek için arkamızdan geri gelebilirler ve eğer yanlarındaki o şey Sephrenia’nm söylediği kadar tehlikeliyse fırsat varken onu yolumuzdan çekmeliydik.”

“Belki haklısın,” diye kabul etti Sparhawk, “ama korkarım artık çok geç. Olven ulaşamayacağımız kadar uzakta. Yapabileceğimiz tek şey kaçmak ve askerlerin atlarının bizimkilerden önce oyundan çekilmesini ummak. Fırsatımız olduğunda Sephrenia ile bu Arayıcı hakkında biraz daha konuşmak istiyorum. Bana söylemediği bir şeyler varmış gibime geliyor.”

Günün geri kalanında son hız yollarına devam ettiler ve arkalarında askerlerden hiçbir iz görmediler.

“Biraz ilerde bir yol kenarı hanı var,” dedi Kalten, inişli çıkışlı arazi düzeldiğinde. “Şansınızı denemek ister misiniz?”

Sparhawk, Sephrenia’ya baktı. “Ne dersin?”

“Sadece birkaç saat,” dedi, “yalnız atları yemleyip biraz dinlendirecek kadar. Arayıcı artık bizim kolda olmadığımızı biliyor ve kesinlikle izimizi takip ediyordur. Uzaklaşmamız gerekiyor.”

“En azından bir akşam yemeği yiyebiliriz,” diye ekledi Kalten, “ve belki de birkaç saat uyuruz. Uzun zamandır ayaktayım. Hem, eğer doğru sorulan sorarsak belki biraz bilgi de toplayabiliriz.”

Hanı zayıf, keyifli bir adam ve neşeli tombul karısı işletiyordu. Rahat ve temiz bir yerdi. Salonun öbür ucundaki şömine tütmüyordu, yerde yeni zerilmiş sazlar vardı.

“Buralarda pek şehirli görmeyiz,” diye belirtti, hancı sofraya bir tabak kızarmış et koyarken, “şövalyeleri ise çok nadir görürüz - en azından giysinizden şövalye olduğunuzu çıkardım. Sizi buralara getiren nedir, Lordlarım?”

“Pelosia’ya gidiyoruz,” diye yalan söyledi Kalten. “Kilise işleri. Acelemiz var, bu yüzden kestirmeden gitmeye karar verdik.”

“Güneyde yaklaşık üç fersah sonra doğru Pelosia’ya giden bir yol var,” dedi yardımsever hancı.

“Yollar çok dolaşır,” dedi Kalten, “söylediğim gibi acelemiz var.”

“Etrafta ilginç herhangi bir şey var mı?” diye laf olsun diye so-rarmış gibi sordu Tynian.

Hancı acı acı güldü. “Böyle bir yerde ne olabilir ki? Yerel çiftçiler zamanlarını altı ay önce ölen ineklerinden bahsederek geçirirler.” Bir iskemle çekti ve davet beklemeden oturdu. İçini çekti. “Ben gençken

Cimmura’da yaşardım. Gerçekten bir şeyler olan bir yer. Bütün o heyacanı özledim.”

Hançeriyle bir dilim ekmek daha kesen Kalten, “Seni buraya yerleşmeye iten şey ne?” diye sordu.

“Babam öldüğünde bana burasını bıraktı. Hiç kimse satın almak istemedi, benim de başka tercihim kalmadı.” Hafifçe kaşlarını çattı. Sonra konuya dönerek, “Şimdi fark ettim,” dedi, “son birkaç aydır buralarda olan biraz sıradışı bir şey var.”

“Ya?” dedi Tynian.

“Boş boş dolaşan Styric grupları görüp duruyoruz. Kırlar onlarla kaynıyor. Genelde bu kadar çok dolaşıp durmazlar, değil mi?”

“Gerçekten öyle,” diye cevapladı Sephrenia. “Biz göçebe insanlar değiliz.”

“Bir Styric olacağınızı düşündüm, bayan - dış görünüş ve elbiselerinizi değerlendirerek. Buradan fazla uzakta olmayan bir Styric köyü var. Oldukça iyi insanlar sanırım ama pek insan içine çıkmazlar.” İskemlesinin arkasına yaslandı. “Sanıyorum ki, siz Styricler komşularınızla biraz daha fazla kaynaşırsanız zaman zaman ortaya çıkan sorunlardan kurtulabilirsiniz.”

“Bu bizim tarzımız değil,” diye mırıldandı Sephrenia. “Eleneler ile Styriclerin kaynaşmasının gerekli olduğuna inanmıyorum.”

“Söylediğinizin bir anlamı olabilir,” diye onayladı.

“Bu Styricler belirli bir şey yapıyorlar mı?” diye sesinin doğallığını koruyarak sordu Sparhawk.

“Her şey hakkında sorular soruyorlar. Her nedense Zemoch savaşı hakkında çok meraklıymış gibi gözüküyorlar.” Ayağa kalktı. “Afiyet olsun,” dedi ve mutfağa geri gitti.

“Bir problemimiz var,” dedi Sephrenia. “Batı Styricleri kırsal bölgelerde dolaşmazlar. Tanrılarımız onların sunaklarına yakın kalmamızı tercih ederler.”

“O zaman Zemochlar mı?” diye tahminde bulundu Bevier.

“Kesinlikle.”

“Lamorkand’dayken Zemochlarm Motera’nm doğusuna sokuldukları hakkında raporlar vardı,” diye Kalten hatırladı. “Onlar da aynı şeyi yapıyorlardı - taşrada avare avare dolaşıp sorular soruyorlardı, çoğunlukla da eski günlere ait söylentilerle ilgili.”

“Azash’m bizimkine yakından benzeyen bir planı varmış gibi gözüküyor,” dedi Sephrenia. “Onu Bhelliom’a götürecek bilgiler toplamaya çalışıyor.”

“O zaman bu bir yarış/’ dedi Kalten.

“Korkarım öyle ve yarışa bizden önce başlamış Zemochları var.”

“Arkamızda da kilise askerleri,” diye ekledi Ulath. “Gidip bizi çembere aldırdın, Sparhawk. Bu Arayıcı, Zemochları da askerleri kontrol ettiği gibi kontrol edebiliyor mudur?” diye Sephrenia’ya sordu iri Thalesialı. “Biliyorsunuz, eğer öyleyse bir pusuya düşebiliriz.”

“Tamamiyle emin değilim,” diye cevapladı kadın. “Otha’nın Arayıcıları hakkında çok şey duydum ama hiçbirini görmedim.”

“Bu sabah çok ayrıntılı bilgi verecek zamanın yoktu” dedi Sparhawk. “Bu şey Annias’m askerlerini tam olarak nasıl kontrol ediyor?”

“O zehirlidir,” diye cevapladı Sephrenia. “Isırığı kurbanlarının -veya hükmetmek istediklerinin - iradesini işlemez duruma sokar.” “Beni ısırmamasma dikkat edeceğim,” dedi Kalten.

“Onu durduramayabilirsin,” dedi Sephrenia. “O yeşil parlama hipnotize edicidir. Zehirini rahatça enjekte edeceği yakınlığa girmesini sağlar.”

“Ne kadar hızlı uçabilir?” diye sordu Tynian.

“Bu gelişme aşamasında uçamaz,” diye cevapladı. “Yetişkin olana dek kanatları gelişmez. Hem, yakalamaya çalıştığının izini takip edebilmek için yerde olmak zorunda. Normalde, at sırtında seyahat eder ve atı da aynı insan gibi kontrol ettiği için, Arayıcılar atı ölümüne sürer, sonra yenisini bulur. Bu şekilde çok yol kat edebilir.”

“Ne yer?” dedi Kurik. “Belki onun için tuzak kurabiliriz.”

“Temel olarak insanlarla beslenir.”

“Bu, tuzağı yemlemeyi biraz zorlaştırıyor,” diye kabullendi Kurik.

Akşam yemeğinden sonra hep beraber yatağa gittiler ama Sparhawk’a daha başını yastığa koymadan Kurik onu uyandırmış gibi geldi.

“Gece yarısı oldu,” dedi silahtarı.

“Tamam,” dedi yatağından doğrulan Sparhawk.

“Ben diğerlerini kaldıracağım,” dedi Kurik, “ve sonra da Berit ile beraber gidip atları eyerleyeceğiz.”

Sparhawk giyindikten sonra uykulu hancıyla konuşmak için aşağı indi. “Söyle komşu,” dedi, “buralarda bir manastır var mı?”

Hancı kafasını kaşıdı. “Sanırım bir tane Verine köyünün yanında var,” diye cevapladı. “Buranın yaklaşık beş fersah doğusunda.”

“Teşekkürler komşu,” dedi Sparhawk. Etrafa bakındı. “Burada güzel ve konforlu bir hanınız var, karın yatakları temiz tutuyor ve çok güzel sofra kuruyor. Yerini arkadaşlarıma tavsiye edeceğim.”

“Şey, çok anlayışlısınız, Aziz Şövalye.”

Sparhawk başını hafifçe öne eğdi ve dışarı arkadaşlarına katılmaya gitti.

“Plan ne?” diye Kalten sordu.

“Hancı yaklaşık beş fersah uzaktaki bir köyün yanında manastır olduğunu sanıyor. Sabaha oraya ulaşacağız. Dolmant’a haber yollamak istiyorum.”

“Mesajı ben götürebilirim, Sör Sparhawk,” diye hevesle önerdi Berit, Sparhawk başını olumsuz salladı. “Arayıcı şimdiye kadar senin kokunu da almıştır, Berit. Chyrellos’a giderken yolda pusuya düşürülmeni istemem. Senin yerine sıradan bir keşiş yollayalım. Zaten manastır yolumuzun üzerinde, bu yüzden zaman kaybetmemiz gerekmeyecek. Haydi at binelim.”

Handan uzaklaşırlarken dolunay vardı ve hava açıktı. Kurik eliyle göstererek, “Bu taraftan,” dedi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Talen.

“Yıldızlardan,” diye cevapladı Kurik.

“Gerçekten yıldızlardan yön belirleyebileceğini mi söylüyorsun?” Talen’in etkilenmişti.

“Tabii ki, gemiciler bunu binlerce yıldır yapıyor.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Senin okulda kalman gerekirdi.”

“Ben bir denizci olmayı planlamıyorum, Kurik. Balık çalmak bana uygun bir işmiş gibi gelmiyor.”

Ayın pırıl pırıl aydınlattığı gece boyunca doğuya gittiler. Sabah olduğunda yaklaşık beş fersah yol almışlardı. Sparhawk etrafa bakınmak için bir tepeye çıktı. “Tam ilerde bir köy var,” dedi döndüğünde. “Umalım ki bizim aradığımız olsun.”

Köy derin olmayan bir vadide kurulmuştu. Bir ucunda Kilise diğer ucunda bir meyhane olan tek sokaklı ve bir düzine taş evli küçük bir yerdi. Geniş, duvarlarla çevrili bir yapı köyün tam dışındaki bir tepenin üstünde duruyordu. Köye girdikleri sırada Sparhawk yoldan geçen birine, “Afedersin, komşu,” diye sordu. “Burası Verine mi?”

“Evet.”

“Şu tepenin üzerindeki manastır mı?”

Adam gene, “Evet,” diye cevapladı, sesi biraz kasvetliydi.

“Bir sorun mu var?”

“Oradaki keşişler bütün arazilerin sahibi,” diye cevapladı adam. “Kiraları acımasız.”

“Hep böyle değil midir? Bütün mülk sahipleri açgözlüdür.”

“Keşişler kira kadar aşar vergisinde de ısrar ediyorlar. Bu biraz fazla oluyor, değil mi?”

“Bunda haklısın.”

Yollarına devam ederlerken Tynian, “Niye herkese ‘komşu’ diyorsun?” diye sordu.

“Alışkanlık, sanırım.” Sparhawk omuz silkti. “Babamdan kalma ve bir şekilde insanları rahatlatıyor.”

“Peki niye ‘arkadaşım’, demiyorsun?”

“Hiç düşünmedim. Gidip manastırın başrahibiyle konuşalım.”

Manastır sarı taşlardan yapılma bir duvarın çevrelediği sade görünüşlü bir binaydı. Etrafındaki tarlalara iyi bakılmıştı. Samandan yapılmış konik şapkalar giyen keşişler sabah güneşi altında düz uzun sebzelik sıraları arasında sabırla çalışıyorlardı. Manastırın kapıları açık duruyordu,

Sparhawk ve diğerleri atlarını içeri merkezi avluya sürdüler. İnce, bezgin bakışlı bir keşiş onları karşılamak için dışarı çıktı, yüzünde korkmuş bir ifade vardı.

“İyi günler, biraderim,” dedi Sparhawk. Pandion Şövalyesi olduğunu ispatlayan boynundaki bir zincire asılı gümüş nazarlığı göstermek için pelerinini açtı. “Eğer mümkünse, başrahibinizle görüşmek isteriz.”

“Hemen Lordum.” Keşiş aceleyle binanın içine girdi.

Başrahip kısa boylu, aşırı şişman, başının tepesi iyice kazınmış, terli, parlak kırmızı suratlı bir adamdı. Burası ufak, sapa bir manastırdı ve Chyrellos’la çok az teması vardı. Kilise Şövalyeleri’nin beklenmedik bir biçimde kapısının eşiğinde belirmesinden dolayı neredeyse sıkıntılı bir biçimde yaltaklandı. “Lordlarım. Size nasıl hizmet edebilirim?”

“Minik bir şey, Lordum,” dedi nazikçe Sparhawk. “Demos Başpiskoposu’yla tanıştınız mı?”

Başrahip güçlükle yutkundu. “Başpiskopos Dolmant mı?” dedi, korku ve hayranlık dolu bir sesle.

“Uzun boylu,” diye onayladı Sparhawk. “Sırım gibi ve az yemek yiyen biri görünümünde. Her neyse, ona bir mesaj yollamamız lazım. Başpiskoposa bizden bir mesaj götürebilecek kadar dayanıklı ve iyi bir atı olan keşişiniz var mı? Bu bir Kilise görevi.”

“Şü-şüphesiz, Aziz Şövalye.”

“Umarım bu konuda ihtiyatlı davranırsınız. El altında tüyka-lem ve mürekkebiniz var mı, Lordum? Ben mesajı hazırlayacağım ve sonra sizi daha fazla meşgul etmeyeceğiz.”

“Bir şey daha var, Lordum,” diye ekledi Kalten. “Bir parça yiyecek istesek size sorun yaratır mıyız? Bir süredir yoldayız ve yiyecek stoğumuz azalıyor. Çok değişik bir şey gerekmiyor - birkaç kızarmış tavuk, belki bir

ya da iki domuz jambonu; bir parça domuz pastırması, bir sığır budu, belki?”

“Tabii ki, Aziz Şövalye,” diye hemen kabul etti başrahip.

Kurik ve Kalten malzemeleri ata yüklerken Sparhawk’da Dolmant’a notu yazdı.

Sparhawk giderlerken Kalten’e, “Bunu yapman gerekiyor muydu?” diye sordu.

“Hayırseverlik en önemli erdemdir,” diye mağrurca cevapladı Kalten. “Fırsat buldukça bunu teşvik etmek isterim.”

Dörtnala gittikleri arazi gitikçe tenhalaştı. Toprak sadece dikenli çalılar ve yabani otlara uyacak şekilde ince ve fakirdi. Etraflarında hasta görünüşlü ve bodur birkaç ağaç duran durgun su birikintileri vardı. Bulutlanmış kasvetli bir günün sonuna doğru atlarını sürüyorlardı. Kurik atını Sparhawk’ın yanında çekti. “Çok ümit verici gözükmüyor, değil mi?” diye belirtti.

“Neşesiz.”

“Sanırım bu akşam bir yerde kamp yapmamız gerekiyor. Atlar neredeyse bittiler.”

“Ben de çok canlı değilim,” diye kabul etti Sparhawk. Gözleri kum dolmuştu ve hafif bir baş ağrısı vardı.

“Tek sorun son bir fersahtır temiz su görmemiş olmam. Niye Berit’i alıp bir kaynak veya dere bulabilir miyiz diye etrafa bakmıyorum ki?”

“Gözlerini açık tut,” diye uyardı Sparhawk.

Kurik eyerinin üzerinde döndü. “Berit,” diye bağırdı, “sana ihtiyacım var.”

Silahtarı ve çömez temiz su aramak için uzaklaştıklarında Sparhawk ve diğerleri atlarını tırısa düşürdüler.

“Devam edebilirdik,” dedi Kalten.

“Sabah olmadan yürümek istemiyorsan olmaz,” diye cevapladı Sparhawk. “Kurik haklı. Atların daha fazla gücü kalmadı.”

“Sanırım, bu doğru.”

Sonra Kurik ve Berit yakındaki tepeden aşağı dörtnala geldiler. Kurik, zincirli gürzünü çözerken “Hazır olun!” diye bağırdı. “Misafirlerimiz var!”

“Sephrenia!” diye bağırdı Sparhawk, “Flüt’ü al ve şu kayaların arkasına geç. Talen, yük atlarını al.” Kılıcını çekti, diğerleri silahlarını çıkarırlarken öne ilerledi.

Yaklaşık on beş kişi kadardılar ve tepeden aşağı atlarını hızla sürdüler. Tuhaf şekilde karışık bir gruptu, kırmızı tuniklerinin içindeki kilise askerleri, el örmesi iş kıyafetleriyle Styricler ve birkaç köylü. Hepsinin yüzleri boş, gözleri cansızdı. Onlarla karşılaşmak için hazırlanan silahlı Kilise Şövalyeleri’ne rağmen düşüncesizce saldırdılar.

Sparhawk ve diğerleri saldırıyı karşılamak için yayıldılar. Bevi-er, Lochaber baltasını havada sallayarak, “Tanrı ve Kilise için!” diye bağırdı. Sonra atını ileri mahmuzlayıp saldıranların tam ortası- ? na daldı. Sparhawk, genç Cyrinic’in ani hareketinden dolayı hazırlıksız yakalandı ama çabuk toparlandı ve arkadaşının yardımına koşmak için ileri atıldı. Gerçi Bevier’in yardıma ihtiyacı varmış gibi gözükmüyordu. Kılıç darbelerim kalkanıyla savuşturdu ve düşmanlarının gövdelerine derince girebilsin diye uzun saplı Lochaber”i havada ıslık çaldı. Yol açtığı yaralar korkunç olmasına rağmen, eyerlerinden düşen adamlar bir tek çığlık bile atmadılar. Ürkütücü bir sessizlikte savaştılar ve öldüler. Sparhawk, Cyrinic’e arkadan saldırmaya kalkan uyuşuk suratlı adamları keserek, Bevier’i arkasından izledi. Kılıcı bir kilise askerini neredeyse ikiye böldü ama kırmızı tunikli adam irkilmedi bile. Bevier’in arkasından vurmak için kılıcını kaldırdı ama Sparhawk omuz hizasından geniş bir vuruşla kafasını

parçaladı. Asker tepe taklak eyerinden aşağı düştü ve kanlarla yıkanmış otların üzerine kasılarak uzandı.

Ulath, Kurik ve Berit karşı atak yapmak için toplanan sağ kalan birkaç kişinin önünü keserken, Kalten ve Tynian'da saldıranlara diğer taraftan hücum ettiler.

Yer kısa zamanda kırmızı tunikli gövdeler ve kanlı beyaz Styric elbiseleriyle doldu. Binicisiz atlar panikten kişneyerek dağılıp kaçtılar. Normal koşullarda, Sparhawk saldırganların duraksayacakla-rını ve ölen arkadaşlarını gördüklerinde kaçacaklarını biliyordu. Bununla beraber, bu ifadesiz adamlar saldırılarına devam ettiler ve son adama kadar öldürmek zorunlu oldu.

“Sparhawk!” diye bağırdı Sephrenia. “Yukarıda!” Saldırganların geldiği tepenin üstünü işaret ediyordu. Bu Sparhawk'm daha önce iki defa gördüğü, siyah kukuletalı, uzun, iskeletimsi figürdü. Saklı yüzünden gelen o hafif yeşil parlamayla atının üstünde tepede duruyordu.

“Bu şey benim canımı sıkmaya başladı,” dedi Kalten. “Bir böcekten kurtulmanın en iyi yolu üzerine basmaktır.” Kalkanını kaldırdı ve topuklarını atının sağrısına geçirdi. Kılıcı tehdit edercesine yukarda tutarak dörtnala tepenin üstüne doğru gitmeye başladı.

“Kalten! Hayır!” diye insanı korkudan tiz bir sesle bağırdı Sephrenia. Ama Kalten onun uyarısını umursamadı bile. Sparhawk küfretti ve arkadaşının arkasından fırladı.

Ama tepenin üzerindeki figürün küçük görürcesine bir el hareketi yapmasıyla Kalten eyerinden savruldu. Sparhawk şaşkınlıkla siyah cüppenin yeninden çıkanın bir el değil de daha çok bir akrebin ön pençesini hatırlatan bir şey olduğunu gördü.

Sonra şaşkınlıktan nefesi kesilmiş bir şekilde Faran'm sırtından atlamasıyla Kalten'in yardımına koştu. Flüt bir şekilde Sephrenia'nın dikkatinden kaçıp tepenin eteğine doğru ilerledi ve kaba kavalını dudaklarına götürdü. Melodisi sert, hatta biraz akortsuzdu; gözükmeyen,

çok kalabalık bir insan korosu ona eşlik ediyormuş gibiydi. Tepenin üstündeki kukuletalı figür sanki kocaman bir yumruk yemiş gibi eyerinde geri sallandı. Flüt'ün şarkısının sesi yükseldi ve gözükmeyen koro şarkısını muhteşem bir kreşendo-va çıkarttı. Ses o kadar aşınydıki Sparhawk kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Şarkı fiziki acı verecek seviyeye ulaştı.

Figür insan dışı korkunç bir sesle çığlık atıp kukuletalı başının iki yanında pençelerini çırptı. Sonra atını döndürdü ve tepenin uzak tarafından aşağı kaçtı.

Hilkat garibesini kovalayacak zaman yoktu. Kalten nefes nefese yerde yatıyordu, yüzü solgundu ve elleriyle karnını tutuyordu.

Arkadaşının yanma diz çöken Sparhawk, "İyi misin?" diye sordu.

"Beni rahat bırak," diye hırıldadı Kalten.

"Aptallaşma. Bir yerin incindi mi?"

"Hayır. Burada eğlence olsun diye yatıyorum." Sarışın adam içine tüyler ürperten bir nefes çekti. "Bana neyle vurdu? Daha önce hiç bu kadar kuvvetli bir darbe yememiştim."

"İyisi mi bırak ta sana bir bakayım."

"Ben iyiyim, Sparhawk. Sadece nefesimi kesti, hepsi bu."

"Salak. O şeyin ne olduğunu biliyordun. Ne yaptığını sanıyorsun?" Sparhawk birden gücenmişçe kızdı.

"O an iyi bir fikir gibi gözüktü." Kalten bitkin bir ifadeyle sırıttı. "Belki de saldırmadan önce biraz daha fazla düşünmeliydim."

Atından inip onlara yaklaşan Bevier "Yaralı mı?" diye sordu, yüzünden endişesi okunuyordu.

"Sanırım iyi olacak." Sparhawk kızgınlığını güç sarferek kontol edip ayağa kalktı. "Sor Bevier," dedi oldukça resmi bir şekilde, "bu tip şeylerde

eğitim almış olmalısınız. Saldırı karşısında neler yapmanız gerektiğini bilmeniz gerekir. Sizi onların ortasına böyle daldırmak için etkisi altına alan şey neydi?”

“Onların bu kadar çok olduklarını düşünmedim, Sparhawk,” diye kendini savunurcasına cevapladı Bevier.

“Yeteri kadardılar. Seni öldürmek için bir tanesi yeterli olur.”

“Bana gücendiniz mi, Sparhawk?” Bevier’in sesi üzgündü.

Sparhawk genç şövalyenin ciddi suratına bir saniye baktı. Sonra iç çekti. “Hayır, Bevier, sanırım gücenmedim. Sadece beni şaşırttın, hepsi bu. Lütfen, sinirlerimin aşkma, bir daha beklenmedik şeyler yapma. Artık genç değilim ve sürprizler beni yaşlandırıyor.”

“Belki de yoldaşlarımın hislerini düşünmedim,” diye pişmanlıkla kabul etti Bevier. “Bunun bir daha olmayacağına söz veririm.”

“Buna sevinirim, Bevier. Kalten’e tepeden aşağı inmesi için yardım edelim. Sephrenia’nm ona bir bakmasını istiyorum, onunla konuşmak isteyeceğinden eminim - uzun, cici bir konuşma.”

Kalten ürktü. “Beni burada bırakmanızı isteyebilir miyim? Bu cici, yumuşak bir toprak.”

“Hiç şansın yok, Kalten,” diye insafsızca cevapladı Sparhawk. “Ama merak etme. Seni seviyor, bu yüzden sana bir şey yapmayacaktır - en azından kalıcı bir şey olmaz.”

Üçüncü Bölüm

SPARHAWK'LA BEVIER, Kalten'e tepeden aşağı inmesi için yardım ederlerken Sephrenia da Berit'in pazısmdaki kocaman çirkin görünüşlü bir çürüğe bakıyordu.

“Kötü mü?” diye genç çömeze sordu Sparhawk.

“Bir şey değil, Lordum” dedi Berit cesurca, ama yüzü solgundu.

“Bu, siz Pandionlara öğretilen ilk şey mi?” diye öfkeyle sordu Sephrenia. “Yaralarınızı hafif göstermek? Berit'in örme zırhı darbenin çoğunu durdurmuş ama yaklaşık bir saat içinde kolu dirseğinden omuzuna kadar moraracak. Kolunu çok zor kullanabilir.”

“Bu sabah çok neşeli bir havan var, küçük ana,” dedi Kalten.

Sephrenia parmağını tehdit edercesine ona uzattı. “Kalten,” dedi, “otur. Berit'in kolunu sardıktan sonra seninle görüşeceğim.”

Kalten iç çekti ve yere çöktü.

Sparhawk etrafına bakındı. “Ulath, Tynian ve Kurik neredeler?” diye sordu.

“Başka bir pusu olmasın diye etrafta dolaşıp gözcülük ediyorlar, Sör Sparhawk,” diye cevapladı Berit.

“İyi fikir.”

“Şu yaratık bana pek tehlikeli gözükmedi,” dedi Bevier. “Belki biraz esrarengiz ama o kadar tehlikeli değil.”

“Sana vuran o değildi,” dedi Kalten. “Tehlikeli, tamam mı. Sözüme güven.”

“Hayal edebileceğinizden de daha tehlikeli,” dedi Sephrenia. “Arkamızdan ordular yollayabilir.”

“Eğer beni atımdan aşağı düşürecek bir güce sahipse ordulara ihtiyacı yok.”

“Unutuyorsun, Kalten. Beyni Azash’m beyni. Tanrılar insanların onlar adına çalışmalarını tercih ederler.”

Bevier titreyerek, “Tepeden aşağı gelen adamlar uykuda yürüyenler gibiydi,” dedi. “Onları dilimledik ve çıt bile çıkarmadılar.” Kaşlarını çatarak durdu. “Styriclerin bu kadar saldırgan olduklarını düşünmemiştim, “diye ekledi. “Daha önce elinde kılıç olan bir tanesini bile görmemiştim.”

Sephrenia Berit’in pazusunu incinmesin diye sararken, “Bunlar batı Styricleri değildi,” dedi. “Fazla kullanmamaya çalış,” diye uyardı, “iyileşmesi için zaman tanı.”

“Peki, madam,” diye cevapladı Berit. “Şimdi belirttiğiniz gibi biraz ağrımaya başladı.”

Gülümsedi ve elini şevkatle omuzuna koydu. “Bu iyileşebilir, Sparhawk. Kafası sert kemikten değil - en azından benim tanımla-yamayacağım cinsten değil.” Anlamlıca Kalten’e bir göz attı.

“Sephrenia,” diye itiraz etti sarışın şövalye.

“Örme zırhını çıkart,” dedi sertçe. “Kırığın var mı bakmak istiyorum.”

“Bu grupdaki Styriclerin batı Styricleri olmadığını söylediniz,” dedi Bevier.

“Hayır. Onlar Zemochtu. Bu aşağı yukarı handa tahmin ettiğimizin aynısı. Arayıcı kimi bulursa kullanacaktı ama bir batı Styric’i çelikten

yapılmış silah kullanamaz. Eğer bu yörenin insanları olsalardı, kılıçları bronz ya da bakır olacaktı." Örme zırhını çıkaran Kalten'e dikkatle baktı. Ürperdi. "Sarı bir halı gibisin," dedi ona.

Birden kızaran Kalten, "Bu benim suçum değil, küçük ana," dedi. "Benim ailemdeki bütün erkekler kıllıdır."

Bevier şaşırmış gözüktü. "Yaratığı kaçıran neydi?" diye sordu.

"Flüt," diye cevapladı Sparhawk. "Bunu daha önce de yaptı. Hatta bir keresinde Damork'u kavalıyla kaçırdı."

"Bu ufacık çocuk mu?" Bevier'in tonu şüpheliydi.

"Flüt'de gözüktüğünden çok daha fazla şey var," dedi Sparhawk. Tepeden inen yokuşa doğru baktı. "Talen," diye seslendi, "kes şunu."

Ölüleri yağmalamakla meşgul olan Talen başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. "Ama Sparhawk - " diye başladı.

"Hemen buraya gel. Bu iğrenç bir şey."

"Ama "

"Söylediği gibi yap!" diye kükredi Berit.

Talen iç çekti ve geri geldi.

"Haydi gidip atları toplayalım, Bevier," dedi Sparhawk. "Sanırım diğerleri geri gelir gelmez gitmek isteyeceğiz. Arayıcı hâlâ oralarda bir yerde, her an bir yığın insanla başımıza üşüşebilir."

"Bunu gündüz olduğu gibi gece de yapabilir, Sparhawk," dedi Bevier, "ve kokumuzu takip edebilir."

"Biliyorum. Bu durumda hız tek savunma yolumuz. Bu şeyi tekrar geride bırakmaya çalışmamız gerekiyor."

Kurik, Ulath ve Tynian ıssız manzaranın üzerine akşam karanlığı çökerken geri döndüler. “Etrafta başka kimse yok gibi gözüküyor,” diye bildiren silahtar, atından aşağı atladı.

‘Tola devam etmemiz gerekiyor,” dedi Sparhawk.

“Atlar yorgunluktan tükenmek üzereler, Sparhawk,” diye itiraz etti silahtar. Diğerlerine baktı. “Ve insanlar da daha iyi durumda değiller. Hiçbirimiz son iki gündür doğru dürüst uyumadık.”

Kalten’in kıllı gövdesini kontrol eden Sephrenia başım kaldırdı, “Ben bunu hallederim,” dedi sakince.

“Nasıl?” diye biraz hırçın bir ses çıkardı Kalten.

Sephrenia gülümsedi ve parmaklarını onun burnunun altında oynattı. “Başka nasıl olabilir ki?”

“Eğer şu anda hissettiklerimizi yok edecek bir büyü varsa, onu niye bize daha önce öğretmedin?” Sparhawk’da tekrar başı ağrımaya başlayalı beri kendini bir şekilde huysuz hissediyordu.

“Çünkü tehlikeli, Sparhawk,” diye cevapladı. “Siz Pandionları tanıyorum. Bazı koşullar altında, haftalarca devam etmeyi deneyecektiniz.”

“Eee? Eğer büyü gerçekten işe yarıyorsa, ne fark eder ki?”

“Büyü sadece kendinizi dinlenmiş gibi hissetmenizi sağlar ama gerçekte dinlenmemişsinizdir. Eğer fazla zorlarsanız ölürsünüz.”

“Ya. Bu mantıklı, sanırım.”

“Anladığına sevindim.”

“Berit nasıl?” diye sordu Tynian.

“Bir süre canı yanacak ama iyi,” diye cevapladı Sephrenia.

“Genç adam gelecek vaad ediyor,” dedi Ulath. “Kolu iyileştiğinde ona baltasıyla ilgili bir şeyler öğreteceğim. İşin ruhunu kapmış ama tekniği birazcık zayıf.”

“Atları buraya getirin,” dedi Sephrenia. Parmak hareketlerini onlardan saklayarak ve kelimelerin bazılarını fısıltıyla söylerek Styricce konuşmaya başladı. Sparhawk ne bütün büyülü sözcükleri yakalayabildi ne de büyüyü çoğaltan hareketleri tahmin edebildi. Sonra birden kendini acayip dinç hissetti. Hafif baş ağrısı gitmiş ve kafası açılmıştı. Yük atlarından bacakları korkunç bir şekilde titreyen ve başı önüne düşük olanı gerçekten bir tay gibi etrafta hoplayıp zıplamaya başladı.

“İyi büyü,” dedi kısaca Ulath. “Gidiyor muyuz?”

Berit’i atma bindirdiler ve ışıldayan alaca karanlıkta yola çıktılar. Bir saat kadar sonra dolunay yükseldi ve onlara hafif dörtnala çıkma riskini göze alabilecekleri kadar ışık sağladı.

“Önümüzdeki tepenin tam üstünde bir yol var,” dedi Kurik Sparhawk’a. “Etrafa bakmırken gördük. Aşağı yukarı aynı yönde ilerliyor ve karanlıkta bozuk zeminde tökezlemektense onu takip etmekle zaman kazanırız.”

“Haklı olduğunu kabul ediyorum,” diye onayladı Sparhawk, “ve bu bölgeden mümkün olduğu kadar çabuk çıkmak istiyoruz.”

Yola ulaştıklarında, dörtnala doğuya ilerlediler. Gece yarısını epey geçmişti ki bulutlar batıdan gelip gökyüzünü kapladılar. Sparhawk homurdanarak küfretti ve grubunu yavaşlattı.

Gün ağarmadan önce bir nehre geldiler ve yol kuzeye döndü. Köprü veya sığ bir geçiş arayarak yolu izlediler. Şafak iyice bulutlanmış göğün altında kasvetle söktü. Birkaç mil daha nehir boyunca gittiler, yol yine doğuya döndü. Nehre dalıp diğer taraftan çıktı.

Sığ geçişin yanında küçük bir kulübe vardı. Kulübenin sahibi geçiş parası isteyen, yeşil tunikli gözü keskin bir adamdı. Sparhawk onunla tartışacağına

istediği parayı verdi. İş bitince, “Söyle bana, komşu,” diye sordu, “Pelosia sınırı ne kadar uzakta?”

“Yaklaşık beş fersah,” diye cevapladı uyanık adam. “Eğer böyle devam ederseniz öğlene ulaşırsınız.”

“Teşekkürler, komşu. Çok yardımcı oldun.”

Şapır şapır su sıçratarak sığlıktan karşıya ilerlediler. Diğer tarafa ulaştıklarında, Talen atını Sparhawk’m yanma sürdü. “İşte paran geri geldi,” diyen küçük hırsız ona birkaç madeni para verdi.

Sparhawk şaşkınlıkla ona baktı.

“Bir köprüye geçiş parası vermeye karşı çıkmam,” dedi sırıtarak Talen. “Her şeyden önce onu inşa etmek için birisinin harcama yapması gerekir. Ama bu adam sadece nehrin doğal bir sığlığının avantajını kullanıyor. Bu ona hiçbir şeye mal olmadı, o zaman niye bundan bir şey kazansın ki?”

“Kesesini mi, kestin?”

“Doğal olarak.”

“Ve orada benim verdiğimden daha fazlası vardı?”

“Birazcık. Buna senin paranı geri alma ücreti diyelim. Eninde sonunda bundan bir kazancım olması gerekirdi, değil mi?”

“Sen ıslah olmazsın.”

“Antremana ihtiyacım vardı.”

Nehrin öbür tarafından ızdıraplı bir feryat geldi.

“Şu anda kayıplarım fark ettiğim söyleyebilirim,” diye belirtti Sparhawk.

“Öyle gözüküyor değil mi?”

Nehrin öbür tarafındaki toprak biraz önce geçtikleri kavruk araziden iyi değildi. Arada sırada hırpani görünüşlü, çamur kahverengisi iş giysileriyle ürün vermeyen topraktan ekin almak için bütün güçleriyle çalışan köylülerin olduğu fakir çiftlik evleri gördüler. Kurik küçümsercesine burnunu çekti. “Amatörler,” diye homurdandı. Kurik çiftçiliği çok ciddiye alırdı.

Öğlene doğru, izledikleri yan yol doğuya giden işlek bir yolla birleşti. “Bir öneri, Sparhawk,” dedi Tynian mavi boyalı kalkanını kaldırarak.

“Öner o zaman.”

“Sınırı geçerken tekrar açık araziye çıkacağımıza bu yolu takip etmemiz daha iyi olabilir. Pelösiahlar sınır kapısından geçmekten kaçınanlara karşı çok hassastırlar. Saplantılı olarak kaçakçılardan kaygılanırlar. Onların devriyeleriyle bir çarpışmayı göze alabileceğimizi sanmam.”

“Tamam,” diye onayladı Sparhawk. “O zaman fırsatımız varken beladan uzak duralım.”

Kasvetli, güneşsiz öğleni geceli çok olmamıştı ki sınıra ulaştılar ve olaysız bir şekilde Pelosia’nm güney ucuna geçtiler. Buradaki çiftlikler kuzeydoğu Elenia’dan bile daha kötü durumdaydı. Evlerin çatıları her yerde çimli topraktan yapılmıştı, keçiler üstlerinde otlu-yordu. Kurik küçümser bir ifadeyle baktı ama bir şey söylemedi.

Akşam çökmeye başlarken bir tepenin üstüne ulaştılar ve aşağıdaki vadide bir köyün titreyen ışıklarını gördüler. “Belki bir han?” diye önerdi Kalten. “Sanırım Sephrenia’nm büyüsü geçmeye başladı. Atım yalpalıyor, bende iyi durumda sayılmam.”

“Bir Pelosia hanında tek başına uyumayamazsın/’ diye uyardı Tynian. “Yatakları genelde her tür nahoş küçük yaratıklar tarafından işgal edilmişlerdir.”

“Pireler mi?” diye sordu Kalten.

“Bitler ve fare büyüklüğünde tahtakuruları.”

“Sanırım bunu göze almamız gerekecek,” diye karar verdi Sparhawk. “Atlar daha fazla gidemeyecekler, ayrıca Arayıcı’nın bize bir bina içinde saldıracağını sanmıyorum. Açık araziyi tercih ediyormuş gibi gözüküyor.” Önden köye doğru ilerledi.

Köyün sokakları kaldırım taşı döşenmemişti, her yer ayak bileğine kadar çamurdu. Köyün tek hanına geldiler ve Sparhawk Sephrenia’yı kapı önündeki sundurmaya taşırken Kurik ve Flüt onu takip etti. Kapıya çıkan basamaklar çamur kaplıydı, kapının yanındaki demir çamurluktaki izler çok az kullanıldığını gösteriyordu. Gözüktüğü kadarıyla Pelosialılar çamura aldırmıyorlardı. Hanın içi loş ve dumanlıydı. Feci şekilde bayatlamış ve bozuk yiyecek kokuyordu. Zemin bir zamanlar hasır otuyla kaplıymış ama köşeler hariç hasır otları kurumuş çamurların altında gömülü kalmış.

Tynian içeri girdiklerinde Kalten’e, “Bu konuyu yeniden düşünmek istemediğinden emin misin?” diye sordu.

“Midem oldukça sağlamdır,” diye cevapladı Kalten, “ve içeri girdiğimizde hafif bir bira kokusu yakaladım.”

Hancının getirdiği akşam yemeği haşlanmış lahanayla biraz fazla süslü olsa da en azından yenilebilirdi ve saman şiltelerden oluşan yataklar Tynian’m önceden tahmin ettiği kadar böcek istilası altında değillerdi.

Ertesi sabah erken kalktılar ve çamurlu köyden karanlık bir şafak vakti ayrıldılar.

“Dünyanın bu bölümünde güneş hiç parlamaz mı?” diye huysuzca sordu Talen.

“Şimdi bahar,” dedi Kurik. “Hava baharda her zaman yağmurlu ve bulutlu olur. Bu ekinler için iyidir.”

“Ben bir turp değilim, Kurik,” diye cevapladı çocuk. “Sulanmaya ihtiyacım yok.”

“Bu konuda Tanrı ile konuş.” Kurik omuz silkti. “Havayı ben düzenlemiyorum.”

“Tanrı ile aram iyi değil,” dedi kıvırtarak Talen. “O da meşgul, bende. Birbirimize karışmamaya çalışırız.”

“Bu oğlan küstah,” diye kınadı Bevier. “Genç adam,” dedi, “Evrenin Hükümdarı’ndan böyle bahsetmek uygun değil.”

“Siz saygıdeğer bir Kilise Şövalyesisiniz, Sör Bevier,” diye belirtti Talen. “Bense sokakların bir hırsızından başka bir şey değilim, ikimize farklı kurallar uygulanır. Tanrı’nm muhteşem çiçek bahçesinin güllerin debdebesini dengeleyecek birkaç yabani ota ihtiyacı vardır. Ben bir yabani otum. Onun görkemli planının bir parçası olduğum için beni affedeceğinden eminim.”

Bevier çaresizce baktı ve sonra gülmeye başladı.

Sonraki günlerde, sırayla ileri gözcü çıkarak, tepelerin üstünden etrafı inceleyerek dikkatle güneydoğu Pelosia boyunca at sürdüler. Doğuya doğru gittikçe kasvetli gökyüzü de onları izledi. Tarlalarda kaba araçlarla çalışan köylüler - daha doğrusu serfler -gördüler. Çalılıklarda yuva yapan kuşlar vardı ve arada sırada çelimsiz sığır sürülerinin aralarında otlayan geyikler gördüler.

Etrafta insanlar olmasına rağmen ne başka kilise askeri ne de Zemoch gördüler. Yine de siyah cüppeli Arayıcı’nın ürkek serfleri bile emrine alabileceğini bildikleri için mümkün olduğu kadar insanlardan kaçınarak ve gözcülük yapmaya devam ederek tetikte kaldılar. .

Lamorkand sınırına yaklaştıkça bu krallıktaki karışıklıkla ilgili-bir sürü rahatsız edici bilgiler topladılar. Lamorklar dünyanın en güvenilir insanları değildi. Lamorkand kralı sadece, sıkıntılı günlerde büyük kalelerinin duvarları arkasına çekilen oldukça başına buyruk baronların hoşgörüsüyle hüküm sürüyordu. Kan davalarının yüz yıl ya da daha fazla sürmesi normaldi ve başıboş baronlar canları istediklerinde yağma ve çapulculuk

yapıyorlardı. Lamorkand’m büyük bir bölümü daimi bir iç savaş durumunundaydı.

Batı krallıklarının başı en çok belada olanının sınırından yaklaşık üç fersah ötede akşam kamp kurdular. Sparhawk, Kalten’in son sığır budu parçasından hazırlanan akşam yemeğinden hemen sonra ayağa kalktı. “Tamam,” dedi, “neyin içine dalıyoruz? Lamorkand’da işleri karıştıran ne? Fikri olan var mı?”

“Son sekiz dokuz yılı Lamorkand’da geçirdim,” dedi ciddice Kalten. “Tuhaf insanlar. Bir Lamork intikam için elinde olan her şeyi feda edebilir - ve hatta kadınlar erkeklerden çok daha kötüler. İyi bir Lamork kızı, bir kış partisinde onun dans davetini kabul etmeyen birine bir mızrak saplama şansı için bütün ömrünü - ve babasının bütün servetini - harcayacaktır. Bu kadar zamanımı orada harcadım ve bu kadar zaman boyunca ne gülen birini duydum ne de gülümseyen birini gördüm. Yeryüzündeki en kasvetli yer. Lamorkand’da güneşin parlaması yasaktır.”

“Pelosialılardan duyduğumuz şu genel savaş sıradan bir şey mi?” diye sordu Sparhawk.

“Pelosialılar Lamork acayipliklerini en iyi değerlendirenler değillerdir,” diye düşüncelice cevapladı Tynian. “Pelosia ve Lamorkand’ı birbirlerini yok edecek bir savaşa girmekten alıkoyan şey sadece Kilise’nin baskısı - ve Kilise Şövalyeleri’nin varlığıdır. Birbirlerini nerdeyse kutsal ve büyük bir tutkuyla küçük görürler.”

Sephrenia iç çekti. “Eleneler,” dedi.

“Bizim kendi hatalarımız var, küçük ana,” diye kabullendi Sparhawk. “Sınırı geçtiğimizde belaya bulaşacağız, değil mi?”

“Tamamen değil,” dedi Tynian çenesini kaşıyarak. “Başka bir öneriye açık mısın?”

“Ben her zaman önerilere açığım.”

“Niye resmi zırhlarımızı giymiyoruz ki? En gözü dönmüş Lamork baronu bile isteyerek Kilise’ye karşı gelmez ve Kilise Şövalyeleri batı Lamorkand’ı istedikleri anda ufalayıp toz edebilirler.”

“Ya birisi blöfümüzü görürse?” diye sordu Kalten. “Topu topu beş kişiyiz.”

“Bir nedenleri olacağını sanmıyorum,” dedi Tynian. “Yerel anlaşmazlıklarda Kilise Şövalyeleri’nin tarafsızlığı meşhurdur. Resmi zırh belkide yanlış anlaşılmayı engelleyecek tek şey olabilir. Bizim amacımız Randera Gölü’ne gitmek, bu tezcanlılarm münakaşalarına girmek değil.”

“İşe yarayabilir,” dedi Ulath. “Her durumda denemeye değer.”

“Tamam, haydi öyle yapalım,” diye karar verdi Sparhawk.

Ertesi sabah kalktıklarında, beş şövalye resmi zırhlarını çıkardılar ve Kurik ile Berit’in yardımlarıyla giyinmeye başladılar. Sparhawk ve Kalten, Pandion siyahı, gümüşi kolsuz zırh cüppeleriyle resmi siyah pelerinlerini giydiler. Beviefin zırhı gümüşi parlatılmıştı, zırh cüppesi ve pelerini bembeyazdı. Tynian’nin ağır zırhı sade çelikti ama zırh cüppesi ve pelerini çok parlak gök mavişiydi. Ulath yolda giydiği kullanışlı örme zırhını çıkardı. Onun yerine zincir bir pantalon zırh ve dizlerinin biraz yukarısına gelen örme zırh bir ceket giydi. Sade konik miğferiyle yeşil seyyah pelerinini kaldırıp yerine yeşil bir zırh cüppesi ile bir Ogre’den geldiğini söylediği tepesine bir çift kıvrık ve bükük boynuz yerleştirilmiş çok etkileyici görünüşlü bir miğfer taktı.

Süslü giysilerini giymeyi bitirdiklerinde Sparhawk, Sephrenia’ya, “Eee?” dedi, “nasıl gözüküyoruz?”

“Çok etkileyici,” diye iltifat etti Sephrenia.

Bununla beraber, Talen onlara eleştirircesine yakından baktı. “Bir tür ayakları çıkmış demir süslemelere benziyorlar, değil mi?” diye Berit’e fikrini söyledi.

“Nazik ol,” diyen Berit, bir taraftan da bir eliyle gülümsemesini saklıyordu.

“Bu cansıkıcı,” dedi Sparhawk’a Kalten. “Gerçekten sıradan insanlara bu kadar saçmasapan göründüğümüzü düşünüyor musun?”

“Büyük ihtimalle.”

Kurik ve Berit yakındaki porsuk ağacı korusundan mızraklar kestiler ve çelik uçlar taktılar.

“Ya flamalar?” diye sordu Kurik.

“Ne dersin?” diye Tynian’a sordu Sparhawk.

“Zararı olmaz. Sanırım gözükebildiğimiz kadar etkileyici gözükmeye çalışmak iyi olur.”

Biraz zorlanarak atlarına bindiler, kalkanlarını düzeltiler, fla-malı mızraklarım göze çarpacak pozisyona getirdiler ve yola çıktılar. Faran hemen merasim yürüyüşüne geçti. “Oh, kes şunu,” dedi iğrenerek Sparhawk.

Öğleni çok geçmeden Lamorkand’a girdiler. Sınır nöbetçileri şüpheyle baktılar ama resmi zırhlarını giymiş ve yüzlerinde acımasızca kararlı ifadeler taşıyan Kilise Şövalyeleri’ne hemen yol verdiler.

Kadach adlı Lamork şehri nehrin diğer tarafmdaydı. Bir köprü vardı ama Sparhawk o kasvetli ve çirkin yerden geçmemeye karar verdi. Onun yerine, haritasını kontrol edip kuzeye döndü. “Nehir yukarıda kollara ayrılıyor,” dedi diğerlerine. “Orada ırmağı geçebiliriz. Zaten o yöne gideceğiz; şehirler hakkımızda sorular soran acayip yabancılarla konuşmak isteyebilecek insanlarla doludur.”

Kuzeye, nehrin ana yatağını besleyen bir yığın küçük kollara doğru at bindiler. Bu sığ kollardan birini geçtikleri öğleden sonraydı ki, karşı kıyıda bir yığın Lamork savaşçısı gördüler.

“Yayılın,” diye emretti Sparhawk. “Sephrenia, Talen ve Flüt’ü alıp arkaya geç.”

“Ne dersin, Arayıcı’nın adamları mıdır?” diye soran Kalten elini mızrağının sapına uzattı.

“Bir dakika sonra öğreneceğiz. Sabırsız davranıp yanlış bir şey yapma ama belaya da hazır ol.”

Savaşçı grubunun lideri zincir bir ceket, çıkıntılı, domuz yüzüne benzer siperlikli çelik bir miğfer ve sağlam deri çizmeler giyen güçlü kuvvetli bir adamdı. Tek başına dereye doğru ilerledi ve saldırgan bir niyeti olmadığını göstermek için siperliğini kaldırdı.

“Sanırım iyi gözüküyor, Sparhawk,” dedi Bevier. “Yüzünde Elenia’da öldürdüğümüz adamların boş bakışları yok.”

“Karşılaştığımıza sevindim, Aziz Şövalyeler,” dedi Lamork.

Sparhawk Faran’ı girdaplar yaparak ilerleyen akıntıya doğru hafifçe iteledi. “Ben de karşılaştığımıza sevindim, Lordum,” diye cevapladı.

“Bu iyi bir rastlantı,” diye devam etti Lamork. “Elenia’ya kadar gitmeden Kilise Şövalyeleri’ne rastlamış gibi gözüküyoruz.”

“Kilise Şövalyeleri ile ne işiniz var, Lordum?” diye nazikçe sordu Sparhawk.

“Bize bir hizmet vermeniz icap etti, aziz Şövalye - doğrudan Kilise’nin iyiliğine yönelik bir hizmet.”

“Biz sadece hizmet etmek için yaşarız,” diyen Sparhawk, sesindeki sinirliliği gizlemek için uğraş veriyordu. “Bu gerekli hizmetinin ayrıntılarını anlatın.”

“Tüm dünyanın bildiği gibi Kadash Başpiskoposu Chyrellos’da-ki Patriklik tahtının en önemli adayı,” diye belirtti miğferli Lamork.

“Bunu daha önce duymamıştım,” dedi Kalten arkadan yavaşça.

“Sus,” diye omuzunun üzerinden homurdandı Sparhawk. “Devam ediniz, Lordum,” dedi Lamork’a.

“Ne yazık ki, iç karışıklıklar şu anda batı Lamorkand’ı bozuyor,” diye devam etti Lamork.

“‘Ne yazık ki’den hoşlandım,” dedi Kalten’e Tynian. “Kulağa güzel geliyor.”

“İkiniz de susacak mısınız?” diye sinirle patladı Sparhawk. Sonra tekrar zincir zırhlı ceket giyen adama baktı. “Söylentiler bu uyuşmazlıkları bize bildirdi, Lordum,” diye cevapladı. “Ama bu kesinlikle yerel bir meseledir ve Kilise’yi işin içine karıştırmaz.”

“Ben de onu açıklayacağım, Aziz Şövalye. Kadach Başpiskoposu Ortzel, biraz önce bahsettiğim karışıklık yüzünden hizmet etmekten onur duyduğum kardeşi Baron Alstrom’un kalesine sığınmak zorunda kaldı. Ani iç anlaşmazlık Lamorkand’da da görüldü ve Lordum Alstrom’un düşmanlarının kısa zamanda kalesini kuşatacaklarını kesinlikle bekliyoruz.”

“Biz sadece beş kişiyiz, Lordum,” diye belirtti Sparhawk. “Uzun süren bir kuşatmada yardımımızın çok az olacağı kesin.”

“Ah, hayır, Aziz Şövalye,” dedi kibirli bir gülümsemeyle Lamork. “Kendimizi ve Lordum Alstrom’un kalesini yenilmez Kilise Şövalyeleri’nin yardımı olmadan ayakta tutabiliriz. Lordum Alstrom’un kalesi zapt olunmazdır ve düşmanları bir nesil veya daha uzun süre boyunca bizi alarma bile geçirmeden kendilerini rahatça duvarlarına çarpıp parçalayabilirler. Söylemiş olduğum gibi, bununla beraber, Başpiskopos Ortzel - belki Tanrı’nm lütfedip bir müddet geciktirebileceği saygın Cluvonus’un vefatında - Patriklik için en büyük aday. Böylece sizi ve soylu arkadaşlarınızı, Ekselanslarını kutsal Chyrellos şehrine, bu hazin zorunluluk oluştuğunda, seçimde bulunabilsin diye emniyetle götürme görevini veriyorum. Bu soylu görevi alabilmeniz için siz ve şövalye arkadaşlarınızı Lordum Alstrom’un kalesine hemen götüreceğim. Haydi yola çıkalım.”

Dördüncü Bölüm

BARON ALSTROM'UN kalesi nehrin doğu kıyısındaki kayalık, yüksek bir burnun üzerine oturtulmuştu. Burun, Kadach şehrinin birkaç fersah üstünde nehrin ana yatağına doğru çıkıntı yapıyordu. Kasvetli gökyüzü altında kurbağa gibi çökmüş, donuk, çirkin bir kaleydi. Duvarları sanki sahibinin yumuşamaz, katı kibirini yansıtmak istiyormuşcasma kalın ve yüksekti.

Zincir zırhlı şövalye onları kale kapısından çıkan kısa geçitte soktuğunda Bevier, Sparhawk'a, "Zaptolunmaz mı?" diye alay edercesine mırıldandı. "Bu duvarları iki sene içinde fethedebilirim. Hiçbir Ardan soylusu kendini böyle ince duvarlar içinde emniyette hissetmez."

"Arcianlarm kalelerini inşa etmek için çok daha fazla zamanları var," diye beyaz pelerinli şövalyeye belirtti Sparhawk. "Arcium'da bir savaş başlatmak, burada Lamorkand'da olduğundan çok daha uzun zaman alır. Burada beş dakikada bir savaş başlatabilirsin ve bu nesiller boyu sürer."

"Doğru," diye onayladı Bevier. "Gençliğimde bir süre askeri tarih okudum. Lamorkand'la ilgili bölümlere geldiğimde, çaresizlik içinde vazgeçtim. Hiçbir mantıklı insan bu mutsuz krallığın dış görünüşünün altında kaynayan kan davaları, ihanetler ve ittifakların hepsini çözemez."

Açılır kapanır köprü gürültüyle aşağı indi, üzerinden geçip kalenin ana avlusuna girdiler. Lamork şövalye atından inerken, "Eğer müsade ederseniz, Aziz Şövalyeler," dedi, "sizi doğru Baron Alstrom ve Ekselansları Başpiskopos Ortzel'in huzuruna götüreceğim. Zaman azalıyor ve Kont Gerrich'in güçleri kuşatmaya başlamadan Ekselansları'nm kaleden güvenlikle çıktığını görmemiz gerekiyor."

"Yolu gösterin, Şövalye," diyen Sparhawk, Faran'm arkasından şangırdayarak aşağı indi. Mızrağını ahırın duvarına dayadı, gümüş kabarmalı siyah kalkanını eyerine astı ve dizginlerini bekleyen seyise verdi.

Geniş taş basamaklardan yukarı çıkıp bir çift kocaman kapıdan içeri girdiler. Önlerindeki koridor meşalelerle aydınlatılmıştı, duvarlarının taşları kocamandı. Uzun siyah pelerini ayak bileklerinin etrafında kıvrılarak Sparhawk'm yanında yürüyen Kalten, "Seyisi uyardın mı?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Atının karakteri hakkında."

"Unuttum," diye itiraf etti Sparhawk. "Tahminime göre bunu kendi kendine öğrenecektir."

"Artık öğrenmiştir."

Lamork şövalyesinin onları kabul ettiği oda donuktu. Oturma odasından çok silah deposuna benziyordu. Duvarlarda asılı kılıçlar ve baltalar vardı. Bir düzinelik kargı gurupları köşelere dayanmıştı. Geniş, kemerli bir şöminede ateş yanıyordu. Var olan birkaç iskemle ağır ve yastıksızdı. Yerde halı yoktu ve bir yığın iri kurtkö-peği orada burada uyukluyordu.

Baron Alstrom merhametsiz suratlı, melankolik bakışlı bir adamdı. Siyah saç ve sakallarına aklar düşmüştü. Örme bir zırh giyiyordu ve belinde geniş bir kılıç asılıydı. Zırh cüppesi siyahtı ve özenle kırmızılarla işlenmişti. Domuz suratlı miğferli şövalye gibi o da çizmeler giyiyordu.

Refakatçileri sertçe eğildi. "İyi şans Lordum, duvarlarınıza bir fersahtan daha yakın bir yerde, bu Kilise Şövalyeleriyle tesadüfen karşılaştım. Bana buraya eşlik edecek kadar naziktiler."

"Başka seçimimiz var mıydı?" diye mırıldandı Kalten.

Baron zırhının ve kılıcının ağırlığından dolayı sakarca bir hareketle iskemlesinden doğruldu. "Selam, Aziz Şövalyeler," dedi pek sıcak olmayan bir ses tonuyla. "Sör Enmann'm sizinle kalenin bu kadar yakınında karşılaşması tam bir raslantı. Düşmanımın güçleri nerdeyse beni burada kuşatacaklar ve kardeşimin onlar gelmeden güvende olması gerekiyor."

Siyah miğferini çıkarıp, odadan ayrılan zincir zırh gömlekli La-morkun arkasından bakan Sparhawk, “Evet, Lordum,” dedi. “Sör Enmann bize durumu açıkladı. Yine de, kardeşinizi kendi askerlerinizden bir birlik eşliğinde göndermeniz daha tedbirli olmaz mıydı? Bizi düşmanlarınız gelmeden kapınıza getiren sadece şans.”

Alstrom başını olumsuz anlamda salladı. “Kont Gerrich’in savaşçıları askerlerimi görür görmez saldıracaklardır. Sadece Kilise Şövalyeleri’nin eşliğinde kardeşim emniyette olacaktır, Sör - ?” “Sparhawk.”

Astrom biraz şaşırmış gözüktü. “Bu isim yabancı değil,” dedi. Merak edercesine diğerlerine baktı. Sparhawk arkadaşlarını tanıttı.

“Tuhaf bir grup,” diye fikir yürüttü Astrom, Sephrenia’yı üstün-körü eğilip selamlamasının ardından. “Tehlikeli olabilecek bir seyahate bir bayan ve iki çocuğu götürmek akıllıca mı?”

“Bayan amacımız için gerekli,” diye cevapladı Sparhawk. “Küçük kız onun sorumluluğu altında ve oğlan da onun hizmetkârı. Onları geride bırakamazdı.”

“Hizmetkâr mı?” diye Berit’e fısıldadı Talen. “Bana bir yığm ad verdiler fakat bu yeni.”

Berit, “Sus,” diye fısıldadı.

“Bununla beraber, beni daha da hayretler içinde bırakan şey,” diye devam etti Alstrom, “dört askeri tarikatın hepsinin de burada temsil ediliyor olduğu gerçeği. Bana söylendiği kadarıyla tarikatlar arasındaki ilişkiler son zamanlarda içten değildi.”

“Biz doğrudan Kilise’yi ilgilendiren bir araştırmaya başladık,” diye açıkladı Sparhawk zırh eldivenlerini çıkarırken. “Bu çok acil ve yapılması gereken bir şey olduğu için eğitmenlerimiz bizi birlik ve beraberliğimiz sürebilsin diye birleştirdi.”

“Kilise Şövalyeleri’nin birlik ve beraberliği, Kilise’nin kendisinin birlik ve beraberliği kadar uzun zamandır gecikmiş durumda,” diye kulak tırmalıyıcı bir ses odanın öbür tarafından konuştu. Bir din adamı gölgelerin arasından çıktı. Siyah rahip cüppesi düz, hatta sadeydi ve çukur yanaklı yüzü kasvetli bir sertlikteydi. Saçları mat sarı, beyaz meçliydi ve bir bıçakla kesilmiş gibi dümdüz omuzlarına düşüyordu.

“Kardeşim,” diye onu tanıttı Alstrom, “Kadach Başpiskoposu Ortzel.”

Sparhawk eğildi, zırhı biraz fıkırdadı. “Ekselansları,” dedi.

“Bahsettiğiniz Kilise meselesi ilgimi çekti,” diyerek ışığa çıktı Ortzel. “Dört birliğin eğitmenlerinin eski düşmanlıklarını bir kenara koymalarına ve şampiyonlarını tek bir taneymiş gibi yollamalarına zorlayan bu acil mesele ne olabilir ki?”

Sparhawk bir an düşündü, sonra kumarını oynadı. Miğferini ve zırhlı eldivenlerini bırakırken, “Ekselansları Cimmura Piskoposu, Annias ile belki tanışıyordur?” diye sordu.

Ortzel’in ifadesi sertleşti. “Tanıştık,” dedi yavan biçimde.

“Biz de aynı zevki tattık,” dedi soğukça Kalten, “en azından, beni fazlasıyla tatmin edecek kadar sık.”

Ortzel hafifçe gülümsedi. “Anladığım kadarıyla cici piskopos hakkındaki fikirlerimiz aşağı yukarı uyuşuyor,” diye ima etti.

“Ekselansları çabuk fark ediyor,” diye belirtti Sparhawk. “Cimmura Piskoposu eğitmenlerimizin ona uygun niteliklere sahip olmadığını hissettikleri bir Kilise kariyerine göz dikiyor.”

“Göz diktiği şeyin ne olduğunu duydum.”

“Bu araştırmamızın ana noktası, Ekselansları,” diye açıkladı Sparhawk. “Cimmura Piskoposu Elenia’daki politikaya çok fazla karışmış durumda. Bu ülkenin yasal Kraliçesi Kral Aldreas’ın kızı Ehlana’dır. Bununla

beraber, ciddi bir şekilde hasta ve Piskopos Annias'da Kraliyet meclisini kontrol ediyor - bu da, şüphesiz, Kraliyet hazinesini de kontrol etmesi anlamına geliyor. Patriklik tahtına çıkma ümitlerini besleyen de bu hazineye girmesi. Emrinin altında sınırsız fonlar var ve Hiyerarşi'nin bazı üyeleri onun yaltaklanmalarının kolayca etkisi altında kalabildiklerini ispat ettiler. Görevimiz krallığının idaresini kendi ellerine alabilsin diye Kraliçe'yi tekrar sağlığına kavuşturmak."

"Uygunsuz bir olaylar zinciri," diye beğenmediğini belirtti Baron Alstrom. "Hiçbir krallık bir kadın tarafından yönetilmemeli."

"Kraliçe'nin şampiyonu olma gururuna sahibim, Lordum," diye belirtti Sparhawk, "ve umarım ki onun dostuyum. Onu çocukluğundan beri tanırım ve Ehlana'nm sıradan bir kadın olmadığına sizi temin ederim. Neredeyse Eosia'daki bütün hükümdarlardan daha fazla kararlıdır. Sağlığına bir kez kavuştu mu, Cimmura Pis-koposuyla rahatlıkla başa çıkabilir. Onun hazineye girişini aykırı bir saç parçasını keser gibi kolayca kesecektir ve bu para olmadan Piskoposun umutlan yok olur."

"O zaman sizinki soylu bir araştırma, Sör Sparhawk," diye tastik etti Başpiskopos Ortzel, "fakat bunun sizi Lamorkand'a getirme nedeni ne?"

"Sizinle açık konuşabilir miyim, Ekselansları?"

"Tabii ki."

"Son zamanlarda Kraliçe Ehlana'nın hastalığının doğal kaynaklı olmadığını keşfettik ve onu iyileştirmek için bazı aşırı şeylerden yararlanmak zorundayız."

"Fazla dikkatli konuşuyorsun Sparhawk," diye gürleyen Ulath, Ogre boynuzlu miğferini çıkardı. "Pandion biraderimin söylemeye çalıştığı şey Ekselansları, Kraliçe Ehlana'nın zehirlendiği ve onu sağlığına kavuşturmak için büyü kullanmak zorunda olduğumuz."

"Zehirlendi mi?" Ortzel sarardı. "Gerçekten Piskopos Anni-as'dan şüphe etmiyorsunuz, değil mi?"

“Her şey o yönü gösteriyor, Ekselansları,” dedi Tynian, mavi pelerinini geri iterek. “Ayrıntılar sıkıcı ama bütün bunların arkasında Annias’ın olduğuna dair kuvvetli delillerimiz var.”

“Bu suçlamaları Hiyerarşi önünde yapmalısınız!” diye bağırdı Ortzel. “Eğer doğruysa, bu canavarca.”

“Bu konu şimdiden Demos Başpiskoposu’nun ellerinde, Ekselansları,” diye onu temin etti Sparhawk. “Zamanı geldiğinde bunu Hiyerarşi önüne sereceğine güvenebiliriz.”

“Dormant iyi bir adamdır,” diye onayladı Ortzel. “Bu konuda onun kararını bekleyeceğim - en azından şimdilik.”

“Lütfen oturun, Aziz Şövalyeler,” dedi baron. “Şu andaki konunun adiliği benim nezaket kurallarını ihmal etmeme neden oldu. Size serinletici bir şeyler sunabilir miyim?”

Kalten’in gözleri parladı.

“Önemli değil,” diye mırıldanan Sparhawk, Sephrenia için bir iskemle çekti. Sephrenia oturdu ve Flüt kucağına tırmandı.

“Kızınız mı, Madam?” diye tahmin yürüttü Ortzel.

“Hayır, Ekselansları. Buluntu bir çocuk. Ama ondan çok hoşlanıyorum.”

“Berit,” dedi Kurik, “Haydi ahırlara gidelim. Atları kontrol etmek istiyorum.” Ve ikisi odayı terk ettiler.

“Anlatın bana, Lordum,” dedi Baron Alstrom’a, Bevier, “sizi bu savaşın eşiğine getiren şey ne? Yoksa, eski bir münakaşa mı?”

“Hayır, Sör Bevier,” diye cevaplayan baronun yüzü sertleşti, “Bu çok daha yakın zamandan kaynaklanan bir iş. Yaklaşık bir yıl kadar önce oğlum Cammorialı olduğunu söyleyen bir şövalye ile arkadaş oldu. Sonradan onun kötü bir adam olduğunu fark ettim. Benim genç ve salak oğlumu, komşum

Kont Gerrich'in kızıyla evlenmek gibi boş bir umuda özendirdi. Kız uysaldı ama babası ve ben hiçbir zaman arkadaş olamamıştık. Çok geçmeden, Gerrich kızının başkasıyla evleneceğine söz verdiğini bildirdi. Oğlum kızgınlıktan kudurdu. Arkadaşı dediği o adam onu bu konuda tahrik etti ve umutsuz bir plan sundu. Kızı kaçıracak, oğlumla evlendirecek bir rahip bulacaklar ve Gerrich'in öfkesine bir yığm torunla karşılık vereceklerdi. Kontun kalesinin duvarlarına tırmandılar ve kızın yatak odasına sessizce girdiler. Sonradan anladık ki, oğlumun sözde arkadaşı kontu haberdar etmiş ve Gerrich ile onun kız kardeşinin yedi oğlu, ikisi içeri gj^er girmez saklandıkları yerlerden fırlamışlar. Oğlum ihanet edenin kontun kızı olduğuna inanarak kontun yeğenleri kılıçlarıyla üzerine çullanmadan hançerini kızın göğsüne saplamış." Alstrom ara verdi, dişleri kenetlenmiş ve gözleri dolmuştu.

"Oğlumun yanlış yaptığı açıktı," diye kabul ederek öyküsüne devam etti, "acı çekmeme rağmen konuyu uzatmayacaktım. Ben ve Gerrich arasına düşmanlığı sokan oğlumun ölümünden sonraki olaydı. Sadece oğlumu öldürmekle yetinmeyen kont ile kız kardeşinin vahşi sülalesi onun gövdesini parçaladılar ve hakir görerek kalemin kapısına bıraktılar. Rencide edilmiştim ama hâlâ güvendiğim Cammorialı şövalye hilekârca akıl öğretti. Cammoria'da çok acil işleri olduğunu söyledi ama güvendiği iki hizmetkârının bana yardım edeceğine söz verdi. Geçen hafta onlar kapıma gelip intikam zamanının geldiğini söylediler. Askerlerimin başında kontun kız kardeşinin evine gittiler ve orada kontun yedi yeğenini katlettiler. Daha sonradan bu iki hizmetkârın askerlerimi tahrik ettiklerini keşfettim. Gerrich'in kız kardeşine bazı küstahlıklar yaptılar."

"Bu ifade etmek için hassas bir yol," diye Sparhawk'a fısıldadı Kalten.

"Sakin ol," diye fısıldayarak karşılık verdi Sparhawk.

"Leydi kardeşinin kalesine yollandı - ne yazık ki çıplaktı. Şu anda uzlaşmak neredeyse imkânsız. Gerrich'in benim gibi müttefikleri var ve şimdi batı Lamorkand genel bir savaş eşiğinde askıda bekliyor."

"Melankolik bir öykü, Lordum," dedi üzgünce Sparhawk.

“Savaş beni ilgilendiriyor. Şu anda önemli olan kardeşimi buradan çıkarmak ve güvenlik içinde Chyrellos’a götürmek. Gerrich’in saldırılarında o da ölürse, Kilise’nin, Şövalyeleri’ni yollamaktan başka yolu kalmayacak. Bir başpiskoposun öldürülmesi - özelliklede Patrikliğe yükselebilecek önemli bir adaysa - ciddi bir suç olacaktır. Bu yüzden sizden Kutsal Şehre giderken onu korumanızı rica ediyorum.”

“Bir soru, Lordum,” dedi Sparhawk. “Bu Cammorialı şövalyeyi ve hizmetkârlarını bize tarif edebilir misiniz?”

“Şövalye, kendini beğenmiş tavırlı, uzun boylu bir adam. Ya-nmdakilerden biri iriyarı bir yabani, hemen hemen insan sayılmaz. Diğeri sert içkilere aşırı düşkün, sızlanarak konuşan bir adam.”

“Eski dostlara benziyorlar, değil mi?” dedi Sparhawk’a, Kalten. “Bu şövalyenin belirgin bir özelliği var mı?”

“Saçları tamamen beyaz,” diye cevapladı Alstrom, “ve o kadar da yaşlı değil.”

“Martel kesinlikle etrafta dolaşıyor, değil mi?” diye fikrini belirtti Kalten.

“Bu adamı tanıyor musunuz, Sör Kalten?” diye sordu Baron.

“Beyaz saçlı adamın ismi Martel,” diye açıkladı Sparhawk. “İki hizmetkârı da Adus ve Krager. Martel dünyanın çeşitli yerlerinde kendini kiralayan dönek bir Pandion şövalyesidir. En son olarak, Cimmura Piskoposu için çalışıyordu.”

“Ama piskoposun ben ve Gerrich arasındaki anlaşmazlığı körüklemekten amacı ne olacaktır?”

“Daha biraz önce bu konuya dokundunuz, Lordum,” diye cevapladı Sparhawk. “Dört askeri tarikatın eğitmenleri, Annias’m Patriğin tahtına oturma fikrine kesinlikle karşılar. Chyrellos Bazilikası’ndaki seçim sırasında orada olacak - ve oy kullanacaklar - ve onların görüşleri Hiyerarşi’de büyük ağırlık taşır. Üstelik, Kilise’nin Şövalyeleri seçimdeki

ilk yolsuzluk belirtisinde anında müdahale edeceklerdir. Eğer Annias kazanacaksa, Kilise Şövalyeleri'ni seçimden önce Chyrellos'dan uzaklaştırmak zorunda. Mar-tel'in, şövalyeleri Kutsal Şehir'den uzaklaştırmak için Rendor'da kurduğu bir kumpası daha yeni engelledik. Tahminime göre bize anlattığınız bu mutsuz olay bir diğeri. Martel, Annias'm emirlerine göre hareket ederek, Kilise Şövalyeleri'ni söndürmek için ergeç Chyrellos'dan çıkmak zorunda kalacakları umuduyla dünyayı başı boş dolaşarak şenlik ateşleri yakıyor."

"Annias gerçekten bu kadar ahlaksız mı?" diye sordu Ortzel.

"Ekselansları, Annias o tahta çıkmak için her şeyi yapacaktır. İstediğini elde etmek için Eosia'nm yarısının katledilme emrini vereceğinden eminim."

"Bir din adamının kendini bu kadar alçatması nasıl mümkün olabilir ki?"

"Hırs, Ekselansları," dedi Bevier özgürce. "Bir insanın kalbine pençelerini bir sapladı mı, insan başka hiçbir şeyi göremez."

"Bu kardeşimin güvenlice Chyrellos'a götürülmesini daha da önemli kılan bir neden," dedi Alstrom. "Hiyerarşi'nin diğer üyeleri tarafından çok saygı görür ve sesi tartışmalarda çok büyük ağırlık taşıyacaktır."

"Size ve kardeşinize planınızda kesin bir risk olduğunu bildirmem gerekir, Lordum," diye onları uyardı Sparhawk. "Biz takip ediliyoruz. Kardeşinizin emniyeti sizin ilgilendiren ilk şey olduğundan, size bunu garanti edemeyeceğimi söyleyeceğim. Bizi takip edenler kararlı ve çok tehlikeliler."

"Korkarım bu konuda gerçekten başka bir seçim yapma şansım yok, Sör Sparhawk. Kafamın üzerinde asılı bu kuşatmayla, risk ne olursa olsun, kardeşimi kaleden çıkartmalıyım."

"Anladığınıza göre sorun yok, Lordum." Sparhawk iç çekti. "Görevimiz çok ciddi ama bu konu onu bile gölgede bırakır."

“Sparhawk!” Sephrenia’nm ağzı açık kaldı.

“Başka tercihimiz yok, küçük ana,” dedi. “Kesinlikle Ekselanslarını sağ sağlim Lamorkand’dan çıkarıp Chyrellos’a götürmeliyiz. Baron haklı. Eğer kardeşine bir şey olursa, Kilise Şövalyeleri misilleme yapmak için Chyrellos’dan çıkarlar. Hiçbir şey bunu engelleyemez. Ekselanslarını Kutsal Şehre görürmemiz ve sonra kayıp zamanı telafi etmeye çalışmamız gerekiyor.”

“Tam olarak aradığınız şey ne, Sör Sparhawk?” diye sordu Ka-dach Başpiskopos’u.

“Sör Ulath’m açıkladığı gibi, Kraliçe Ehlana’yı iyileştirmek için büyüye başvurmak zorundaydık ve dünyada o kadar gücü olan tek bir şey var. Thalesia kraliyet tacının tepesindeki mücevheri aramak için Randera Gölü’ndeki büyük savaş alanına gidiyorduk.”

“Bhelliom mu?” Ortzel çok şaşırdı. “Gerçekten o uğursuz şeyi tekrar gün ışığına çıkarmayacaksınız değil mi?”

“Başka şansımız yok, Ekselansları. Sadece Bhelliom, Kraliçemi tekrar iyileştirebilir.”

“Ama Bhelliom lekelenmiştir. Troll Tanrılarının bütün melun-lukları ona bulaşmıştır.”

“Troll Tanrıları o kadar da kötü değildir, Ekselansları,” dedi Ulath. “Onların kaprisli olduklarını kabul ediyorum ama gerçekten tamamen kötü değillerdir.”

“Elene Tanrısı onlarla bağdaşmayı yasaklar.”

“Elene Tanrısı bilgedir, Ekselansları,” dedi Sephrenia. “Styricum Tanrılarıyla bağlantıyı da yasaklamıştı. Bununla beraber, iş askeri tarikatleri düzenleme zamanına geldiğinde yasağında bir istisna yaptı. Styricum’un Genç Tanrıları, O’ria tasarısında yardımcı olmayı kabul ettiler. Birisi sadece

Troll Tanrıları'nın yardımını sağlamayı becerip beceremeyeceğini merak ediyor. Anladığım kadarıyla, çok ikna edici değil."

"Kâfirlik!" diye nefes nefese kaldı Ortzel.

"Hayır, Ekselansları. Ben Styricim ve bundan dolayı Elene ilahiyatına bağımlı değilim."

"Yola çıkmamız iyi olmaz mı?" diye önerdi Ulath. "Chyrellos'a uzun bir yol var ve çarpışma başlamadan Ekselanslarını bu kaleden çıkarmamız gerekecek."

"İyi söyledin, az ve öz konuşan dostum," diye onayladı Tynian.

"Hemen hazırlanacağım," diyen Ortzel kapıya gitti. "Bir saat içinde yola çıkabileceğiz." Ve dışarı çıktı.

"Kontun güçlerinin buraya gelmeleri ne kadar sürer, Lordum?" diye barona sordu Tynian.

"Bir günden fazla sürmez, Sör Tynian. Kalesinin kuzeyine ilerlemesini engelleyen dostlarım var ama hatırı sayılır bir ordusu olduğundan, kısa zamanda yarıp çıkacağından eminim."

"Talen," dedi sertçe Sparhawk, "onu yerine koy."

Oğlan yüzünü astı ve mücevher kabzalı hançeri aldığı masaya bıraktı. "İzlediğini sanmıyordum?" dedi.

"Bu hatayı bir daha yapma. Seni her zaman izliyorum."

Baron şaşkınca baktı.

"Bu oğlan daha mal mülkiyetinin en ince noktalarını kavramayı öğrenemedi, Lordum," dedi hafifçe Kalten. "Ona öğretmeye çalışıyoruz ama yavaş öğreniyor."

Talen iç çekti, çizim defterini ve kalemini aldı. Sonra odanın öbür tarafında bir masaya oturdu ve çizmeye başladı. Sparhawk'in hatırladığı kadarıyla çok yetenekliydi.

"Hepinize müteşekkirim baylar," dedi Baron. "Kardeşimin güvenliği beni ilgilendiren tek şeydi. Şimdi önümdeki iş üzerinde yo-ğunlaşabileceğim." Sparhawk'a baktı. "Araştırmanız sırasında bu Martel denen adamla karşılaşma olasılığınız var mı dersiniz?"

"Kesinlikle öyle olmasını umarım," dedi coşkuyla Sparhawk.

"Ve amacınız onu öldürmek mi?"

"Bu yaklaşık son on, on iki yıldır Sparhawk'in amacı," dedi Kalten. "Martel'in uykusu Sparhawk onunla aynı krallıktayken çok hafif olur."

"O zaman Tanrı kolunuza güç versin, Sör Sparhawk," dedi baron. "Ona hiyanet eden Martel Ölüler Evinde ona katıldığında, oğlum daha huzurlu uyuyacak."

Kapı gürültüyle açıldı ve Sör Enmann aceleyle içeri girdi. "Lordum!" dedi Alstrom'a acil bir tonla, "çabuk gelin!"

Alstrom ayağa kalktı. "Ne var, Sör Enmann?"

"Kont Gerrich bizi aldattı. Nehirde bir donanma gemisi var ve güçleri daha şimdiden bu burnun iki yanma da iniyorlar."

"Alarm verin!" diye emretti Baron, "ve köprüyü kaldırın!"

"Hemen, Lordum." Enmann aceleyle odadan çıktı.

Alstrom kasvetle iç çekti. "Korkarım çok geç, Sör Sparhawk," dedi. "Şimdi hem araştırmanız ve hem de sizin karşınıza çıkardığım görev mahvoldu. Kuşatma altındayız ve korkarım ki hepimiz bu duvarlar arasında yıllarca kapalı kalacağız."

Beşinci Bölüm

KONT GERRICH'İN mancınıklarının kaleyi dövmeye başlamasıyla Alstrom'un kalesinin duvarları çarpan iri kayaların gürültüsü monoton bir düzenlilikle gümledi.

Sparhawk ve diğerleri Alstrom'un ricasıyla silahlarla darmadağın odada kalmışlar, onun geri gelmesini bekliyorlardı.

"Daha önce hiç kuşatma altında kalmamıştım," diyen Talen çizimlerinden başını kaldırdı. "Genelde ne kadar sürer?"

"Eğer buradan çıkmak için bir yol bulamazsak, bittiğinde tıraş olmaya başlarsın," dedi Kurik.

"Bir şeyler yap, Sparhawk," dedi ısrarla çocuk.

"Önerilere açığım."

Talen çaresizlikle ona baktı.

Baron Alstrom odaya geri geldi. Yüzü kasvetliydi. "Korkarım ki, tamamen çevrildik," dedi.

"Belki bir ateşkes anlaşması?" diye önerdi Bevier. "Arcium'da bir kuşatma hareketinden önce kadınların ve din adamlarının emniyetle gitmelerine izin vermek adettir."

. "Ne yazık ki, Sör Bevier," diye cevapladı Alstrom, "burası Arci-um değil. Burası Lamorkand ve burada ateşkes anlaşması yoktur."

"Başka bir fikrin var mı?" diye Sephrenia'ya sordu Sparhawk. I

“Belki, birkaç tane,” dedi Sephrenia. “Bırakta önce şu sizin Ele-ne mantığım bir deneyeyim. Birincisi, ana gücün kullanımıyla kaleyi yıkmak pek söz konusu olmaz, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Ve belirttiğiniz gibi bir ateşkes anlaşması büyük ihtimalle dürüst olmayacaktır?”

“Ben kesinlikle, ne Ekselanslarının ve ne de sizin hayatınızı bir ateşkes anlaşmasıyla kumara sokmam.”

“O zaman gizlice gitme olasılığı var. Ben onun da işe yarayacağını sanmıyorum, siz ne dersiniz?”

“Çok riskli,” diye onayladı Kalten. “Kale sarılmış durumda, askerler dışarı gizlice süzülmeye çalışacak insanlar için hazır bekleyeceklerdir.”

“Kurnazlık yapmaya ne demeli?” diye sordu Sephrenia.

“Bu koşullar altında olmaz,” dedi Ulath. “Kaleyi saran birlikler arbaletlerle1 silahlanmış durumdalar. Asla onlara masal anlatacak kadar yaklaşamayız.”

“O zaman iş sadece Styricum sanatlarına kalıyor, değil mi?”

Ortzel’in suratı kasıldı. “Dinsiz büyücülüğün kullanılmasında yer almayacağım,” diye belirtti.

“Ben de olaya böyle bakacağından korkuyordum,” diye Sparhawk’a mırıldandı Kalten.

“Onu ikna etmeye çalışacağım,” diye aynı şekilde cevapladı Sparhawk. Baron Alstrom’a baktı. “Geç oldu, Lordum,” dedi, “ve hepimiz yorgunuz. Biraz uyku kafamızı dinlendirebilir ve başka çözümler çıkarabilir.”

“İyi dediniz, Sör Sparhawk,” diye onayladı Alstrom. “Uşaklarım sizi ve arkadaşlarınızı emin odalara götürecekler, yarın bu meseleyi daha fazla

düşüneceğiz.”

Alstrom’un kalesinin kasvetli koridorlarından rahat olmasına rağmen pek fazla kullanılmadığı anlaşılan bir kanadına götürüldüler. Akşam yemeği odalarına getirildi, Sparhawk ile Kalten zırhlarını çıkardılar. Yemekten sonra paylaştıkları odada yavaşça konuşmaya başladılar.

“Ortzel’in büyü hakkında böyle düşüneceğini sana söyleyebilirdim. Lamorkand’daki din adamlarının büyü hakkında hissettikleri en az Rendorlar kadar kuvvetlidir.”

“Eğer Dolmant olsaydı konuşarak ikna edebilirdik,” diye onayladı Sparhawk.

“Dolmant çok daha gezmiş görmüş biri,” dedi Kalten. “Pandion ana karargâhının yanında büyümüş ve sırlar hakkında ortaya koyduğundan çok daha fazlasını biliyor.”

Kapı yavaşça vuruldu. Sparhawk ayağa kalkıp cevap verdi. Gelen Talen’di. “Sephrenia seni görmek istiyor/’ dedi iri şövalyeye.

“Tamam. Sen yat, Kalten. Hâlâ bitkin gözüküyorsun. Yolu göster, Talen.”

Çocuk, Sparhawk’i koridorun sonuna götürdü ve kapıyı çaldı.

“Gir, Talen,” diye Sephrenia cevapladı.

“Ben olduğumu nasıl anladın?” diye merakla sordu Talen kapıyı açmasıyla birlikte.

“Bazı yöntemler var,” diye esrarengizce cevapladı Sephrenia. Minik Styric kadını Flüt’ün uzun siyah saçlarını yumuşak yumuşak fırçalıyordu. Çocuğun küçük yüzünde sakin bir ifade vardı ve mutlulukla kendi kendine mırıldanıyordu. Sparhawk şaşırdı. Bu onun ağzından çıkardığını duyduğu ilk sesti. “Eğer mırıldanabili-yorsa niçin konuşamıyor?” diye sordu.

“Onun konuşamadığı fikrini sana ne verdi?” Sephrenia taramaya devam etti.

“Daha önce hiç konuşmadı ki.”

“Bunun onunla ne ilgisi var?”

“Beni niçin görmek istedin?”

“Bizi buradan çıkaracak olan aşırı göz alıcı bir şey,” diye cevapladı, “bunu başarabilmek için senin ve diğerlerinin yardımına ihtiyacım olabilir.”

“Tek yapman gereken söylemek. Herhangi bir fikrin var mı?”

“Birkaç tane. Ama ilk sorunumuz Ortzel. Eğer bu konuda ısrar ederse onu asla bu kaleden dışarı çıkaramayacağız.”

“Sanırım buradan ayrılmadan kafasına vururum ve sağ sağlim uzaklaşana kadar eyerine bağlarım, ne dersin?”

“Sparhawk,” diye azarladı.

“Sadece bir düşünceydi.” Omuzlarını silkti. “Ya Flüt’e ne demeli?”

“Ona ne olmuş?”

“Vardenais’deki iskeledeki askerlerin ve genel toplantı binasının önündeki casusların bizi umursamamalarını sağladı. Onu burada da yapamaz mı?”

“Kapının önündeki ordunun ne kadar kalabalık olduğunu fark etmedin mi, Sparhawk? O, her şeyden önce ufacık bir kız.”

“Ah. Bunun fark edeceğini bilmiyordum.”

“Tabii ki eder.”

“Ortzel’i uyutamaz mısınız?” diye sordu Talen. “O dalana kadar parmaklarınızı şöyle bir kıpırdarsanız.”

“Bu mümkün, sanırım.”

“O zaman uyanana kadar bizi buradan çıkarmak için büyü kullandığımızı bilmeyecektir.”

“İlginç bir fikir,” diye hakkını verdi Sephrenia. “Bu nasıl oldu da aklına geldi?”

“Ben bir hırsızım, Sephrenia.” Küstahça sırıttı. “Diğer kişiden hızlı düşünemezsem bu işte iyi olamam.”

“Ortzel’le nasıl başa çıkacağımız ayrı bir nokta,” dedi Sparhawk. “Bizi esas ilgilendiren Alstrom’ün işbirliği. Anlamadığı bir konuda kardeşinin hayatını tehlikeye atmakta biraz gönülsüz olabilir. Sabaha onunla konuşacağım.”

“Çok inandırıcı ol, Sparhawk,” dedi Sephrenia.

“Deneyeceğim. Benimle gel, Talen. Bırakalımda bayanlar biraz uyusun. Kalten ve benim odamızda fazla bir yatak var. Orada uyuyabilirsin. Sephrenia, herhangi bir büyüde yardıma ihtiyacın olursa beni ya da diğerlerini çağırmaktan korkma.”

“Ben asla korkmam, Sparhawk - özellikle beni korumak için yanımda olduğunda.”

“Kes şunu,” dedi. Sonra gülümsedi. “İyi uykular, Sephrenia.”

“Sana da, bir tanem.”

“İyi geceler, Flüt,” diye Sparhawk ekledi.

Flüt kavalıyla küçük bir ses çıkardı.

Ertesi sabah, Sparhawk erken kalktı ve kalenin ana bölümüne gitti. Şansa, meşalelerle aydınlanan uzun koridorda Sör Enmann ile karşılaştı. “Durum nasıl?” diye Lamork şövalyeye sordu.

Enmann’ın yüzü yorgunluktan sararmıştı. Bütün gece ayakta olduğu açıkça belliydi. “Bazı başarılarımız oldu, Sör Sparhawk,” diye cevapladı. “Gece yarısı kalenin ana kapısına yapılan oldukça ciddi bir saldırıyı püskürttük, yavaş yavaş kendi silahlarımızı ortaya çıkarıyoruz. Gerrich’in mancınıklarını - ve gemilerini - öğlen olmadan yok etmeye başlayacağız.”

“Bu durumda geri çekilecek mi?”

Enmann başını olumsuzca salladı. “Büyük olasılıkla siper kazmaya başlayacaktır. Kuşatmanın uzun sürmesi muhtemel.”

Sparhawk başıyla onayladı. “Durumun böyle olabileceğini bende düşündüm. Baron Alstrom’u nerede bulabileceğim konusunda fikrin var mı? Onunla konuşmam lazım - kardeşi duymadan.”

“Lordum Alstrom kalenin önündeki surların üzerinde. Gerrich’in onu görmesini istiyor. Bu kontu ani bir hareket yapmaya itebilir. Orada yalnız. Kardeşi genelde bu saatte ibadethanededir.” ? “İyi. O zaman gidip baronla konuşacağım.”

Surların üzeri rüzgârlıydı. Sparhawk zırhını saklamak için pelerini üzerine örttü, pelerin bacaklarının arasına kırbaç gibi çarpıyordu.

“Ah, günaydın Sör Sparhawk,” dedi Baron Alstrom. Sesi yorgundu. Tam takım bir zırh giymişti ve miğferinin siperliği Lamorkand’da yaygın olan sivri uçlu tipteydi.

“Günaydın Lordum,” diye cevaplayan Sparhawk surların siperliklerinden uzak durdu. “Gözden uzakta konuşabileceğimiz bir yer var mı? Şimdiden Gerrich’in duvarlarınızın içinde Kilise Şövalyelerinin olduğunu bilmesi pek iyi bir fikir değil ve eminim ki sizi izliyen bir yığın keskin gözlü adamı var.”

“Kapının üzerindeki kule,” diye önerdi Alstrom. “Benimle gelin Sör Sparhawk.” Surlar boyunca önden ilerleyip yol gösterdi.

Kulenin içindeki oda acımasız bir özel amaç içindi. Bir düzine arbaletli adam odanın önündeki dar mazgallardan aşağıdaki askerlere ok atıyorlardı.

“Hey siz,” diye emretti Alstrom, “bu odaya ihtiyacım var. Gidip bir müddet oklarınızı surlardan atın.”

Askerler sırayla dışarı çıktılar, metal ayakkabıları taş zemin üzerinde çıngırdıyordu.

Sparhawk yalnız kaldıklarında, “Bir sorunumuz var, Lordum,” dedi.

Tatsızca, “Bunu fark ettim,” diyen Alstrom, mazgalların birinden duvarlarının önünde yığılı askerlere göz atıyordu.

Espiriye sırıttı. “Bu özel problem sizinki, Lordum,” dedi. “Ortak olan problemimiz ise kardeşinizle ne yapacağımız. Sephrenia dün gece doğrudan konuya girdi. Hiçbir doğal çaba onun bu kuşatmadan kaçmasını sağlayamaz. Başka seçeneğimiz yok. Büyü kullanmak zorundayız - ve Ekselansları değişmeyecek kadar katı gözüküyor.”

“Ben Ortzel’e teoloji konusunda ders verebileceğimi sanmıyorum,” dedi Alstrom.

“Ben de öyle, Lordum. Yine de Ekselanslarının Patrikliğe yükseldiğinde biraz yumuşaması - ya da en azından böyle şeyler olduğunda kafasını çevirmeyi öğrenmesi gerektiğini belirtebilir miyim. Dört tarikat Kilise’nin askeri koludur ve görevimizi yaparken alışıldığı üzere Styricum’un gizlerinden yararlanırız.”

“Bundan haberim var, Sör Sparhawk. Fakat kardeşim kaskatı bir adamdır, görüşlerini değiştirmesi muhtemel değil.”

Sparhawk aşağı yukarı yürüyüp, hızlı düşünmeye başladı. “İyi o zaman,” dedi. “Kardeşinizi kaleden çıkarmak için yapacağımız şey size doğal

gözükmeyecektir ama çok etkili olacağına sizi temin ederim. Sephrenia gizler konusunda çok fazla yeteneklidir. Onun mucize sınırlarına varan şeyler yaptığını gördüm. Kardeşinizi hiçbir tehlikeye atmayacağı konusunda size ben garanti veriyorum.”

“Anlıyorum, Sör Sparhawk.”

“İyi. Karşı çıkacağınızdan korktum. Çoğu insanlar anlamadıkları şeylere güven bağlamaya gönülsüzdürler. O zaman şimdi, Ekselansları yapmamız gereken şeye hiçbir şekilde katılmayacak. Dobra dobra söylemek gerekirse, sadece onun içinde olacak. Tek yapacağı onun avantajını kullanmak. Günah olarak düşündüğü şeyin içinde hiçbir şekilde kişisel olarak bulunmayacak.”

“Beni anlayın, Sör Sparhawk, size bu konuda karşı değilim. Kardeşimi ikna etmeye çalışacağım. Bazen beni dinler.”

“Umarım bu o zamanlardan biridir.” Sparhawk pencereden dışarı baktı ve küfretti.

“Ne var, Sör Sparhawk?”

“Şu tepenin üzerinde askerlerinin arkasında duran Gerrich mi?”

Baron mazgaldan dışarı baktı. “Evet o.”

“Yanında ayakta duran adamı tanıyabilirsiniz. Adus. Martel’in adamı. Martel, bu işte iki taraflı oynuyormuş. Ama beni ilgilendiren diğer tarafta duran - siyah cübbeli, uzun olanı.”

“Onun fazla bir sorun yaratacağını sanmam, Sör Sparhawk. Bir iskeletten fazla bir şeye benzemiyor.”

“Yüzünün nasıl parladığım fark ettiniz mi?”

“Şimdi siz söyleyince, evet. Tuhaf değil mi?”

“Tuhaftan daha fazla, Baron Alstrom. Sanırım gidip Sephrenia •ile konuşsam iyi olacak. Bunu hemen bilmesi gerekiyor.”

Sephrenia odasındaki ateşin yanında elinde hiç eksik olmayan çay fincanıyla oturuyordu. Flüt yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, Sparhawk’m tek tek ipleri izlemeye çalışırken aklı tamamen kaybolmasın diye gözlerini kaçırdığı karmaşıklıkta bir kedi beşiği yapıyordu. “Başımız belada,” dedi öğretmenine.

“Bunu fark ettim,” diye cevapladı Sephrenia.

“Bizim düşündüğümüzden biraz daha ciddi. Adus dışarda Kont Gerrich ile beraber, Krager de büyük ihtimalle geri planda bir yerde gizlenip bekliyor.”

“Martel canımı çok sıkmaya başladı.”

“Adus ve Krager şu anda zaten Var olan sorunlarımıza fazla bir şey eklemiyorlar ama o şey, Arayıcı, o da dışarda.”

“Emin misin?” Sephrenia hemen ayağa fırladı.

“Aynı büyüklükte, aynı yapıda ve kukuletasının altından aynı parıltı geliyor. Bir seferinde kaç tane insan kontrol edebilir?”

“Herhangi bir sınır olduğunu sanmıyorum Sparhawk, özellikle de Azash onu kontrol ederken.”

“Pelosia sınırı yakınındaki pusu kuranları hatırlıyor musun? Parçalanırken bile durmadan nasıl saldırıyorlardı?”

“Evet.”

“Arayıcı, Gerrich’in bütün ordusunun kontrolünü eline alabilirse, Baron Alstrom’un güçlerinin karşı koyamayacakları bir saldırıya geçeceklerdir. İyisi mi buradan bir an önce çıkıp gidelim, Sephrenia. Şimdi önereceğin bir şey var mı?”

“Birkaç olasılık var/’ diye cevapladı. “Arayıcı’nm varlığı işleri biraz karıştırıyor ama bundan kurtulacak bir yol biliyorum.”

“Öyle olduğunu umarım. Haydi gidip diğerleriyle konuşalım.”

Yarım saat sonra bir önceki gün tanıştıkları odada toplandılar. “Evet, baylar,” dedi Sephrenia. “Büyük bir tehlike karşısındayız.”

“Kale oldukça emniyettedir, Madam,” diye onu temin etti Alstrom. “Beş yüz yıldır hiçbir kuşatma altında ele geçmedi.”

“Korkarım bu kez işler farklı. Kuşatma yapan ordu genelde duvarlara saldırır, değil mi?”

“Mancınıkları tahkimatları zayıflatınca genelde öyle yapılır.”

“Saldıran güçler ağır kayıplar verdikten sonra normalde geri çekilirler, değil mi?”

“Benim deneyimlerime göre öyle.”

“Gerrich’in adamları geri çekilmeyecekler. Kaleyi alana kadar saldırmaya devam edecekler.”

“Nasıl oluyor da bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Size gösterdiğim siyah cüppeli figürü hatırladınız mı, Lordum?” dedi Sparhawk.

“Evet. Sizi kaygılandırıyor gibi gözükmüştü.”

“İyi bir nedenden dolayı, Lordum. Bizi takip eden yaratık o. Ona Arayıcı deniyor. İnsan değil ve Azash’m emri altında.”

“Söylediğinize dikkat edin, Sör Sparhawk,” dedi başpiskopos Ortzel. “Kilise Styric Tanrıları’nın varlığını tanımaz. Sapkınlığın kenarına varmanıza ramak kaldı.”

“Sadece bu tartışmanın amacı için bırakmda ne hakkında konuşuyor olduğumu bildiğimi kabul edelim,” diye cevapladı Sparhawk. “Bir an Azash’ı bir kenara koyarsak, şu dışardaki şeyin gerçekten ne derecede

tehlikeli olduğunu anlamanız siz ve kardeşiniz için önemli. Gerrich'in askerlerini kontrol edecek ve onları kaleyi alan dek saldırtacak."

"Sadece o kadar da değil," diye ekledi Bevier, "normal bir insanı aciz hale getirecek yaralara bile aldırış etmeyecekler. Onları durdurmanın tek yolu öldürmek. Arayıcı'nm kontrolü altındaki insanlarla daha önce karşılaştık ve onları son adamlarına kadar öldürmek zorunda kaldık."

"Sör Sparhawk," dedi Alstrom, "Kont Gerrich benim ölümcül düşmanımdır ama hâlâ dürüst bir adam ve Kilise'nin inançlı bir evladıdır. Kötülüğün yaratıklarıyla işbirliği yapmayacaktır."

"Kontun onun orada olduğunu bilmemesi bile mümkün," dedi Sephrenia. "Bu işin dikkat edilecek noktası hepimizin ölümcül bir tehlike karşısında olmamız."

"Bu yaratık niye Gerrich ile güçbirliği yapsın ki?" diye sordu Alstrom.

"Sparhawk'm söylediği gibi bizi takip ediyordu. Bir nedenden dolayı Azash, Sparhawk'a bir tehlike olarak* bakıyor. Yaşlı Tanrıların biraz geleceği görme yetileri var ve Azash'm engellemek istediği bir şeyin parıltısını yakalamış olması mümkün. Daha şimdiden Sparhawk'i öldürmek için bir çok girişim yaptı. Benim inancıma göre buradaki Arayıcı'ran amacı Sparhawk'i öldürmek - ya da en azından Bhelliom'u ele geçirmesini engellemek. Buradan ayrılmamız gerekiyor, Lordum üstelik çabucak." Ortzel'e döndü. "Korkarım ki Ekselansları, başka tercihimiz yok. Styricum'un sanatlarından yararlanmak zorundayız."

"Ben bunun bir parçası olmayacağım," dedi sertçe. "Sizin bir Styric ve bu yüzden gerçek inancın emirleri konusunda cahil olduğunuzu biliyorum Madam, ama nasıl olurda huzurumda bu karanlık sanatları icra etmeye kalkarsınız? Ben, her şeyden önce bir din adamıyım."

"Sanırım zamanla görüşlerinizde değişiklikler yapmaya mecbur kalabilirsiniz, Ekselansları," dedi sakince Ulath. "Askeri tarikatler Kilise'nin kollarıdır. Biz ona daha iyi hizmet edebilmek için gizleri

öğreniriz. Bu uygulama dokuz yüz yıldır bütün Patrikler tarafından onaylanmıştır.”

“Hatta,” diye ekledi Sephrenia, “hiçbir Styric yeni Patrik’ten onay gelmediği sürece Şövalyelere öğretmeye razı olmayacaktır.”

“Chyrellos’daki tahta çıktığımda, bu uygulama sona erdirilecektir.”

“O zaman Batı feci bir akibete uğrayacaktır,” diye kehanette bulundu Sephrenia, “bu sanatlar olmadan Kilise Şövalyeleri, Azash karşısında aciz kalacak ve Şövalyeler olmadan Batı, Otha’nm güruh halindeki orduları önünde yenilecektir.”

“Otha’nm geldiği konusunda hiçbir belirti yok.”

“Yazın geldiği konusunda da hiçbir belirti yok,” dedi soğukça kadın. Alstrom’a baktı. “Kaçışımızı gerçekleştirecek bir planım olduğuna inanıyorum, Lordum ama önce mutfağa gitmem ve ahçı-nızla konuşmam gerekecek.”

Alstrom şaşırmış gözüktü.

“Bu plan mutfakta bulunan bazı malzemeleri gerektiriyor. Bulunduklarından emin olmam gerekiyor.”

“Kapıda bir nöbetçi var, Madam,” dedi. “Size mutfağa kadar eşlik edecek.”

“Teşekkürler, Lordum. Gel, Flüt.” Ve gitti.

“Neyin peşinde?” diye sordu Tynian. ,

“Sephrenia yaptığı şeyleri asla önceden açıklamaz,” dedi Kal-ten.

“Sonra da” diye ekledi başını çizdiklerinden kaldıran Talen.

“Sana sorulduğu zaman konuş,” dedi Berit.

“Dediğini yapsaydım, konuşmayı unuturdum.”

“Buna gerçekten izin vermeyeceksin değil mi, Alstrom?” dedi kızgınca Ortzel.

“Fazla tercihim yok,” diye cevapladı Alstrom. “Seni kesinlikle güvenli bir yere götürmeliyiz ve tek yolu buymuş gibi gözüküyor.”

“Dışarda Krager’i de gördün mü?” diye Sparhawk’a sordu Kal-ten.

“Hayır, ama etrafta bir yerde olduğunu tahmin edebiliyorum. Birisinin Adus’a göz kulak olması gerekiyor.”

“Bu Adus çok tehlikeli mi?” diye sordu Alstrom.

“O bir hayvandır, Lordum,” diye cevapladı Kalten, “ve çok salaktır. Sparhawk, eğer onun Martel’in peşinden gitmesine burnumu sokmazsam Adus’u bana bırakacağına söz verdi. Adus zor bela konuşabilir ve zevkle öldürür.”

“Pis ve kötü kokuyor,” diye ekledi Talen. “Bir kere beni Cammoria sokaklarında kovaladı, kokusu nerdeyse beni bayıltacaktı.”

“Martel onlarla beraber midir?” diye ümitle sordu Tynian.

“Bundan şüpheliyim,” dedi Sparhawk. “Sanırım Rendor’da onun ayağını yere çiviledim. Benim tahminime göre burada Lamorkand’da işleri ayarladı ve sonra da Rendor’a işleri hazırlamaya gitti. Sonra Krager ve Adus’u buraya geri yolladı.”

“Sanırım dünya, şu sizin Martel olmadan daha iyi olacak,” dedi Alstrom.

“Bunu ayarlamak için elimizden geleni yapacağız Lordum,” diye gürledi Ulath.

Birkaç saniye sonra Sephrenia ve Flüt geri geldiler.

“İhtiyacın olan şeyleri buldun mu?” diye sordu Sparhawk.

“Çoğunu/’ diye cevapladı. “Diğerlerini kendim yapabilirim.” Ortzel’e baktı. “Dilerseniz ayrılabilirsiz, Ekselansları,” diye önerdi. “Duyarlılığınızı incitmek istemem.”

“Kalacağım Madam,” dedi soğukça. “Belki varlığım bu iğrenç şeyin ilerlemesini engelleyecektir.”

“Belki ama bundan çok şüpheliyim.” Sephrenia dudaklarını büzdü ve mutfaktan getirdiği küçük toprak kavanoza dikkatle baktı. “Sparhawk,” dedi, “boş bir fıçıya ihtiyacım olacak.”

Sparhawk kapıya gidip nöbetçiyle konuştu.

Sephrenia kristal bir kadeh aldı. Bir süre Styricçe konuştu, kadeh hafif hışırtılı bir sesle, birden kum gibi eflatun bir tozla doldu.

“Rezilce,” diye mırıldandı Ortzel.

Sephrenia umursamadı. “Söyleyin bana, Lordum,” dedi Alstrom’a, “zift ve neftinizin var olduğunu kabul ediyorum.”

“Tabii ki. Bunlar kale savunmasının bir parçasıdır.”

“İyi. Onlara ihtiyacımız olacak.”

Asker bir fıçı yuvarlayarak içeri girdi.

“Tam buraya lütfen,” diye ateşten uzak bir yeri işaret etti Sephrenia.

Asker fıçıyı doğrulttu, baronu selamladı ve gitti.

Sephrenia Flüt ile kısaca konuştu. Minik kız başını sallayarak onayladı ve kavalını kaldırdı. Melodisi acayip, uyutucu ve neredeyse bayıcıydı.

Styric kadın fıçının başında durmuş, Styricçe konuşuyor ve bir elinde kavanozu, diğer elinde kadehi tutuyordu. Sonra içindekileri fıçıya dökmeye başladı. Kavanozdaki keskin kokulu baharatları ve kadehteki eflatun tozu dökmeye başladı ama kapların ikisi de bo-şalmadı. Dökülürken birbirine

karışan iki akmtı parıldamaya başladı ve oda birden tavanla duvarda yıldız gibi parlayarak yükselen ateşböcekleri gibi kıvılcımlarla doldu. Sephrenia döktükçe döktü. Küçük kadın bitmek tükenmek bilmez gibi gözüken kapları dakikalarca dökmeye devam etti.

Fıçıyı doldurmak yaklaşık yarım saati aldı. “İşte,” dedi sonunda Sephrenia, “bu yeterli olacaktır.” Parıldayan fıçının içine baktı. Ortzel boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

Sephrenia iki kabı masanın üzerinde biribirinden ayrı yerlere koydu. “Ben bu ikisinin birbirine karıştırılmasına izin vermem, Lordum” diye Alstrom’u uyardı, “ve her türlü ateşten uzak tutarım.”

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordu Tynian.

“Arayıcı’yi uzaklaştırmamız gerekiyor, Tynian. Bu fıçıdakini zift ve neftle karıştırıp baronun mancınıklarını bu karışımla dolduracağız. Sonra yakıp Kont Gerrich’in askerleri arasına atacağız. Dumanlar onları geri çekilmeye zorlayacak, en azından geçici olarak. Gene de, bunun yapmamızın esas nedeni bu değil. Arayıcı’nm insanlardan çok daha farklı bir solunum organı var. Dumanlar insanlar için zararlı. Arayıcı içinse öldürücü. Ya kaçacak ya ölecek.”

“Bu yüreklendirici gözüküyor,” dedi.

“Gerçekten o kadar çok berbat mıydı, Ekselansları?” diye Ort-zel’e sordu kadın. “Biliyorsunuz hayatınızı kurtaracak.”

Ortzel’in yüz ifadesi biraz zorlandı. “Ben her zaman Styric büyücülüğünün basit bir hile olduğunu düşünmüştüm ama şu anda gördüğümü şarlatanlıkla yapabilme yolunuz yok. Bu konu üzerine dua edeceğim. Tanrı’dan yol göstermesini isteyeceğim.”

“Çok uzun sürmesin, Ekselansları,” diye önerdi Kalten. “Uzun sürdürürseniz Chyrellos’a ancak Patrik Annias’m yüzüğünü öpme zamanında varırsınız.”

“Bu asla olmamalı,” diye sertçe belirtti Alstrom. “Kapıdaki kuşatma beni ilgilendirir, Ortzel, seni değil. Bu yüzden üzülerek misafirperverliğimden vazgeçmek zorundayım. En uygun anda hemen kalemi terk edeceksin.”

“Alstrom!” diye Ortzel’in nefesi kesildi. “Bu benim evim. Ben burada doğdum.”

“Ama babamız onu bana bıraktı. Senin esas evin Chyrellos’daki Bazilika. Sana bir an önce oraya gitmeni tavsiye ediyorum.”

Altıncı Bölüm

“KADACH BAŞPİSKOPOSU’NUN odada şiddetli bir fırtına yaratmasının ardından, “Kalenizin en yüksek noktasına gitmemiz gerekecek Lordum,” dedi Sephrenia.

“Kuzey kulesi,” diye Alstrom cevapladı.

“Kuşatma yapan orduyu oradan görebilmek mümkün mü?”

“Evet.”

“İyi. İlk olarak askerlerinize nasıl kullanacaklarını göstermeliyiz.” Fıçıyı gösterdi. “Tamam, baylar/’ dedi sertçe, “orada dikilip durmayın. Fıçıyı getirin ve ne olursa olsun düşürmeye veya ateşin yanma yaklaştırmaya kalkmayın.”

Mancınıkları çalıştıran adamlara talimatları, zift ve nefte tozun uygun karışımını açıklamaktı. Oldukça basitti. “Şimdi,” diye devam etti, “çok dikkatli dinleyin. Kendi güvenliğiniz buna bağlı. Mümkün olan son ana kadar zifti yakmayın ve dumanın herhangi bir parçası sizin yönünüze gelirse nefesinizi tutup kaçın. Hiçbir koşul altında bu dumanın bir parçasını bile solumayın.”

“Öldürür mü?” diye korkmuş bir sesle sordu askerlerden biri.

“Hayır ama sizi hasta edecek ve aklınızı karıştıracaktır. Burunlarınızı ve ağızlarınızı nemli bezlerle kapatın. Bu sizi bir parça koruyabilir. Baronun kuzey kulesinden sinyalini bekleyin.” Rüzgârın yönünü saptadı. “Yanan maddeyi yüksekteki patikada duran askerlerin kuzeyine fırlatın ve nehirdeki şu gemilere de atmayı da unutmayın. Peki, Baron Alstrom. Haydi kuleye gidelim.”

Gökyüzü son günlerdeki gibi bulutluydu, tatlı serinlikte bir rüzgâr kuzey kulesinin camsız mazgallarından uğuldayarak esiyordu. Bütün diğer

savunma yapılarında olduğu gibi kule işe yarar bir şekilde inşa edilmişti. Kont Gerrich'in kuşatma yapan ordusu soluk ışıkta, grimsi renkli parlayan zırhlı küçük adamlardan tu-89

haf bir karınca yığını gibi gözüktü. Kulenin yüksekliğine rağmen bir arbalet oku rengi atmış taşlan tıkırdattı.

Sparhawk kapının önünde yığılmış askerlere göz atmak için kafasını mazgallardan birinden uzatan Sephrenia'ya, "Dikkatli ol," diye mırıldandı.

Rüzgâr kukuletalı cüppesini sallarken Sephrenia, "Tehlike yok," diye temin etti. "Tanrıçam beni koruyor."

"Tanrıçana nasıl istersen öyle inanabilirsin," diye cevapladı Sparhawk, "ama güvenliğin benim sorumluluğumda. Senin yaralanmana neden olursam Vanion bana ne yapar bir fikrin var mı?"

"Ve hemen arkasında ben varım," diye gürledi Kalten.

Mazgaldan geri çekildi ve bir parmağını düşünceyle büzülmüş dudaklarına vurarak durdu.

"Beni affedin, Madam," dedi Alstrom. "Dışardaki yaratığı kovalamanın gerekliliğini fark ettim ama Gerrich'in askerlerinin geçici olarak çekilmesi gerçekten işimize yarayacak mı? Duman dağılır dağılmaz geri gelecekler ve biz hâlâ kardeşimi buradan güvenle uzaklaştıramamış olacağız."

"Doğru yaparsak, birkaç gün geri dönmeyecekler, Lordum."

"Duman o kadar güçlü mü?"

"Hayır. Bir saat kadar sonra dağılacaktır."

"Bu kaçmaya yeterli bir süre değil," diye belirtti. "Gerrich'i geri gelip kuşatmaya devam etmekten alıkoyan ne olacak?"

"Çok meşgul olacak."

“Meşgul mü? Neyle?”

“Birilerini kovalayacak.”

“Peki kim bunlar?”

“Siz, ben, Sparhawk, diğerleri, kardeşiniz ve garnizonunuzdaki adamlardan büyük bir bölümü.”

“Akıllıca olacağını sanmıyorum, Madam,” dedi tenkit edercesine Alstrom. “Burada güvenli tahkimatlarımız var. Onları terk etmeyi ve hayatlarımızı bir kaçışla riske atmayı önermem.”

“Biz daha bir yere gitmiyoruz.”

“Ama daha şimdi dediniz ki - “

“Gerrich ve adamları bizi kovaladıklarını düşünecekler. Gerçekte peşlerine düştükleri bir illüzyon olacak.” Kısaca gülümsedi. “En iyi sihirlerin çoğu illüzyondur,” dedi. “Gözü ve aklı orada olmayan bir şey ile kandırırırsmız. Gerrich kesinlikle hızla kaçmanın avantajını kullanmaya çalışacağımıza inanacaktır. Ordusuyla izleyecek ve bu bize kardeşinizi kaçırıp sağ sağlim uzaklaştırmamız için yeterli zamanı verecek. Ufuktaki orman büyük bir alanı kaplıyor mu?”

“Birkaç fersah devam eder.”

“Çok iyi. Gerrich’i illüzyonlarımızla oraya yollayacağız ve bırakacağız önümüzdeki birkaç gün ağaçlar arasında dolaşsın.”

“Sanırım burada bir eksik var, Sephrenia,” dedi Sparhavvk. “Duman dağılır dağılmaz Arayıcı geri gelmeyecek mi? İllüzyonun onu kandıracağını sanmam, değil mi?”

“Arayıcı en azından bir hafta geri gelmeyecek/’ diye onu temin etti Sephrenia. “Çok hasta olacak.”

“Mancınıklarımı çalıştıran askerlerime sinyal vereyim mi?” diye sordu Alstrom.

“Daha değil, Lordum. Yapmamız gereken başka şeyler var. Zamanlama bu işte çok önemli. Berit, bir leğen suya ihtiyacım var.”

“Peki, madam.” Çömez basmaklara doğru gitti.

“İyi o zaman,” diye devam etti Sephrenia. “Haydi başlayalım.” Sabırla Kilise Şövalyeleri’ne büyüyü öğretmeye başladı. Ortada Sparhawk’m daha öğrenmediği Styricçe sözler vardı, Sephrenia te-lafuz ve tonlama kesinlikle mükemmel olana kadar devamlı tekrar etmelerinde sertçe ısrar etti. Kalten bir ara katılmaya kalktığında, “Kes şunu!” diye emretti.

“Yardımcı olabileceğimi düşündüm,” diye itiraz etti Kalten.

“Bu konuda ne kadar acemi olduğunu biliyorum, Kalten. Sadece karışma. Tamam baylar, haydi tekrar deneyelim.”

Telaffuzdan tatmin olduktan sonra, Sparhavvk’a büyüyü nasıl dokuyacağını öğretti. Sparhawk, Styricçe sözleri tekrarlamaya, parmaklarıyla hareketleri yapmaya başladı. Odanın ortasında oluşan figür açıkça amorftu ama siyah Pandion zırhını giyiyor gibiydi.

“Ona bir surat koymadın Sparhawk,” diye belirtti Kalten.

“Ben hallederim,” dedi Sephrenia. İki kelime söyledi ve parmaklarım hızla oynattı.

Sparhawk önünde beliren şekle bakakaldı. Daha çok bir aynaya bakıyormuş gibiydi.

Sephrenia kaşlarını çattı.

“Yanlış bir şey mi var?” diye sordu Kalten.

“Tanıdık yüzlerin kopyasını çıkarmak çok zor değil,” diye cevapladı kadın “ya da şu anda burada olanların ama eğer kaledeki herkesin suratına

bakmam gerekirse, bu günler alır.”

“Bu yardımcı olur mu?” dedi çizim defterini ona veren Talen.

Sephrenia sayfalara bakarken her çevirdiği sayfada gözleri açıldı. “Bu oğlan bir dahi,” diye bağırdı. “Kurik, Cimmura’ya gittiğimizde onu bir ressamın yanma çırak olarak ver. Bu onu beladan uzak tutabilir.”

“Bu sadece bir hobi, Sephrenia,” diyen Talen’in mütevazilikten yüzü kızardı.

“Bir ressam olarak, bir hırsız olarak kazandığından çok daha fazlasını kazanabilirsin, bunu biliyor musun?” diye belirtti.

Talen’in gözleri düşünürcesine kısıldı.

“Tamam. Şimdi senin sıran, Tynian,” dedi Deiralıya Sephrenia.

Her biri kendi görüntüsünü yarattıktan sonra, Sephrenia onları avluya bakan bir mazgala getirdi. “Aşağıda büyük illüzyonu yaratacağız. Burada yapmaya kalksaydık biraz fazla kalabalık olurdu.”

Aşağı avluda bir yığın silahlı ve atlı adam illüzyonunu tamamlamak bir saatlerini aldı. Sonra Sephrenia tekrar Talen’in çizim defterini baktı ve her figüre bir yüz yerleştirdi. Sonra koluyla geniş bir kavis çizdi ve Kilise Şövalyeleri’nin görüntüleri aşağıdaki illüzyona katıldılar.

“Kımıldamıyorlar,” dedi Kurik.

“Flüt ve ben bu işi halledeceğiz,” dedi Sephrenia. “Geri kalanınızın görüntülerin dağılmaması için konsantre olması gerekecek. Oradaki ormana varana dek onları bir arada tutmak zorundasınız.”

Sparhawk şimdiden terlemeye başlamıştı. Büyüyü yapıp serbest bırakmak bir şeydi. Bir arada tutmak ise oldukça başka bir şey. Birden Sephrenia’nm kendini ne kadar zorladığını fark etti.

Daha ikindi olmamıştı. Sephrenia mazgaldan Kont Gerrich’in birliklerine baktı. “Tamam,” dedi. “Sanırım, hazırız. Mancınıklara işaret verin, Lordum,” dedi Alstrom’a.

Baron kılıç kemerinin altından bir parça kırmızı kumaş çıkardı ve mazgaldan dışarı salladı. Mancınıklar bir taraftan yanan mermilerini duvarların üzerinden güm diye kuşatan ordunun ortasına savururken, diğer taraftan da nehirdeki gemilere sağanak yağdırıyordu. Sparhawk zift, neft ve Sephrenia’nm tozundan yapılan yanan topaklardan çıkan yoğun eflatun dumandan hapşırıp Öksüren askerleri uzaktan bile duyabiliyordu. Duman, kalenin önündeki alanı ateşböceği parıltılarıyla ışıl ışıl yaparak doldurdu. Sonra Gerrich, Adus ve Arayıcı’nın durduğu tepeciği yuttu. Sparhawk hayvansı bir çığlık duydu ve sonra siyah cüppeli Arayıcı atını insafsızca kırbaçlayarak dumandan fırladı. Eyerinin üzerinde sağlam durmuyordu, kukuletasının ucunu soluk bir pençeyle sıkıca yüzüne örtülü tutuyordu. Kale kapısına giden yolu kesen askerler dumanların arasından öksürerek ve öğürerek yalpalaya yalpalaya çıktılar.

“Tamam Lordum” dedi Alstrom’a kadın, “köprüyü indirin.”

Alstrom tekrar işaret verdi, bu sefer yeşil kumaşla. Bir saniye sonra köprü güm diye aşağı indi.

“Şimdi, Flüt,” dedi Sephrenia ve minik kız kavalını kaldırırken hızla Styricçe konuşmaya başladı.

Avluda şu ana kadar kımıldamadan duran hayali adamlar yığını bir anda canlanmış gibi gözüktüler. Dörtnala kapıdan çıktılar ve doğru dumanların içine daldılar. Sephrenia elini Berit’in kuleye getirdiği su dolu leğenin üzerinde gezdirdi ve dikkatlice içine baktı. “Onları tutun/baylar,” dedi. “Onları bozmadan tutun.”

Gerrich’in yarım düzine askeri, kaleden uzaklaşan yoldaki dumandan öksürüp öğürerek, gözlerini sıkıca oğuşturarak çıktılar. İllüzyon ordu atlarını doğru onlara sürdü. Askerler bağırarak kaçtılar.

“Şimdi bekliyoruz,” dedi Sephrenia. “Gerrich’in aklını başına toplaması, aşağıda ne olduğunu fark etmesi birkaç saniye alacak.”

Sparhawk aşağıdan gelen şaşkın bağırtılar ve böğürtülü emirler duydu.

“Biraz daha hızlı Flüt,” dedi sakince Sephrenia. “Gerrich’in illüzyona yetişmesini istemiyoruz. Kılıcı baronun içinden geçerse şüphelenmeye başlayabilir.”

Alstrom korku ve hayranlıkla karışık bir saygı duygusuyla Sephrenia’ya bakakalmıştı. “Bunun olabileceğine inanmazdım, Leydim,” dedi titreyen bir sesle.

“Oldukça verimli oldu, değil mi?” dedi. “Başarıya ulaşacağımdan emin değildim.”

“Yani siz - “

“Daha önce hiç yapmamıştım ama denemeden öğrenemeyiz, değil mi?”

Aşağıdaki alanda Gerrich’in askerleri kargaşa içinde at biniyorlardı. Takipleri dörtnala giden atların kaosu ve havada sallanan silahlarla karmakarışıktı.

“Açık köprüye saldırmayı düşünmediler bile,” dedi eleştirircesine Ulath. “Hiç profesyonelce değil.”

“Şu anda pek net düşünemiyorlar,” dedi Sephrenia. “Duman insanları böyle etkiliyor. Hepsi bölgeden tamamen uzaklaştılar mı?”

“Hâlâ etrafta debelenen birkaç tane var,” diye bildirdi Kalten. “Atlarını yakalamaya çalışıyor gibi gözüküyorlar.”

“Bırakın onlara yolumuzdan çekilecek kadar zaman verelim.” Leğendeki suya bakarak, “İllüzyonu tutmaya devam edin, bey-ler,”dedi. “Ormana kadar birkaç mil daha var.”

Sparhawk dişlerini kenetledi. “Şunları biraz daha hızlandırabilir misin?” diye sordu. “Biliyorsun, bu kolay değil.”

“Hiçbir şey harcanan çabaya göre kolay değildir, Sparhawk,” dedi. “Eğer bu at görüntüleri uçmaya başlarsa, Gerrich - şu andaki durumuna rağmen - şüphelenecektir.”

“Berit,” dedi Kurik, “sen ve Talen benimle gelin. İnip atları hazırlayalım. Sanırım hepimiz aceleyle buradan ayrılmak isteriz.”

“Ben de sizinle geleceğim,” dedi Alstrom. “Gitmeden kardeşimle konuşmak istiyorum. Onu gücendirdiğimden eminim ve dostça ayrılmayı tercih ederim.”

Dördü merdivenlerden aşağı indiler.

“Birkaç dakika daha,” dedi Sephrenia. “Nerdeyse ormanın kenarındayız.”

Kalten, Sparhawk’m terli yüzüne göz atarak, “Biraz önce nehre düşmüş gibi gözüküyorsun,” dedi.

“Oh, kes sesini,” dedi sinirle Sparhawk.

“İşte,” dedi sonunda Sephrenia. “Şimdi bırakın.”

Sparhawk derin bir rahatlamayla nefes verdi ve büyüyü bıraktı. Flüt kavalını indirdi ve ona göz kırptı.

Sephrenia leğene bakmaya devam etti. “Gerrich ağaçların kıyısından yaklaşık bir mil kadar uzakta,” diye bildirdi. “Sanırım biz ayrılmadan onun iyice orman girmesine izin vermeliyiz.”

“Sen nasıl istersen,” diye cevaplayan Sparhawk yorgun bir ifadeyle duvara yaslandı. Yaklaşık on beş dakika geçmişti ki Sephrenia leğeni yere bıraktı ve doğruldu. “Sanırım aşağı gidebiliriz,” dedi.

Kurik, Talen ve Berit’in atlarla bekledikleri avluya indiler. Kas katı dudaklı, öfkeden sararmış Başpiskopos Ortzel ve yanı başındaki kardeşi de

onlarlaydı. “Bunu unutmayacağım Alstrom,” derken, siyah dini cüppesini sıkıca etrafına sarıyordu.

“Bunu düşünmek için zamanın olduğunda farklı hissedebilirsin. Tanrı yolunu açık etsin, Ortzel.”

“Tanrı yanında olsun Alstrom,” diye cevapladı Ortzel, Sparhawk gerçek bir duygudan çok alışkanlık diye düşündü.

Atlarına bindiler ve kapıdan çıkıp köprüyü geçtiler. “Nereden?” diye Sparhawk’a sordu Kalten.

“Kuzey,” diye cevapladı Sparhawk. “İyisi mi Gerrich geri gelmeden buradan uzaklaşalım.”

“Bunun günler alacağı düşünülüyordu.”

“İşi şansa bırakmayalım.”

Dörtnala kuzeye ilerlediler. Sör Enmann ile ilk karşılaştıkları sığ geçide yaklaştıklarında akşam oluyordu. Sparhavvk dizginleri çekti ve atından indi. “Haydi seçeneklerimizi değerlendirelim,” dedi.

“Orada tam olarak ne yaptınız, Madam?” dedi Sephrenia’ya Ortzel. “İbadethanedeydim, bu yüzden ne olduğunu görmedim.”

“Hepsi bir parça aldatma, Ekselansları. Kont Gerrich kardeşiniz ve geri kalanımızın kaçtığını sanıyor. Onları kovaladı.”

“Hepsi bu mu?” Şaşırmıştı. “Siz hiç - ” Orada kesip bıraktı.

“Kimseyi öldürmediniz mi? Hayır.-Ben, öldürmeyi kesinlikle onaylamıyorum.”

“Her neyse, bu beraber onayladığımız bir şey. Siz çok tuhaf bir kadınsınız, Madam.. Dürüstlüğünüz gerçek inançlı biriyle oldukça yakından çakışıyor gibi. Bir putperestten bunu beklemezdim. Dönmeyi hiç düşündünüz mü?”

Sephrenia güldü. “Siz de mi, Ekselansları? Dormant yıllardır döndürmeye çalışıyor. Hayır, Ortzel. Tanrıçama sadık kalacağım. Hayatımın bu devresinde din değiştirmeyecek kadar yaşlıyım.”

“Yaşlı, Madam? Siz mi?”

“Buna inanmayacaksınız, Ekselansları,” dedi Sparhavvk.

“Hepiniz bana düşünecek çok şey verdiniz,” dedi Ortzel. “Kili-se’nin doktrinini kuru anlamında algıladığımı izledim. Bu algmm ötesine bakacağım ve Tanrı’dan yardım isteyeceğim.” Nehirden yukarıya yürüdü, ifadesi düşüncelere dalıp kaybolmuş gibiydi.

“Bu bir basamak,” diye Sparhawk’a mırıldandı Kalten.

“Hem de oldukça büyük.”

Tynian sığlığın kenarında durmuş batıya doğru bakıyordu. “Bir fikrim var, Sparhawk,” dedi.

“Dinlemek isterim.”

“Gerrich ve askerlerinin hepsi ormanı arıyor, Sephrenia haklıysa Arayıcı en az bir hafta takip edemeyecek. Nehrin öbür tarafında hiçbir düşman olmayacaktır.”

“Sanırım bu doğru. Gene de tamamıyla kendimize güvenmeden önce öbür tarafta etrafa bakmamız gerekecek.”

“Tamam. Sanırım bu en emin yol. Söylemeye çalıştığım, eğer orada hiç asker yoksa birkaçımız Ekselansları’nı Chyrellos’a sağ sağlim götürmek için ona eşlik ederken, geri kalanların Randera Gölü’ne doğru devam etmesi. Ortalık sakinse, hepimizin Kutsal Şehre gitmesi gerekmiyor.”

“İyi bir noktaya parmak bastın, Sparhawk,” dedi Kalten.

“Bunu düşüneceğim,” dedi Sparhawk. “Haydi karşıya geçelim ve herhangi bir karar vermeden önce etrafa bakalım.”.

Tekrar atlarına bindiler ve sulan sıçratarak sığlığı geçtiler. Diğer tarafta bir fundalık vardı. “Biraz sonra hava kararacak,” dedi Kurik, “ve kamp yapmamız gerekiyor. Niye bu fundalıkta gece için saklanmıyoruz? Hava tamamen karardığında dışarı çıkabilir ve kamp ateşlerine bakabiliriz. Hiçbir asker grubu gece için ateş yakmadan yerleşmez. Bu yarın bütün gün nehirde aşağı yukarı at sürüp onları temizlemeye çalışmaktan çok daha kolay ve hızlı.”

“İyi fikir. Haydi öyle yapalım.”

Fundalığın merkezinde kamp kurdular ve sadece küçük bir yemek ateşi yaktılar. Yemeklerini bitirdiklerinde gece Lamorkand üzerine çökmüştü. Sparhawk ayağa kalktı. “Tamam,” dedi, “haydi gidip bakalım. Sephrenia, sen, çocuklar ve Ekselansları burada gözden uzakta kalın.” Önden fundalıktan dışarı doğru ilerledi. Ağaçların arasından çıktıklarında, o ve arkadaşları dağıldılar. Hepsi dikkatle gecenin içinde etrafı izlediler. Bulutlar ay ve yıldızları örtüyor ve karanlığı iyice koyulaştırıyordu.

Sparhawk fundalığın etrafında ilerledi. Diğer tarafta Kalten’e çarptı. “Dışarısı senin çizmelerinin içinden de karanlık,” dedi Kalten.

“Bir şey gördün mü?”

“Bir ışıltı bile görmedim. Bu ağaçların arkasında bir tepe var ama. Kurik etrafa bakmak için üstüne çıkacaktı.”

“İyi. Kurik’in gözlerine güvenirim.”

“Ben de. Niye onu şövalye yaptırmadın, Sparhawk? İş buna geldiğinde, hepimizden daha iyidir.”

“Aslade beni öldürürdü. O, şövalye karısı olmak için yaratılmamış.”

Kalten gözleri karanlığa dikili ilerlerlerken güldü.

“Sparhawk.” Kurik’in sesi pek uzak olmayan bir yerden geldi.

“Buradayız.”

Silahtar onlara katıldı. “Bu oldukça yüksek bir tepeymiş,” diye soludu. “Tek gördüğüm ışık güneyde bir mil kadar uzaktaki bir köyden geliyordu.”

“Kamp ateşi olmadığından eminsin, değil mi?”

“Kamp ateşleri bir düzine pencereden çıkan lamba ışımalarından farklı bir ışık verir, Kalten.”

“Sanırım bu doğru.”

“Ben de öyle tahmin ettim,” dedi Sparhawk. Parmaklarını dudaklarına götürüp diğerlerini kampa döndürmek için bir ıslık çaldı.

Fundalığın ortasındaki karanlıkta, hafif kırmızı bir parıltıdan biraz daha sönük ışıklı yemek ateşinin bulunduğu yere gitmek için sertçe hışırdayan çalıları iterek yol açarlarken, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kalten.

“İyisi mi, Ekselanslarına soralım,” diye cevapladı Sparhawk. “Riske attığımız onun kellesi.” Çalılarla tıkanmış kamp yerine girdiler ve Sparhawk pelerinin kukuletasını geri itti. “Vermemiz gereken bir karar var, Ekselansları,” dedi başpiskoposa. “Bu bölge terk edilmiş gözüküyor. Sor Tynian içimizden ikisinin en az bütün grup kadar güvenlikle Chyrellos’a kadar size eşlik etmesini önerdi. Eğer Annias’ı Patriklik tahtından uzak tutmak istiyorsak Bhelliom’u bulmamız gecikmemeli. Gene de seçim sizin.”

“Chyrellos’a tek başıma da gidebilirim, Sör Sparhawk. Kardeşim benim sağlığımla fazla ilgilendi. Rahip cüppem tek başına beni koruyacaktır.”

“Ben bununla kumar oynamamayı tercih ederim, Ekselansları. Bahsettiğim bizi kovalayan şeyi hatırlıyor musunuz?”

“Evet. Sanırım ona bir Arayıcı demiştiniz.”

“Tamamen doğru. Yaratık şu anda Sephrenia’nm yaratığı dumanlar yüzünden hasta ama hastalığının ne kadar süreceğini bilmenin yolu yok. Gene de size düşman olarak bakmayacaktır. Eğer saldıracak olursa, kaçın. Sizi takip etmesi olası değil. Sanırım bu koşullar altında Tynian haklı, içimizden ikisi güvenliğinizi garantilemeye yetecektir.”

“Nasıl uygun görürseniz, oğlum.”

Diğerleri konuşma sırasında kampa girdiler ve Tynian hemen gönüllü oldu.

“Hayır,” diye bu fikre itiraz etti Sephrenia. “Sen nekromenside en yetenekli olansın. Randera Gölü’ne ulaşır ulaşmaz sana ihtiyacımız olacak.”

“Ben gideceğim,” dedi Bevier. “Hızlı bir atım var, sizi gölde yakalayabilirim.”

“Ben de onunla gideyim,” diye teklif etti Kurik. “Eğer başınız belaya girerse şövalyelere ihtiyacın olacak, Sparhawk.”

“Senle bir şövalye arasında çok fark yok, Kurik.”

“Ben zırh giymiyorum, Sparhawk,” diye belirtti silahtar. “Kilise Şövalyeleri’nin mızrak saldırısının görüntüsü insanları kendi ölümlülüklerini düşündürmeye başlatıyor. Bu ciddi çarpışmalardan kaçınmak için iyi bir yol.”

“Haklı, Sparhawk,” dedi Kalten, “eğer Zemoch ve Kilise askerlerine rastlarsak etrafında çelik giyen adamlara ihtiyacın olacak.”

“Tamam,” diye kabullendi Sparhawk. Ortzel’e döndü. “Sizi gücendirdiğimiz için özür dilemek isterim Ekselansları. Gene de gerçekten başka tercihimiz olmadığını düşünüyorum. Hepimiz kardeşinizin kalesinde kapalı kalmaya zorlansaydık görevlerimizin ikisi de başarısızlığa uğrayacaktı ve Kilise bunu kaldıramazdı.”

“Hâlâ tamamen onaylamıyorum, Sör Sparhawk ama açıklamanız çok ikna edici. Özür dilemeniz gereksiz.”

“Teşekkür ederim, Ekselansları,” dedi Sparhawk. “Biraz uyumaya çalışın. Yarm eyer üzerinde uzun bir yolunuz olacak.” Ateşin yanından uzaklaştı ve çantaların birini haritasını bulana kadar alt üst ederek aradı. Sonra Bevier ve Kurik’e işaret etti. “Yarm doğru doğuya gidin,” dedi. “Hava kararmadan Pelosia sınırını geçmeye çalışın. Sonra sınırın o tarafından güneye, Chyrellos’a gidin. En kuduz Lamork askerinin bile hudutu ihlal etme ve Pelosia sınır devriyeleriyle karşılaşma riskini göze alacağını sanmıyorum.” “Mantıklı gözüküyor,” diye onayladı Bevier.

“Chyrellos’a ulaştığınızda Ortzel’i Bazilika’ya bırakın sonra Dolmant’ı görmeye gidin. Burada olan biteni ona anlatın ve Vani-on ile diğer eğitmenlere haber yollamasını rica edin. Martel’in burada çıkardığı çalı çırpı yangınlarını söndürmek için Kilise Şövalyeleri’ni iç bölgelere gönderme fikrine karşı koymaları için onları iyice zorlayın. Patrik Cluvonus öldüğünde dört birliğe de Chyrellos’da ihtiyacımız olacak. Martel’in komplosunun peşinde olduğu esas şey de onları Kutsal Şehirden uzaklaştırmak.”

“Söylediğin gibi yapacağız, Sparhawk,” diye söz verdi Bevier.

“Bu yolculuğu mümkün olduğu kadar hızlı yapın. Ekselansları oldukça sağlam gözüküyor bu yüzden biraz sıkı at sürmek onu rahatsız etmez. Pelosia sınırını ne kadar çabuk geçerseniz o kadar iyi. Boşuna zaman harcamayın ama dikkatli olun.”

“Buna güvenebilirsin, Sparhawk,” diye temin etti Kurik.

“Size Randera Gölü civarında, mümkün olduğu kadar çabuk katılacağız,” diye belirtti Bevier.

“Yeteri kadar paran var mı?” diye silahtarına sordu Sparhawk.

“İdare edebilirim.” Kurik arkasından sırıttı, dişleri loş ışıkta bembeyaz parlıyordu. “Hem, Dolmant ve ben eski arkadaşız. Her zaman borç alınacak

biridir.”

Sparhawk güldü. “İkiniz doğru yatağa. Sabahın ilk ışıklarında sizi ve Ortzel’i Pelosia’ya doğru yola çıkmış görmek istiyorum.”

Şafak sökmeden uyandılar, Bevier ve Kurik’i aralarında at süren Kadach Başpiskopos’u ile beraber batıya yolladılar. Sparhawk yemek ateşinin ışığında haritasını tekrar inceledi. “Şu sığlığı tekrar geçeceğiz,” dedi. “Buranın doğusunda geniş bir kanal var, büyük ihtimalle bir köprü olması gerekiyor. Haydi kuzeye gidelim. Kont Gerrich’in devriyelerinin ortasından geçmemeyi tercih ederim.”

Kahvaltıdan sonra suları sıçratarak sığlığı geçtiler ve sıkıcı bir bulutun kapadığı yükselen güneşi gösteren yakutumsu kırmızı bir ışık altında oradan döndüler.

Sephrenia Sparhawk’m yanına geldi. “Saygısız gözükmek istemem,” dedi, “ama seçimde Ortzel’in kazanmasını ummamayı tercih ederim. Bence Kilise - ve dört tarikat - eğer o tahta geçerse kötü bir döneme girecekler.”

“O iyi bir adam.”

“Hakkını veriyorum, ama çok katı. Bir Patriğin esnek olması gerekir. Zaman değişiyor Sparhawk ve Kilise’nin de değişmesi gerekiyor. Değişme fikrinin Ortzel’in hoşuna gideceğini sanmam.”

“Ama bu Hiyerarşi’nin elinde ve kesinlikle Ortzel’i Annias’a tercih ederim.”

“Tanrı biliyor ki bu doğru.”

Öğlene doğru kuzeye giden hırpani görünüşlü gezgin bir tamircinin tangırdıyan arabasını solladılar. “Keyfin nasıl, komşu?” diye sordu Sparhawk.

“Keyfim yok, Aziz Şövalye,” diye cevapladı tamirci. “Savaşlar iş için iyi değil. Hiç kimse evi kuşatma altındayken delik bir tencereyi umursamıyor.”

“Çok doğru. Söyle bana, buralarda nehri geçebileceğimiz bir köprü ya da sığlık biliyor musun?”

“Birkaç fersah kuzeyde bir ücretli köprü var,” diye tavsiye etti tamirci. “Nereye yolculuk; Aziz Şövalye?”

“Randera Gölü’ne.”

Tamircinin gözleri parladı. “Hazineyi aramaya mı?” diye sordu.

“Ne hazinesi?”

“Lamorkand’daki herkes göldeki eski savaş meydanında bir yerde gömülü büyük bir hazine olduğunu bilir. İnsanlar orayı beş yüz yıldır kazıyorlar. Ama buldukları paslı kılıçlar ve iskeletler.”

“İnsanlar bunu nereden öğrenmişler?” diye rastgele bir ifadeyle sordu Sparhawk.

“Bu en tuhaf şey. Anladığım kadarıyla, savaştan kısa bir süre sonra insanlar Styriclerin orayı kazdıklarını görmeye başladılar. Şimdi, bu pek anlamlı gelmiyor, değil mi? Demek istediğim, Styriclerin pek paraya önem vermediklerini herkes bilir ve Styric erkekleri ellerine kürek almakta çok isteksizdirler. Her nedense bu tür bir alet ellerine uymuyor gibi gözükür. Ne olursa olsun, öyle ya da böyle öykü devam eder, insanlar Styriclerin tam olarak ne aradıklarını merak etmeye başlarlar. İşte o zaman hazine hakmda söylentiler çıkmaya başladı. Toprak yüzlerce defa alt üst edildi ve elendi. Kimse gerçekten ne aradığından emin değildi ama Lamorkand’daki herkes hayatında en az bir ya da iki kere oraya gider.” “Belki Styricler orada ne gömülü olduğunu biliyorlardır.” “Belki öyledir ama hiç kimse onlarla konuşamaz. Yanlarına birisi yaklaştığı anda kaçıyorlar.”

“Acayip. Bilgilerin için teşekkür ederim komşu. İyi günler.” Tamircinin tangırdayan arabasını geride bırakarak yollarına devam ettiler. “Bu iç karartıcı,” dedi Kalten. “Bizden önce birisi oraya kürekle gitmiş.” “Bir yığın kürekle,” diye düzeltti Tynian.

“Gene de bir konuda haklı,” dedi Sparhawk. “Daha önce hiç yolundan para için ayrılan bir Styric görmedim. Sanırım bir Styric köyü bulup birkaç soru sorsak iyi olur. Randera Gölü’nde bizim bilmediğimiz bir şeyler oluyor ve sürprizleri sevmem.”

Yedinci Bölüm

PARALI KÖPRÜ dar ve bakımsızdı. Döküntü bir kulübe, önünde oturan bir grup kirli ve aç görünüşlü çocukla dikili duruyordu. Köprü bakıcısı eski püskü bir iş gömleği giyiyordu, tıraşsız yüzü zayıf ve çaresizdi. Şövalyelerin zırhlarını görünce gözleri hayal kırıklığından buğulandı. "Para istemez," diye iç çekti.

"Böyle yaparsan asla hayatını kazanamazsın dostum," dedi Kalten.

"Bu yörel bir kuraldır," dedi köprü bakıcısı mutsuzca. "Kili-se'ye bağlı insanlardan para alınmaz."

"Buradan çok insan geçer mi?" diye sordu Tynian.

"Haftada birkaç kişiden fazla olmaz," diye cevapladı adam. Zor bela vergilerimi ödememi mümkün kılar. Çocuklarım aylardır doğru dürüst bir şey yemediler."

"Buralarda hiç Styric köyü var mı?" diye sordu Sparhawk.

"Bildiğim kadarıyla nehrin öbür tarafında bir tane var, Aziz Şövalye - şuradaki sedir ormanında."

"Teşekkür ederim komşu," diyen Sparhawk, adamın eline para doldurdu.

"Geçmeniz için para alamam, Lordum," diye itiraz etti adam.

"Para geçmek için değil, komşu. Bilgi için." Sparhawk Faran'a hafifçe dokundu ve köprüyü geçmeye başladı.

Talen, köprü bakıcısının yanından geçerken eğildi ve bir şey verdi. "Çocuklarına yiyecek bir şeyler al," dedi.

"Teşekkür ederim genç efendi," diyen adamın gözlerinde minnettarlık yaşlan belirdi.

“Ona ne verdin?” diye sordu Sparhawk.

“Sığlıktaki uyanık adamdan çaldığım parayı,” dedi Talen.

“Çok cömertsin.”

Oğlan omuz silkti. “Her zaman fazlasını çalabilirim. Hem, o ve çocuklarının buna benden çok ihtiyaçları var. Birkaç kez ben de aç kaldım ve nasıl hissedildiğini biliyorum.”

Kalten eyerinde öne uzandı. “Biliyor musun Sparhawk, her şeye rağmen bu oğlanda umut var,” dedi yavaşça.

“Bunu söylemek için biraz erken.”

“Bu en azından bir başlangıç.”

Nehrin diğer yakasındaki rutubetli orman, yosunlu, kısa saplı, yeşil dallı yaşlı sedir ağaçlarından oluşmuştu ve içine giren yol belirsizdi. Sparhawk, Sephrenia’ya “Eee?” dedi.

“Buradalar,” dedi Sephrenia. “Bizi izliyorlar.”

“Köylerine yaklaştığımızda saklanacaklar, değil mi?”

“Büyük ihtimalle. Styriclerin Elenelere güvenmeleri için çok az sebepleri var. Gene de bazılarını açığa çıkmaya ikna edebilirim.”

Bütün Styric köyleri gibi burası da kaba saba yapılmıştı. Saz damlı kulübeler gelişi güzel bir açıklıkta dağılmışlardı ve hiçbir şekilde sokağa benzer bir şey yoktu. Sephrenia’nm tahmin ettiği gibi, ortalarda hiç kimse yoktu. Küçük kadın eğildi ve Sparhawk’in anlamadığı bir diyalektte Flüt ile kısaca konuştu. Minik kız başıyla onayladı, kavalım kaldırdı ve çalmaya başladı.

İlk önce bir şey olmadı.

“Sanırım ağaçların arasında birini gördüm,” dedi birkaç saniye sonra Kalten.

“Ürkekler, değil mi?” dedi Talen.

“Öyle olmalarının geçerli bir nedeni var,” dedi Sparhawk. “Eleneler Styriclere iyi davranmazlar.”

Flüt çalmaya devam etti. Bir müddet sonra, ağartılmamış, elde bükülmüş iplikten yapılma iş önlüklü beyaz sakallı bir adam tereddüt ederek ormandan çıktı. Ellerini göğsünün önünde birleştirdi ve Styric dilinde konuşarak Sephrenia’ya saygıyla selam verdi. Sonra Flüt’e baktı ve gözleri açıldı. Tekrar eğilerek selam verdi, Flüt ona yaramazca küçük bir gülücük attı.

“Yaşlı kişi,” dedi Sephrenia, “Elene dilini konuşabilir misin?”

“Yarım yamalak, kız kardeşim,” diye cevapladı.

“İyi. Bu şövalyelerin birkaç sorusu var sonra köyünden ayrılacağız ve daha fazla sorun çıkarmayacağız.”

“Verebildiğim en iyi şekilde cevaplayacağım.”

“Bir süre önce,” diye başladı Sparhavvk, “bize kaygılandırın bir şey söyleyen bir tamirciye rastladık. Styriclerin yüz yıllardır Randera Gölü’ndeki savaş meydanını bir hazine aramak için kazdıklarını anlattı. Bu Styriclerin yapacağı türden bir şeye benzemiyor.”

“Evet Lordum,” dedi düz bir şekilde yaşlı adam. “Hazineye ihtiyacımız yok, kesinlikle orada uyuyanların mezarlarını bozmayız.”

“Bende öyle düşünmüştüm. Bu Styriclerin kimler olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Onlar bizim türümüzden değiller, Aziz Şövalye ve onlar bizim nefret ettiğimiz bir Tanrı’ya hizmet ederler.”

“Azash mı?” diye tahmin etti Sparhawk.

Yaşlı adamın yüzü hafifçe beyazlaştı. “Onun adını yüksek sesle anamam Aziz Şövalye, ama sen demek istediğimi anlayabilirsin.”

“Gölün etrafını kazanlar Zemochlar mı?”

Yaşlı adam başıyla onayladı. “Orada olduklarını yüzyıllardır biliyoruz. Temiz olmadıklarından onların yanlarına gitmiyoruz.”

“Sanırım hepimiz bunda uyuşuyoruz/’dedi Tynian. “Ne aradıkları hakkında bir fikrin var mı?”

“Otha’nın Tanrısının arzu ettiği çok eski bir tılsım.”

“Konuştuğumuz tamirci buralardaki insanların çoğunun bir yerlerde çok büyük bir hazine olduğuna inandıklarını söyledi.”

Yaşlı adam gülümsedi. “Eleneler konuları abartmaya eğilimlidir,” dedi. “Zemochların tek bir şeyi bulmak amacıyla bu kadar çaba harcadıklarına inanamıyorlar - aradıkları tek olmasına rağmen dünyadaki bütün hazinelerden çok daha değerlidir.”

“Bu soruya cevap verir, değil mi?” diye belirtti Kalten.

“Elenelerin altın ve kıymetli mücevherlere karşı körü körüne bir tutkuları var,” diye devam etti yaşlı Styric, “ve bu yüzden ne aradıklarını bilmemeleri mümkün. Sandık dolusu hazine bekliyorlar ama orada öyle sandıklar bulunmadı. O şeyi birisinin çoktan bulmuş ve değerini bilmeden bir kenara atmış olması imkânsız değil.”

“Hayır, yaşlı üstat,” dedi Sephrenia. “Söylediğin tılsım daha bulunmadı. Ortaya çıkarılması tüm dünyada dev bir çan gibi çalacak.”

“Söylediğin gibi olabilir, kız kardeşim. Sen ve arkadaşların göle o tılsımı aramaya mı gidiyorsunuz?”

“Böyle bir niyetimiz var,” diye cevapladı, “ve araştırmamız çok ivedi. Eğer başka hiçbir şey olmazsa, Otha’nın Tanrısının tılsıma sahip olmasına izin vermeyeceğiz.”

“O zaman başarınız için Tanrıma dua edeceğim.” Yaşlı Styric Sparhawk’a baktı. “Elene Kilisesi’nin başı iyi mi?” diye dikkatle sordu.

“Patrik çok yaşlandı,” dedi Sparhawk, “ve sağlığı bozuluyor.”

Yaşlı adam iç çekti. “Korktuğum gibi. Bir Styricin iyi dileklerini kabul etmeyeceğinden emin olmama rağmen gene de yıllarca yaşaması için Tanrıma dua edeceğim.”

“Amin,” dedi Ulath.

Beyaz sakallı Styric duraksadı. “Cimmura denen bir yerin piskoposunun Kilise’nizin başı olacağı konusunda söylentiler var,” dedi ihtiyatlıca.

“Biraz abartılmış,” dedi Sparhawk. “Kilise’de Piskopos Annias’m ihtiraslarına karşı olan çok kişi var. Amacımızın bir bölümü de onun işini bozmak.”

“O zaman size iki misli dua edeceğim, Aziz Şövalye. Annias Chyrellos’daki tahta geçerse Styricum için bir felaket olacaktır.”

“Ve aynı zamanda herkes için de,” diye homurdandı Ulath.

“Styricler için çok daha ölümcül olacak, Aziz Şövalye. Cimmuralı Annias’in bizim ırkımız hakkındaki duyguları iyi bilinir. Elene Kilisesi’nin otoritesi sıradan Elenelerin nefretini kontrol altında tuttu ama Annias başarılı olursa, büyük ihtimalle bu kısıtlamayı kaldıracak ve korkarım Styricum feci bir akıbete uğrayacaktır.”

“Onun tahta ulaşmaması için elimizden geleni yapacağız,” diye söz verdi Sparhawk.

Yaşlı Styric eğilerek selamladı. “Styricum’un Genç Tanrıları’nm elleri sizi korusun, dostlarım.” Sephrenia ve Flüt’e tekrar eğilerek selam verdi.

“Haydi yola çıkalım,” dedi Sephrenia. “Diğer köylüleri evlerinden uzak tutuyoruz.”

Köyden dışarı çıktılar ve tekrar ormana girdiler.

“Yani savaş meydanını kazanlar Zemochlarmış,” diye düşünceye daldı Tynian. “Bütün batı Eosia’ya sokuluyorlar, değil mi?”

“Bunun Otha’nın planının tamamı olduğunu nesillerdir biliyoruz,” dedi Sephrenia. “Elenelerin çoğu batılı Styriclerle Zemochlar arasındaki farkı göremez. Otha batılı Styricler ve Eleneler arasındaki hiçbir ittifak ya da uzlaşmayı istemez. Birkaç iyi ayarlanmış katliam sıradan Elene insanının önyargılarını tahrik edip durdu, böyle olayların öyküleri her anlatılışta biraz daha abartıldı. Bu yüzyıllardır gelen baskıların ve gelişigüzel katliamların temeli olmuştur.”

“Bir ittifak olasılığı niye Otha’yı bu kadar rahatsız ediyor?” diye şaşırmış bir tonla sordu Kalten. “Batıda tehlike oluşturabilecek kadar Styric yok, zaten çelik silahlara dokunamadıklarından savaşta pek bir işe yaramazlar, değil mi?”

“Styricler çelikle değil büyüyle savaşacaklardır Kalten,” dedi Sparhawk, “ve Styric büyücüler bu işi Kilise Şövalyeleri’nden çok daha iyi bilirler.”

“Yine de Zemochlarm Randera Gölü’nde olması ümit verici,” dedi Tynian.

“Nasıl yani?” diye sordu Kalten.

“Hâlâ kazıyorlarsa, bu Bhelliom’u bulamamışlar demektir. Aynı zamanda bizim de doğru yere gittiğimizi gösterir.”

“Emin değilim,” dedi Ulath. “Eğer son beş yüzyıldır Bhelliom’u arıyorlar ve hâlâ bulamamışlarsa Randera Gölü belki de doğru yer değildir.”

“Niye Zemochlar bizim yapacağımız gibi nekromensi denemediler?” diye sordu Kalten.

“Thalesialı ruhlar Zemoch nekromensisine cevap vermezler,” diye cevapladı Ulath. “Büyük ihtimalle benden başka kimseyle konuşmayacaklar.”

“O zaman yanımızda olman iyi bir şey,” dedi Tynian. “Bütün ruh uyandırma zorluklarım aşıp benimle konuşmak istemeyeceklerini öğrenmek hiç hoş olmaz.”

“Eğer sen onları uyandırırsan, ben de onlarla konuşacağım.”

“Arayıcı’yi sormadın?” dedi Sephrenia’ya Sparhawk.

“Gerek yoktu. Bu sadece onu korkutur. Hem, eğer bu köylüler Arayıcı’in burada olduğunu bilirlerse köy terk edilirdi.” . “Belki onu uyarmamız gerekirdi.”

“Hayır, Sparhawk. Hayat, bu köylüler için zaten çok zor geçiyor. Bir de onları gezgin serserilere dönüştürmeyelim. Arayıcı bizim peşimizde. Köylüler tehlikede değiller.”

Akşam olurken ormanın kıyısına ulaştılar. Orada durdular ve terk edilmiş gözüken tarlalara dikkatle baktılar. “Ağaçların arasında kamp kuralım,” dedi Sparhawk. “Dışarısı korkunç açık bir alan. Hiç kimsenin ateşimizi görmemesini tercih ederim.”

Ağaçlara doğru geri girdiler ve gece için kamp kurdular. Kalten nöbet için ağaçlığın kenarına gitti. Hava karardıktan kısa bir süre sonra geri geldi. “Ateşi biraz daha sakla,” dedi Berit’e. “Ağaçların kenarından görülüyor.”

“Hemen, Sör Kalten,” diye cevapladı genç çömez. Bir kürek aldı ve yemek ateşinin etrafına bir az daha toprak yığdı.

“Burada olan sadece biz değiliz,” dedi iri sarışın Pandion. “Şu tarlaların içinde, yaklaşık bir mil kadar uzakta birkaç ateş var.”

“Gidip bakalım,” dedi Tynian ve Ulath’a, Sparhawk. “Sabahleyin etraflarından dolaşmak için yerlerini tam olarak saptamamız gerekecek. Arayıcı daha birkaç gün sorun olmasa da bizi gölden uzak tutmaya çalışan başka insanlar var. Geliyor musun, Kalten?”

“Gidin,” dedi arkadaşı. “Ben daha yemek yemedim.”

“Ateşlerin yerini göstermene ihtiyacımız olabilir.”

“Hemen görürsünüz,” dedi tahta tabağını dolduran Kalten. “Kim yakmışsa çok fazla aydınlık istiyor.”

“Bu adam midesine çok bağlı, değil mi?” dedi Tynian, üç şövalye yan yana ormanın kıyısına doğru yürürlerken.

“O, yemekle çok ilgilidir,” diye kabullendi Sparhawk. “ama o, iri yarı birisi ve ayakta kalması için çok fazla yemesi gerekiyor.”

Açık alandaki ateşler hemen görülüyordu. Sparhawk dikkatle yerlerini belirledi. “Sanırım kuzeye döneceğiz,” dedi yavaşça diğerlerine. “Belki de dışardaki kampları geçene kadar ormanın içinde kalmamız gerekecek.”

“Tuhaf,” dedi Ulath.

“Ne o?” diye sordu Tynian.

“Bu kamplar birbirinden çok uzak değil. Eğer oradaki adamlar birbirlerini tanıyorlarsa, niye sadece bir tek kamp kurmadılar?”

“Belki birbirlerinden hoşlanmıyorlar.”

“O zaman niçin bu kadar yakın kamp kurdular?”

Tynian omuz silkti. “Lamorklarm neyi niçin yaptıklarını kim bilir ki?”

“Bu akşam onlarla ilgili yapacağımız hiçbir şey yok,” dedi Sparhawk. “Haydi geri dönelim.”

Sparhawk şafak sökmeden uyandı. Diğerlerini uyandırmaya gitti ve Tynian, Berit ve Talen'in kayıp olduğunu fark etti. Tynian'ın yokluğu kolayca açıklandı. Ağaçların kenarında nöbetteydi. Fakat çömez ve oğlanın yataklarının dışında olmaları için hiçbir neden yoktu. Sparhawk küfretti ve Sephrenia'yı uyandırmaya gitti. "Berit ve Talen bir yere gitmişler," dedi.

Sephrenia karanlıkta etrafına bakındı. "Hava ışıyana kadar beklememiz lazım," dedi. "O zaman kadar geri gelmezlerse, aramaya gitmemiz gerekir. Ateşi körükle Sparhawk ve çaydanlığımı alevlerin yanına koy."

Gökyüzü işiyordu ki Berit ve Talen kampa döndüler. İkisi de heyecanlı gözüküyordu, gözleri çok parlaktı.

"Neredeydiniz bakalım?" diye kızgınca sordu Sparhawk.

"Bir merakı gideriyorduk," diye cevapladı Talen. "Komşularımıza ziyarete gittik."

"Bunu bana tercüme edebilir misin, Berit?"

"Oradaki kamp ateşlerinin etrafındaki insanlara göz atmak için gizlice tarlalardan geçtik, Sör Sparhawk."

"Bana sormadan mı?"

"Uyuyordun," diye açıkladı Talen. "Uyandırmak istemedik."

"Onlar Styric, Sör Sparhawk," dedi Berit, "en azından bazıları. Ama aralarında dağılmış oldukça çok Lamork köylüsü de var. Diğer ateşin etrafındakiler Kilise askerleri."

"Gördüklerinizin batı Styricler mi yoksa Zemoch mu olduklarını söyleyebilir misiniz?"

"Bir Styrici diğerinden ayıramam ama oradakilerin kılıç ve mızrakları vardı," Berit kaşlarını çattı. "Bu benim hayal gücüm olabilir ama oradaki

bütün adamlar bir tür uyuşukluk" içindeymiş-ler gibiydi. Elenia'daki pusuyu kuran grubun yüzlerinin ne kadar boş olduğunu hatırladınız mı?"

"Evet."

"Oradaki insanlar aşağı yukarı aynıydı, ne birbirleriyle konuşuyor ne de uyuyorlardı, üstelik nöbetçi bile koymamışlar."

"Evet, Sephrenia," dedi Sparhawk. "Arayıcı senin düşündüğünden daha çabuk iyileşebilir mi?"

"Hayır," diye cevaplayıp kaşlarını çattı. "Ama Cimmura'ya gitmeden bu adamları yolumuza yerleştirmiş olabilir. Onlara verilmiş her türlü talimatı uygularlar ama o olmadan herhangi yeni bir koşula cevap veremezler."

"Ama bizi tanıyacaklardır, değil mi?"

"Evet. Arayıcı onu kafalarına yerleştirmiştir."

"Ve bizi görürlerse saldıracaklardır?"

"Kaçınılmaz şekilde."

"O zaman harekete geçelim," dedi. "Bu insanlar kendimi rahat hissetmeyeceğim kadar yakınlar. Tanımadığım bir arazide gün tamamen ışımadan at binmekten hoşlanmam ama bu koşullar altında - " Sonra sertçe Berit'e döndü. "Bize getirdiğiniz bilgiyi takdir ediyorum Berit, ama bana sormadan gitmemeniz gerekirdi ve kesinlikle Talen'i yanma almamalıydın. Sana ve bana bazı riskler almak için para verildi ama onu tehlikeye atmaya hiçbir hakkın yok."

"Arkasına takıldığımı bilmiyordu Sparhawk," diye kıvırttı Talen. "Kalktığını gördüm, merak edip gizlice arkasından gittim. Kamp ateşlerine gelene kadar orada olduğumu bile bilmiyordu."

"Bu tamamen doğru değil, Sör Sparhawk," diye Berit üzgün bir bakışla karşı çıktı. "Talen beni uyandırdı ve ikimizin oradaki adamlara gidip

bakmamızı önerdi, O zaman çok iyi bir fikir gibi gözüktü. Onu tehlikeye soktuğum gerçeğini düşünmedim bile.”

Talen kötü kötü çömeze baktı. “Niçin bunu yaptın?” diye sordu. “Ona kesinlikle mükemmel bir yalan söylüyordum. Seni beladan uzak tutabilirdim.”

“Doğruyu söyleyeceğim diye yemin ettim, Talen.”

“İyi de ben etmedim. Tek yapacağın ağzını kapalı tutmaktı. Sparhawk ben çok küçük olduğum için bana vurmazdı. Şimdi seni pataklamaya karar verebilir.”

“Kahvaltıdan önce bu minik karşılaştırmalı dürüstlük tartışa-malarını severim,” dedi Kalten. “Kimin yapacağını - ” Anlamlıca ateşe baktı.

“Senin sıran,” dedi Ulath.

“Ne?”

“Yemeği yapma sırası senin.”

“Kesinlikle benim sıram olamaz.”

Ulath başıyla onayladı. “Ben takip ediyorum.”

Kalten riyakâr bir ifade takındı. “Bununla birlikte, Sparhawk haklı. Gerçekten gitmemiz gerek. Sonra bir şeyler yiyebiliriz.”

Sessizce kampı topladılar ve atları eyerlediler. Tynian ağaçların arasından, nöbet tuttuğu yerden geri döndü. “Küçük gruplar halinde dağılıyorlar/’ diye bildirdi. “Sanırım araziyi tarayacaklar.”

“O zaman ağaçların arasında kalmak zorundayız,” dedi Sparhawk. “Haydi gidelim.”

Ağaçların kenarından iyice uzak kalarak dikkatle ilerlediler. Tynian zaman zaman açık alandaki uyuşuk yüzlü adamların hareketlerini izlemek

için ormanın kıyısına gitti. “Bu ormanı tamamen umursamıyormuş gibi gözüküyorlar,” dedi.

“Bağımsız düşünemezler,” diye açıkladı Sephrenia.

“Fark etmiyor,” dedi Kalten. “Gölle bizim aramızdalar. Dışar-daki tarlaları kontrol ettikleri sürece geçemeyiz. Sonunda orman bitecek ve kımıldamadan duracağız.”

“Bu bölümde hangileri devriye geziyor?” diye Tynian’a sordu Sparhawk.

“Kilise askerleri. Gruplar halinde at sürüyorlar.”

“Her grupta kaç kişi var?”

“Yaklaşık bir düzine.”

“Gruplar birbirinin görüş alanında kalıyorlar mı?’*

“Her seferinde daha fazla açılıyorlar.”

“İyi.” Sparhawk’in yüzü cesaret kırıcıydı. “Onlara dikkat et ve birbirlerini göremeyecek kadar açıldıklarında bana haber ver.”

“Tamam.”

Sparhawk atından Faran’ı inip körpe bir ağaca bağladı.

Berit ona ve Flüt’e beyaz kısrağından inmesi için yarım ederken Sephrenia, “Aklında ne var, Sparhawk?” diye kuşkuyla sordu.

“Arayıcı’yi Otha’nın - yani Azash’m - yolladığını biliyoruz.”

“Evet.”

“Azash, Bhelliom’un tekrar ortaya çıkacağını biliyor, değil mi?”

“Arayıcı’nın ilk görevi bizi öldürmek ama yapmayı başaramazsa, bizi Randera Gölü’nden uzak tutmakla yetinmeyecek mi?”

“Tekrar Elene mantığı,” dedi tiksinerek Sephrenia. “Sen şeffafsın, Sparhawk. Bununla nereye varacağını görebiliyorum.”

“Kafaları boş olsa da, Kilise askerleri birbirlerine haber iletebileceklerdir, değil mi?”

“Evet.” Sephrenia bunu isteksizce söyledi.

“O zaman başka tercihimiz kalmıyor. İçlerinden herhangi biri bizi görürse, bir saat içinde hepsini peşimizde buluruz.”

“Pek anlamıyorum,” diyen Talen şaşırmış gözüktü.

“Bu devriyelerden birindeki adamların hepsini öldürecek,” dedi Sephrenia.

“Son adama kadar,” dedi acımasızca Sparhawk, “ve diğerleri gözden kaybolur kaybolmaz.”

“Biliyorsun, kaçamazlar bile.”

“İyi. O zaman onları kovalamak zorunda kalmam.”

“Sen kasten adam öldürmeyi planlıyorsun, Sparhawk.”

“Bu tamamen doğru değil, Sephrenia. Bizi görür görmez saldıracaklar. Yapacağımız kendimizi savunmak.”

“Safsata,” diye söylendi, kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı.

“Bu kelimeyi bildiğini düşünemezdim,” dedi Kalten.

“Mızrak kullanmasını biliyor musun?” diye Sparhawk, Ulath’a sordu.

“Eğitim gördüm,” diye cevapladı Thalesialı. “Gene de daha çok baltamı tercih ederim.”

“Mızrak ile çok yakma gitmen gerekmez. İyisi mi işi fazla şansa bırakmayalım. Büyük bir bölümünü mızrak ile halledeceğiz, sonra geri kalanların işini kılıç ve baltalarımızla bitireceğiz.”

“Sadece beş kişiyiz,” dedi Kalten, “Berit’i de sayarak.”

“Ne olmuş?”

“Sadece belirtmem gerektiğini düşündüm.”

Sephrenia geri geldi, yüzü solmuştu. “Yani bu işe karar verdin mi?” diye Sparhawk’a sordu.

“Göle ulaşmamız gerekli. Alternatif düşünebiliyor musun?”

“Hayır, işin doğrusu düşünemiyorum.” Ses tonu dokunaklıydı. “Kusursuz Elene mantığın elimi kolumu tamamen bağladı.”

“Bir şey sormak istiyorum, küçük ana,” dedi Kalten, açıkça tartışmanın konusunu değiştirmeye çalışıyordu. “Bu Arayıcı, tam olarak nasıl bir şey? Kendisini saklamak için oldukça uğraşıyor.”

“İğrenç.” Sephrenia ürperdi. “Hiçbirini görmedim ama ona karşı koymayı bana öğreten Styric büyücüsü tarif etti. Gövdesi parça parça, çok soluk ve incedir. Bu safhada, dış derisi yeteri kadar sertleşmemiştir ve parçalar arasından derisini havayla temas etmekten korumak için bir tür ichor sızar. Yengeç gibi kıskaçları vardır. Yüzü inanılmazın ötesinde korkunçtur.”

“İchor mu? O da ne?”

“Sümüksü salgı,” diye kısaca cevapladı. “O daha larva evresinin

de - tam olarak olmasa da bir çeşit tırtıl ya da solucan gibi. Yetişkinliğe eriştiğinde gövdesi sertleşir, koyulaşır ve kanatlan çıkar. Azash bile bir yetişkini kontrol edemez. Bütün hepsi o safhada üremeyi düşünür. Bir çift yetişkini salıverirseniz, bütün dünyayı bir kovana çevirir ve yeryüzünde yaşayan her canlıyı yavrularına yedirirler. Azash bir çifti üretmek amacıyla kaçamayacakları bir yerde saklar. Arayıcı olarak kullanacağı bir larvayı yetişkinliğe yaklaştığında öldürtür."

"Azash için çalışmanın riskleri var, değil mi? Ama hiç buna benzeyen bir böcek görmedim."

"Normal kurallar Azash'a hizmet eden yaratıklara uymazlar." Sparhawk'a baktı, ifadesi aşırı endişeliydi. "Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor mu?" diye sordu.

"Korkarım ki gerekiyor," diye cevapladı. "Başka yolu yok."

Tynian'm geri dönmesini beklerken, rutubetli orman toprağının üzerine oturdular. Kalten yük çantalarından birine gitti, bıçağıyla büyük bir dilim ekmek ve geniş bir parça peynir kesti. "Bu benim yemek pişirme sıramı savar, doğru değil mi?" dedi Ulath'a.

Ulath homurdandı. "Bunu düşüneceğim."

Gökyüzü hâlâ bulutluydu ve koyu yeşil sedir dalları arasında uyuklayan kuşlar ormanı güzel sesleriyle doldurmuşlardı. Bir keresinde bir geyik ormandaki bir patikadan zarifçe ilerleyip onlara yaklaştı. Atlardan biri kişnedi ve sıçrayarak uzaklaştı, beyaz kuyruğu ışıldıyor, kadifemsi tüylerle kaplı boynuzlan başının üzerinde parlıyordu. Burada sükunet hüküm sürüyordu ama Sparhawk ilerde yapılması gereken için kendini duygusuzlaştırıp, sükuneti kafasından uzaklaştırdı.

Tynian geri döndü. "Birkaç yüz metre kuzeyimizde bir grup asker dikiliyor," diye rapor verdi. "Diğerleri ortada gözükmüyorlar."

"İyi," diyen Sparhawk ayağa kalktı. "Başlayalım. Sephrenia, sen burada Talen ve Flüt ile kal."

“Planın nedir?” diye sordu Tynian.

“Plan yok,” diye cevapladı Sparhawk. “Buradan çıkıp doğru oraya gideceğiz ve devriyeyi yok edeceğiz. Sonra da Randera Gö-lü’ne at bineceğiz.”

“Bunun etkili bir cazibesi var,” diye onayladı Tynian.

“Hepiniz, hatırlayın,” diye devam etti Sparhawk, “yaralanma karşısında normal insanlar gibi davranmayacaklardır. Diğerine geçmeden arkanızdakinin peşinizden gelmeyeceğinden emin olmak için işini iyice halledin. Haydi gidelim.”

Çarpışma kısa ve vahşiceydi. Sparhawk ve diğerlerinin ormandan yıldırım gibi çıkarak saldırmalarıyla, boş bakışlı Kilise askerleri atlarını otlak araziden onlara doğru sürdüler, kılıçları çekiliydi. İki grup arasında yaklaşık elli adım kadar mesafe vardı ki, Sparhawk, Kalten, Tynian, Ulath mızraklarını indirip konumlarını aldılar. Çarpışmanın şoku müthişti. Sparhawk’m vurduğu asker göğsünden girip arkasından çıkan mızrakla eyerinden fırladı. Sparhawk mızrağın kırılmasını önlemek için sertçe Faran’ı dizginledi. Onu gövdeden çekip çıkardı ve sonra yine saldırdı. Mızrağı diğer askerin gövdesinin içinde kırıldı. Onu attı ve kılıcını çekti. Üçüncü askerin bir kolunu budadı, sonra kılıcının ucunu adamın boğazına soktu. Ulath, saldırdığı ilk askerde mızrağını kırmıştı ama kalan kırık parçayı başka birinin gövdesine şoktu. Sonra iri Genidian baltasına döndü ve başka bir askerin beynini düzgünce dağıttı. Tynian, mızrağını bir askerin karnına sokmuş, işini kılıcıyla bitirip bir diğerine geçmişti. Kalten’in mızrağı bir askerin kalkanında parçalandı ve Berit ortaya dalıp birinin kafasını baltasıyla uçurana dek diğer ikisi tarafından iyice sıkıştı. Kalten, diğerinin işini geniş bir darbeyle bitirdi. Geride kalan askerler şaşkınlık içinde etrafta dolanıp duruyorlardı, zehirden uyuşmuş beyinleri Kilise Şövalyeleri’nin ani atağına hızla cevap veremeyecek durumdaydı. Sparhawk ve arkadaşları onları karışık bir küme haline soktular ve düzenlice kestiler.

Kalten atından aşağı atlayıp kanlı otların üzerinde kümeler halinde yığılı ölü askerler arasında dolaştı. Arkadaşı düzenlice kılıcını her gövdeye saplarken Sparhawk başım çevirdi. “Sadece emin olmak istedim,” diyen Kalten, kılıcını kınına sokup tekrar atma bindi. “Artık hiçbiri bir tek şey bile söylemeyecek.”

“Berit,” dedi Sparhawk, “git Sephrenia ve çocukları al. Biz etrafı kollayacağız. Bir şey daha. İyisi mi bize bir miktar yeni mızrak da kes. Eskiler işe yaramaz gibi gözüküyor.”

“Peki, Sör Sparhawk,” dedi çömez ve gerisin geriye, ormana doğru atını sürdü.

Sparhawk etrafına bakındı ve uzak olmayan tıka basa çalı dolu bir yarık gördü. Ölülere bakıp, “Haydi şunları saklayalım,” dedi. “Bu yoldan geldiğimizi açıkça belirtmeyelim.”

“Atlarının hepsi kaçtı mı?” diye etrafa bakarak sordu Kalten.

“Evet,” diye cevapladı Ulath. “Atlar savaş sırasında böyle yapar.”

Parçalanmış cesetleri yarığa çekerek çalıların içine fırlattılar. İşlerini bitirdiklerinde, Berit, Sephrenia, Flüt ve Talen’le geri geliyordu. Eyerinin yanında yeni mızraklar vardı. Sephrenia gözlerini çarpışmanın olduğu yerdeki kanlı otlardan başka tarafa çevrili tuttu.

Mızraklara çelik uçlar takmak birkaç dakika aldı ve sonra hepsi tekrar atlarına bindiler.

Dörtnala yola çıkmalarıyla beraber Kalten, “Şimdi gerçekten acıktım,” dedi.

“Nasıl olabilir?” diye isyankâr bir tonla sordu Sephrenia.

“Ben ne dedim?” diye Sparhawk’a sordu Kalten.

“Boş ver.”

Sonraki birkaç gün olaysız geçmesine rağmen, Sparhawk ve diğerleri dörtnala giderlerken geriye göz kulak oldular. Her gece gizlenerek kamp kurdular ve küçük, iyice örtülmüş ateşler yaktılar. En sonunda bulutlu gökyüzü sözünü tuttu. Kuzeydoğuya doğru giderlerken sıkı bir çisenti başladı.

Kalten gökyüzüne bakıp, alay edercesine, “Harika,” dedi.

“Dua et ki daha sıkı yağsın,” dedi Sephrenia. “Arayıcı şu sıralar harekete geçmek üzeredir ama yağmur silip süpürürse kokumuzu takip edemez.”

“Bunu düşünmemiştim,” diye kabullendi.

Sparhawk düzenli olarak belirli bir tür bodur çalıdan dal kesmek ve onu gittikleri yönü işaret edecek şekilde yere dikkatlice yerleştirmek için atından indi.

Üzerinden sular damlayan mavi pelerinine iyice sarınan Tyni-an sonunda, “Bunu niye yapıyorsun?” diye sordu.

“Kurik’in nereye gittiğimizi bilmesini sağlamak için,” diye cevaplayan Sparhawk tekrar atına bindi.

“Çok akıllıca, hangi çalılığın ardına bakacağını nasıl bilecek?”

“Her zaman aynı cins çalı. Kurik ve ben bunu çok uzun zaman önce belirledik.”

Gökyüzü ağlamaya devam etti. Bu her şeyi sırılsıklam yapan sıkıntı verici türden bir yağmurdu. Kamp ateşlerini yakmak zorlaştı. Tek tuk Lamork köyleri ve arasıra yalnız çiftlik evlerinden geçtiler. İnsanlar yağmurdan dolayı ortada gözükmüyorlardı. Çayırlarda gezinen sığırlar sırılsıklam ve neşesiz gözüküyorlardı.

Gölden çok uzakta olmadıkları, sıkı bir yağmurun neredeyse yere yatay yağdığı rüzgârlı bir öğlen, Kurik ve Bevier onlara yetişti.

Bevier sular damlayan yüzünü silerken, “Ortzel’i Bazilika’ya bıraktık,” diye rapor verdi. “Sonra Dolmant’m evine gittik ve burada Lamorkand’da olanları anlattık. O da bu karışıklığın Kilise Şövalyeleri’ni Chyrellos’dan çekmek için düzenlendiğini kabul ediyor. Bunu engellemek için elinden geleni yapacak.”

“İyi,” dedi Sparhawk. “Martel’in çabalarının boşa gitmesi fikrini seviyorum. Yolda sorun çıktı mı?”

“Ciddi bir şey yok,” dedi Bevier. “Ama bütün yollar kontrol altında ve Chyrellos asker kaynıyor.”

“Sanırım bütün askerler Annias’a sadıklar?” diye acı acı sordu Kalten.

“Patriklik için başka adaylar da var, Kalten,” diye belirtti Tyni-an. “Eğer Annias kendi birliklerini Chyrellos’a getirirse bu diğerlerinin de getirmesi için bir neden olur.”

“Kesinlikle Kutsal Şehrin sokaklarında açık bir çarpışma istemiyoruz,” dedi Sparhawk. “Patrik Cluvonus nasıl?” diye Bevie/e sordu.

“Hızla kuvvetten düşüyor, korkarım. Hiyerarşi artık onun durumunu sıradan insanlardan bile saklayamıyor.”

“Bu yaptığımız bütün her şeyi daha da ivedi hale sokuyor,” dedi Kalten. “Cluvonus ölürse, Annias hareket etmeye başlayacak ve bu durumda Elenia hazinesine daha fazla ihtiyaç duymayacak.”

“O zaman hızlanalım,” dedi Sparhawk. “Göle hâlâ bir gün var.”

“Sparhawk,” dedi eleştirircesine Kurik, “zırhının paslanmasına -izin vermişsin.”

“Gerçekten mi?” Sparhawk iyice ıslanmış siyah pelerinini geriye çekti ve kırmızı izler gözüken omuz parçalarına şaşkınca baktı.

“Yağ şişesini bulamadınız mı, Lordum?”

“Kafamda başka şeyler vardı.”

“Belli oluyor.”

“Özür dilerim. Bunu halledeceğim.”

“Nasıl olacağını bilmezsin. Zırhla dalga geçme, Sparhawk. Ben hallederim.” Sparhawk yol arkadaşlarına baktı. “Eğer birisi bu konuyu açarsa, kavga çıkar,” dedi uğursuzca. “Sizi gücendirmektense ölürüz, Lordum,” diye kesinlikle gülmeyen bir ifadeyle söz verdi Bevier. “Bunu takdir ederim,” dedi Sparhawk ve tıkırdayan paslı zır-hıyla yağan yağmura doğru kararlı bir biçimde atını sürdü.

Sekizinci Bölüm

MERKEZİ LAMORKAND'IN kuzeyindeki Randera Gölü'ndeki eski savaş meydanı tahminlerinden çok daha ıssızdı. Burası uçsuz bucaksız boş bir araziydi. Her yerde çamurlu suyla dolmuş kocaman delikler ve hendekler vardı. Sıkı yağan yağmur bu uçsuz bucaksız araziyi bir batağa çevirmişti.

Kalten ufukta yayılıyormuş gibi gözüken çamurlu araziye umutsuzca bakarak atını Sparhawk'in yanma getirdi. Önlerindeki işin büyüklüğünden afallamış bir sesle, "Nereden başlayacağız?" diye sordu.

Sparhawk bir şey hatırladı. "Bevier," diye seslendi.

Arcian atım ileri sürdü. "Evet, Sparhawk?"

"Askeri tarih okuduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Şu ana kadar yapılan en büyük savaş bu olduğu için büyük ihtimalle buna biraz zaman ayırdın, değil mi?"

"Şüphesiz."

"Ne dersin, Thalesiaların savaştığı yeri genel olarak saptayabilir misin?"

"Bana yerimi saptamam için birkaç saniye verin." Bevier bir kerteriz bulmak amacıyla etrafa bakarak atını yavaşça vıcık vıcık araziye doğru sürdü. Puslu çisenti içinde yanlarındaki tepeyi işaret ederek, "İşte," dedi sonunda. "Şurası Arcium kralının birliklerinin Otha'nm güruhu ve doğaüstü müttefiklerine karşı durdukları yer. Başları çok sıkışıktı ama Kilise Şövalyeleri buraya.gelene kadar dayandılar." Yağmurun içine gözlerini kısarak baktı. "Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Thalesia kralı Sarak'm ordusu bir kanattan saldırma manevrasıyla gölün doğu tarafına doğru yayıldı. Çok daha doğuya doğru bir yerlerde savaşmış olmaları gerekiyor."

“Bu en azından işleri biraz daha azaltıyor,” dedi Kalten. “Genidian Şövalyeleri de Sarak’m ordusuyla beraber miydi?”

Bevier başını salladı. “Bütün Kilise Şövalyeleri Rendo/daki seferle meşgulmüş. Otha’nm istilasıyla ilgili haber onlara ulaştığında, iç denizden Cammoria’ya geçmişler ve sonra buraya gelmek için zorlu bir yürüyüş yapmışlar. Meydana güneyden girmişler.”

“Sparhawk,” dedi yavaşça Talen, “şurada. Bazı insanlar büyük toprak yığınının - şu yarısı dışarda olan ağaç kütüğü - arkasına saklanmaya çalışıyorlar.”

Sparhawk dönmekten kaçındı. “Onlara bir göz atabilecek misin?”

“Ne tip insanlar olduklarını söyleyemem,” diye cevapladı çocuk. “Tamamen çamura bulanmışlar.”

“Silahlan var mı?”

“Çoğu kürekli. Sanırım birkaç tanesinde arbalet var.”

“O zaman, Lamorklar,” dedi Kalten. “Başka hiç kimse bu silahı kullanmaz.”

“Kurik,” dedi Sparhawk silahtarına, “bir arbaletin etkili menzili nedir?”

“Tam olarak iki yüz adım. Ondan sonra, işin şansa kalır.”

Sparhawk rastgeleymiş gibi gözükmeye çalışarak etrafına bakındı. Toprak yığmı yaklaşık elli metre ötedeydi. “Şu tarafa gitmek istiyoruz,” diyen sesi pusuya yatan hazine arayıcıları tarafından .duyulacak kada yüksekti. Çelik eldivenli ellerinden birini kaldırarak doğuyu gösterdi. “Kaç kişiler, Talen?” diye yavaşça sordu.

“Sekiz ya da on kişi gördüm. Daha da olabilir.”

“Gözlerini onlardan ayırma ama bunu çok belli etme. Eğer içlerinden biri arbaletini doğrultmaya kalkarsa bizi uyar.”

“Tamam.”

Sparhawk atını tırısa kaldırdı. Faran’m toynakları tam cıvıma-mış çamuru etrafa sıçratıyordu. “Geriye bakmayın,” diye diğerlerini uyardı.

“Şu anda dörtnal daha uygun olmaz mı?” diye gergin bir sesle sordu Kalten.

“Onları gördüğümüzü bilmemeleri daha iyi olur.”

“Bu sinirlerimi çok geriyor, Sparhawk,” diye mırıldanan Kalten kalkanını kaldırdı. “Kürek kemiklerimin arasında çok rahatsız eden bir his var.”

“Benim de,” diye Sparhawk da kabul etti. “Talen, herhangi bir hareket yapıyorlar mı?”

“Sadece bizi izliyorlar,” diye cevapladı çocuk. “Arada sırada dışarı çıkan bir kafa görüyorum.”

Etrafa çamur sıçratarak tırısa devam ettiler.

“Neredeyse sıyırdık,” dedi Tynian.

“Yağmur o tepenin etrafında boşalıyor,” diye bildirdi Talen. “Artık bizi görebileceklerini sanmam.”

“İyi,” diyen Sparhawk patlarcasına bir rahatlama nefesi verdi. “Haydi yavaşlayalım. Burada yalnız olmadığımız ortada ve herhangi bir konuda falso yapmak istemeyiz.”

“Sinirlisin,” diye yorum yaptı Ulath.

“Öyle olması gerekmiyor mu?” diye onayladı Tynian.

“Etrafını saran bütün şu çelik düşünüldüğünde niye endişelendiğini bilmiyorum,” dedi Ulath, Tynian’ın ağır ve sağlam Deira zırhına bir göz atarak.

“Yakın mesafede, bir arbalet oku bunu bile delip geçecektir.” Tynian yumruğunu zırhının önüne vurdu. Nerdeyse bir çan gibi ses çıkardı. “Sparhawk, bir dahaki sefer Hiyerarşi’de konuştuğunda niye arbaletlerin yasaklanmasını önermiyorsun? Orada kendimi tamamen çıplak hissettim.”

“Bütün şu zırhı nasıl taşıyorsun?” diye sordu Kalten.

“Acılar içinde, dostum, hem de büyük acılar içinde. Beni içine ilk soktuklarında çöktüm. Tekrar ayaklarımın üzerine doğrulttuklarında bir saat geçmişti.”

“Tetikte olun,” diye uyardı Sparhawk. “Birkaç Lamork hazine avcısı bir şey ama Arayıcı tarafından kontrol edilen adamlar başka bir şey. Eğer ormanın kenarında adamlar varsa kesinlikle burada da vardır.”

Dikkatle etrafa bakıp çamurları sıçratarak yollarına devam ettiler. Sparhawk peleriniyle yağmurdan koruyarak haritasına tekrar baktı. “Randera şehri yukarda gölün doğu kıyısında,” dedi. “Bevi-er, kitaplarından herhangi biri Thalesiahlarm onu ele geçirip geçirmedikleri hakkında bir şey söylüyor mu?”

“Savaşın o bölümü okuduğum kayıtlarda biraz bulanık,” diye cevapladı beyaz pelerinli şövalye. “Savaşın o bölümüyle ilgili tek bilgi Zemochların Randera’yı seferlerinin oldukça erken bir bölümünde ele geçirdiklerini söylüyor. Thalesialüann bu konuda bir şey yapıp yapmadıklarını açıkça bilmiyorum.”

“Yapmamış olmalılar/’ diye belirtti Ulath. “Thalesialılar hiçbir zaman kuşatmalarda iyi olmamışlardır. Bizde o tür sabır yoktur. Kral Sarak’ın ordusu büyük ihtimalle onun yanından geçti.”

“Bu düşündüğümden kolay olabilir/’ dedi Kalten. “Aramamız gereken tek bölge Randera ve gölün güney ucu arasında kalıyor.”

“Çok fazla ümitlenme, Kalten,” dedi Sparhawk. “Bu hâlâ çok büyük bir alan.” Göle doğru yağan çisentiye baktı. “Gölün kıyısı kum gibi gözüküyor,

ıslak kum at binmek için çamurdan daha iyidir.” Faran’ı döndürüp diğerlerinin önünden göle doğru ilerledi.

Gölün güney kıyısı boyunca yayılan kumsal meydanın geri kalanı gibi kazılmış gözükmüyordu. Kalten geniş ıslak kumsal boyunca giderlerken etrafa baktı. “Niye buraları kazmadıklarını merak ediyorum,” dedi.

“Yükselen sular,” diye üstü örtülü cevapladı Ulath.

“Özür dilerim?”

“Su seviyesi kışın yükselir ve kumları kazmış olabilecekleri delikleri tekrar doldurur.”

“Oh. Sanırım, bu anlamlı.”

Sonraki yarım saat boyunca atlarını suyun kıyısından dikkatle sürdüler.

“Daha ne kadar gitmemiz gerekiyor?” diye Sparhawk’a sordu Kalten. “Haritası olan sensin.”

“Her durumda, on fersah,” diye cevapladı Sparhawk. “Bu kumsal dörtnala çıkmaya uygun gözüküyor.” Topuklarıyla Fa-ran’a dokundu ve önden ilerledi.

Yağmur hızını kaybetmeden devam etti. Gölün çukur çukur olan yüzeyi kurşun rengindeydi. Gölün kıyısından birkaç mil git-mişlerdiki iyice ıslanmış arazide gizli gizli kazı yapan başka bir grup adam gördüler.

“Pelosialılar,” diye küçümseyerek onları tanımladı Ulath.

“Nasıl anladın?” diye sordu Kalten.

“Şu aptalca sivri uçlu şapkalarından.”

“Ya.”

“Bence kafalarının şekline uyuyor. Büyük ihtimalle hazine hakkındaki söylentileri duyup kuzeyden aşağı geldiler. Onları zayıflatmamızı ister misin, Sparhawk?”

“Bırak kazsınlar. Bizi rahatsız etmiyorlar - en azından bulundukları yerde kaldıkları sürece. Arayıcı’ya bağlı olan adamlar hazineyle ilgilenmeyeceklerdir.”

Akşama kadar kıyı boyunca at bindiler. Tam önlerindeki kıyıya vurmuş büyük bir tahta yığınını gösteren Kalten, “Burada kamp kurmaya ne dersiniz?” diye önerdi. “Denklerden birinde biraz kuru odunum var.”

Sparhawk saati tahmin etmeye çalışarak damlayan bulutlara baktı. “Artık durma zamanı,” diye onayladı.

Tahta yığının yanında durdular, Kurik ateşi yaktı. Berit ve Ta-len yığının altından kuru dal parçaları çekmeye başladılar ama bir müddet sonra Berit savaş baltasını almak için atına gitti.

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordu Ulath.

“Şu iri parçaları keseceğim, Sör Ulath.”

“Hayır, kesmeyeceksin.”

Berit biraz şaşkınca baktı.

“Savaş baltası bu iş için yapılmamıştır. Ağzını körelteceksin ve keskinliğine daha sonra ihtiyacın olabilir.”

“Baltam oradaki denkte Berit,” dedi mahcup çömeze Kurik. “Onu kullan. Onunla herhangi birine vurmayı planlamıyorum.”

Sephrenia, Sparhawk ve Kalten’in o ve Flüt için kurmayı yeni bitirdikleri çadırın içinden, “Kurik,” dedi, “ateşin yanma bir korunak kurup altına bir ip ger.” Sırtında bir Styric elbisesi, bir elinde sular damlayan beyaz cüppesi

diğerinde Flüt'ün giysisiyle çadırdan çıktı. "Elbiselerden bir kısmını kurutma zamanı geldi."

Güneşin batmasıyla, gece ayazı çadırları dalgalandırarak ve alevleri etrafa sıçratarak gölden esmeye başladı. Akşam yemeği yiyip yattılar.

Gece yarısına doğru Kalten, nöbet tuttuğu yerden geri geldi. Sallayıp Sparhawk'i uyandırdı. Diğerlerini uyandırmamaya çalışarak, "Senin sıran," dedi.

"Tamam." Sparhawk esneyip doğruldu. "İyi bir yer buldun mu?"

"Tam kumsalın arkasındaki tepe. Ama tırmanırken adımlarına dikkat et. Etrafını kazmışlar."

Sparhawk zırhını giymeye başladı.

"Burada yalnız başımıza değiliz, Sparhavvk," dedi Kalten miğferini ve sular damlayan siyah pelerinini çıkarırken. "Yakınlarda yarım düzine ateş gördüm."

"Pelosialı ve Lamorklar mı?"

"Söylemek zor. Genelde bir ateşin üzerinde herhangi bir tanıtıcı işaret olmaz."

"Talen ve Berit'e bundan bahsetme. Etrafta sürünerek dolaşmalarını istemiyorum. Biraz uyu, Kalten. Yarın uzun bir gün olabilir."

Sparhawk tepenin çukurlar kazılmış tarafına dikkatle tırmandı ve en üstünde kendine bir yer buldu. Kalten'in bahsetmiş olduğu ateşleri hemen gördü ama oldukça uzaktaydılar ve çok fazla bir tehlike oluşturmuyorlardı.

Uzun zamandır yoldaydılar, artan bir sabırsızlık hissi Sparhawk'in içini kemirdi. Ehlana geride Cimmura'da hayatı saniye saniye geçerek, yalnız başına sessizce taht odasında oturuyordu. Birkaç ay sonra kalp atışları tekleyecek ve sonra duracaktı. Sparhawk kafasını bu düşünceden

uzaklaştırdı. Bu endişenin ona her gelişinde yaptığı gibi yavaş yavaş aklını diğer konu ve hatıralara yönlendirdi.

Yağmur ürpertici, nemli ve berbattı, bu yüzden düşüncelerini kızgın güneşin havadaki bütün nem izlerini yok ettiği Rendor'a çevirdi. Güneş daha Jiroch sokaklarını dayanılmaz yapmadan şafak vakti sıra sıra siyah peçeli kadınların zarifçe kuyuya gidişlerini hatırladı. Acı bir yüz ifadesiyle Lillias'ı hatırladı ve liman yakınlarındaki o dramatik sahnenin ona ihtiyacı olan türden saygınlığı kazandırıp kazandırmadığını merak etti.

Sonra Martel'i hatırladı. Dabour'da Arasham'm çadırındaki iyi bir akşamdı. Nefret ettiği düşmanının düş kırıklığına uğradığını ve işinin bozulduğunu görmek nerdeyse onu öldürmüş olmak kadar tatmin ediciydi. "Ama, bir gün, Martel," diye mırıldandı. "Ödemen gereken çok fazla şey var ve sanırım artık tahsil etme zamanı geldi." Bu güzel bir düşünceydi ve Sparhawk yağmurun altında dururken ona takıldı. Ulath'ı nöbet sırası için uyandırma zamanına kadar bununla ilgili ayrıntıları düşündü.

Gün ağarırken kampı toplayıp yağmurla yıkanan kumsalda at bindiler.

Öğlene doğru Sephrenia, bir uyarı fısıltısıyla beyaz kısrağını dizginledi. "Zemochlar," dedi sertçe.

"Nerede?" diye sordu Sparhawk.

"Emin olamam. Ama yakındalar ve niyetleri dostça değil."

"Kaç kişiler?"

"Söylemesi oldukça zor, Sparhawk. En az bir düzine ama büyük ihtimallle yirmiden azdır."

"Çocukları al ve suyun kenarına git." Arkadaşlarına baktı. "Bakalım onları temizleyebilecek miyiz/' dedi. "Arkamızdan takip etmelerini istemem."

Şövalyeler mızrakları inik, çamurlu arazide yavaşça ilerlediler. Berit ve Kurik onları iki taraftan çevirdiler.

Zemochlar kumsala yüz metreden daha yakın sığ bir hendekte saklanıyorlardı. Onlara doğru kararlıca gelen yedi kişiyi gördüklerinde ellerinde silahlarıyla doğruldular. Yaklaşık on beş kişi kadardılar ama yaya oluşları onları dezavantajlı duruma sokuyordu. Ne bir ses çıkardılar ne de bir savaş çığlığı, bakışları boştu.

“Onları Arayıcı yollamış,” diye bağırdı Sparhawk. “Dikkatli olun.”

Şövalyeler yaklaşınca Zemochlar şapşal şapşal ileri yürüdüler ve bir kısmı kendilerini körlemesine mızrakların ucuna doğru attı. “Mızrakları atın!” diye emir verdi Sparhawk. “Çok yakındalar!” Mızrağını bir kenara attı ve kılıcını çekti. Arayıcı’nm kullandığı adamlar gene tüyleri ürperten bir sessizlikle saldırdılar ve ölen arkadaşlarına hiç dikkat etmediler. Sayıca fazla olmalarına rağmen, gerçekten atlı şövalyelere denk değillerdi ve Kurik ile Berit’in yandan dolaşıp arkalarından saldırmalarıyla sonlan geldi.

Çarpışma onbeş dakika kadar sürdü ve sonra bitti.

“Yaralanan var mı?” diye soran Sparhawk hızla etrafına bakındı.

“Çok diyebilirim,” diye cevaplayan Kalten, çamurda yatan gövdelere bakıyordu. “Daha da kolaylaşmaya başladı, Sparhawk. Nerdeyse ölmek istiyormuşcasma saldırıyorlar.”

“İsteklerini her zaman zevkle yerine getiririm,” diyen Tynian kılıcım Zemochlardan birinin elbisesine siliyordu.

“Haydi şunları saklandıkları hendeğe geri çekelim,” dedi Sparhawk. “Kurik, git ve küreğini al. Onların üstünü örteceğiz.”

“Kanıtları mı saklayacaksın?” dedi neşelice Kalten.

“Etrafta başkaları olabilir,” dedi Sparhawk. “İyisi mi burada olduğumuzu ilan etmeyelim.”

“Tamam ama çekmeden önce onlardan emin olmak istiyorum. Ellerim birinin ayak bileğini kavradığında onun doğrulmasını tercih etmem.”

Kalten atından indi ve acımasızca emin olma işine başladı. Sonra hepsi çalıştılar. Kaygan çamur hareketsiz gövdeleri çekmeyi kolaylaştırdı. Kurik hendeğin kenarında durmuş küreğiyle cesetlerin üzerine çamur atıyordu.

“Bevier,” dedi Tynian, “gerçekten şu Lochaber’ebağlı mısın?”

“Benim esas silahım,” dedi Bevier. “Niye soruyorsun?”

“Etrafa çeki düzen verme zamanı geldiğinde biraz zahmet verici. Kafaları böyle budadığmda her biri için iki tur yapmamız gerekiyor.” Tynian söylediğini vurgulamak için eğildi ve iki kopmuş kafayı saçlarından yakaladı.

“Çok komik,” dedi soğukça Bevier.

Zemoch cesetlerinin bütün parçalarını ve silahları hendeğe atmalarından sonra Kurik onları çamurla kapladı. Tekrar, Sephrenia’nın atının üzerinde oturarak pelerinin kenarıyla Flüt’ün gözünü dikkatlice örttüğü ve kendi gözlerini uzakta tutmaya çalıştığı kumsala geri döndüler. Sparhawk ve diğerleri yaklaşırlarken, “İşiniz bitti mi?” diye sordu.

“Her şey bitti,” diye onu temin etti Sparhawk. “Şimdi bakabilirsin.” Kaşlarını çattı. “Kalten bir konuya dikkat çekti. Bu neredeyse gittikçe daha kolaylaşıyor dedi. Bu insanlar düşünmeden sadece saldırıyorlar. Sanki öldürülmek istermiş gibi.”

“Gerçekten öyle değil, Sparhawk,” diye cevapladı Sephrenia. “Arayıcı’nm harcayacak adamları var. Sadece birimizi öldürmek için yüzlercesini gözden çıkarabilir - ve bir sonrakini öldürmek için yüzlercesini daha.”

“Bu can sıkıcı. Eğer o kadar çok varsa niye onları küçük gruplar halinde yolluyor?”

“Onlar öncü gruplar. Karıncalar ve arılar da aynı şeyi yapar. Koloninin aradığını bulmak için küçük gruplar yollarlar. Arayıcı her şeyden önce hâlâ bir böcek ve Azash’a rağmen hâlâ bir böcek gibi düşünüyor.”

“En azından geriye haber vermiyorlar,” dedi Kalten. “Yani en azından şu ana kadar karşılaştıklarımız.”

“Çoktan verdiler,” dedi Sephrenia. Arayıcı güçlerinin eksildiğini bilir. Tam olarak nerede olduğumuzu bilemez ama askerlerini öldürdüğümüzü biliyor. Sanırım iyisi mi burayı terk edelim. Burada bir grup varsa büyük ihtimalle başkaları da vardır. Üzerimizde odaklanmalarını istemeyiz.”

Tırısa kalkmış giderlerken Ulath, Berit ile konuşuyordu. “Baltanı her zaman kontrol altında tut,” diye tavsiye etti. “Asla anında toparlayamayacağm kadar geniş kavisler çizme.”

“Sanırım anladım, “diye cevapladı Berit.

“Bir balta en az bir kılıç kadar narin bir silahtır - eğer ne yaptığını biliyorsan. Dikkat et, oğlum. Hayatın buna bağlı olabilir.”

“Ana fikrin tüm gücünle vurmak olduğunu düşünürdüm.”

“Buna hiç gerek yok,” diye cevapladı Ulath. “Tabii, onu keskin tutarsan. Bir cevizi çekiçle kırarken sadece kabuğu kıracak sertlikte vurursun. Onu ezip parçalarına ayırmak istemezsin. Baltayla da aynı şekildedir. Birine çok sert vurursan baltanın gövdenin bir yerine takılma şansı fazladır ve bu seni bir sonraki rakibinle karşılaşırken kesinlikle zor durumda bırakır.”

“Bir baltanın böyle karmaşık bir silah olduğunu bilmiyordum,” dedi Sparhawk’a sessizce Kalten.

“Sanırım bu Thalesia inanışının bir parçası,” diye cevapladı Sparhawk. Ulath’m öğretilerini dinlerken ifadesi kendinden geçmiş Berit’e baktı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama büyük ihtimalle burada iyi bir kılıççı kaybettik. Berit şu baltaya çok düşkün ve Ulath da onu teşvik ediyor.”

Günün ilerleyen saatlerinde göl kıyısı kuzeydoğuya doğru kıvrılmaya başladı. Bevier etrafına bakınıp, kerteriz aldı. “Sanırım burada durmamız iyi olur, Sparhawk,” diye önerdi. “Thalesialılar yaklaşık olarak burada Zemochlarla karşılaştılar.”

“Tamam,” diye onayladı Sparhawk. “Sanırım gerisi sana kaldı, Tynian.”

“Sabah ilk işim,” diye cevapladı Alcione Şövalyesi.

“Niye şimdi değil?” diye sordu Kalten.

“Yakında hava kararmaya başlayacak,” dedi Tynian, yüzü kasvetliydi. “Geceleri ruh uyandırmam.”

“Ya?”

“Bunu yapmasını biliyorum demek bundan hoşlanıyorum demek değil. Belirmeye başladıklarında etrafımda çok fazla gün ışığı isterim. Bu adamlar savaşta öldüler, bu yüzden pek yüzlerine bakılacak durumda olmayacaklardır. Hiçbirinin karanlıkta karşıma çıkmasını tercih etmem.”

Kurik, Berit ve Talen kampı kurarlarken Sparhawk ve diğer şövalyeler etrafı araştırdılar. Dönerlerken yağmur yavaşladı.

Kurik ateşin etrafına diktikleri brandanın altından dışarı bakarak, “Bir şey var mı?” diye sordu.

“Birkaç mil güneyde dumanlar var,” diye cevaplayan Kalten atından aşağı atladı. “Gene de kimseyi görmedik.”

“Nöbet tutmamız gerekiyor,” dedi Sparhawk. “Bevier, Thalesialılarm savaştığı bölgeyi biliyorsa Zemochların da bildiğinden emin olabiliriz. Arayıcı ne aradığımızı bildiği için bu bölgedeki insanların da bildiği kesin.”

Kurik’in yağmur söndürmesin diye ateşin üstüne kurduğu brandanın altında otururlarken her zamankinden daha sessizdiler. Burası Cimmura’dan ayrıldıktan sonra haftalardır ulaşmak amacında oldukları yerdi ve çok

yakında bu gezinin gerçekten bir amaca hizmet edip etmediğini öğreneceklerdi. Özellikle Sparhawk huzursuz ve endişeliydi. Devam etmek istedi ama Tynian'ın bu konudaki hislerine saygı duydu. "Bu işlem çok karışık mı?" diye geniş omuzlu Deiralıya sordu. "Yani, nekromensi demek istedim?"

"Sizin alışılmış büyülerinizden değil," diye cevapladı Tynian. "Büyü sözlerini söylemek uzun zaman alıyor ve kendini korumak için yere şekiller çizmek zorundasın. Bazen ölüler uyandırılmak istemez ve gerçekten huzurları bozulmuşsa oldukça berbat şeyler yapabilirler."

"Bir seferde kaç tane uyandırmayı planladın?" dedi Kalten.

"Bir," dedi sertçe Tynian. "Bir tugayın tamamının üzerime gelmesini istemem. Biraz daha uzun sürebilir ama çok daha fazla emin olur."

"Uzman sensin."

Gün ıslak ve kasvetli bir şekilde ağırdı. Gece yağmur başlamıştı. İyice ıslanan toprağa tutabileceğinden fazla yağmur düşmüştü, her yerde yağmurun halkalar oluşturduğu su birikintileri vardı.

"Ölü uyandırmak için harika bir gün," diye huysuzca yorum yaptı Kalten.

"Tamam," diyen Tynian kalktı. "Şimdi başlamak iyi olur."

"Önce kahvaltı etmeyecek miyiz?" diye itiraz etti Kalten.

"Midende bir şey olsun istemezsin, Kalten," diye cevapladı Tynian. "Kesinlikle inan bana, istemezsin."

Meydana doğru yürüdüler.

Berit etrafa bakarak, "Burada o kadar çok kazı yapmamışlar gibi gözüküyor," dedi. "Belki Zemochlar Thalesialılarm nerede gömülü olduklarını bilmiyorlardır."

“Öyle umabiliriz,” dedi Tynian. “Burası diğer her yer gibi başlamak için iyi bir yer.” Bir dal parçası buldu ve ıslak toprak üzerinde bir şekil çizmeye hazırlandı.

“Onun yerine bunu kullan,” diyen Sephrenia ona bir kangal ip verdi. “Kuru toprağa çizilen bir şekil işe yarar ama burada su birikintileri var, hayaletler tamamını görmeyebilirler.”

“Gerçekten bunun olmasını istemeyiz,” diye onayladı Tynian. İpi yere sermeye başladı. Şekil anlaşılmaz kıvrımlar, daireler ve düzensiz yapılmış yıldızlarla son derecede ilginçti. “Doğru mu?” diye Sephrenia’ya sordu.

“Şunu biraz daha sola oynat,” diye, işaret etti. Tynian da söylediğini yaptı.

“Daha iyi,” dedi Sephrenia. “Büyüyü yüksek sesle tekrarla. Eğer yanlış yaparsan seni düzelteceğim.”

“Sırf meraktan, niye bunu sen yapmıyorsun, Sephrenia?” diye sordu Kalten. “Herkesten daha fazla biliyor gibi gözüküyorsun.”

“Yeteri kadar güçlü değilim,” diye kabullendi. “Bu ayinde yapılan uyanmaya zorlamak için ölülerle güreş etmek. Bu tip şeyler için biraz fazla küçüğüm.”

Tynian kelimeleri tınılı tekdüze bir sesle söyleyerek Styricçe konuşmaya başladı. Konuşması özel bir ritimdeydi ve yaptığı el ka-reketlerinde ağır bir ciddiyet vardı. Sesi yükseldi ve daha emredici oldu. Sonra ellerini yukarı kaldırdı ve sertçe bir araya getirdi.

İlk önce hiçbir şey olmamış gibi gözüktü. Sonra şeklin içindeki yer dalgalanmış ve titremiş gibi gözüktü. Yavaşça, ya da nerdeyse can sıkacak şekilde, bir şey topraktan çıkmaya başladı.

Korkunç bir biçimde bozulmuş şeye bakakalan Kalten dehşet içinde, “Tanrım,” diye soludu.

“Onunla konuş, Ulath,” dedi Tynian kenetlenmiş dişlerinin arasından. “Onu çok uzun süre tutamam.”

Ulath ileri çıktı ve kulak tırmalayıcı gırtlaktan gelen bir dille konuşmaya başladı.

“Eski Thalesiaca,” diye dialekti tanımladı Sephrenia. “Kral Sa-rak zamanında sıradan askerler bunu konuşurlardı.”

Korkunç hayalet ürkütücü bir sesle duraklayarak cevapladı. Sonra kemikten eliyle sarsak bir işaret hareketi yaptı.

“Bırak gitsin, Tynian,” dedi Ulath. “İhtiyacımız olanı aldım.”

Tynian’m yüzü griydi ve elleri titriyordu. İki kelime Styricçe konuştu ve hayalet tekrar toprağa girdi.

“Bu gerçekten hiçbir şey bilmiyormuş,” dedi Ulath, “ama bir kontun gömülü olduğu yeri gösterdi. Kont, Kral Sarak’m muhafız-larmdanmış ve buralarda Kralın nerede gömülü olduğunu bilecek birisi varsa bu da odur. Tam şurada.” ,

“Bırakın da önce bir nefes alayım,” dedi Tynian.

“Gerçekten o kadar zor mu?”

“Bu konuda hiçbir fikrin yok, dostum.”

Tynian acı verecek şekilde nefes nefese dururken onlarda beklediler. Birkaç dakika sonra ipini sardı ve doğruldu. “Tamam. Haydi gidip kontu uyandıralım.”

Ulath onları yakındaki küçük tepeciğe götürdü. “Gömü tümseği,” dedi. “Önemli birini gömerken toprak yığmak adettir.”

Tynian tümseğin üstüne şeklini yaptı, sonra geri çekildi ve ayine tekrar başladı. Bitirdi ve ellerini bir daha çırptı.

Yerden çıkan hayalet ilki gibi iğrenç derecede bozulmamıştı. Geleneksel Thalesia zincir zırhı giyiyordu, başında boynuzlu miğfer vardı. “Uykumu bozan siz, kimsiniz?” diye beş yüzyıllık geçmişin eski diliyle Tynian’a sordu.

“O sizi benim zorlamamla bir kere daha günün ışığına getirdi, Lordum,” diye cevapladı Ulath. “Sizin ırkmızdanım ve sizinle konuşacağım.”

“Çabuk konuş, o zaman. Yaptığınızdan hiç memnun olmadım.”

“Majeste Kral Sarak’ın istirahat yerini arıyoruz,” dedi Ulath. “Biliyor musunuz, Lordum, nerede arayabileceğimizi?”

“Majesteleri bu savaş meydanında yatmıyor,” diye karşılık verdi hayalet.

“Onun başına geleni biliyor musunuz?” diye zorladı Ulath.

“Otha’mn güruhlarının istila haberi ona ulaştığında Majesteleri Emsat’daki başkentten ayrıldı,” diye belirtti hayalet. “Yanma muhafızlarından küçük bir grup aldı. Geri kalanımız ana kuvveti düzenlemek için geride kaldı. Ordu hazır olunca onu takip edecektik. Buraya ulaştığımızda, Majesteleri hiçbir yerde bulunmadı. Onun başına geleni burada kimse bilmiyor. Bu yüzden başka yerde arayınız.”

“Son bir soru daha, Lordum,” dedi Ulath. “Bu meydana ulaşmak için Majeste’nin izlemeye niyetli olduğu güzergâhı biliyor musunuz?”

“Kuzey sahiline doğru yelken açtı, Aziz Şövalye. Hiçbir insan -ölü ya da diri - onun nereye yanaştığını ve karaya nereden çıktığını bilmez. Bu yüzden Pelosia ya da Deira’da arayın ve beni istirahat ettiğim yere geri döndürün.”

Ulath resmi selamlamayla, “Teşekkürler ederiz, Lordum,” dedi.

“Teşekkürlerinizin benim için hiçbir anlamı yok,” dedi kayıtsızca hayalet.

“Bırak geri dönsün, Tynian,” dedi üzgünce Ulath.

Sparhawk ve diğerleri yüzleri düş kırıklığıyla dolu birbirlerine baka dururlarken, Tynian bir kez daha ruhu serbest bıraktı.

Dokuzuncu Bölüm

ULATH, TYNIAN’IN başı ellerinin arasında oturduğu ıslak yere doğru yürüdü. “İyi misin?” diye sordu. Sparhawk koca, acımasız Thalesialımn arkadaşlarına karşı tuhaf bir şekilde nazik ve içten ilgi gösteren biri olduğunu fark etmişti.

“Sadece biraz yorgun hissediyorum, hepsi o kadar.

“Bunu yapmaya devam edemezsin,” dedi Ulath.

“Biraz daha devam edebilirim.”

“Bana büyüyü öğret,” diye ısrar etti Ulath. “Ölü ya da diri, en iyisiyle güreşebilirim.”

Tynian bitkin gülümsedi. “Yapabileceğine bahse girerim, dostum. Hiç kimseyi yendin mi?”

“Yaklaşık yedi yaşımdan beri hayır,” dedi mütevazice Ulath. “O zaman ağabeyimin kafasını tahta kuyu kovasının içine sokuşturmuştum. Onu kafasından çıkarmak babamızın iki saatini almıştı. Abimin kulakları takılmıştı. Koca kulakları vardı. Bir şekilde onu özledim. Bir Ogre ile kavgada en iyi ikinci adamdır.” İri adam Sparhawk’a baktı. “Tamam,” dedi, “şimdi ne yapıyoruz?”

“Kesinlikle kuzey Pelosia ya da Deira’nm tamamını arayamayız,” dedi Kalten.

“Bu açıkça ortada,” diye cevapladı Sparhawk. “Zamanımız yok. Daha kesin bilgiler bulmamız gerekiyor. Bevier, bize nereye bakacağımız konusunda ip ucu verebilecek bir şey düşünemez misin?”

“Savaşın bu bölümüyle ilgili kayıtlar çok üstün körü,” diye cevapladı beyaz pelerinli şövalye. Ulath’a gülümsedi. “Genidian biraderlerimiz kayıt tutmakta biraz ihmalciler.”

“Rünlerle yazmak bıktırıcı,” diye itiraf etti Ulath. “Özellikle de taş üzerine. Bazen bu şeyleri bir nesil kadar sereriz.”

“Sanırım bir köy veya kasaba bulmamız gerekiyor, Sparhawk” dedi Kurik.

“Ne?”

“Bir sürü sorumuz var ve birisine sormadığımız müddetçe cevaplarını alamayacağız.”

“Kurik savaş beş yüzyıl önceydi,” diye hatırlattı Sparhawk. “Olanları görüp hâlâ yaşayan birilerini bulamayız.”

“Şüphesiz bulamayız ama bazen insanlar - özellikle sıradan vatandaşlar - yaşadıkları bölgenin geleneklerini sürdürür ve bazı kerterizlerin isimleri vardır. Bir dağın ya da bir derenin ismi aradığımız ipucu olabilir.”

“Denemeye değer,” dedi Sephrenia. “Buradan hiçbir yere ulaşamıyoruz.”

“Bu çok zayıf bir olasılık, Sephrenia.”

“Başka fikrimiz var mı?”

“O zaman sanırım, kuzeye gitmeye devam edeceğiz.”

“Tüm kazıları geçeceğiz,” diye ekledi Sephrenia. “Toprak alt üst edilmişse bu Bhelliom’un orada olmadığının kesin bir işaretidir.”

“Bu doğru, sanırım. Tamam, kuzeye devam edeceğiz, ümit verici bir şey olursa Tynian bir hayalet daha uyandırabilir.”

Ulath buna kuşkuyla baktı. “Sanırım bu konuda dikkatli olmalıyız,” dedi. “Sadece ikisini uyandırmak nerdeyse onu çökertti.”

“İyileşeceğim,” diye güçsüzce itiraz etti Tynian.

“Tabii ki iyileşeceksin - eğer birkaç gün yatakta dinlendirebile-cek zamanımız olsaydı.”

Tynian’a eyerine tırmanması için yardım edip mavi pelerinini üzerine sardılar ve devam eden çisentiyle kuzeye doğru at bindiler.

Randera şehri gölün doğu sahilindeydi. Yüksek surlarla çevriliydi ve her köşede gözcü kuleleri vardı.

Kasvetli Lamork şehrine eleştirircesine bakan Kalten, “Ee?” dedi.

“Zaman kaybı,” diye homurdandı Kurik. Yağmurla yavaş yavaş eriyen toprak yığınını gösterdi. “Hâlâ kazılara rastlıyoruz. Daha da kuzeye gitmemiz gerekiyor.”

Sparhawk dikkatle Tynian’a baktı. Alcione Şövalyesi’nin suratına renk geliyor, yavaşça iyileşiyor gibi gözüküyordu. Sparhawk Faran’ı topuklayıp eşkine kaldırdı ve arkadaşlarının önünden kasvetli panoramaya doğru ilerledi. Son kazı izlerini de geçtiklerinde ikindi olmuştu. Berit işaret ederek, “ilerde gölün kenarında bir köy var,” dedi.

“Başlamak için kötü bir yer değil,” diye onayladı Sparhawk. “Bakalım orada bir han bulabilecek miyiz. Sanırım, yağmurdan kurtulmak, kurumak ve sıcak bir yemek yeme zamanımız geldi.”

“Belki bir de meyhane,” diye ekledi Kalten. “Meyhanelerdeki insanlar genelde konuşmayı severler, her zaman yörenin tarihini ne kadar iyi bildiklerinden gurur duyan birkaç yaşlı adam bulunur.”

Göl kıyısından köyün içine atlarını sürdüler. Evler bir örnek gibi virane, kaldırımtaşmdan sokaklar bakımsızdı. Köyün aşağı ucunda, bir grup iskele göle çıkıntı yapmıştı; kıyıdaki sırıklara ağlar asılıydı. Ölü balık kokusu dar sokaklardaki havanın içine işlemişti. Şüpheli bakışlı bir köylü onlara çok eski, gelişi güzel yığılmış taşlardan yapılma, kayağan taştan çatılı köyün tek hanını gösterdi.

Sparhawk avluda atından inip içeri girdi. Parlak kırmızı yüzlü, kırpılmış gibi saçları olan şişman bir adam bira fıçısını yuvarlıyordu. “Boş odan var mı, komşu?” diye sordu Sparhawk.

“Bütün tavan arası odaları boş, Lordum,” diye saygıyla cevapladı adam, “ama burada durmak istediğinizden emin misiniz? Benim kalacak yerlerim sıradan yolcular için iyidir ama kibar tabaka için pek uygun değildir.”

“Yağmurlu bir gecede bir çalılığın altında uyumaktan daha iyi olduğundan eminim.”

“Bu kesinlikle doğru, Lordum ve misafirim olmanızdan mutluluk duyacağım. Yılın bu zamanında pek ziyaretçim olmaz. Arkadaki meyhane işe devam etmemi sağlayan tek şey.”

“Şu anda kimse var mı?”

“Yaklaşık yarım düzine kadar, Lordum. Balıkçılar gölden döndüklerinde işler hareketlenir.”

“Biz on kişiyiz,” dedi Sparhawk, “bu yüzden çok odaya ihtiyacımız olacak. Atlarımıza bakacak bir adamın var mı?”

“Oğlum ahırla ilgilenir, Aziz Şövalye.”

“İri kırçıla dikkat etmesi için onu uyar. O at çok oyunbazdır ve dişlerini saygısızca kullanır.”

“Oğluma söyleyeceğim.”

“O zaman arkadaşlarımı çağırıp yukarıya tavanarası odalarına bir bakacağız. Şey, aklıma gelmişken, banyo tekneniz var mı? Ben ve arkadaşlarım uzun zamandır dışardayız, biraz pis kokuyoruz.”

“Arkada bir banyo odası var, Lordum. Ama sık kullanılmaz.”

“Tamam. Suyu ısıtmaya başla, hemen geri geleceğim.” Döndü ve tekrar dışarı, yağmura çıktı.

Odalar biraz tozlu olmalarına rağmen şaşırtıcı derecede konforlu gözüküyorlardı. Yataklar temiz ve böceksiz gibiydi. Çatının bir ucunda geniş bir oturma odası vardı.

Sephrenia etrafa bakmarak, “Gerçekten çok güzel,” dedi.

“Bir banyo odası da var,” dedi Sparhawk.

“Oh, bu gerçekten çok hoş,” diye mutlulukla iç çekti Sephrenia.

“Önce senin kullanmana izin vereceğiz.”

“Hayır, bir tanem. Yıkanırken aceleye getirilmek istemem, önce siz baylar başlayın. Sabun kullanmaktan korkmayın,” diye ekledi. “Çok ama çok sabun - ve saçlarınızı da yıkayın.”

“Sanırım banyodan sonra tunik giyeceğiz,” dedi Sparhawk. “Bu insanlara sorular sormak istiyoruz, zırh biraz ürkütücü olur.”

Beş şövalye zırhlarını çıkardılar, tuniklerini aldılar, çeliklerinin altına giydikleri vatkalı, pas lekeli iç çamaşırlarıyla Kurik, Talen ve Berit ile beraber grup halinde arka merdivenlerden aşağı indiler. Geniş, fıçımsı teknelerde yıkandılar, kendilerini canlanmış, temizlenmiş hissederek dışarı çıktılar.

“Bir haftadır kendimi ilk defa ısınmış hissediyorum,” dedi Kal-ten. “Sanırım meyhaneyi ziyaret etmeye hazırım.”

Vatkalı iç çamaşırlarım yukarı çıkarma görevini Talen’e düştü ve bu işten dolayı biraz biraz somurttu.

“Surat asma,” dedi Kurik. “Zaten meyhaneye gelmene izin vermeyecektim. Annene en azından bu kadar borçluyum. Sephrenia’ya söyle o ve Flüt banyoyu kullanabilirler. Onlarla beraber aşağı in ve rahatsız edilmediklerinden emin olmak için kapıda nöbet tut.”

“Ama açım.”

Kurik tehdit edercesine elini kemerine koydu.

“Tamam, heyecanlanma.” Talen hızla merdivenden fırladı.

Meyhane biraz dumanlıydı, yer talaş ve gümüşümsü balık pul-larıyla kaplıydı. Sade giyinmiş beş şövalye yanlarında Kurik ve Berit ile beraber göze çarpmayan bir biçimde içeri girdiler, boş bir köşe masasına oturdular.

“Bira istiyoruz” diye servis yapan kıza bağırdı Kalten, “bol bira.”

“Abartma,” diye mırıldandı Sparhawk. “Çok ağırsın, seni merdivenlerden yukarı taşımak istemeyiz.”

“Asla korkma, dostum. Lamorkand’da on yıl geçirdim ve bir kez bile sarhoş olmadım. Buranın birası hafif, su gibi bir şey.”

Servis yapan kız tipik bir Lamork kadınıydı - geniş kalçalı, sarışın ve pek uyanık değildi. Kısa kesilmiş bir köylü bluzu ile kalın kırmızı bir gömlek giyiyordu. Tahta ayakkabıları zeminin üzerinde takırdıyordu, aptalca bir kıkırdaması vardı. Onlara geniş, bakır kaplanmış tahta maşrapalarda köpüklü bira getirdi. “Hemen gitme canım,” dedi Kalten. Maşrapasını dikti ve dudaklarından bir kere bile ayırmadan son damlasına kadar içti. “Bu hemen boşaldı. İyi bir kız ol ve tekrar doldur.” Kızın kıçını teklifsiz bir biçimde okşadı. Kız kıkırdadı ve elinde Kalten’in maşrapasıyla aceleyle uzaklaştı.

“Her zaman böyle midir?” diye Sparhawk’a sordu Tynian.

“Ne zaman fırsat bulursa.”

“İçeri girmeden önce söylediğim gibi,” dedi odanın neredeyse genelinden duyulacak kadar yüksek bir sesle Kalten, “yarım gümüşe bahse girerimki savaş asla bu kadar kuzeye gelmemiştir.”

“Ben de geldiğine iki koyarım,” diye oyunu hemen anlayıp cevapladı Tynian.

Bevier bir an şaşırmış gözüktü sonra gözleri anladığını belli etti. “Bunu öğrenmek çok zor olmasa gerek,” diyerek etrafına bakındı. “Buradakilerden birinin bileceğinden eminim.”

Ulath sırasını itti ve ayağa kalktı. Koca yumruğunu dikkat çek-, mek için masaya güm diye vurdu. Yüksek sesle bardaki diğer adamlara, “Baylar,” dedi. “Son dört saatten beri iki arkadaşım tartışıp duruyorlar ve sonunda bu konu üzerine para koyma noktasına geldiler. Doğrusunu söylemek gerekirse, onları dinlemekten biraz sıkıldım. Belki içinizden birileri konuya açıklık getirir de kulaklarım biraz dinlenir. Yaklaşık beş yüzyıl kadar önce burada bir savaş olmuş.” Kalten’i gösterdi. “Çenesinde bira köpüğü olan bu adam savaşın buraya kadar ulaşmadığını söylüyor. Diğer yuvarlak yüzlü olan ise ulaştığını. Hangisi doğru?”

Uzun bir sessizlik oldu, sonra pembe yanaklı, ince beyaz saçlı bir ihtiyar adam ayaklarını sürüye sürüye salonu geçip onların masalarına doğru geldi. Eski püskü giyinmişti, başı boynunun üzerinde titriyordu. “Galba sizin tartışmanızı çözebilim, saygıdeğer efendim,” dedi gıcırtılı bir sesle. “Benim ihtiyar bahsettiğiniz savaşla ilgili öyküler anlatırdı.”

Kalten servis yapan kıza “Arkadaşa maşrapa getir, tatlım,” dedi.

“Kalten,” dedi iğrenerek Kurik, “elini onun kıçından uzak tut.”

“Sadece dostluk gösteriyorum, hepsi bu.”

“Sen buna dostluk mu diyorsun?”

Servis yapan kız kızardı, gözlerini Kalten’e doğru davetkârca oynatarak bira getirmeye gitti.

Ulath sarışın Pandion’a, “Sanırım şu anda yeni bir arkadaşın oldu,” dedi alay edercesine, “ama bunun avantajını insanlar içinde kullanmaya çalışma.” Titreyen başlı yaşlı adama baktı. “Otur bakalım, yaşlı amca,” diye davet etti.

“Teşekkür ederim, saygıdeğer efendi. Görünşünden kuzeyden, Thalesia’dan olduğunu okudum.” Titreyerek sıraya oturdu.

“İyi okuyorsun, yaşlı adam,” dedi Ulath. “Senin ihtiyar bu tarihi savaşla ilgili neler anlattı?” . “Şey,” dedi hafif sakallı çenesini kaşıyarak titrek yaşlı

adam, “hatırladım kadarıyla, derdi ki -” Servis yapan kız ona birasını verirken durdu. “Şey, teşekkür ederim, Nima,” dedi.

Kız, Kalten’e çekinerek yaklaşıp gülümsedi. “Seninki ne durumda?” diye yaslanarak sordu.

Kalten hafifçe kızardı. “Ah - iyi, tatlım,” diye kemküm etti. Kızın tuhaf bir şekildeki toksözlülüğü onu hazırlıksız yakalamış gibiydi.

“Herhangi bir şey istersen beni haberdar edersin, değil mi? Her ne olursa. Bildiğin gibi sizi memnun etmek için buradayım.”

“Şu anda - yok,” dedi Kalten. “Belki sonra.”

Tynian ve Ulath birbirlerine bakıp sırıttılar.

“Siz kuzeyli şövalyeler dünyaya bizden farklı bakıyorsunuz,” diyen Bevier biraz utanmış gözüktü.

“Ders almak ister misin?” diye sordu Ulath.

Bevier birden kızardı.

“O iyi bir çocuk.” Ulath diğerlerine gülümsedi ve Bevier’in omzunu okşadı. “Onu sadece ahlakını bozmaya yetecek kadar Arci-um’dan uzak tutmamız gerekiyor. Bevier, sevgili biraderim ama sen korkunç derecede ciddi ve kuralcısın. Biraz rahatlamaya çalış.”

“O kadar da katı mıyım?” diye sordu utangaç gözüken Bevier.

“Senin için bunu düzelteceğiz,” diye onu temin etti Ulath.

Sparhawk masanın öbür tarafında dişsizce sırıtan yaşlı adama baktı. “Bu aptalca tartışmayı bizim için bir çözüme bağlayabilecek misin, büyükbaba? Gerçekten savaş bu kadar kuzeye ulaştı mı?”

“Şey, evet doğrusu ulaştı, genç beyler,” diye geveledi yaşlı adam, “hatta daha kuzeye, eğer bilinen doğruysa. Benim ihtiyar ta Pelosia içlerine kadar

kuzeyde savaş ve ölüm olduğunu anlattı. Thalesiahlann ordusunu biliyosunuz, gölün yukarı ucundan gizlice gelip Zemochlara arkadan çullandılar. Tek sorun, orada Thalesialılardan çok daha fazla Zemoch olmasıydı. Şey, sor, anladığım kadarıyla bu Zemochlar şaşkınlıktan kurtulup bağıra bağra zıvanadan çıkıp ortadaki her şeyi öldürdüler. Size söyleyeyim, burdaki insanlar savaş devam ederken mahzenlerine saklanmışlar." Maşrapasından büyük bir yudum almak için durdu. "Şey, sör," diye devam etti, "Zemochlar kazanıyor gibi gözüküyordu ama sonra büyük ihtimalle kuzeyde, teknelerde bekliyen Thalesialı delikanlılardan bir grup gelip saldırdı ve Zemochlara çok korkunç şeyler yaptılar." Ulath'a bir bakış attı. "Eğer dediklerimden rahatsız olmasanız, dostum, sizin insanlarınız gerçekten çok kolay kızabiliyorlar."

"Sanırım iklimden dolayı," diye kabul etti Ulath.

Yaşlı adam kederlice maşrapasına baktı. "Bunu gene doldur- • manın bir yolu var mı?" diye ümitle sordu.

"Şüphesiz, büyükbaba," dedi Sparhawk. "İlgilen Kalten."

"Niye ben?"

"Çünkü senin meyhaneci kızla aran benden daha iyi. Öyküne devam et, büyükbaba."

"Şey, sör, bana bu korkunç savaşın buradan yaklaşık birkaç fersah kuzeyde olduğu söylendi. Onlar, Thalesialı adamlar gölün güney ucunda olanlardan dolayı gerçekten çok mutsuzdular, balta ve benzeri şeylerle Zemochların üzerine çullandılar. Orada binlerce yada daha fazla mezar var ve hepsi insan değil. Bana anlatıldığı kadarıyla Zemochların nelerle arkadaşlık kurdukları konusu pek belirli değildi ya da öykü böyle devam ediyor. Oradaki tarlalarda mezarlar görebilirsiniz - üzerleri çalı çırpıyla ya da öyle şeylerle kaplı büyük toprak yığınlarını. Çiftçiler sabanlarıyla beş yüzyıldan beri kemikler, kılıçlar, mızraklar ve baltalar bulup dururlar."

"Senin ihtiyarın Thalesialılara kimin' liderlik ettiğini söyledi mi?" diye sordu Ulath. "O savaşta bazı akrabalarım vardı, onlara ne olduğunu hiç

öğrenemedik. Ne dersin başlarmdakinin Thalesia kralı olma ihtimali var mı?”

“Öyle ya da aksi bir şey duymadım,” diye kabul etti yaşlı La-rnork. “Şüphesiz, burdaki insanlardan hiçbiri çarpışmanın tam ortasına gidecek kadar meraklı değildi. Sıradan insanların bu tip şeylere bulaşmak gibi adetleri yoktur.”

“Çok zor tanınacak biri değildi,” dedi Ulath. “Thalesia’daki eski efsaneler onun iki metreden uzun olduğunu söyler, tacının tepesinde büyük mavi bir mücevher varmış.”

“Bu tanıma uygun bir şey duymadım - ama söylediğim gibi halk gerçekten savaştan uzak durdu.”

“Ne dersin etrafta bu savaşla ilgili başka öyküler bilen biri olabilir mi?” diye sakin bir tonla sordu Bevier.

“Bu mümkün sanırım,” dedi kararsızca yaşlı adam, “ama benim ihtiyar, buralardaki en iyi öykü anlatan adamlardan biriydi. Elli yaşlarındayken bir arabanın altında kaldı ve sakatlandı. O ve arkadaşları bu hanın kapısının önündeki sundurmada otururlardı. Saatlerce birbirlerine eski öyküler anlatırlar ve bundan gerçekten zevk alırdı - sakatlığından dolayı yapacak başka bir şeyi yoktu. Ve bütün bu öyküleri bana aktardı, onun en sevdiği kişiydim, meyhaneden ona sürekli bira getirirdim.” Ulath’a baktı. “Hayır, sör,” dedi. “Duyduğum eski öykülerin hiçbiri sizin tarif ettiğiniz gibi bir kraldan bahsetmiyo ama bunun çok muazzam bi savaş olduğunu söylemek isterim ve yerel halk ondan oldukça uzak durdu. Sizin kral burada olabilir ama bildiğim kimse ondan bahsetmedi.”

“Savaş buranın birkaç fersah kuzeyinde oldu, dedin değil mi?” diye zorladı Sparhawk.

“Belki yedi mil kadar,” diye cevapladı yaşlı adam, geniş kalçalı kızın yeni getirdiği maşrapadan büyük bir yudum aldı. “Size karşı dürüst olacaksam genç beyefendiler, son zamanlarda biraz yıpran-dım, artık o kadar yürüyemem.” Bir tahmin yürütürcesine onlara bir göz attı.

“gücenmezseniz, genç efendiler, şu Thalesia’mn çok eski Kralı mı nedir, onun hakkında çok meraklı gibi gözüküyorsunuz.”

“Bu oldukça basit, büyükbaba,” dedi Ulath. “Thalesia kralı Sarak ulusal kahramanlarımızdan biri. Ona gerçekten ne olduğunu bulabilirsem bundan oldukça büyük bir saygınlık kazanacağım. Kral Wargun beni bir kontlukla bile ödüllendirebilir - tabii ayılabilirse.”

Yaşlı adam gıdaklar gibi güldü. “Bunu duydum. Gerçekten söyledikleri kadar içer mi?”

“Duyduğundan daha fazla.”

“Şey, şimdi - bi kontluk, dedin di mi? Şimdi, bu arkasından koşulacak bi amaç. Yapacağınız ne biliyo musunuz, kont hazretleri, o savaş alanına gitmek ve etrafı biraz karıştırmak. Size verdiğim bu ipucuyla belki bişey bulabilirsiniz. İki metreden uzun bir adam -ve üstelik kral - şey, sor, oldukça etkileyici bir zırhı olmalı. Orada bi çiftçi tanıyorum - ismi Wat. O da benim gibi eski öykülerden hoşlanır. Sizi aradığınıza götürecek bişey bulan biri varsa o bilir.”

“İsmi Wat dedin, değil mi?” diye soran Sparhawk, öylesine konuşuyormuş gibi gözükmeye çalıştı.

“Onu tanımamanıza imkân yoktur, genç efendiler. Gözleri farklı yöne bakan bi adamdır. Çok kaşınır.” Ümitle maşrapasını salladı.

Ulath, “Hey, kızım,” diye bağırırken kemerindeki kesede para aradı. “Niye şu yaşlı dostuna masanın altına düşene kadar bira içirmiyorsun?”

“Şey, teşekkür ederim, lord hazretleri.” Yaşlı adam sırıttı.

“Her şeyden önce, büyükbaba,” diye güldü Ulath, “bir kontluk etrafa yayılmah, değil mi?”

“Ben kendim daha iyisini yapamazdım, Lordum.”

Meyhaneyi terk ettiler ve merdivenlerden çıkmaya başladılar. “Oldukça işe yaradı, değil mi?” dedi Kurik.

“Şanslıydık,” dedi Kalten. “Eğer şu yaşlı adam meyhanede olmasaydı ne yapardık?”

“O zaman başka biri bizi ona yollardı. Yerel insanlar onlara bira ısmarlayanlara yardımcı olmaktan hoşlanırlar.”

“Ulath’m yaşlı adama anlattığı öyküyü hatırlamamız iyi olur,” dedi Tynian. “İnsanlara kralın kemiklerini Thalesia’ya götüreceğimizi söylersek, merakımızla ilgili tahmin yürütmeye başlamazlar.”

“Bu yalan söylemekle aynı şey değil mi?” dedi Berit.

“Tam değil,” dedi Ulath. “Tacını aldıktan sonra onu tekrar gömmeyi planlıyoruz, değil mi?”

“Şüphesiz.”

“İyi, işte gördün mü.”

Berit biraz şüpheyle baktı. “Gidip akşam yemeğine bakacağım,” dedi, “ama bence mantığınızda bir gedik var, Sör Ulath.”

“Gerçekten mi?” diyen Ulath, şaşırmış gözüküyordu.

Ertesi sabah hâlâ yağmur yağıyordu. Gece bir ara Kalten, Sparhawk ile paylaştığı odadan dışarı sıvıştı. Sparhawk’in arkadaşının yokluğunun dost canlısı ve geniş kalçalı barmen kız Nima’yla ilgili olduğu yönünde kesin kuşkuları vardı. Yine de konuyu zorlamadı. Sparhawk her şeyden önce, bir şövalye ve bir centilmendi.

İki saat boyunca kuzeye, otla kaplı mezar tümsekleriyle dolu geniş bir çayıra varana kadar at sürdüler. Hepsi atlarından inerlerken, once hangisini deneyeceğimi merak ediyorum,” dedi Tynian.

“Seç birini,” dedi Sparhawk. “İsmini duyduğumuz Wat belki bize çok daha doğru bilgi verebilir ama önce bu yolu deneyelim. Zaman kazanmamıza yarayabilir, bu konuda gittikçe sıkışıyoruz.”

“Devamlı Kraliçen için kaygılanıyorsun, değil mi, Sparhawk?” diye sordu Bevier.

“Şüphesiz. Bu zaten benden beklenen şey.”

“Dostum, sanırım, bu ondan daha da derin bir şey olabilir. Kraliçene düşkünlüğün bir görevden çok daha fazla.”

“Saçma bir romantik oluyorsun, Bevier. O sadece bir çocuk.” Sparhawk kendini rahatsız hissetti ve savunmaya geçti. “Başlamadan önce, baylar,” dedi tersçe, “etrafa göz atalım. Herhangi bir başı boş Zemochun bizi fark edip Arayıcı’nm boş kafalı askerlerinin arkamızdan sokulmalarını istemem.”

“Onlarla başa çıkabiliriz,” dedi Kalten.

“Evet, ama bir şeyi kaçırıyorsun. İçlerinden birini öldürdüğümüzde yerimizi Arayıcı’ya bildiriyoruz.”

“Otha’nm böceği canımı sıkmaya başladı,” dedi Kalten. “Bütün bunlar hiç doğal değil.”

“Belki öyle ama buna alışsan iyi olur.”

Sephrenia ve çocukları branda bezinden bir korunağın altında bırakıp etrafı kolaçan ettiler. Hiç kimsenin izine rastlamadılar. Sonra tekrar mezarların olduğu yere döndüler.

“Şuna ne dersin?” diye alçak bir tümseği gösterdi Ulath. “Thalesialı gibi gözüküyor.”

Tynian omuz silkti. “Diğerinden daha farklı gözükmüyor.”

Tekrar atlarından indiler. “Aşırıya kaçma,” dedi Tynian’a, Sparhawk. “Yorulmaya başladığında geri çekil.”

“Bilgiye ihtiyacımız var, Sparhawk. Ben iyiyim.” Tynian miğferini çıkardı, atından indi, ip kangalını aldı ve önceki gün yaptığı şeklin aynısını tümseğin üzerine yapmaya başladı. Sonra yüzünü haffiçe ekşiterek doğruldu. “İyi,” dedi, “başlayalım.” Mavi pelerinini geri atıp daha önceki gibi elleriyle büyünün karışık hareketlerini yaparken Styricçe konuşmaya başladı. En sonunda ellerini şaklattı.

Tümsek, deprem olmuş gibi şiddetle sarsıldı, yerden çıkan o şey yavaşça yükselmedi. Yerden gürleyerek patladı - o, insan değildi.

“Tynian!” diye bağırdı Sephrenia. “Onu geri yolla!”

Bununla beraber, Tynian, donmuş kalmış, gözleri kafasından korkuyla fırlamıştı.

iğrenç yaratık onlara doğru hücum etti, Tynian’a çarpıp devirdi ve zırhını pençeleyip, dişleyerek Bevier’in üzerine çullandı.

İri Pandion kılıcını çekerken Sephrenia, “Sparhawk!” diye bağırdı. “O değil! O işe yaramaz! Aldreas’in mızrağını kullan!”

Sparhawk döndü ve kısa saplı mızrağı eyerinin yanındaki kılıfından çekip çıkardı.

Beviefe saldıran canavarımsı yaratık beyaz pelerinli şövalyenin zırhlı gövdesini bir adamın bir çocuğu kaldırması kadar kolayca kaldırıp korkunç bir güçle yere vurdu. Sonra Kalten’in üzerine atladı, miğferini bükerek çekmeye başladı. Kalten, Kurik ve Berit canavara silahlarıyla vurarak arkadaşlarının yardımına koştular. Çok şaşırtıcı bir şekilde, koca baltalan ve Kurik’in gürzü o şeyin bedenine batmadı ama parlayan kıvılcımlar çıkararak geri sektiler. Sp°arhawk mızrağı aşağıdan tutarak araya daldı. Kalten bir bez bebek gibi silkelenmiş, siyah miğferi göçüp çizilmişti.

Sparhawk mızrağı canavarın yan tarafına sapladı. O şey acı acı bağırıp döndü. Sparhawk tekrar, tekrar soktu ve her vuruşta mızrağın içinden muazzam bir güç dalgasının aktığını hissetti. İğrenç şeyin ağzı açık kaldı ama içinden fışkıran kan değil bir tür siyah sümüktü. Sparhawk acımasızca mızrağı canavarın gövdesinin içinde çevirip yarayı büyüttü. Yaratık tekrar bağırıp geriye devrildi. Sparhawk mızrağı canavarın gövdesinden geri çekti, yaratık uluyup, göğsündeki açılan deliği sıkı sıkı tutarak kaçtı. Sendeliyerek topraktan çıktığı mezar tümseğinin kenarına gitti ve içeri daldı.

Tynian çamurun içinde dizlerinin üzerine çökmüş, sıkıca başını tutmuş hıçkırıyordu. Bevier hareketsiz yerde yatıyor, Kalten de oturmuş inliyordu.

Sephrenia hızla Tynian'm yanma gitti, yüzüne bir göz attıktan sonra parmaklarıyla büyüyü dokurken Styricçe konuşmaya başladı. Tynian'm hıçkırmaları azaldı, bir saniye sonra yana devrildi. "İyileşene kadar onu uyutmam gerekiyor," dedi Sephrenia. "Eğer iyileşir-se. Sparhawk, sen Kalten'e yardım et. Ben Bevier'e bakacağım."

Sparhawk, Kalten'e gitti. "Neren yaralandı?" diye sordu.

"Sanırım birkaç kaburgamı kırdı," diye soludu Kalten. "O neydi öyle? Kılıcım üzerinden sekti."

"Bunu sonra merak edebiliriz," dedi Sparhawk. "Zırhını çıkaralım ve şu kaburgaları saralım. Ciğerlerine batmasını istemeyiz."

"Buna katılıyorum," diye yüzünü buruşturdu Kalten. "Her tarafım ağırıyor. Başka sorun gerekmez. Bevier, nasıl?"

"Daha bilmiyoruz. Sephrenia onunla ilgileniyor."

Bevier'in yaralan Kalten'den çok daha ciddi gibi gözüküyordu. Sparhawk arkadaşının göğsüne sıkıca beyaz bir bez sarıp başka yara bere var mı diye kontrol etti. Pelerinini üzerine sardı ve Arci-an'ı kontrole gitti. "Nasıl?" diye Sephrenia'ya sordu.

“Oldukça ciddi, Sparhawk,” diye cevapladı. “Kesik ve yara yok ama iç kanama olabilir.”

“Kurik, Berit,” diye seslendi Sparhawk. “Çadırları kurun. Onları yağmurdan uzak tutmalıyız.” Etrafa bakındı Talen’in dörtnala uzaklaştığını gördü. “Şimdi de o nereye gidiyor?” diye kızgınca sordu.

“Onu bir araba bulması için ben yolladım,” dedi Kurik. “Bu adamların hemen bir doktora ihtiyaçları var, eyerde oturabilecek durumda değiller.”

Ulath kaşlarını çatmıştı. “Mızrağını o şeyin içine sokmayı nasıl basardın, Sparhawk?” diye sordu. “Baltam diye üzerinden sekti.”

“Emin değilim,” diye kabullendi Sparhawk.

Sephrenia Bevier’in baygın bedeninden gözlerini ayırmadan,

“Yüzüklerle,” dedi. “Canavara saplarken bir şeyler olduğunu hissettim,” dedi Sparhawk. “Neden daha önce böyle bir güçleri olduğunu göstermemişlerdi?” “Çünkü ayrıydılar,” diye cevapladı Sephrenia. “Şimdi birisi elinde diğeri de mızrağın oyuğunda. Onları öyle birleştirdiğinde, çok büyük bir güçleri oluyor. Onlar Bhelliom’un parçaları.” “Tamam,” dedi Ulath. “Hata neredeydi? Tynian Thalesialı ruhları uyandırmaya çalışıyordu. Nasıl oldu da o ucubeyi uyandırdı?”

“Görünüşe göre yanlış mezarı açtı,” dedi Sephrenia. “Korkarım nekromensi sanatların en eksiksiz olanı değil. Zemochlar işgal ettiklerinde, Azash bazı yaratıklarını onlarla gönderdi. Tynian kazaen onlardan birini uyandırdı.”

“Nesi var?”

“O şey neredeyse bütün zihnini yok etti.”

“iyileşecek mi?”

“Bilmiyorum, Ulath. Gerçekten bilmiyorum.”

Berit ve Kurik çadırları dikmeyi bitirdiler. Sparhawk ve Ulath yaralı arkadaşlarını taşıdılar. “Ateş yakmamız gerekiyor, ” dedi Kurik, “bugün kolay bir gün olmayacak, korkarım. Biraz kuru odunum var ama uzun süre yetecek kadar değil. Bu adamların kesinlikle kurutulup ısıtılmaları gerekiyor.”

“Herhangi bir önerin var mı?” diye sordu Sparhawk.

“Düşünüyorum.”

İkindi civarı Talen iki tekerlekli bir arabadan az daha büyük, dökülen bir arabayı sürerek geldi. “En iyisi buydu,” diye özür diledi.

“Çalmak zorunda mı kaldın?” diye sordu Kurik.

“Hayır. Çiftçinin beni kovalamasını istemedim. Satın aldım.”

“Neyle?”

Talen babasının kemerinde asılı deri keseye şeytanca baktı. “O tarafında kendini biraz daha hafif hissetmiyor musun, Kurik?”

Kurik küfretti ve kesesine baktı. Dibi boydan boya kesilmişti.

“Bunlar da bana gerekmeyenler,” diyen Talen, bir avuç ufak parayı geri verdi.

“Gerçekten benden mi çaldın?”

“Mantıklı ol, Kurik. Sparhawk ve diğerlerinin hepsi zırh giyiyorlar ve keseleri içerde. Tek ulaşabileceğim seninkiydi.”

“Çadır bezinin altında ne var?” diye arabanın arkasına bakarak sordu’Sparhawk.

“Kuru odun,” diye cevapladı çocuk. “Çiftçinin samanlığında yığınla vardı. Birkaç tavuk aldım. Arabayı çalmadım,” dedi tarafsızca, “ama odunları ve tavukları çaldım - sadece antreman olsun diye. Şey, aklıma

gelmişken, çiftçinin ismi Wat. Patlak gözlü çok kaşınan bir adam. Dün akşam ben meyhanenin dışındayken her nedense birisi onun önemli olduğunu söylemiş gibime geldi.”

İkinci Kısım

Ghasek

Onuncu Bölüm

YAĞMUR YAVAŞLAMIŞTI. Gölden sert bir esinti geliyordu. Rüzgâr, yağmuru çamurlu tarladaki birikintilerin yüzeyine hrtma dalgaları halinde serpiştirdi. Kurik ve Berit çember şeklindeki çadırların ortasına bir ateş yakmışlardı; hem esintinin ateşi söndürmemesi hem de ısının yaralı şövalyelerin yattığı çadıra yansıması için rüzgârın geldiği yöne doğru çubukların ucuna branda germişlerdi.

Ulath, zırhlı koca omuzlarına kuru bir pelerin örterek çadırların birinden çıktı. Saçı sakalı birbirine karışmış çatık kaşlı yüzünü göğe kaldırdı. "Vazgeçiyormuş gibi gözüküyor," dedi Sparhawk'a.

"Öyle umalım," dedi Sparhawk. "Bu şiddetli yağmurda Tynian ve diğerlerini arabaya yüklemenin iyi olacağını sanmıyorum."

Ulath, homurdanarak onayladı. "Bu gerçekten iyi olmadı, değil mi, Sparhawk?" dedi huysuzca. "Üç adamımız yaralandı ve hâlâ Bhelliom'a yaklaşamadık bile."

Sparhawk'm söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. "Gidip Sephrenia ne yapıyor bir bakalım," diye önerdi.

Ateşin etrafından dolaşıp Styric kadının yaralıların başında dikildiği çadıra girdiler. "Nasıl, düzeliyorlar mı?" dedi Sparhawk.

“Kalten iyi olacak,” diye cevaplarken kırmızı yün bir battaniyeyi sarışın Pandion’un çenesine kadar çekti. “Daha önce de kemikleri kırılmıştı, çabuk iyileşiyor. Beviefe kanamayı durduracak bir şey verdim. Ama beni endişelendiren Tynian. Eğer bir şey yapamazsak - çok kısa zamanda - zihnini kaybedecek.”

Sparhawk bunu duyunca titredi. “Hiçbir şey yapamaz mısm?”

Sephrenia dudaklarını büzdü. “Düşünüp duruyorum. Zihin üzerinde çalışmak beden üzerinde çalışmaktan çok daha zordur. Çok dikkatli olmak gerekir.”

“Ona gerçekten ne oldu?” diye sordu Ulath. “Daha önce söylediğini pek iyi takip edemedim.”

“Büyünün sonunda tümsekten çıkan o yaratığa tamamen açık ti. Ölüler genelde yavaş uyanırlar, bu yüzden savunmanı hazırla yacak zamanın olur. Bu canavar tamamen ölü değildi, kendini kc ruyacak zamanı olmadan onun üstüne geldi.” Tynian’m kül gib yüzüne baktı. “İşe yarayabilecek bir şey var,” diye düşünceye dal di. “Sanırım denemeye değer. Başka bir şeyin aklını başında tuta cağını zannetmem. Flüt, buraya gel.”

Küçük kız bağdaş kurarak oturduğu çadırın branda zemininder kalktı. Çıplak ayakları çimen lekeliydi, dalgın bir şekilde fark etti Sparhawk. Bütün bu çamur ve suya rağmen Flüt’ün ayaklarında her zaman bu yeşilimsi lekeler varmış gibi gözüküyordu. Yavaşça Sephrenia’ya geldi, siyah gözleri soru sorarcasına bakıyordu.

Sephrenia onunla özel Styric dialektiyle konuttu.

Flüt başıyla onayladı.

“Tamam, beyler,” dedi Sparhawk ve Ulath’a, Sephrenia, “burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok ve şu anda ayak altındasınız.”

“Dışarda bekleyeceğiz,” dedi Sparhawk, kovulma tarzından dolayı biraz gururunun kırıldığını hissetti.

“Bunu taktir ederim.”

İki şövalye çadırdan çıktılar. “Çok kaba olabiliyor, değil mi?” diye belirtti Ulath.

“Aklında ciddi bir şey olduğunda.”

“Siz Pandionlafa hep böyle mi davranır?”

“Evet.”

Çadırın içinden gelen Flüt’ün kaval sesini duydular. Melodi daha çok genel toplantı binasmm dışındaki casusların ve Vardenais rıhtımmdaki askerlerin dikkatMi dağıtmak için çaldığı gibi özellikle uyutucuydu. Fakat küçük farklar vardı ve Sephrenia bir tür karşıt hava gibi yüksek sesle Styricçe konuşuyordu. Birden, çadır altın rengi bir ışıkla parlamaya başladı.

“Bu büyüyü daha önce duyduğumu sanmıyorum,” diye kabul etti Ulath.

“Bizim eğitimimiz sadece bilmemiz gerekenleri kapsar,” diye cevapladı Sparhawk. “Varlığını bile bilmediğimiz kocaman bir Styric büyü alemi var. Bazıları çok zor, bazıları da çok tehlikeli.” Sonra sesini yükseltti. “Talen,” diye seslendi. Genç hırsız başını diğer çadırlardan birinden dışarı çıkardı. “Ne?” dedi yavan bir biçimde.

“Buraya gel. Seninle konuşmak istiyorum.”

“içerde olmaz mı? Dışarısı yağmurlu.”

Sparhavvk iç çekti. “Hemen buraya gel, Talen,” dedi. “Lütfen sana bir şey yapmanı söylediğimde benimle tartışma.”

Çocuk söylene söylene çadırdan çıktı. Sparhawk’a yaklaştı. “Evet, gene başım belada mı?”

“Bildiğim kadarıyla değil. Arabayı aldığın çiftçinin isminin Wat olduğunu söyledin, değil mi?”

“Evet.”

“Çiftliği buradan ne kadar uzakta?”

“Birkaç mil.”

“Neye benziyor?”

“Gözleri farklı yönlere bakıyor ve çok kaşınıyor. Meyhanede şu yaşlı adamın size bahsettiği adam o değil mi?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Talen omuz silkti. “Kapıyı dışardan dinliyordum.” 1 “Başkalarının konuşmalarını gizlice dinlemek mi?”

“Bunu gerçekten öyle değerlendirir miyim, bilmiyorum. Ben bir çocuğum, Sparhavvk - ya da en azmdan insanlar öyle olduğumu düşünüyor. Yetişkinler işlerini çocuklara anlatma gerektiğini hissetmezler. Bir şey bilmem gerekirse bunu kendi kendime bulmam gerektiğini keşfettim.”

“Çocuk haklı, Sparhavvk,” dedi Ulath.

“İyisi mi git pelerinini al,” dedi çocuğa Sparhavvk. “Birazdan, şu kaşınan çiftçiyi ziyaret edeceğiz.”

Talen yağmurlu tarlaya doğru baktı ve iç çekti.

Flüt’ün kaval sesi birdenbire kesildi, Sephrenia’da büyülü sözlerini bitirdi.

“Bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu merak ediyorum,” dedi Ulath.

Gerginlikle beklediler. Birkaç saniye sonra, Sephrenia dışarı baktı. “Sanırım iyi olacak. İçeri gelin ve onunla konuşun. Nasıl cevap verdiğini duyduğumda daha iyi anlayacağım.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye soran Sparhavvk sakin gözükmeye çalışıyordu. Tynian güçsüzce güldü. “Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsanız, içim dışıma çıkarılmış ve sonra tekrar geri sokulmuş gibi hissediyorum. O ucubeyi öldürmeyi başardınız mı?”

“Sparhawk mızrağıyla onu geri püskürttü,” dedi Ulath.

Tynian’nm gözlerinde bir korku ifadesi belirdi. “O zaman geri gelebilir mi?” diye sordu.

“Pek olası değil,” diye cevapladı Ulath. “Mezar tümseğinin içine geri atladı ve arkasından toprağı örttü.”

“Tanrıya şükür,” dedi rahatlıyarak Tynian.

“Sanırım şimdi uyusan iyi olur,” dedi Sephrenia. “Daha sonra hep beraber konuşabiliriz.”

Tynian başıyla onayladı ve uzandı.

Sephrenia onu battaniye ile sıkıca örttü, Sparhawk ve Ulath’a işaret edip onları dışarı çıkardı. “Sanırım iyi olacak,” dedi. “Onun güldüğünü duyduğumda kendimi çok daha iyi hissettim. Biraz zaman alacak ama en azından iyileşme yolunda.”

“Ben Talen’i alıp şu çiftçiyle konuşmaya gideceğim,” dedi Sparhawk. “Handaki yaşlı adamın bize bahsettiği kişi gibi gözüküyor. Bir sonra nereye gideceğimiz konusunda bize fikir verebilir.”

“Denemeye değer,” dedi Ulath. “Kurik ve ben buraya göz kulak oluruz.”

Sparhawk başıyla onayladı ve Kalten ile paylaştıkları çadıra gitti. Zırhını çıkarıp örme zırhlı gömleğiyle kaim yün tozluklarını giydi. Kılıcını kemerine takıp gri kukuletalı gezgin pelerinini omuzuna attı. Ateşin başına geri döndü. “Gel, Talen,” diye seslendi.

Çocuk yüzünde bir teslimiyet ifadesiyle çadırdan çıktı. Hâlâ ıslak olan pelerinine sıkıca sarmmıştı. “Seni caydırabileceğimi sanmam,” dedi.

“Hayır.”

“Umarım şu çiftçi daha samanlığına bakmamıştır. Kayıp odunlarından dolayı biraz hassas olabilir.”

“Eğer gerekirse parasını ödeyeceğim.”

Talen suratını buruşturdu. “Çalmak için o kadar tehlikeyi göz aldıktan sonra mı? Sparhawk, bu aşağılayıcı. Hatta, ahlaksızca.”

Sparhawk soru sorarcasına baktı. “Bir gün bana bir hırsızın ahlak anlayışını açıklaman gerekiyor.”

“Bu gerçekten çok basit, Sparhawk. Birinci kural hiçbir şey için para ödememek.”

“Böyle bir şey olduğunu tahmin ettim. Haydi gidelim.”

Sparhawk ve Talen göle doğru gittikçe gökyüzü batıda daha fazla parlıyordu. Yağmur tek tük serpintilere dönüşmeye başladı. Bu Sparhawk’m neşesini yerine getirdi. Bu, iç karartıcı bir dönemdi.

Çiftçi Wat’in evi ve müştemilatı ortası çimenlik yamaçları ağaçlıklı küçük bir vadideydi. Her zaman esen rüzgârdan neşesi kaçarak eğilmiş, ağaç sırıklardan yapılmış bir savunma çitiyle çevrili derbeder görünüşlü bir tür yeri. Yarı ahşap, yarı taş evin kötü bir saz damı vardı ve yıkılmış gibi gözüküyordu. Samanlığın durumu daha kötüydü. Çamurlu avluda kırık bir araba duruyor, paslı aletler sahibin onları attıkları yerlerde yatıyorlardı. Islak, perişan tavuklar çamuru didikliyorlardı ve siyah - beyaz, cılız bir domuz, evin eşiğinin yanında toprağı burnu ile kazarak yiyecek arıyordu.

“Çok düzenli sayılmaz, değil mi?” diye fikrini söyledi Talen, Sparhawk’la birlikte atlarını içeri sürerlerken.

“Cimmura’da senin yaşadığın mahzeni gördüm,” diye cevapladı Sparhawk. “Senin düzenli dediğin şeye tam olarak uymuyordu.”

“Ama en azında gözden uzaktı. Bu adam açıkta ve dağınık.”

Darmadağın saçlı bir adam ayaklarını sürüyerek evden çıktı. Giysileri bir parça sicimle birbirine tutturulmuş gibi gözüküyordu, dalgınca karnını kaşıyordu. “Burda ne işiniz var?” diye sert bir tonla sordu. Domuza bir tekme salladı. “Defol burdan Sophie,” dedi.

Sparhawk, “Köyde yaşlı bir adamla konuşuyorduk,” diye cevaplandırırken başparmağıyla omuzunun üzerinden geriyi gösterdi. “Sallanan kafalı, beyaz saçlı, bir yığın eski öykü biliyormuş gibi gözüken bir adamdı.”

“Yaşlı Farsh’dan bahsediyo olmalısın,” dedi çiftçi.

“İsmini bilmiyorum,” dedi Sparhawk. “Onunla hanın meyhanesinde tanıştık.”

“Bu Farsh, tamam. Biraya yakın olmayı sever. Benle ilgisi ne?”

“Senin de eski öykülerden hoşlandığını söyledi - beş yüzyıl kadar önce buralarda olan savaşla ilgili olanlardan.”

Gözleri farklı yöne bakan adamın yüzü aydınlandı. “Ha, o yüzden demek,” dedi. “Ben ve Farsh hep bu eski öyküleri birbirimize anlatırız. Niye içeri gelmiyorsunuz, zatiâlileri? Uzun zamandır eski günlerden bahsetme şansım olmadı.”

“Şev, çok naziksin, komşu,” diyen Sparhawk Faran’m sırtından aşağı atladı. “Benimle gel, Talen.”

“Brakm da bineklerinizi samanlığa koyayım,” diye önerdi kaşınan adam.

Faran dökülen yapıya baktı ve titredi.

“Teşekkürler, komşu,” dedi Sparhawk, “ama yağmur diniyor, esinti kıllarını kurutur. Otlağına koysak yeter, bir sorun yoksa.”

“Biri gelip onları çalmaya çalışabilir.”

“Bu atı değil,” dedi Sparhawk. “Bu insanların çalmak isteyecekleri cinsten bir at değil.”

“Yürüyecek olan sensin.” Gözleri farklı yönlere bakan adam evin kapısını açmak için dönerken, omuz silkti.

Evin içi avludan daha dağınıktı. Daha önceki yemeklerden kalanlar sofradaydı, kirli bezler köşelerde yığılı duruyordu. “İsmim Wat,” diye kendini tanıttı şaşı adam. Bir iskemlenin üzerine çöktü. “Oturun,” diye onları davet etti. Sonra Talen’e şaşıca baktı. “Şey, benim eski arabayı satın alan genç adam sensin.”

“Evet,” diye biraz gergin cevapladı Talen.

“İşine yaradı di mi? Yani, tekerlekleri felan dökülmedi di mi?”

“Çok iyi,” diyen Talen rahatladı.

“Duyduğuma sevindim. Şimdi, özellikle ilgilendiğiniz hangi öyküler?”

“Bizim tam aradığımız şu, Wat,” diye başladı Sparhawk, “savaş sırasında eski Thalesia kralına ne olduğunu hakkında bilgi arıyoruz. Arkadaşlarımızdan birisi ona uzaktan akraba ve ailesi uygun şartlarla Thalesia’da gömülmesi için kemiklerinin geri götürülmesini istiyor.”

“Thalesia krallarının hiçbiri hakknda hiçbişey duymadım,” diye kabullendi Wat, “ama bu pek bir şey demek değildir. Bu büyük bir savaştı ve Thalesialılar gölün kuzey ucundan Pelosia’ya kadar Zemochlarla çarpışıyorlardı. Thalesialılar güney sahillerine inmeye başlayınca n’oldu biliyo’musun, Zemoch devriyeleri onları gördü ve Otha onların esas savaş meydanına gelmelerini.engellemek için bazı büyük güçlerini oraya göndermeye başladı. Thalesialılar önce, küçük gruplar halinde aşağı

geldiler, işler daha çok Zemochlarm lehine gelişti. Thalesialılar kendi kendilerini pusuya düşürdüklerinde üstüste bi yığın çarpışma oldu. Ama sonra Thalesialıla-rın esas ordusu karaya indi ve işleri düzeltti. Şey, şurada ev yapımı biram var. Size sunabilirmiyim?"

"Bence sorun yok," dedi Sparhawk, "ama oğlan biraz ufak."

"Sütüm de var, eğer sana uyarsa, genç adam," diye önerdi Wat.

Talen iç çekti. "Niye olmasın?" dedi.

Sparhawk durumu tekrar düşündü. "Thalesia kralının ilk inenlerden olması gerekiyor," dedi. "Başkentinden ordusundan önce ayrıldı ama savaş meydanına kadar ulaşamadı."

"O zaman büyük ihtimalle yukarda Pelosia'da ya da Deira'da bir yerde yatıyordur," diye cevapladı Wat. Bira ve sütü getirmek için doğruldu.

"Orası büyük, geniş bir ülke," diye suratını buruşturdu Sparhawk.

"Öyle dostum, ama doğru izi sürüyorsunuz. Pelosia ve Deira'da ben ve yaşlı Farsh gibi eski öykülerden zevk alanlar var. Aradığınız kralm gömüldüğü yer neresiyse, oraya yaklaştıkça bilmek istediğinizi size söyleyecek birini bulma şansınız daha çok olcak."

"Bu doğru, sanırım." Sparhawk biradan bir yudum aldı. Biraz bulanıktı ama o ana kadar denedikleri içinde en iyisiydi.

Wat göğsünü kaşıyarak iskemlesine geri yaslandı. "İşin doğrusu dostum, savaş bir kişinin hepsini göremeyeceği kadar büyüktü. Ben daha çok buralarda olanları bilirim, Farsh'sa köy civarında ve kuzeyde olanları. Hepimiz aşağı yukarı genelde olanları biliriz ama ayrıntıları bilmek istediğinde onu gerçekte olduğu yere yakın birisiyle konuşman gerekir."

Sparhawk iç çekti. "Bu sadece bir şans işi, o zaman," dedi üzgünce. "Öyküyü bilen adamı geçebilir veya ona sormayı aklımıza bile getirmeyebiliriz."

“Bu tamamen doğru değil, dostum,” diye katılmadı Wat. “Bizim gibi adamlar birbirlerine öykü anlatmaktan hoşlanır, birbirimizi biliriz. Yaşlı Farsh sizi bana yolladı ve ben sizi yukarı Pelosia’da Palefda başka bir adama yollayacağım. Orada olanları benden daha daha iyi biliyordur. Bu yüzden doğru iz üzerinde olduğunuzu söyledim. Bütün yapmanız gereken istediğiniz öyküyü bulana kadar o adamdan bu adama gitmek. Bu, bütün güney Pelosia ve Deira’yı kazmaktan çok daha çabuk olur.”

“Bunda haklı olabilirsin.”

Gözleri farklı yönlere bakan adam eğri büğrü sırıttı. “Sizi gücendirmek istemem ama siz yüksek tabaka, biz sıradan insanların hiçbir şey bilmediğimizi düşünür, fakat hepimizi bir araya topladığınızda bu dünyada bilmediğimiz pek fazla şey yoktur.”

“Bunu hatırlayacağım,” dedi Sparhavvk. “Paler’daki kim?”

“O hayvan derilerim tabaklar, ismi Berd. Tabakhanesi nehrin güney kapısının hemen dışındadır. Bildiğiniz gibi, kokudan dolayı duvarların içine yerleşmesine izin vermezler. Gidip Berd’i görün, eğer duymak istediğiniz öyküyü bilmiyorsa, en azından bilen birisini - ya da konuşmanız gereken başka birini - biliyordur.”

Sparhawk ayağa kaltı. “Wat,” dedi, “gerçekten çok yardımcı oldun.” Ona birkaç madeni para verdi. “Bir daha köye gidişinde kendine birkaç maşrapa bira al, Farsh’a rastlarsan bir tane de ona ısmarla.”

“Şey, teşekkür ederim, zatıalileri,” dedi Wat. “Kesinlikle alacağım. İyi şanslar.”

“Teşekkür ederim.” Sonra Sparhawk bir şey hatırladı. “Senden biraz odun satın almak isterim, verebilirsen.” Wat’a birkaç madeni para daha verdi.

“Şey, tabii ki. Benimle samanlığa gelin, yığılı olduklarını yeri göstereyim.”

“Tamam, Wat,” diye gülümsedi Sparhawk. “Biz zaten aldık. Benimle gel, Talen.”

Sparhawk ve Talen evden çıktıklarında yağmur neredeyse durmuştu, batıda, gölün üzerindeki açık mavi göğü görebiliyorlardı.

“Bunu yapman gerekiyordu, değil mi?” dedi tatsız bir sesle Talen.

“Çok yardımcı oldu, Talen,” dedi kendini savunurcasma Sparhawk.

“Bunun onunla bir ilgisi yok. Gerçekten ilerleme kaydettik mi?”

“Bu bir başlangıçtı,” diye cevapladı Sparhawk. “Wat pek keyifli gözükmeyebilir ama gerçekten çok kurnaz. Bir öykücüden diğerine gitme planı şu ana kadar rastladıklarımızın en iyisi.”

“Biliyorsun, uzun zaman alacak.”

“Diğer seçenekler kadar uzun değil.”

“O zaman bu gezi boşa gitmedi.”

“Pale^daki sepiciyle konuştuktan sonra daha iyi anlayacağım.”

Sparhawk ile Talen kampa döndüklerinde Ulath ve Berit ateşin yanma bir ip germiş, üzerine ıslak elbiseleri asıyorlardı. “Şansınız var mıydı?” diye sordu Ulath.

“Biraz,” diye cevapladı Sparhawk. “Kral Sarak’m bu kadar kuzeye gelmediği kesin. Pelosia ve Deira’da Bevier’in okuduğundan çok daha fazla çarpışma olmuş gibi gözüküyor.”

“O zaman, önümüzde ne var?”

“Pelosia’da Paler şehrine gidip Berd isimli sepiciyle konuşmak. Sarak’ı duymamış olsa bile bizi bilen birine yollayabilir. Tynian nasıl?”

“Hâlâ uyuyor. Bevier kendine geldi, Sephrenia ona biraz çorba içirdi.”

“Bu iyiye işaret. Haydi içeri gidip Sephrenia ile konuşalım. Hava açıyor. Sanırım harekte geçmek için yeterli.”

Çadırın içine doluştular ve Sparhawk Wat’m söylediklerini özetledi.

“Plan iyi, Sparhawk,” diye onayladı Sephrenia. “Paler ne kadar uzakta?”

“Talen, gidip haritayı getireceksin, değil mi?”

“Niye ben?”

“Çünkü öyle yapmam söyledim.”

“Oh. Tamam.”

“Sadece haritayı, Talen,” diye ekledi Sparhawk. “Çantadan başka hiçbir şey alma.”

Talen bir süre sonra döndü, Sparhawk haritayı açtı. “Tamam,” dedi. “Paler gölün ucunda - tam Pelosia sınırının karşısında. Yaklaşık on fersah olduğunu söyleyebilirim.”

“Araba hızlı gidemez,” dedi Kurik, “bu adamları sarsmak istemeyiz. En az iki günlük yol.”

“Ama Palefe gittiğimizde onlar için doktor bulabileceğiz,” dedi Sephrenia.

“Arabayı kullanmamız gerekmiyor,” diye Bevier itiraz etti. Yüzü solgundu, şıpır şıpır terliyordu. “Tynian daha iyi, Kalten ve ben de o kadar kötü yaralanmadık. At binebiliriz.”

“Emirleri ben verirken olmaz, at binemezsiniz,” dedi Sparhawk. “Sadece birkaç saat kazanmak için hayatlarınızla kumar oynayamam.” Çadırın kapısına gidip dışarı baktı. “Akşam oluyor,” diye belirtti. “Hepimiz iyi bir gece uykusu çekip sabah ilk iş olarak yola koyulacağız.”

Kalten homurdanarak acı içinde doğruldu. “İyi,” dedi. “Şimdi bu konu kapandı, akşam yemeği için ne var?”

Yemekten sonra Sparhawk dışarı çıkıp ateşin yanma oturdu. Sephrenia ona katıldığında ters ters alevlere bakıyordu. “Ne var, bir tanem?” diye sordu.

“Şimdi fark ediyorum, bu gerçekten zorlama bir fikir;,, değil mi? Pelosia ve Deira’da önümüzdeki yirmi yıl boyunca yaşlı adamlardan öyküler dinleyerek dolaşıp durabiliriz.”

“Ben öyle olacağını sanmıyorum, Sparhawk,” dedi. “Bazen içime gelecekten minik parıltılar doğar. Bir şekilde doğru yolda olduğumuzu hissediyorum.”

“Geleceği görebileceğini mi söylemeye mi çalışıyorsun?”

Sephrenia güldü. “Oh, hayır,” diye cevapladı. “Sadece Tanrılar bunu yapabilir, onlar bile bu konuda mükemmel değillerdir. Algılayabildiğim tek şey, bir şeyin ne zaman doğru ne zaman yanlış olduğu. Bu bir şekilde doğru gibi geliyor. Bir şey daha var,” diye ekledi. “Aldreas’m hayaleti sana Bhelliom’un tekrar ortaya çıkma zamanının geldiğini söyledi. Bhelliom’un nelere muktedir olduğunu biliyorum. Meseleleri bizim hayal bile edemediğimiz şekilde kontrol edebilir. Eğer onu bizim bulmamızı istiyorsa yeryüzündeki hiçbir şey bizi durduramaz. Sanırım Pelosia ve Deira’da bize unuttukları, hatta hiç bilmedikleri şeyleri anlatacak öykücüler bulabilirsin.”

“Bu biraz gizemli değil mi?”

“Styricler gizemlidir, Sparhawk. Bunu bildiğini sanıyordum.”

On Birinci Bölüm

ERTESİ SABAH geç saatlere kadar uyudular. Sparhawk gün ağarmadan kalktı ama arkadaşlarını biraz daha dinlenmeleri için uyandırmadı. Uzun zamandır yoldaydılar ve bir önceki gün en kötüsüydü. Güneşin doğuşunu izlemek için çadırlardan biraz uzaklaştı. Gökyüzü açıktı, yıldızlar hâlâ gözüküyordu. Sephrenia’nm önceki akşam söylediklerine rağmen Sparhawk’m içi sıkıntılıydı. Başladıklarında, amaçlarının asil ve adil olması onu nerdeyse her şeyi bir şekilde yeneceklerine inandırmıştı. Oysa, bir önceki günkü olaylar, ona sıkı bir yanılgı içine düşmüş olabileceğini kanıtlıyordu. Solgun genç Kraliçesini tekrar sağlığına kavuşturmak için her şeyi göze alacaktı, hatta kendi hayatını ortaya koyabilirdi ama arkadaşlarmmkini riske atmaya hakkı var mıydı?

“Sorun ne?” Etrafına bakınmadan Kurik’in sesini tanıdı.

“Bilmiyorum, Kurik,” diye kabullendi. “Her şey sanki avucum-da kum tutmaya çalışıyormuşum gibi gözüküyor. Bu plan anlamsız, değil mi? Beş yüz yıllık eski hikâyeleri izlemeye çalışmak gerçekten bir tür saçmalık, sen öyle düşünmüyor musun?”

“Hayır, Sparhawk,” dedi Kurik, “tamamen değil. Güney Pelosia ya da Deira’da iki yüzyıl boyunca elinde bir kürekle koşturup durursun ve Bhelliom’un yanına bile yaklaşamazsm. Biliyor musun, o çiftçi haklıydı. Sıradan insanlara güvenin, Lordum. Bir çok yönden sıradan insanlar asillerden daha bilgedir - hatta Kilise’den bile.” Kurik rahatsızca öksürdü. “Başpiskopos Dolmant’a bu söylediğimi anlatman gerekmiyor,” diye düzeltti.

“Sırrın emniyette, dostum. Konuşmamız gereken bir şey var.”

“Ya?”

“Kalten, Bevier ve Tynian çarpışacak durumda değiller.”

“Biliyorsun, bu konuda haklı olduğuma inanıyorum.”

“Bu kötü bir alışkanlık, Kurik.”

“Aslade de aynı şeyi söyler.”

“Karın bilge bir kadın. Tamam. Zorluklardan kurtulmaktaki başarımızın bir kısmı zırhlı adamların aramızda bulunması. Çoğu insan Kilise Şövalyeleri’nin yoluna çıkmaz. Sorun şimdi sadece Ulath ve benim kalmam.”

“Ben de sayabiliyorum, Sparhawk. Ne demek istiyorsun?”

“Beviefin zırhına girebilir misin?”

“Rahatlıkla. Gerçi çok rahat olmayabilir ama kayışları ayarlayabilirim. Ama giymeyeceğim.”

“Sorun nedir? Talim alanında zırh giydin.”

“Alandaydı. Herkes benim kim olduğumu ve niçin yaptığımı biliyordu. Bu tamamiyle farklı.”

“Farkı gerçekten görmüyorum, Kurik.”

“Bu konuda kurallar var, Sparhawk. Sadece şövalyelerin zırh giymeye izni var, ben şövalye değilim.”

“Bu çok büyük bir fark değil.”

“Ama fark.”

“Beni emretmeye zorlayacaksın, değil mi?”

“Keşke etmesen.”

“Keşke etmek zorunda kalmasam. Seni inciltmek istemiyorum ama bu sıra dışı bir durum. Sen Bevier’in zırhını giyeceksin, sanırım Berit’i de

Kalten’inkine tıkabiliriz. Daha önce benimkini giydi, Kalten ve ben aşağı yukarı aynı ölçülerdeyiz.”

“O zaman ısrar edeceksin?”

“Seçeneğim yok. Olaysız bir şekilde Paler’a kadar gitmemiz gerekiyor. Yaralı adamlarım var ve onları riske atmak istemiyorum.”

“Nedenlerini anlıyorum, Sparhawk. Aptal değilim. Bundan hoşlanmıyorum ama haklısın.”

“Anlaştığımıza sevindim.”

“Zorlanarak yaptığımın kesinlikle anlaşılmasını istiyorum.”

“Bu konuda bir sorun çıkarsa tüm sorumluluğu üstlenirim.”

“Bu senin hayatta kalacağını kabul ettiğimiz manasına geliyor,” dedi huysuzca Kurik. “Diğerlerim uyandırmamı ister misin?”

“Hayır, bırak uyusunlar. Dün gece haklıydın. Paler’a gitmemiz iki gün sürecek. Bu bize harcayacak biraz zaman verir.”

“Süre yüzünden çok rahatsızsın, değil mi, Sparhawk?”

“Çok fazla kalmadı. Etrafta koşturup yaşlı adamların öykülerini dinleme işi zamanın büyük bölümünü götürecek. On iki şövalyeden bir diğerinin ölme zamanı geliyor ve ölen kılıcını Sephrenia’ya verecek. Bunun onu nasıl zayıflattığını biliyorsun.”

“O gözüktüğünden çok daha güçlüdür. En azından senin ve benim bir arada taşıyacağımız kadarını taşıyabilir.” Kurik çadırlara doğru bir göz attı. Ateşi yakıp, çaydanlığını kaynatacağım. Genelde erken kalkar.” Kampa doğru geri gitti.

Yakınlarda nöbet bekleyen Ulath gölgelerin içinden aniden çıktı. “Bu çok ilginç bir sohbetti,” diye gürledi.

“Dinliyordun demek.”

“Görüldüğü gibi. Her nedense gece sesler çok uzağa gider.”

“Onaylamıyorsun değil mi - yani zırhı demek istedim?”

“Bu benim canımı sıkmaz, Sparhavvk. Biz yukarda, Thalesia’da kurallar konusunda siz aşağıdakilerden çok daha rahatız. Genidian Şövalyeleri’nin büyük bir kısmı, doğrusunu söylemek gerekirse, asil değildir.” Sırıttı, dişleri parlıyordu. “Biz genelde Kral War-gun’un adam akıllı sarhoş olmasını bekleyip unvan verebilsin diye onları sırayla içeri sokarız. Arkadaşlarımın bir kısmı olmayan yerlerin baronları.” Boynunun arkasını oğuşturdu. “Her nedense, bazen bütün bu asalet işinin bir maskaralık olduğunu düşünürüm. İnsan insandır - unvanlı ya da değil. Tanrı’nm bunu umursadığmı sanmam, o zaman niye biz de umursayalım ki?”

“Böyle konuşarak bir devrim başlatacaksın, Ulath.”

“Belki de zamanı geldi. Orası ışımaya başladı.” Ulath doğudaki ufku gösterdi.

“Doğru. Bugün hava iyi olacak gibi.”

“Bu akşam sor, sana söylerim.”

“Siz Thalesia’da havayı önceden tahmin etmez misiniz?”

“Niçin? Bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Niye gidip senin şu haritana bir göz atmıyoruz? Gemiler, akıntılar ve düzenli rüzgârlar gibi şeylerden biraz anlarım. Belki Kral Sarak’m nereye indiği konusunda bir tahminde bulunabilirim. Hangi yolu takip ettiğini çıkarabiliriz. Bu işleri biraz daha kolaylaştırır.”

“Kötü bir fikir değil,” diye onayladı Sparhawk. “En azından soru sormaya nereden başlacağımız hakkında fikirlerimiz olur.” Sparhavvk bir an duraksadı. “Ulath,” dedi ciddice, “Bhelliom gerçekten söylendiği kadar tehlikeli mi?”

“Daha da çok. Onu Ghwerig yaptı ve o - bir Troll ile kıyaslandığında bile - gerçekten hiç sevimli değildir.”

“Sen değildir dedin. Değildi demek istemedin mi? Artık ölmüş olması lâzım, değil mi?”

“Duyduğum kadarıyla ölmedi ve benim bu konuda şüphelerim var. TrolFler hakkında bilmen gereken bir şey var, Sparhawk. Diğer yaratıklar gibi yaşlılıktan ölmezler. Onları öldürmen gerekir. Eğer birisi Ghwerig’i öldürmeyi başarmışsa, bununla övünürdü ve ben de öyküsünü duyardım. Thalesia’da kışın öykü dinlemek dışında yapacak pek bir şey yoktur. Kar diz boyu olur, genelde içerde otururuz. Haydi gidip haritaya bakalım.”

Çadırlara doğru yürürlerken Sparhawk, Ulath’dan hoşlandığına karar verdi. Koca Genidian Şövalye’si genelde çok sessizdi ama bir kere dostluğunu kazanmayı basardın mı alışılmadık bir içtenlikle konuşurdu ve bu çoğunlukla, Kalten’in abartılı espiri anlayışından daha eğlendiriciydi. Sparhawk’m arkadaşları iyi adamlardı - gerçekten en iyileriydi. Şüphesiz hepsi farklıydı ama bu beklenen tek şeydi. Sonuç her ne olursa olsun onlarla tanışma fırsatı bulmuş olduğu için memnundu.

Sephrenia ateşin başında durmuş çay içiyordu. İki şövalye yaklaşırken, “Erkencisiniz,” diye belirtti. “Planlar değişti mi? Alelacele gidiyor muyuz?”

Sparhawk, selamlamak için avcunu öperken “Hemen değil” dedi.

“Lütfen yine bir sakarlık yapıp çayımı dökme,” diye uyardı Sephrenia.

“Peki, madam,” dedi. “Bugün beş fersahdan fazla yol almayacağız, bu yüzden bırakın da diğerleri biraz daha uyusunlar. Araba çok hızlı gitmeyecek, hem dün olanlardan sonra karanlıkta dolaşmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüyorum. Berit uyandı mı?”

“Sanırım kımıldandığını duydum.”

“Ona Kalten’in zırhını, Kurik’e Bevier’inkini giydireceğim. Belki dostane duygular beslemeyen kimselerin gözünü korkutabiliriz.”

“Siz bütün Elenelerin düşündüğü tek şey bu mu?”

“İyi bir blöf bazen iyi bir çarpışmadan daha iyidir,” diye ho-rrrurdandı Ulath. “İnsanları kandırmaktan hoşlanırım.”

“Sen de en az Talen kadar kötüsün.”

“Hayır, o kadar değil. Parmaklarım kese kesecek kadar kıvrak değil. Eğer bir adamın kesesindekini istemeye karar verirsem kafasına vurup alırım.”

Sephrenia güldü. “Hergeleler içinde kalmışım.”

Gün parlak ve güneşli başladı. Gök masmaviydi, tepeleri kaplayan ıslak çimenler yeşil yeşil parlyordu.

“Kahvaltı hazırlama sırası kimde?” dedi Ulath’a, Sparhawk.

“Sen de.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Diğerlerini de uyandırdılar ve, Sparhawk çantalardan birinden yemek malzemelerini çıkardı.

Kahvaltıdan sonra Sparhawk ve Ulath yaralı arkadaşlarını Ta-len’in döküntü arabasına yerleştirirlerken Kurik ile Berit yakındaki bir ağaçlıktan yedek mızraklar kestiler.

“Elimizdekilerin nesi var?” diye Kurik’e sordu Ulath.

Kurik arabanın kenarlarını sırıklarla desteklemeye çalışırken, “Kırılabilirler,” dedi, “özellikle siz bayların kullanma şeklinden dolayı. Yanımızda yedek olmasının hiçbir zararı yok.”

“Sparhawk,” dedi yavaşça Talen, “şurada beyaz iş elbiseli insanlar var. Tarlanın kenarındaki çalılığa saklanıyorlar.”

“Nereli olduklarım söyliyebilir misin?”

“Kılıçları var,” diye cevapladı Talen.

“O zaman Zemochlar. Kaç kişiler?”

“Ben dört tane gördüm.”

Sparhawk Sephrenia’nm yanma gitti. “Küçük bir grup Zemoch • tarlanın kenarında saklanıyor. Arayıcı’nm adamları saklanır mı?”

“Hayır. Hemen saldırırlar.”

“Ben de öyle düşündüm.”

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Kalten.

“Otha’nm hiçbir adamının bizi izlemesini istemem. Ulath, haydi atlarımıza binelim ve şu insanları biraz kovalıyahm.”

Ulath sırıttı ve eyerine atladı.

“Mızrakları istiyor musunuz?” diye sordu Kurik.

Ulath baltasını kaldırarak homurdandı. “Bu kadar küçük bir iş için istemez.”

Sparhawk, Faran’ın sırtına tırmandı, kalkanını koluna geçirdi ve kılıcını çekti. O ve Ulath göz korkutucu şekilde ilerlemeye başladılar. Birkaç saniye sonra, gizlenen Zemochlar saklandıkları yerden fırladılar ve bağırarak kaçtılar. “Onları biraz koşturalım,” diye önerdi Sparhawk. “Dolaşıp tekrar geri gelmelerini istemem.”

“Doğru,” diye onaylayan Ulath, atını eşkine kaldırdı.

İki atlı şövalye tarlanın kenarındaki çalılığa daldılar ve geniş bir yarığı geçerek kaçan Zemochları kovaladılar.

“Niye onları öldürmüyoruz?” diye Sparhawk’a bağırdı Ulath.

“Gerekli değil,” diye bağırarak cevap verdi Sparhawk. “Sadece dört kişiler, bir tehlike oluşturmuyorlar.”

“Yumuşuyorsun, Sparhawk.”

“Gerçekten öyle değil.”

Yirmi dakika Zemochları kovalayıp atlarını dizginlediler.

“İyi koşuyorlar, değil mi?” diye kıkırdadı Ulath. “Niye geri dönmüyoruz? Burayı seyretmekten bıktım.”

Diğerlerine katılıp hep beraber gölün kuzeyine doğru yola çıktılar. Tarlalarda köylülere rastladılar ama Zemochlardan eser yoktu. Ulath ve Kurik önde, yürüyerek ilerlediler.

“Bu insanların neyin peşinde olduğu konusunda fikri olan var mı?” diye Sparhawk’a sordu Kalten. Sarışın şövalye arabayı sürüyordu, bir eliyle savsakça dizginleri tutuyor, diğerini de yaralı kaburgalarına bastırıyordu.

“Bence Otha bu adamları savaş meydanına burnunu sokan var mı diye göz kulak olmaları için tutuyor,” diye cevapladı Spar* hawk. “Eğer birisinin ayağı Bhelliom’a takılıp düşerse, kesinlikle bunu bilmek istiyordur.”

“O zaman başkaları da olabilir. Gözlerinizi açmanın bir zararı olmaz.”

Gün ilerledikçe güneş ısıtmaya başladı, Sparhawk neredeyse geçen haftanın bulut ve yağmurlarının geri dönmesini dilemeye başlamıştı. Siyah zırhının içinde terleyerek keyifsizce atını sürmeye devam etti. O akşam Pelosia sınırından çok uzak olmayan görkemli bir meşe korusunda kamp kurup ertesi sabah erkenden kalktılar. Hudut nöbetçileri onlar için saygıyla kenara kaçıldılar. Öğlen üzeri tepenin zirvesine çıkıp aşağı Pelosia şehri Paler7 a baktılar. Uzun bir yamaçtan şehre doğru at binerlerken Kurik, “Düşündüğümden daha çabuk geldik,” diye belirtti. “Şu senin haritanın doğru olduğundan emin misin, Sparhawk?”

“Hiçbir harita tamamen doğru değildir. En fazla, gerçeğe yakın tahmin olmasını beklersin.”

“Bir zamanlar Thalesia’da bir haritacı tanırdım,” dedi Ulath. “Emsat ve Husdal arasındaki arazinin haritasını çıkarmaya başladı. Önce her şeyi dikkatlice adımladı ama bir iki gün sonra kendine iyi bir at alıp tahminler yapmaya başladı. Haritası doğrunun yanma bile uğramıyordu ama herkes onu kullanıyor çünkü hiç kimse yenisini çizme belasını yüklenmek istemiyor.”

Şehrin güney kapısındaki nöbetçiler kısacık suallerden sonra onları geçirdiler. Sparhawk içlerinden birinden saygın bir hanın ismini ve tarifini aldı. “Talen,” dedi, “ne dersin, kendi başına hanın yolunu bulabilir misin?”

“Tabii ki. Herhangi bir şehirde her yeri bulabilirim.”

“İyi. O zaman burada kal ve gözünü güneyden gelen yoldan ayırma. Bakalım Zemochlar hâlâ bizi merak ediyorlar mı.”

“Sorun yok, Sparhawk.” Talen atını kapının yanma bağladı. Sonra dışarı çıktı ve yolun kenarındaki otların üzerine oturdu.

Sparhawk ve diğerleri arkalarında takırdayarak gelen arabayla şehrin içine girdiler. Palefın kaldırım taşı sokakları kalabalıktı ama insanlar Kilise’nin Şövalyeleri’ne yol veriyordu; yaklaşık yarım saatte hana ulaştılar. Sparhawk atından inip içeri girdi.

Hancı Pelosia’ya has uzun, sivri bir şapka giyiyordu, hafif kibirli bir ifadesi vardı.

“Odan var mı?” diye sordu Sparhawk.

“Tabii ki. Burası han.”

Sparhawk bekledi, ifadesi soğuktu.

“Sorununuz ne,” diye sordu hancı.

“Cümleni bitirmeni bekliyorum. Sanırım bir şeyi unuttun.”

Hancı kızardı. “Özür dilerim, Lordum,” diye mırıldandı.

“Böylesi daha iyi,” dedi Sparhawk. “Üç tane yaralı arkadaşım var. Buralarda bir doktor bulma şansımızı var mı?”

“Aşağıda, bu sokağın sonunda, Lordum. Dışarda tabelası var.”

“İyi mi?”

“Gerçekten bir şey söyleyemeyeceğim. Son zamanlarda hasta olmadım.”

“Sanırım denemek zorundayız. Ben arkadaşlarımı içeri getireceğim/ sen git doktoru getir.”

“Geleceğini sanmam, Lordum. Yerinden ayrılmanın statüsüne yakışmadığını düşünüyor. Hasta ve yaralıları ayağına getirtir.”

“Onu ikna ederim,” dedi Sparhawk.

Hancı biraz gergin güldü. “Grubunuz kaç kişi, Lordum?”

“On kişiyiz. Yaralıların içeri girmesine yardım edelim, sonra şu kendini önemli sanan doktorla bir sohbet etmeye gideceğim.”

Kalten, Tynian ve Bevier’e hana girip odalarına çıkmaları için yardım ettiler. Sonra Sparhawk aşağı inip kararlı bir şekilde sokağın sonuna doğru yürüdü, siyah pelerini arkasında uçuşuyordu.

Doktorun bulunduğu yer bir manavın üzerinde ikinci kattaydı, dışardan merdivenle giriliyordu. Sparhawk hngırdayarak basamaklardan çıkıp kapıyı çalmadan içeri girdi. Doktor üzerinden dökülen mavi bir cüppe giyen sivri suratlı, ufak bir adamdıx Davetsiz içeri giren siyah zırhlı sert ifadeli adamı görmek için kitabından başını . kaldırdığında gözleri hafifçe dışarı fırladı. “Pardon,” diye itiraz etti.

Sparhawk buna aldırış etmedi. En iyi yolun olası tartışmaları kesmek olduğuna karar verdi. “Doktor sen misin?” diye sert bir sesle sordu.

“Benim,” diye cevapladı adam.

“Benimle geleceksin.” Bu bir rica değildi.

“Ama “

“Ama yok. Senin ilgine ihtiyacı olan üç yaralı arkadaşım var.”

“Onları getiremez misiniz? Prensip olarak yerimi terk etmem.”

“Prensipler değişir. İhtiyacın olanları al ve peşime takıl. Sokağın yukarısmdaki handalar.”

“Bu insafsızlık, Aziz Şövalye.”

“Bu konuda tartışmayacağız değil mi, komşu?” Sparhawk’m sesi ölümcül derecede sakindi.

Doktor geri çekildi. “Ah - hayır. Sanmıyorum. Bu durumda bir istisna yapacağım.”

“Böyle hissedeceğini umuyordum.”

Doktor hızla ayağa kalktı. “Aletlerimi ve ilaçları alacağım. Ne tip yaralar?”

“Birinin kaburgaları kırık. Diğerinin içerde bir yerde kanaması var gibi gözüküyor. Üçüncüsü daha çok yorgunluktan kötüleşti.”

“Yorgunluk kolayca tedavi olur. Arkadaşınızı birkaç gün yatakta bırakın yeter.”

“Zamanı yok. Onu ayağa dikecek bir şeyler verin.”

“Bu yaraları nasıl aldılar?”

“Kilise meselesi,” dedi kısaca Sparhawk.

“Ben her zaman Kilise’ye hizmet etme arzusuyla doluyumdur.”

“Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin.”

Sparhawk isteksiz doktora sokağın yukarısındaki hana kadar yolu gösterdi. Doktor muayenesine başladığında Sephrenia’yı bir kenara çekti. “Sepiciyi ziyareti niye sabaha bırakmıyoruz? Aceleye gelmesini istemem. Bilmemiz gereken şeyleri unutabilir.”

“Doğru,” dedi Sephrenia. “Hem, bu doktorun ne yaptığını bildiğinden emin olmak istiyorum. Bana güvenilmez gözüküyor.”

“Güvenilir olsa iyi olur. Daha şimdiden, eğer öyle olmazsa ne olacağı konusunda iyi bir fikir sahibi oldu.”

“Oh, Sparhawk,” dedi azarlarcasına Sephrenia.

“Bu gerçekten çok basit bir anlaşma, küçük ana. Ya onların iyileşeceğini ya da onun hastalanacağını tamamen anladı. Bu tip bir teşvik elinden gelenin en iyisini yapmasını sağlar.”

Sparhawk’in fark ettiği gibi Pelosia yemekleri daha çok, haşlanmış lahana, pancar, şalgam üzerine dayalıydı ve sadece biraz tuzlanmış domuzla süslenmişti, ikincisi şüphesiz Sephrenia ve Flüt tarafından kabul edilemezdi. Bu yüzden ikisi çiğ sebze ve haşlanmış yumurtayla karınlarını doyurdular. Kalten ortadaki her şeyi yedi.

Talen hana vardığında karanlık olmuştu. “Hâlâ bizi takip ediyorlar, Sparhawk,” diye rapor verdi, “artık daha fazlalar. Şehrin tam güneyindeki tepenin üzerinde kırk kişi saydım ve artık atlılar. Tepenin üstünde durup etrafa göz attılar. Sonra geriye ormanın içine çekildiler.”

“Bu dört taneden çok daha ciddi, değil mi?” dedi Kalten.

“Gerçekten öyle,” diye Sparhawk katıldı. “Herhangi bir fikrin var mı, Sephrenia?”

Sephrenia kaşlarını çattı. “Hızlı hareket etmiyorduk,” dedi. “Eğer onlar at sırtmdalarsa fazla güçlük çekmeden bizi yakalayabilirlerdi. Sanırım sadece bizi takip ediyorlar. Azash bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyor olabilir. Aylardır seni öldürmeye çalışıyor ama şimdi adamlarını sadece bizi takip etmeleri için yolluyor.”

“Taktik değişiklik için herhangi bir neden düşünebilir misin?”

“Bir çok, ama hepsi tahmin.”

“Şehirden ayrılırken uyanık olmalıyız,” dedi Kalten.

“İki misli uyanık,” diye ekledi Tynian. “Belki sadece bizi pusuya düşürebilecekleri uygun bir yere gelene dek vakit geçiriyorlardır.”

“Bu keyifli bir düşünce,” dedi acı acı Kalten. “Şey, sizleri bilmem ama ben yatağa gidiyorum.”

Ertesi sabah güneş gene çok parlaktı ve gölden serinletici bir rüzgâr esiyordu. Sparhawk örme zırhını, sade tuniğini ve yün tozluklarını giydi. Sonra Sephrenia ile handan Paler’ın kuzey kapısına, Berd isimli adamın tabakhanesine doğru at bindiler. Sokaklardaki insanların çoğu çeşitli aletler taşıyan sıradan işçilermiş gibi gözüküyordu. Sade mavi iş giysileri, uzun sivri şapkalar giyiyorlardı.

“Acaba ne kadar salakça gözüktüklerini fark ediyorlar mı, diye merak ediyorum,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Hangi şeyler?” diye sordu Sephrenia.

“Şu şapkalar. Mankafa kepleri gibi.”

“Cimmuralı saraylıların giydiği ponponlu şapkalardan daha salak gözükmüyor.”

“Sanırım haklısın.”

Tabakhane kuzey kapısından biraz uzaktaydı ve iğrenç kokuyordu. Yaklaşırlarken Sephrenia burnunu kıvırdı. “Bu hoş bir sabah olmayacak,” dedi.

“Elimden geldiği kadar kısa kesmeye çalışacağım,” diye söz verdi Sparhawk.

Sepici iri yapılı, üzerinde koyu kahverengi lekeler bulunan brandadan iş önlüğü giyen dazlak bir adamdı. Sparhawk ve Sephrenia atlarıyla içeri girdiklerinde uzun saplı bir kürekle bir kabı karıştırıyordu. “Hemen sizinle ilgileneceğim,” dedi. Sesi sanki çatıya dökülen çakıl gibi çıkıyordu. Dikkatle kaba bakarak bir iki saniye daha karıştırdı. Sonra küreği bir kenara bırakıp elini önlüğüne silerek onlara doğru geldi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Sparhawk atından indi, Sephrenia’ya beyaz kısrağından inmesi için yardım etti. “Aşağıda Lamorkand’da Wat isimli bir çiftçiyle konuşuyorduk,” dedi sepiciye. “Yardım edebileceğinizi söyledi.”

“Yaşlı Wat mı?” Sepici güldü. “O hâlâ hayatta mı?”

“Üç gün önce hayattaydı. Sen Bert’sin, değil mi?”

“O benim, Lordum, ihtiyacınız olan yardım nedir?”

“Etrafta dolaşıp yıllar önce buralarda olan büyük savaşla ilgili öyküler bilen insanlarla konuşuyoruz. Thalesia’da savaş sırasındaki kralla uzaktan akraba olan bazı dostlarımız var. Kemikleri vatanına geri götürmek için nerede gömülü olduğunu bulmak istiyorlar.”

“Buradaki çarpışmalarda bulunan hiçbir kral duymadım,” dedi Bert. “Bu olmadığı manasına gelmiyor. Kralların sıradan insanlara kendilerini takdim ederek etrafta dolaşmalarını hayal edemiyorum.”

“O zaman daha yukarıda savaşlar oldu mu?” dedi Sparhawk.

“Onlara tam olarak savaş diyip diyemeyeceğimi bilmiyorum -daha çok çatışma diyebilirsiniz. Orada ordular alay ve taburlar halinde hatlarını düzenlemişlerdi. Bildiğiniz gibi, esas savaş aşağıda gölün güney ucunda oldu, Lordum. Burada olanlar daha çok küçük gruplardı - önceleri daha çok Pelosialılar daha sonra da Thalesialılar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladılar. Otha’nın Zemochları kendi devriyelerini çıkardılar ve gruplar halinde küçük çarpışmalar oldu ama gerçekten savaş diyebileceğiniz bir şey yoktu. Burdan çok uzak olmayan birkaç çatışma vardı ama Thalesialıların karıştıkları sanmıyorum. Onların çarpışmalarının çoğu Venne Gölü etrafında ve hatta Ghasek kadar kuzeyde oldu.” Birden parmaklarını şaklattı. “Gerçekten konuşmanız gereken kişi işte o,” dedi. “Neden hemen hatırlayamadığımı bilemiyorum.”

“Ne?”

“Tabii. Şu Ghasek Kontu, Cammoria’da bir üniversiteye gidip tarih ve o tip şeyler okudu. Her neyse, okuduğu bütün kitaplar savaş hakkındaydı, gölün güney ucunda olanlar üzerine odaklanmıştı. Her neyse, okumasını bitirdiğinde, evine geri döndü ve karşısına çıkan bütün eski öyküleri toplamaya başladı. Hepsini de yazdı. Yıllardır bunu yapıyor. Sanırım şimdiye kadar kuzey Pelosia’daki neredeyse bütün öyküleri toplamıştır. Buraya bile geldi, benimle konuştu, Ghasek’ten burası oldukça uzak mesafe. Bana oradaki üniversede öğretilenlerin içindeki çok büyük boşlukları doldurmaya çalıştığını söyledi. Evet, sör, Ghasek Kontu’yla konuşmaya gidin. Pelosia’da aradığınız kral hakkında bir şey bilen birisi varsa, kont onu bulmuş ve bir kenara yazmıştır.”

“Dostum,” dedi sıcakça Sparhawk, “sanırım problemimizi bizim için çözdün. Bu Kontu nasıl bulacağız?”

“En iyisi Venne Gölü yolunu kullanmak. Venne şehri, gölün kuzey ucundadır. Sonra oradan da kuzeye gidersiniz. Gerçekten çok kötü bir yoldur ama geçilebilir - özellikle yılın bu zamanında. Ghasek gerçek bir şehir değildir. İşin gerçeği sadece Kontun arazisidir. Etrafında birkaç köy var - çoğu Kontun kendisine ait - ama oradaki herkes size evi gösterebilir - daha çok bir saray ya da belki bir kale. Ben birkaç sefer yanından geçtim.

Kasvetli görülen bir yer ama hiç içine girmedim.” Zayıf bir kahkahayla güldü. “Ben ve kont, biz tam olarak aynı ortamdan değiliz, anlarsınız.”

“Çok iyi anladım,” dedi Sparhawk. Birkaç madeni para çıkardı. “Çalıştığın yer çok sıcak, Bert.”

“Kesinlikle öyle, Lordum.”

“Akşam işin bitince niye gidip kendine içecek soğuk bir şeyler almıyorsun ki?” diyip sepiciye paralan Verdi.

“Şey, teşekkür ederim, Lordum. Çok cömertsiniz.”

“Ben teşekkür ederim, Bert. Beni aylarca sürecek bir yolculuktan kurtardın.” Sparhawk Sephrenia’ya atma binmesi için yardım etti, sonra o da atına atladı. Giderlerken sepiciye elveda niyetine, “Sana hayal edemeyeceğin kadar minnettarım, Bert,” dedi.

O ve Sephrenia şehre doğru at binerlerken Sparhawk, “Şimdi işler iyileşti, değil mi?” dedi.

“Sana öyle olacağını söylemiştim,” diye hatırlattı Sephrenia.

“Evet, işin doğrusu, söyledin. Bir an bile senden şüphe etmemem lazımdı, küçük ana.”

“Şüphelerin doğal, Sparhawk. O zaman, Ghasek’e gidiyoruz.”

“Tabii ki.”

“Ama yarma kadar beklesek iyi olur. Şu doktor arkadaşlarımızın hiçbirinin tehlikede olmadığını söyledi ama bir günlük istirahat onlara daha iyi gelecek.”

“At binebilecekler mi?”

“Yavaş yavaş ama ilerledikçe kuvvetleneceklerdir.”

“Tamam. O zaman yarın sabah erkenden gidiyoruz.”

Sparhawk Bert’in söylediklerini tekrarladığında diğerlerinin neşesi yerine geldi.

“Her şey olumlu gözükmeye başladı,” diye homurdandı Ulath, “ve kolay şeyler beni gerginleştirir.”

“Kötümser olma,” dedi Tynian. “Olayları iyi taraflarından görmeye çalış.”

“Ben daha çok en kötüsünü beklerim. Bu şekilde, eğer işler yolunda giderse zevkle şaşırırım.”

“O zaman benden arabadan kurtulmamı isteyeceksin?” dedi Sparhawk’a Talen.

“Hayır. İyisi mi onu güvenlik için yanımıza alalım. Üçünden biri kötüleşirse işimize yarayabilir.”

“Ben gerekli şeyleri kontrol etmeye gidiyorum, Sparhawk,” dedi Kurik. “Pazarı olan bir şehre tekrar rastlamamız epey zaman alabilir. Paraya ihtiyacım var.”

Bu bile Sparhawk’in neşesini bozmadı.

Günün kalanını sakince geçirip akşam erkenden yattılar.

Sparhawk yatağında karanlığa bakarak uzanıyordu. Her şey iyi gidecekti, artık bundan emindi. Ghasek uzaktaydı ama eğer Bert Kontun araştırmalarının titizliği konusunda haklıysa, kont onlara gereken cevabı verecekti. Sonra geriye kalan tek şey Sarak’m gömülü olduğu yere gitmek ve tacı geri almak olacaktı. Sonra Bhelli-omla beraber ümitle Cimmura’ya dönecekler ve -“

Kapı hafifçe vuruldu. Açmak için kalktı.

Gelen Sephrenia idi. Yüzü kül rengiydi ve göz yaşları çenesinden aşağı seller gibi akıyordu. “Lütfen, benimle gel, Sparhawk,” dedi. “Artık onlarla tek başıma yüzleşemeyeceğim.”

“Kimlerle yüzleşeceksin?”

“Sadece benimle gel. Hatalı olduğumu umuyorum ama korkarım değilim.” Koridorda Sparhawk’in önünden ilerleyip Flüt ile paylaştıkları odanın kapısını açtı. Sparhawk bir kere daha bildik mezarlık kokusunu aldı. Flüt yatağın üzerinde oturmuştu, minik yüzü ciddiydi ama gözlerinde korku yoktu. Siyah zırhlı gölgemsi figüre bakıyordu. Sonra figür döndü ve Sparhawk yara izli yüzü gördü. “Olven,” dedi sıkıntılı bir sesle.

Sör Olven’in hayaleti cevap vermedi ama sadece üzerindeki kılıcıyla kollarını uzattı.

Sephrenia kılıcı almak için ileri adım atarken açıkça ağlıyordu.

Hayalet, Sparhawk’a bakıp selamlar gibi bir elini kaldırdı.

Ve sonra kayboldu.

On İkinci Bölüm

ERTESİ SABAH şafaktan hemen önce atlarını eyerlerlerken çok kasvetli görünüyorlardı.

“İyi bir adam mıydı?” diye sordu Ulath, Kalten’in eyerini sarışın Pandion’un atına yüklerken.

“En iyilerden biri,” diye cevapladı Sparhavvk. “Fazla konuşmazdı ama her zaman ona güveneceğini bilirdin. Onu özleyeceğim.”

“Bizi takip eden Zemochlarla ilgili ne yapacaksın?” diye sordu Kalten.

“Sanırım yapabileceğimiz fazla bir şey yok,” diye cevapladı Sparhawk. “Sen, Bevier ve Tynian iyileşene kadar biraz zorlanacağız. Arkamızdan izlemeyi sürdürdükleri sürece, sorun değiller.”

“Sanırım arkamda düşman bırakmaktan hoşlanmadığımı söylemiştim,” dedi Ulath.

“Önümüzde bir yerde saklanıp pusu kuracaklarına arkamdan takip etmelerini tercih ederim,” dedi Sparhawk.

Kalten eyerinin kayışını sıkarken yüzünü acıyla buruşturup geri çekildi. Elini nazikçe bir tarafına dayayıp, “Bu kötüleşiyor,” diye belirtti.

“iyileşeceksin,” dedi Sparhawk. “Her zaman iyileşirsin.” . “Tek sorun her seferinde daha uzun zaman alması. Gençleşmiyoruz, Sparhawk. Bevier at binebilecek mi?”

“Onu zorlamadığımız müddetçe,” diye cevapladı Sparhawk. “Tynian daha iyi ama ilk günlerde yavaş olacağız. Gidip Sephrenia’yı arabaya yerleştireyim. Ne zaman şu kılıçlardan biri daha gelse, daha da güçsüzleşiyor. Söylediğinden daha fazlasını taşıyor.”

Kurik atların geri kalanını avluya çıkardı. Geleneksel siyah deri yeleğini giyiyordu. “Sanırım Bevier’in zırhını geri vereceğim,” dedi ümitle.

“Şimdilik sende kalsın,” diye onaylamadı Sparhawk. “Kendini şimdiden cesur hissetmesini istemiyorum. Biraz dik kafalı, iyi olduğundan emin olana kadar teşvik etmesek iyi olur.”

“Bu çok rahatsız, Sparhawk,” dedi, Kurik.

“Geçen gün nedenleri sana açıkladım.”

“Ben nedenlerden bahsetmiyorum. Bevier ve ben aynı kilodayız ama farklılıklar var. Her tarafım soyuldu.”

“Birkaç gün daha.”

“O zamana kadar sakatlanacağım.”

Berit hanın kapısından çıkan Sephrenia’ya eşlik etti. Arabaya çıkmasına yardımcı oldu, sonra Flüt’ü onun yanma kaldırdı. Küçük Styric kadın bitik görünüyordu, Olven’in kılıcını bir bebek taşır gibi nazikçe kucaklamıştı.

“İyi misin?” diye sordu Sparhawk.

“Sadece biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu” diye cevapladı.

Talen atım ahırdan çıkardı.

“Onu hemen arabanın arkasına bağla,” dedi Sparhawk. “Sen süreceksin.”

“Nasıl istersen, Sparhawk,” diye kabul etti Talen.

“Tartışma yok mu?” Sparhawk biraz şaşırmıştı.

“Niye tartışacakmışım ki? Bunun nedenini anlayabiliyorum. Hem arabanın oturma yeri eyerimden daha rahat - eğer tam anlamıyla incelersen çok daha rahat.”

Tynian ve Bevier handan çıktılar. İkisi de örme zırh gömlekler giyiyor ve biraz yavaş yürüyorlardı.

“Zırh yok mu?” diye Tynian’a hafifçe sordu Ulath.

“Çok ağır,” diye cevapladı Tynian. “Daha hazır olduğumu sanmıyorum.”

“Arkamızda hiçbir şey bırakmadığımızdan emin misin?” diye Kurik’e sordu Sparhawk.

Kurik soğuk, düşmanca bir bakış attı.

“Sadece soruyordum,” dedi yumuşakça Sparhawk. “Sabahın bu saatinde sinirlenme.” Diğerlerine baktı. “Bugün zorlamayacağız,” dedi. “Eğer becerebilirsek beş fersah beni tatmin edecek.”

“Bir grup sakatla beraber at biniyorsun, Sparhawk,” dedi Tynian. “Sen ve Ulath önden gitseydiniz daha iyi olmaz mıydı? Geri kalanımız sizi sonradan yakalayabilirdi.”

“Hayır,” diye karar verdi Sparhawk. “Etrafta dost olmayan insanlar başı boş dolaşıyorlar, sen ve diğerleri henüz kendinizi savunacak durumda değilsiniz.” Hafifçe Sephrenia’ya gülümsedi. “Hem,” diye ekledi, “on kişi olmamız gerekiyor. Genç Tanrıları gücendirmek istemem.”

Kalten, Tynian ve Bevier’e atlarına binmeleri için yardım ettiler, sonra avludan yavaşça hâlâ karanlık ve neredeyse bomboş Paler sokaklarına doğru at bindiler. Kuzey kapısına ilerlediler. Nöbetçileri onlar için kapıyı çabucak açtılar.

Aralarından geçerlerken Kalten ağır bir tarzda, “Tanrı sizi kutsasm, evlatlarım,” dedi.

“Bunu yapman gerekiyor muydu?” diye sordu Sparhawk.

“Onlar para vermekten daha ucuz. Hem, kim bilir? Belki kutsamam gerçekten bir şeye yarayabilir.”

“Sanırım iyileşiyor,” dedi Kurik.

“Bunu yapmaya devam ederse, iyileşemeyecek,” dedi Sparhawk.

Doğuda gökyüzü hafifçe ışımaya başlıyordu, hafif bir koşuyla Pale^dan kuzeybatıya Venne Gölü’ne giden yolda ilerlediler. İki göl arasındaki arazi inişli çıkışlıydı, çoğunluğu tahıl ekimine ayrılmıştı. Şehrin dışını büyük malikaneler kaplamıştı. Orada burada uzun kulübeli serf köyleri vardı. Serflik batı Eosia’da yüzyıllar evvel kaldırıldı ama Sparhawk’m gördüğü kadarıyla, Pelosia soylularının başka bir sistemin işlemesi için gerekli yöneticilik yeteneğinden yoksun oldukları için, burada hâlâ sürüyordu. Birkaç soylu gördüler, genelde parlak saten ceketler içinde çizgili gömlekli sertlerin çalışmalarını at sırtından yönetiyorlardı. Sparhawk’m serflik hakkında duyduğu bütün olumsuz şeylere rağmen tarlalarda çalışanlar kötü bir muamele görmüyorlardı.

Berit birkaç yüz metre geriden geliyor ve eyerinin üzerinde dönüp dönüp geriye bakıyordu.

“Eğer bunu yapmaya devam ederse zırhımı burkup tamamen eğecek,” dedi Kalten.

“Her zaman bir demirci bulabiliriz ve tekrar diktirebiliriz,” dedi Sparhawk. “Sen her fırsatta kendini yiyecekle doldurduğun için belki biraz bollaştırtabiliriz de.”

“Bu sabah espirilerin berbat, Sparhawk.”

“Aklımda bir çok şey var.”

“Bazı insanlar yönetmeye uygun değillerdir,” diye ağır bir yorum yaptı Kalten. “Benim çirkin arkadaşım onlardan biridir. Çok fazla canını sıkar.”

“Bunu sen yapmak ister misin?” diye yavan bir şekilde sordu Sparhawk.

“Ben mi? Ciddi ol, Sparhawk. Bırak bir grup şövalyeyi yönetmeyi, ben kaz bile güdemem.”

“O zaman susup işimi yapmama izin verir misin?” . Berit atını ileri sürdü, gözleri kısılmıştı, eli eyerinin askısındaki baltasının üzerinde aşağı yukarı kayıyordu. “Zemochlar gerideler, Sör Sparhawk,” dedi. “gözüme çarpıp duruyorlar.”

“Ne kadar gerideler?”

“Yarım mil kadar. Çoğu geride ama öncü çıkarıyorlar. Gözlerini bizden ayırmıyorlar.”

“Eğer saldırırsak, dağılırlar,” dedi Bevier. “Ve sonra tekrar peşimize takılırlar.”

“Kesinlikle” diye onayladı Sparhawk. “İyi de, onları durdura-mam. Yeteri kadar adamım yok. Eğer bu onları mutlu edecekse bırakalım takip etsinler. Berit, gözlerini onlardan ayırma - ve kahramanlık yok.”

“Tamamiyle anladım, Sör Sparhawk.”

Öğlen olmadan hava iyice ısındı, Sparhawk zırhının içinde terlemeye başladı.

“Bir şeyden dolayı cezalandırılıyor muyum?” diye soran Kurik, seller gibi ter boşalan yüzünü bir kumaş parçasıyla siliyordu.

“Biliyorsun, böyle bir şey yapmam.”

“O zaman niçin bu sobanın içine kilitlendim?”

“Özür dilerim. Bu gerekli.”

Uzun, yeşil bir vadiyi geçerlerken bir düzine kadar parlak giysili genç adam yakındaki malikâneden yollarını kesmek üzere dörtnala kalktıklarında ikindi olmuştu. İçlerinden soluk, sivilceli, yeşil kadife ceket giyen, kendini önemli sanan ifadeli bir genç adam, elini amira-ne bir şekilde kaldırarak, “Daha ileri gitmeyin,” dedi.

“Anlayamadım?” diye sordu Sparhawk.

“Babamın topraklarından niçin geçtiğinizi bilmek istiyorum.” Genç adam kendinden memnunca bir ifadeyle etrafındaki bıyık altından kıs kıs gülen arkadaşlarına bakındı.

“Bize burasının yol olduğunu söylediler,” dedi Sparhawk.

“Sadece babam hoşgörürse.” diye böbürlendi.

“Arkadaşlarına gösteriş yapıyor,” diye mırıldandı Kurik. “Onları yolumuzdan kaldıralım. Taşıdıkları meçler pek tehlikeli değil.”

“Önce anlaşmayı deneyelim,” dedi Sparhawk. “Gerçekten arkamızda kızgın bir serf kalabalığını istemeyiz.”

“Bu işi ben halledeceğim. Böyleleriyle daha önce de uğraştım.” Kurik dikkatle atını ileri sürdü, Bevier’in zırhı öğlen güneşi altında parıldıyordu ve beyaz peleriniyle kolsuz zırh cübbesi göz kamaştırıcıydı. “Genç adam,” dedi sert bir sesle, “kibarlıktan nasibini almamış gözüküyorsun. Bizi tanımamış olman mümkün mü?”

“Sizi daha önce hiç görmedim.”

“Ben kim olduğumuzdan değil, ne olduğumuzdan bahsediyorum. Sanırım bu anlaşılabilir. Fazla dolaşmadığın ortada.”

Genç adamın gözleri sinirden dışarı fırladı. “Öyle değil. Öyle değil,” diye tiz bir sesle itiraz etti. “Venne şehrine en az iki defa gittim.”

“Ya” dedi Kurik. “Oradayken, Kilise diye bir şey duydun mu?”

“Burada malikânemizde bizim kendi özel ibadethanemiz var.” Genç adam dudak bükerek güldü. Bu onun normal ifadesi gibi gözüküyordu.

Siyah simli bir ceket giyen yaşlıca bir adam malikâneden öfkeyle atını sürerek geliyordu.

“Tahsilli biriyle konutmak her zaman sevindiricidir,” dedi Kurik. “Hiç Kilise Şövalyeleri’ni duydun mu?”

Genç adam belirsizce baktı. Siyah ceketli bir adam grubun arkasından hızla yaklaşıyordu. Yüzü kızgınlıktan bembeyaz olmuş gibiydi.

“Sana kenara çekilmeni öğütlerim,” dedi nazikçe Kurik. “Yaptığın ruhunu tehlikeye sokuyor - hayatından bahsetmiyorum bile.”

“Beni tehdit edemezsin - özellikle babamın topraklarında.”

“laken!” diye kükredi siyahlı adam, “aklını mı kaybettin?”

“Baba,” diye kekeledi sivilceli genç adam, “sadece topraklarımıza izinsiz girenleri sorguya çekiyordum.”

“Topraklara izinsiz girenler mi?” diye yaşlı adam şaşkınlıkla çabuk çabuk söylendi. “Burası kralın yolu, ahmak herif!”

“Ama -“

Siyah ceketli adam atını yaklaştırdı, üzengisi üzerinde ayağa kalktı ve sıkı bir yumrukla oğlunu eyerinden aşağı düşürdü. Sonra Kurik’e döndü. “Özür dilerim, Aziz Şövalye,” dedi. “Benim yarım akıllı oğlum kiminle konuştuğunu bilmiyordu. Kilise’ye hürmet ederim ve şövalyelerine saygı gösteririm. Gücenmediğinizi umar ve gücenmemenizi rica ederim.”

“Önemli değil, lordum,” dedi rahatça Kurik. “Oğlunuz ve ben neredeyse bir karara varmak üzereydik.”

Soylu adam irkildi. “O zaman Tanrıya şükür zamanında geldim. Bu salak, pek oğlan evlat yerine geçmez ama eğer kafasmı kesmek zorunda kalsaydmız annesi üzülecekti.”

“O kadar ileri gideceğinden şüpheliyim, Lordum.”

Genç adam yerden şoke olmuş bir sesle, “Baba!” dedi. “Bana vurdun!” Burnundan kan boşalıyordu. “Anneme söyleyeceğim.”

“İyi. Çok etkileneceğinden eminim.” Soylu af dilercesine Kurik’e baktı. “Özür dilerim, Aziz Şövalye. Sanırım çoktan zamanı geçmiş bir disiplinin

sırası geldi.” Oğluna bir göz attı. “Eve dön, Jakeh,” dedi soğukça. “Oraya gittiğinde bu asalak müsrifler takımının eşyalarını topla ve onları yolla. Güneş batmadan onların ar-zimden gitmelerini istiyorum.”

“Ama onlar benim arkadaşlarım,” diye oğlu feryat etti.

“Benim arkadaşlarım değil. Onları defet. Sen de toplanacaksın. Güzel kıyafetler almak için endişelenme çünkü bir manastıra gidiyorsun. Oradaki biraderler çok katıdırlar ve senin - benim ihmal ettiğim eğitiminle ilgilenecekler.”

“Annem bunu yapmana izin vermeyecek!” diye bağırdı oğlu, yüzü iyice solmuştu.

“Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi yok. Annen hiçbir zaman benim için küçük bir rahasızlıktan fazla bir şey olmadı.”

“Ama ” Şımarık gencin yüzü darmadağın olmuş gözüktü.

“Beni hasta ettin, Jaken. Sen bir adama dert çektiren bir oğul olarak bugüne kadar en kötü mazerettin. Keşişlere dikkat et, Jaken. Senden çok daha değerli yeğenlerim var. Mirasın o kadar güvende değil, hayatının geri kalanında bir keşiş olarak kalabilirsin.”

“Bunu yapamazsın.”

“Evet, gerçekten yapabilirim.”

“Annem seni cezalandıracak.” -

Soylu tüyler ürpertici şekilde güldü. “Annen beni sıkmaya başladı, Jaken,” dedi. “O şımarık, şirret, küçük bir aptaldan başka bir şey değil. Seni bakmak istemediğim bir şeye çevirdi. Hem, artık fazla çekici de değil. Sanırım hayatının geri kalanı için onu bir kadınlar manastırına göndereceğim. Dualarla oruç onu cennete daha çok yaklaştırabilir, seven bir koca olarak onun ruhunu arındırmak benim görevim, öğle değil mi?”

Jaken'in yüzündeki kibir silindi ve dünyanın başına yıkılmasıyla korkunç bir şekilde titremeye başladı.

"Şimdi, oğlum," diye tepeden bakarak devam etti soylu, "söylediğim gibi yapacak mısın yoksa fazlasıyla hak ettiğin köteği atması için bu Kilise Şövalyesi'ni serbest bırakayım mı?"

Kurik sinyali aldı ve Bevie/in kılıcını yavaşça çekti. Kılıç kınından çıkarken nahoş bir ses çıkardı.

Genç adam elleri ve dizleri üzerinde hızla geri kaçtı. "Benimle beraber bir düzine arkadaşım var," diye kulak tırmalayıcı bir sesle tehdit etti.

Kurik şımartılarak büyütülmüş çocuklara aşağıdan yukarı şöyle bir baktı, sonra alay edercesine tükürdü. Kalkanını kaldırıp, kılıç kolunun kaslarını kasarak, "Kafasını ister misiniz, Lordum?" diye soyluya nazikçe sordu, "yani bir hatıra olarak?"

"Bunu yapamayacaksın!" Jaken şimdi neredeyse yere yıkılmak üzereydi.

Kurik atını ileri sürdü, kılıcı güneş ışığında meşumca parlıyordu. "Haydi, dene beni," dedi, koca kayaları küçültecek kadar korkunç bir sesle.

Genç adamın gözleri korkudan dışarı fırladı ve hızla eyerine tırmandı, saten elbiseli dalkavuklar onunla beraber kaçıyorlardı.

"Aklınızdaki aşağı yukarı bu muydu, Lordum?" diye soyluya sordu Kurik.

"Mükemmeldi, Aziz Şövalye. Bunu yıllardır yapmak istiyordum." Sonra iç çekti. "Benimki planlanmış bir evlilikti, Aziz Şövalye," dedi açıklarcasına. "Karımın ailesinin soylu bir unvanı vardı ama çok borçtaydı. Benim ailemin parası ve arazileri vardı ama bizim unvanımız o kadar etkileyici değildi. Ebeveynlerimiz anlaşmanın iyi olacağını düşündüler; ama o ve ben birbirimizle hiç uy-174

gun değildik. Mümkün olan her koşulda ondan uzak durdum. Kendimi diğer kadınlarla avuttum, bunu kabul etmekten utanç duyuyorum. Uygun olan bir çok genç bayan var - eğer paranız varsa. Karım şimdi gördüğünüz iğrenç şeyle kendini avuttu. Onun hayatımı elinden geldiği kadar mutsuz yapmak dışında sadece bir coşkusu var. Korkarım, görevlerimi ihmal ettim.”

“Benim de oğullarım var, Lordum,” dedi hep beraber ilerlerlerken Kurik. “Çoğu iyi çocuklar ama bir tanesi benim için büyük bir hayal kırıklığı.”

Talen gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

“Yolunuz uzak mı, Aziz Şövalye?” diye sordu, açıkça konuyu değiştirmek istiyordu soylu adam.

“Venne’ye doğru gidiyoruz,” diye cevapladı Kurik.

“Uzun bir seyahat. Arazimin batı ucuna yakın yazlık bir evim var. Komforundan istifade etmenizi önerebilir miyim? Akşama oraya ulaşabiliriz, hizmetkârlar ihtiyaçlarınızı giderebilir.” Yüzünü astı. “Sizi malikanemde ağırlamayı önerebilirdim ama korkarım bu akşam biraz gürültülü olabilir. Karımın tiz bir sesi var ve bu öğlen aldığım kararları anlayışla karşılamayacaktır.”

“Çok naziksiniz, Lordum. Misafirperverliğinizi kabul etmekten mutlu olacağız.”

“Bu en azından oğlumun davranışını telafi etmek için yapabileceğim küçücük bir şey. Keşke onu kurtarmak için daha uygun bir disiplin türü düşünebilseydim.”

“Ben deri kemerimle her zaman iyi sonuçlar alırım, Lordum,” diye önerdi Kurik.

Soylu adam acı acı güldü. “Bu kötü bir fikir olmayabilir, Aziz Şövalye,” diye onayladı.

Nefis bir öğleden sonra boyunca at sürdüler, güneş tam batarken bir konaktan farksız gözüken ‘yazlık ev’e ulaştılar. Soylu adam evin hizmetkârlarına emirler verip tekrar atma bindi. “Seve seve kalırdım Aziz Şövalye,” dedi Kurik’e, “ama sanırım karım evdeki bütün tabak çanağı kırmadan dönsem iyi olacak. Onun için rahat bir kadınlar manastırı bulup hayatımı sonuna kadar huzur içerisinde geçireceğim.”

“Çok iyi anladım, Lordum,” dedi Kurik. “İyi şanslar.”

“Hayırlı yolculuklar Aziz Şövalye.” Soylu adam döndü ve atını geldikleri yoldan geri sürdü.

Evin mermer lobisine girdiklerinde Bevier, “Kurik,” dedi, “orada zırhımı onurlandırdın. Ben olsam daha ikinci kelimesinden sonra kılıcımı genç adama saplardım.”

Kurik sırıttı. “Böyle daha eğlenceli, Sör Bevier.”

Pelosialı soylunun yazlık evi dışarıdan göründüğünden çok daha görkemliydi. Özenle oyulmuş nadir ahşap işlemeler duvarları süslüyordu, zemin ve şömineler tamamen mermerdi. Mobilyalar işlemeli çok ince ipekle kaplıydı. Hizmetçiler işlerinin ehliydi ve göze batmadan çalışıyorlardı, onların bütün ihtiyaçlarını gördüler.

Sparhawk ve arkadaşları büyük balo salonundan birazcık küçük olan yemek odasında enfes bir akşam yemeği yediler. “İşte ben buna yaşamak derim.” Kalten mutlulukla iç çekti. “Sparhawk, myç bizim hayatımızda birazcık lüksümüz olamıyor?”

“Biz Kilise Şövalyeleriyiz,” diye hatırlattı Sparhawk. “Yoksulluk bizi dayanıklı hale getirir.”

“Bu kadar fazla olması gerekiyor mu?”

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye Bevier’e sordu Sephrenia.

“Çok daha iyi, teşekkürler,” diye cevapladı Arcialı. “Bu sabahtan beri kan tükürmedim, sanırım yarından itibaren dörtnala çıkabilirim, Sparhawk. Bu telaşsız gezinti bize zaman kaybettiriyor.”

“Bir gün daha zorlamadan gidelim,” dedi Sparhawk. “Haritama göre Venne şehrinin ilerisindeki arazi biraz engebeli ve çok ıssız. Pusu için ideal ve takip ediliyoruz. Sen, Kalten ve Tynian’nın kendinizi savunacak duruma gelmenizi istiyorum.”

“Berit,” dedi Kurik.

“Evet?”

“Buradan ayrılmadan bana bir iyilik yapar mısın?”

“Tabii ki.”

“Yarın sabah ilk iş, Talen’i avluya çıkar ve üstünü baştan aşağı ara. Buranın sahibi olan soylu çok misafirperverdi, onu gücendirmek istemem.”

“Sana bir şey çalacağımı düşündüren de ne?” diye karşı çıktı Talen.

“Bu sadece bir önlem. Bu evde bir yığın ufak değerli şeyler var. Bazıları yanlışlıkla cebine düşebilir.”

Evdeki yataklar kuş tüyü, kalın ve rahattı. Gün ağarırken uyanıp muhteşem bir kahvaltı yaptılar. Sonra hizmetkârlara teşekkür ettiler, atlarına binip yola çıktılar. Yükselen güneş altın rengiydi, çayır kuşları başlarının üzerinde dönüp, ötüyorlardı. Flüt, arabada oturmuş kavalıyla onlara eşlik ediyordu. Sephrenia, daha iyi gözüküyordu ama Sparhawk’in ısrarıyla hâlâ arabada yola devam ediyordu.

Daha öğlen olmamıştı ki, yaklaşık elli acımasız görünüşlü adam yanlarıdaki tepeden aşağı dörtnala geldiler. Deri elbise ve çizmeler giyiyorlardı, hepsinin kafası kazılıydı.

“Doğu sınırının göçebeleri,” diye uyardı Pelosia’da daha önce bulunan Tynian. “Çok dikkatli ol, Sparhawk. Bunlar pervasız adamladır.”

Göçebeler enfes bir binicilikle tepeden dümdüz aşağı indiler. Bellerinde ilkel görünüşlü süvari kılıçları vardı, kısa mızraklar taşıyorlardı ve sol kollarına yuvarlak tahta kalkanlar takmışlardı. Liderlerinin ters bir işaretiyle atlarını o kadar sert dizginlediler ki sağrıları otlar üzerinde yana doğru kaydı. Kısık gözlü, kafa derisi yâra izleriyle dolu, zayıf bir adam olan liderleri yanındaki beş ava-nesi ile ileri çıktı. Fiyakalı bir gösteriyle, ilerleyen göçebeler atlarını yan yana getirdiler, kurumlu atlar mükemmel bir uyumda tören adımıyla yürüyorlardı. Sonra, mızraklarını toprağa daldıran savaşçılar görkemli bir gösterişle ışıldayan süvari kılıçlarını çektiler.

Sparhawk ve diğerleri içgüdüsel olarak kılıçlarına uzandıklarında Tynian, “Hayır!” dedi sertçe. “Bu bir seromoni.”

Kazınmış kafalı adamlar heybetli bir yürüyüşle öne ilerlediler, sonra belirsiz bir işaretle atlar bir tür saygı işareti olarak ön dizleri üzerine çökerken binicileri selamlamak için süvari kılıçlarını yüzlerine kaldırdılar.

“Tanrım!” diye soludu Kalten. “Daha önce bir atın böyle bir şey yaptığını hiç görmedim!”

Faran’m kulakları hafifçe titredi, Sparhawk onun sinirle seyir-diğini hissedebiliyordu.

“Kilise Şövalyeleri,” diye tek düze bir sesle konuştu deri giyisili lider. “Sizi selamlarız ve hizmetinizdeyiz.”

“Bunu ben idare edebilir miyim?” diye Sparhawk’a önerdi Tynian. “Bazı deneyimlerim var.”

“Serbestsin,” diye kabul eden Sparhawk tepedeki vahşi adamlara dikkatle bakıyordu.

Tynian ilerledi, ölçülü ve yavaş adım atsın diye atını sıkı tutuyordu. Deiralı resmi olarak yüksek sesle, “Polei’yi memnuniyetle selamlıyoruz,”

dedi. “Bu karşılaşmadan dolayı biz de mennunuz, çünkü kardeşler her zaman birbirlerini saygıyla selamlar.”

“Bizim adetlerimizi biliyorsunuz, Aziz Şövalye,” diye onayladı kafa derisi yara izli adam.

“Geçmişte doğu sınırlarında bulunmuştum, Domi,” diye tastik etti Tynian.

“Domi ne demek?” diye fısıldadı Kalten.

“Eski bir Pelosia kelimesi,” diye karşılık verdi Ulath. “Bir tür şef anlamına gelir.”

“Bir tür mü?”

“Tercüme etmek uzun zaman alır.”

“Benimle beraber tuz yiyecek misiniz, Aziz Şövalye?” diye sordu savaşçı.

“Memnuniyetle, Domi,” diye cevaplayan Tynian, yavaşça eyerinden aşağı indi. “İyi kızarmış koyunla onu süsleyebilir miyiz?” diye önerdi.

“Harika bir öneri, Aziz ŞÖvalye.”

“Getir,” dedi Talen’e Sparhawk. “Yeşil çantanın içinde. Ve tartışma.”

“Hay dilimi eşek arısı soksun,” diyen Talen, çantayı karıştırdı.

Bacaklarını kavuşturarak gür çimenlerin üstüne oturan Domi sohbetde sık kullanıldığı gibi, “Sıcak bir gün, değil mi?” dedi.

“Bizde daha birkaç dakika önce aynı şeyi söylüyorduk,” diye onayladı Tynian, o da oturuyordu.

“Adım Kring,” diye kendini tanıttı yara izli adam, “bu takımın Domi’si.”

“Adım Tynian,” diye cevapladı Deiralı, “bir Arcione Şövalyesi.”

“O kadarını tahmin ettim.”

Talen kızarmış bir kuzu butunu taşıyarak, iki adamın oturduğu yere biraz tereddüt ederek gitti.

Kring kemerindeki deri tuz torbasını çıkararak, “İyi hazırlanmış bir et,” diye belirtti. “Kilise Şövalyeleri iyi yiyorlar.” Kızarmış kuzuyu parmaklan ve dişleriyle ikiye böldü ve yarısını Tynian’a verdi. Sonra deri torbasını çıkardı. “Tuz, kardeşim?” diye sundu.

Tynian parmaklarını torbaya daldırdı, bir tutam çıkardı ve kuzunun üzerine döktü. Sonra parmaklarını dört rüzgâr yönünde silkeledi.

Domi hareketi tekrar ederken, “Adetlerimiz konusunda bilgilisin dost Tynian,” diye onayladı. “Ve mükemmel genç adam belki senin oğlun?”

“Ah, hayır Domi,” diye iç çekti Tynian. “O iyi bir çocuk ama hırsızlığa bağımlı.”

“Ha - ha!” diye gülen Kring, Talen’in omuzuna hafifçe vurdu ama bu çocuğu yere yuvarladı. “Hırsızlık dünyada savaşmaktan sonraki en iyi ikinci onurlu meslektir. İyi misin bari oğlum?”

Talen hafifçe gülümsedi ve gözleri kısıldı. “Beni denemek ister misin, Domi?” diye meydan okuyup ayağa kalktı. “Koruyabildiğini koru, ben gerisini çalacağım.”

Savaşçı başını geri atıp kahkahalarla güldü. Sparhawk Talen’in şimdiden parmaklarının hızla hareket ettiğini fark etti.

‘Tamam, benim genç hırsızım,” diye kıkır kıkır gülüp ellerini önünde iyice açtı Domi, “çalabileceğim çal.”

“Çok teşekkürler, Domi,” dedi nazik bir eğilmeyle Talen, “ama zaten çaldım. Sanırım sahip olduğun değerli olan her şeyi aldım.”

Kring gözlerini kırpıştırdı ve orasını burasını dikkatlice yoklamaya başladı, gözlerinden dikkati okunuyordu. Kurik homurdandı.

“Her şeye rağmen tam bir temizlik,” diye ona mırıldandı Sparhawk.

“İki broş,” diye sıralayarak onları teslim etti Talen, “yedi yüzük biliyorsun, sol başparmağmdaki çok sıkıydı. Altın bir bilezik -kontrol ettir, sanırım içine bakır karıştırılmış. Yakut taşlı bir zincir umarım ona fazla para ödemedin. Biliyorsun, gerçekten adi bir taş. Sonra burada mücevherli harçerin ve kılıcının topuz taşı.” Talen profesyonelce ellerim birbirine sürttü.

Domi kahkahalarla güldü. “Bu çocuğu satm alacağım, dostum Tynian,” diye belirtti. “Onun için sana en güzel atlardan bir sürü vereceğim ve onu kendi oğlum gibi büyüteceğim. Böyle bir hırsızı daha önce hiç görmedim.”

“Ah - özür dilerim, dostum Kring,” dedi Tynian, “ama benim değil ki satayım.”

Kring iç çekti. “Hiç at çaldın mı, oğlum?” diye istekle sordu.

“Bir atı cebine sokmak zordur, Domi,” diye cevapladı Talen. “Ama genede bir şekilde halledebilirim.”

“Bu genç bir dahi,” dedi saygıyla savaşçı. “Babası çok talihli bir adam.”

“Daha farkına varamadım,” diye mırıldandı Kurik.

“Ah, genç hırsız,” dedi Kring. “Bir tane kese kaybetmiş gibi gözüküyorum - hem de oldukça ağır bir tane.”

“Oh, onu unuttum mu?” diyen Talen, alnına vurdu. “Kesinlikle aklımdan çıkmış.” Tuniğinin altından şişkin bir deri kese çıkardı.

“Say, dostum Kring,” diye uyardı Tynian.

“Çocuk ve ben artık dost olduğumuzdan dürüstlüğüne güveneceğim. ‘

Talen iç çekip çeşitli yerlerinden bir yığın gümüş para çıkardı. “Hep insanların bunu yapmamasını dilerim,” diyip paraları verdi. “İşin bütün neşesini kaçırıyor.”

“iki sürü at?” diye teklif etti Domi.

“Özür dilerim, dostum,” dedi Tynian. “Haydi tuz yiyelim ve iş konuşalım.”

Talen arabaya giderken ikisi oturup tuzlu kuzu yiyorlardı. “Atları alacaktı,” diye Sparhavvk’a mırıldandı. “Nasıl olsa sıvışır kaçardım.”

“Seni ağaca zincirlerdi,” dedi Sparhawk.

“Bir dakika dolmadan hangi zincir olursa olsun kendimi kurtarırım. Sahip olduğu atların kaç para olduğu konusunda bir fikrin var mı, Sparhawk?”

“Bu çocuğu eğitmek tahminimizden de uzun sürecek,” diye belirtti Kalten. ,

“Eşliğe ihtiyacınız var mı, dostum Tynian?” diye soruyordu Kring. “Minicik bir şeyden fazla olmayan bir eğlence ile meşgulüz ve kutsal Kilise Ana ile onun saygın Şövalyeleri için onu memnuniyetle bir kenara koyacağız.”

“Teşekkür ederim, dostum Kring,” diye belirtti Tynian, “ama görevimiz bizim halledemiyeceğimiz hiçbir şey içermiyor.”

“Doğru. Kilise Şövalyeleri’nin kanıtları efsanevidir.”

“Bu bahsettiğin eğlence de ne, Domi?” diye merakla sordu Tynian. “Peloileri bu kadar batıda çok nadir gördüm.”

“Biz genelde doğu sınırlarına dolaşırız” diye kuzudan koca bir et parçasını dişiyle kopararak kabul etti Kring, “ama son birkaç nesildir

Zemochlar huduttan Pelosia'ya gizlice girmeye çalışıyorlar. Kral kulakları için yarım altın ödüyor. Bu kolay bir para kazanma yolu."

"Kral iki kulağı da istiyor mu?"

"Hayır, sadece sağ kulakları. Ama yinede kılıçlarımızı kullanırken dikkatli olmamız gerekiyor. Yanlış bir darbeyle bütün ödülü kaybedebilirsin. Her neyse, dostlarım ve ben oldukça kalabalık bir Zemoch grubunu hudutta temizledik. Çoğunu hallettik ama gerisi kaçtı. Onları son gördüğümüzde bu tarafa geliyorlardı, bazıları yaralıydı. Kan iyi iz bırakıyor. Onları yoracağız ve kulaklarını - tabii ki parayı da - toplayacağız. Bu sadece zaman meselesi."

"Sanırım, seni bundan kurtarabilirim, dostum," dedi geniş bir tebessümle Tynian. "Son günlerde arkamızdan gelen oldukça kalabalık bir Zemoch grubu gördük. Aradığınız grup. olabilir. Ama her koşulda kulak kulaktır ve kralın altınları aynı tatlılıkla harcanır."

Kring memnunca güldü. "Tamamen öyle, dostum," diye onayladı. "Kim bilir, orada hazır bekleyen iki torba altın olabilir. Kaç kişi olduklarını söylemiştin?"

"Biz kırk kadar gördük. Güneyden gelen yoldalar."

"Daha fazla gelemeyecekler," diye söz veren Kring bir kurt gibi sırıtıyordu. "Bu kesinlikle talihli bir raslantı, Sör Tynian - en azından ben ve yoldaşlarım için. Ama niçin sen ve arkadaşların ödülü toplamadı?"

"Bizim ödülden haberimiz yok, Domi," diye itiraf etti Tynian, "ve acil olan bir Kilise işi üzerindeyiz." Surat astı. "Hem, ödülü alsak da, yeminimiz onu Kilise'ye vermemizi gerektiriyor. Bir yerdeki bir başrahip bizim çalışmalarımızın kazancını alacaktır. Hayatında hiçbir dürüst bir iş yapmamış birini zenginleştirmek için terlemek istemem. Daha çok bir dostu dürüst kazanca yöneltmeyi tercih ederim."

Domi yağlı parmaklarını deri pantalunun üstüne sildi. “Şey, sanırım artık yola çıksak, dostum Tynian,” dedi. “Yavaş giden ödül kazanmaz.” Duraksadı. “Bu çocuğu satmak istemediğinden emin misin?”

“O arkadaşlarımdan birinin oğlu,” dedi Tynian. “Oğlandan kurtulmak umurumda değil ama arkadaşlık benim için önemli.”

“Çok iyi anladım, dostum Tynian.” Kring eğilerek selam verdi. “Bir dahaki sefere onunla konuştuğunda Tanrı’ya benden bahset.” Ayağa kalkmasıyla eyerine atlaması bir oldu, daha o yerleşmeden atı koşuyordu.

Ulath, Tynian’a doğru ilerleyip elini sıkü. “Çok hızlısın,” diye belirtti. “Kesinlikle harikaydı.”

“Bu dürüst bir alışverişti,” dedi alçakgönüllülükle Tynian. “Biz arkamızdaki Zemochlardan kurtuluyoruz, Kring de kulaklaanı alıyor. İki tarafta istediği bir şey almazsa dostlar arasında dürüst pazarlık olmaz.”

“Çok, çok doğru,” diye onayladı Ulath. “Ama daha önce kulak satıldığını hiç duymadım. Genellikle kafaları satılır.”

“Kulaklar daha hafiftir,” dedi profesyonelce Tynian, “ve her eyer torbası açışında sana bakmazlar.”

“Beyler biraz dikkat ederler mi?” dedi ters ters Sephrenia. “Her şeyden önce, aramızda çocuklar var.”

“Özür dilerim, küçük ana,” diye af diledi Ulath. “Sadece işten bahsediyorduk.”

Sephrenia mırıldanarak arabaya yürüdü. Sparhawk içinden söylediği bazı Styricçe kelimelerin kibar bir toplumda asla kullanılmadığından kesinlikle emindi.

Bevier hızla güneye doğru kaybolan savaşçılara bakarak, “Kimdi onlar?” diye sordu.

“Peloiler, göçebe at yetiştiricileridir,” diye cevapladı Tynian. “Bu bölgedeki ilk Eleneler onlardı. Pelosia Kralığı onların ismini aldı.”

“Gözüktükleri kadar acımasızlar mı?”

“Daha da acımasız. Sınırda onlar olduğu için Otha, Pelosia yerine Lamorkand’i istila etti. Aklı başında olan hiç kimse Peloilere saldırmaz.”

Ertesi gün geç saatlerde Venne Gölü’ne ulaştılar. Bu yakındaki bataklık, topraklarının devamlı kuruyarak suları bulanık ve yer yer çamurlu yaptığı geniş, sığ bir su kütlesiydi. Bataklığımsı kıyıdan biraz ötede kamp yaptıklarında Flüt tuhaf bir şekilde rahatsız olmuş gözüktü. Sephrenia’nm çadırı kurulur kurulmaz içeri daldı ve dışarı çıkmayı reddetti.

“Nesi var?” diye Sephrenia’ya sordu Sparhawk, farkında olmadan sol elindeki yüzüğü oğuşturuyordu. Yüzük bir sebep yüzünden zonkluyormuş gibi gözüküyordu.

“Gerçekten bilmiyorum,” diye kaşlarını çattı Sephrenia. “Sanki bir şeyden korkmuş gibi.”

Yemekten sonra Sephrenia, Flüt’e yemeğini taşıdı. Sparhawk yaralı arkadaşlarıyla tek tek konuştu. Hepsi mükemmel durumda olduklarını iddia ettiler. Bu yalan olduğundan emin olduğu bir iddiaydı. “Tamam o zaman.” Sonunda kabul etti. “Eskisi gibi yapacağız. Baylar zırhlarınızı geri alabilirsiniz, yarın hafif dörtnal deneyeceğiz. Dörtnal yok; koşuşturma yok ve eğer bir belayla karşılaşırsak işler çok ciddileşmediği müddetçe geride durmaya çalışın.”

“Aynı yaşlı bir anaç tavuk gibi, değil mi?” diye Tynian’a seslendi Kalten.

“Eşeleyerek bir solucan çıkarırsa yiyeceksin,” diye cevapladı Tynian.

“Çok teşekkürler, Tynian,” diye geri çevirdi Kalten, “ama akşam yemeğimi daha yeni yedim.”

Sparhawk yatmaya gitti.

Henüz gece yarısı olmuştu, çadırın dışındaki ay çok parlaktı. Sparhawk aşağıdan gelen iğreç bir kükremeyle sallanarak uyanıp, yıldırım gibi battaniyelerinin içinde doğruldu.

“Sparhawk!” diye çadırın dışından sertçe bağırdı Ulath. “Diğerlerini kaldır! Çabuk!”

Sparhawk Kalten’i sarsarak uyandırıp örme zırhını üzerine geçirdi. Kılıcım kapıp çadırdan dışarı fırladı. Çabucak etrafına baktı ve diğerlerini kaldırılmaya gerek olmadığını gördü. Onlarda örme zırhlarıyla boğuşup, silahlarını alıyorlardı. Ulath kampın kenarında durmuştu, yuvarlak kalkanı yerinde, baltası elindeydi. Dikkatle karanlığın içine bakıyordu.

Sparhawk “Bu ne?” diye sordu. “Bu sesi çıkaran nedir?”

“Troll,” diye kısaca cevapladı Ulath.

“Burada mı? Pelosia’da? Ulath, bu imkânsız. Pelosia’da hiç Troll yoktur.”

“Niye gidip bunu ona açıklamıyorsun?”

“Troll olduğundan emin misin?”

“Bu sesi karıştırmayacak kadar çok duydum. Onun bir Troll olduğundan şüphe yok ve kesinlikle bir şeye kızmış.”

Diğerleri onlara katıldığında Sparhawk, “Belki ateş yaksak iyi olur,” diye önerdi.

“İşe yaramaz,” dedi Ulath. “Troll’ler ateşten korkmazlar.”

“Onları dilini biliyorsun, değil mi?”

Ulath homurdandı.

“Niye seslenip ona zarar verme niyetinde olmadığımızı söylemiyorsun?”

“Sparhawk,” dedi sıkıntılı bir bakışla Ulath, “bu durum söylediğinin tam tersi. Saldırırsa, ayaklarına vurmaya çalışın,” diye hepsini uyardı. “Eğer gövdesine sallarsanız, silahlarınızı elinizden çekip alır ve size yedirir. Tamam, onunla konuşmaya çalışacağım.” Kafasını kaldırdı ve kötü, gırtlaktan gelen bir lisanla böğürdü.

Karanlıklar içinden bir şey öfkeli ve ters biçimde, tükürür gibi söylenerek cevapladı.

“Ne dedi?” diye sordu Sparhawk.

“Küfrediyor. Bitirmesi bir saat kadar sürer. Troll’lerin dilinde küfür kelimeleri çoktur.” Ulath kaşlarını çattı. “Kendinde değilmiş gibi gözüküyor,” dedi şaşkın bir sesle.

“Belki sayımız onu tedbirli olmaya zorlamıştır,” diye fikrini söyledi Bevier.

“O kelimenin ne anlama geldiğini bilmezler,” dedi Ulath. “Tek bir Troll’ün surlu bir şehre saldırdığını gördüm.”

Aşağıda karanlıklar içinden bir öfkeli, ters konuşma daha geldi, bu sefer daha da yakındandı.

“Şimdi, bıı da ne demek?” dedi aklı iyice karışmış bir halde Ulath.

“Ne?” diye sordu Sparhawk.

“Hırsızı ona vermemizi istiyor.”

“Talen’i mi?

“Bilmiyorum. Talen, bir Troll’ün cebinden bir şey nasıl çalabilir ki? Onların cebi yoktur.”

Sonra Sephrenia’nm çadırından gelen Flüt’ün kavalının sesini duydular. Melodisi sert ve tehdit ediciydi. Bir saniye sonra karanlıklar içindeki

canavar - kısmen acı ve kısmen hüsran dolu bir sesle - uludu. Sonra uğultu uzaklarda kayboldu.

“Niye hepimiz Sephrenia’nm çadırına gidip şu küçük kızı yanaklarından öpmüyoruz?” diye önerdi Ulath.

“Ne oldu?” diye sordu Kalten.

“Bir şekilde onu kaçırdı. Bugüne kadar bir Troll’ün herhangi bir şeyden kaçtığını görmedim. Bir keresinde bir çığa saldıranını gördüm. Sanırım Sephrenia ile konuşsak iyi olacak. Burada anlamadığım bir şeyler oluyor.”

Fakat Sephrenia da onlar gibi şaşırmıştı. Flüt’ü kollarında tutuyordu ve küçük kız ağlıyordu. “Lütfen, baylar,” dedi yavaşça Styric kadın, “şimdi onu yalnız bırakın. Çok, ama çok üzgün.”

“Ben seninle nöbet tutacağım, Ulath” dedi Tyniah çadırdan çıktıklarında. “Bu böğürtü kanımı dondurdu. Artık uyuyamam.”

İki gün sonra Venne şehrine ulaştılar. Troll korkutulup kaçırıldıktan sonra ne onu gördüler ne de başka bir ses duydular. Venne çok çekici bir şehir değildi. Yerel vergiler, her evin zemin katının metrekaresi üzerine hesaplandığından, şehirliler çıkıntılı ikinci katlar inşa ederek kurnazlıkla yasanın üstesinden gelmişlerdi. Bir çok durumda, çıkıntılar o kadar aşırı olmuştu ki öğlen vakti bile sokaklar dar karanlık tüneller gibiydi. Buldukları en temiz hana yerleştiler. Sparhawk ye Kurik bilgi aramaya gittiler.

Bir nedenden dolayı Ghasek kelimesi Vennelileri çok tedirgin etti. Sparhawk ile Kurik’in aldığı cevaplar belirsiz ve çelişkiliydi, şehirliler hızla onlardan uzaklaştılar.

Kurik bir meyhanenin kapısından yalpalayarak çıkan birini göstererek, “İşte orada” dedi kısaca. “Kaçamayacak kadar sarhoş.”

Sparhawk, yalpalayan adama dikkatli bir bakış fırlattı. “Konuşamayacak kadar da sarhoş görünüyor,” diye ekledi.

Bununla beraber Kurik’in metodları doğrudandı. Sokağın karşısına geçti, sarhoşu ensesinden kaldırdı, sokağın sonuna kadar sürükledi ve kafasını oradaki çeşmenin içine soktu. “İşte şimdi,” dedi nazikçe, “sanırım birbirimizi anladık. Sana bazı sorular soracağım ve sen de cevaplarını vereceksin tabii ki solungaçların varsa vermeyebilirsin.”

Adam tükürüp öksürüyordu. Kurik öksürük nöbeti geçene kadar arkasına vurdu.

“Tamam,” dedi Kurik, “ilk soru, ‘Ghasek nerede?’”

Sarhoş adamın rengi uçtu, gözleri korkudan dışarı fırladı.

Kurik kafasını tekrar suyun altına soktu. Çeşmeden çıkan kabarcıklara bakarak Sparhawk’la sohbet edercesine, “Bu beni çok sıkmaya başladı,” dedi. Adamı saçlarından tutup dışarı çekti. “Bu daha eğlenceli bir hale gelmeyecek, dostum,” diye uyardı. “Gerçekten işbirliği yapman gerektiğini düşünüyorum. Hadi bir daha deneyelim. Ghasek nerede?”

“Ku - kuzey,” diye adam tıkanırken bütün sokağa su fışkırttı. Şimdi neredeyse ayılmış gözüküyordu.

“Onu biliyoruz. Hangi yoldan gideceğiz?”

“Kuzey kapısından çıkın. Şehirden ayrıldıktan bir mil kadar sonra yol ayrılır. Soldakini izleyin.”

“İyi gidiyorsun. Gördün mü, kurumaya bile başladın. Ghasek ne kadar uzaklıkta?”

“Ya - yaklaşık kırk fersah.” Adam Kurik’in çelik pençesinde kıvrandı.

“Son soru,” diye söz verdi Kurik. “Niçin Venne’deki herkes Ghasek ismini duyduğunda altını ıslatıyor?”

“O - orası korkunç bir yer. Orada olanlar tarif edilemeyecek kadar iğrenç.”

“Benim miğdem sağlamdır,” diye temin etti Kurik. “Haydi devam et. Beni şaşırt.”

“Orada kan içiyorlar - ve kanla yıkanıyorlar - ve hatta insan eti yiyorlar. Orası dünyadaki en korkunç yer. İsminden bile bahsetmek insanın başına lanet getirir.” Adam titreyip ağlamaya başladı.

Kurik adamı bırakıp yavaşça omuzuna vururken, “Tamam, tamam” dedi. Adama bir madeni para verdi. “Sırılsıklam gözüküyorsun, dostum” diye ekledi. “Niye meyhaneye dönüp kurumayı denemiyorsun?”

Adam aceleyle gitti.

“Hoş bir yer gibi gözükmüyor, değil mi?” dedi Kurik.

“Hayır, gerçekten değil,” diye kabul etti Sparhawk, “ama gene-de oraya gidiyoruz.”

On Üçüncü Bölüm

İZLEYECEKLERİ YOLUN iyi olmadığı söylendiği için arabayı hancıya bırakıp ertesi sabah meşalelerin aydınlattığı gölgeli sokaklarda at bindiler. Sparhawk bir gün önce Kurik'in sarhoş adamdan aldığı bilgiye göre ilerledi ve Venne'nin kuzey kapısından geçerlerken hepsi etrafa tedbirlice bakmdılar.

“Bunlar sadece yerel hurafeler,” diye matrak geçti Kalten. “Daha önce bazı yerler hakkında korkunç hikâyeler duydum ve onların genellikle nesiller önceki şeyler hakkında olduğu sonradan ortaya çıktı.”

“Gerçekten pek anlamlı değil,” diye onayladı Sparhawk. “Pa-lefdeki sepici Ghasek Kontu'nun bir bilgin olduğu söylemişti. Böyle bir adamın garip eğlencelerle ilgilenmesi mantıklı gözükmüyor. Yine de tedbirli olalım. Evden çok uzaktayız ve yardım çağırmak zor olabilir.”

“Ben biraz geride kalacağım,” diye gönüllü oldu Berit. “Sanırım Zemochlarm hâlâ peşimizde olmadığından emin olduğumuzda hepimiz kendimizi daha iyi hissedeceğiz.”

“Sanırım Domi'nin becerisine güvenebiliriz,” dedi Tynian.

“Hâlâ - ” dedi Berit.

“Haydi git, Berit,” diye onayladı Sparhawk. “İşi şansa bırakmamak daha iyi olur.”

Hafif bir dörtnalla ilerlediler; güneş yükselirken yol ayrımına geldiler. Tekerlek izli, dar ve kötü bakılmış sol tarafa saptılar. Bir müddet önce bölgeyi silip süpüren yağmur yolu çamurlu bir hale sokmuştu, iki yanında sık çalılar uzanıyordu.

“Yavaş bir yolculuk olacak,” diye belirtti Ulath. “Daha kötü yollar da gördüm ve şu tepelere ulaştığımızda daha da kötüleşe-cek.” Tam önlerinde uzanan ormanlarla kaplı dağlara doğru baktı.

“Yapabileceğimizin en iyisini yapacağız/’ dedi Sparhawk, “ama haklısın. Kırk fersah iyi bir mesafe, kötü bir yol onu daha kısa göstermeyecektir.”

Atları tırısa kaldırarak çamurlu yoldan yukarı çıkmaya başladılar. Ulath’ın önceden tahmin ettiği gibi yol gittikçe kötüleşti. Yaklaşık b;r saat sonra ormana girdiler. Ağaçlar yaprak dökmeyen türdendi, koyu gölgeler yapıyorlardı ama serin ve nemli hava zırhlı şövalyelerin neşeyle karşıladıkları bir rahatlamaydı. Öğlen ekmek ve peynirden oluşan bir yemek için kısa bir süre durdular sonra dağlara, daha yükseklere doğru tırmanmayı sürdürdüler.

Bölge meşum bir şekilde terk edilmişti, hatta kuşların çoğu susmuş gibiydi, sanki burada yaşayan tek canlı her ağacın tepesinde gaklıyormuş gibi gözüken siyah kuzgunlardı. Akşam kasvetli ormanın üzerine çökmeye başladığında geceyi geçirmek için kamp kurdular.

Kasvetli orman Kalten’i bile etkiledi, akşam yemeğini yerken hepsi çok sessizdi. Yemeklerini yedikten sonra yattılar.

Ulath, Sparhawk’i nöbeti devralması için uyandırdığında neredeyse gece yarısı olmuştu. “Etrafta bir yığın kurt var,” dedi koca Genidian sessizce. “Sırtını bir ağaca vermen kötü bir fikir olmaz.”

“Bir kurdun bir adama saldırdığını hiç duymadım,” diye cevaplayan Sparhawk da diğerlerini uyandırmamak için yavaşça konuştu.

“Genelde saldırmazlar,” diye Ulath onayladı, “kuduz değillerse.”

“Bu neşelendirici bir fikir.”

“Hoşlandığına sevindim. Ben yatıyorum. Uzun bir gündü.”

Sparhawk ateşin ışığından uzaklaşıp gözleri karanlığa alışsın diye ormanın içinde ilerleyip yaklaşık elli metre ilerde durdu. Geride ağaçların arasından kurtların ulumasını duydu. Öykülerin çoğunun kaynağının Ghasek'in toplandığını düşündü. Bu loş orman, sadece hurafelere inanan insanların korkularını canlandırmaya yeterliydi. Her zaman kötülük işareti olan kuzgun sürüleri ve kurtların tüyler ürperten ulumaları eklendiğinde, öykülerin nasıl başladığını anlamak kolaydı. Sparhawk dikkatle kampın etrafını dolaştı, gözleri ve kulakları tetikteydi.

Kırk fersah. Yolun kötüleşen durumu göze alındığında günde on fersahtan fazla yol almaları hayal olurdu. Sparhawk hızlarından dolayı sıkıldı ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ghasek'e gitmeleri gerekiyordu. Aklına Kontun Kral Sarak'm mezarının nerede olduğunu bilen hiç kimseyi tanımadığı düşüncesi geldi. Bu bıktırıcı ve zahmetli yolculuk tamamen boşuna olabilirdi. Çabucak bu düşünceyi kafasından çıkardı. Çevrelerindeki ağaçları izlerken boş boş Ehlana'yı iyileştirmeyi başanrlarsa hayatının nasıl olacağını merak etmeye başladı. Onu sadece bir çocuk olarak tanıyordu ama o artık küçük bir kız değildi. Onun yetişkin kişiliği hakkında birkaç ipucu almıştı ama hiçbir şey gerçekten bildiğini hissetmesini sağlayacak kadar kesin değildi. İyi bir Kraliçe olacağından emindi ama ne tip bir kadındı acaba? Bir an gölgelerin arasında bir hareket gördü ve durdu, karanlığı araşnrırken eli kılıcına gitti. Sonra arkasındaki kamp ateşinden yansıyan ışıkta bir çift parlayan yeşil göz gördü. Bir kurttu. Hayvan uzun süre alevlere baktı, sonra sessizce ormana gerisin geri savuştu. Sparhawk nefesini tuttuğunu fark etti ve patlarcasına geri verdi. Kimse bir kurtla karşılaşmaya gerçekten hazır olamaz, olsa dahi bunun mantıksız olduğunu bilirdi, içgüdüsel olarak tüyleri ürperdi. Ay, karanlık ormanın üzerine soluk bir ışık yayarak yükseldi. Sparhawk başını kaldırdı, bulutların geldiğini gördü. Yavaş yavaş ayı örttüp karşı konulmaz bir şekilde çoğaldılar. "Oh, bu iyi işte," diye mırıldandı. "Tek ihtiyacımız buydu - daha çok yağmur." Kafasını salladı ve dolaşmaya devam etti, gözleri etrafındaki karanlığı araştırıyordu. Biraz sonra, Tynian nöbeti devralınca çadırına geri döndü.

"Sparhawk." Bu Talen'di, iri Pandion'u uyandırmak için Sparhawk'm omzunu hafifçe sarsıyordu.

“Evet.” Sparhawk çocuğun sesindeki telaşlı tonu fark ederek doğruldu.

“Dışarda bir şey var.”

“Biliyorum. Kurtlar.”

“Bu kurt değildi - tabii arka ayakları üzerinde yürümeyi öğrenmemişlerse.”

“Ne gördün?”

“Arkada, şu ağaçların gölgeleri altındaydı. Onu çok iyi göremedim ama üzerinde bir tür cüppe varmış gibi gözüküyordu ve üzerine iyi oturmuyordu.

“Arayıcı mı?”

“Nereden bileyim? Sadece öyle bir gözüme çarptı. Ağaçların kenarına geldi ve gerisin geri gölgelere daldı. Yüzünden gelen parlama olmasaydı onu göremeyecektim.”

“Yeşil mi?”

Talen başını sallayarak onayladı.

Sparhawk küfretmeye başladı.

“Tıkanırsan bana haber ver/’ diye önerdi Talen. “Küfretmekte oldukça iyiyimdir.”

“Tynian’ı uyardın mı?”

“Evet.”

“Yatağından uzaklarda ne yapıyordun?”

Talen iç çekti. “Büyü artık, Sparhawk,” dedi yaşından çok büyük gösteren bir ifadeyle. “Hiçbir hırsız etrafı kontrol etmeden iki saatten fazla uyumaz.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Bilmen gerekirdi. Bu gergin bir hayat ama çok eğlenceli.”

Sparhawk genç adamın sırtını okşadı. “Günün birinde seni normal bir çocuk yapacağım,” dedi.

“Niye canını sıkıyorsun ki? Ben çok uzun zaman önce büyüdüm. Koşup oynamak hoş olabilirdi - eğer koşullar farklı olsaydı -ama değildi ve bu çok daha eğlenceli. Uyumaya devam et, Sparhawk. Tynian ve ben işlere göz kulak oluruz. Ah, aklımdayken, yarın yağmur yağacak!”

Karanlık bulutların gökyüzünü kaplamış olmasına rağmen ertesi sabah yağmur yağmadı. Yaklaşık ikindiye doğru, Sparhawk Faran’ı dizginledi.

“Sorun ne?” diye sordu Kurik.

“Aşağıdaki şu küçük vadide bir köy var.”

“Bu ormanların içinde ne yapıyor olabilirler ki? Bu ağaçların arasında çiftçilik yapamazsın.”

“Onlara sorabiliriz. Zaten konuşmak istiyorum. Onlar Gha-sek’e Venne’dekilerden daha yakınlar, yeni bilgiler alabiliriz. Gözü kapalı gitmenin anlamı yok. Kalten,” diye seslendi.

“Yine ne var?” diye sordu Kalten.

“Diğerlerini alıp yola devam et. Kurik ve ben birkaç soru sormak için aşağıdaki köye gidiyoruz. Size yetişeceğiz.”

“Tamam.” Kalten’in tonu ters ve aksiydi.

“Ne var?”

“Bu orman benim canımı sıkıyor.”

“Onlar sadece ağaç, Kalten.”

“Biliyorum ama bu kadar çok olmaları gerekiyor mu?”

“Gözlerini aç. Arayıcı buralarda bir yerde.”

Kalten’in gözleri parladı. Kılıcını çekip kenarını başparmağıyla kontrol etti.

“Aklında ne var?” diye sordu Sparhawk.

“Bu, o şeyden tamamiyle kurtulmak için beklediğimiz an olabilir. Otha’nm böceği çok çelimsiz. İyi bir vuruş onu ikiye bölebilir. Sanırım biraz geride kalıp ona bir pusu kuracağım.”

Sparhawk çabuk düşündü. “İyi bir plan,” diye onaylıyormuş gibi gözüktü, “ama birisinin güvenlik için diğerlerinin başında olması lazım.”

“Tynian bunu yapabilir.”

“Belki ama Sephrenia’nın hayatını sadece altı aydır tanıdığımız ve yeni iyileşen birine bırakabileceğini sanıyor musun?”

Kalten ağız dolusu küfür etti.

“Görev, dostum,” dedi sakince Sparhawk. “Görev. Onun katılığı bizi çeşitli eğlencelerden uzaklara çeker. Sadece söylediğim gibi yap, Kalten. Arayıcı ile sonra ilgileneceğiz.”

Kalten küfretmeye devam etti. Sonra atını çevirip diğerlerine katılmak için sürdü.

“Tam bir kavganın eşiğindeydin,” diye fikrini söyledi Kurik.,

“Fark ettim.”

“Kalten savaşta iyi bir adam ama çok tezcanlı.”

Sonra ikisi de atlarını çevirip tepeden aşağıya, köye doğru sürdüler.

Evler kütüklerden yapılmıştı ve tuğla çatıları vardı. Köylüler evlerinin yaklaşık yüz adım kadar gerisine yayılan tarlaları yaratmak için çok sayıda ağaç kesmişlerdi.

“Araziyi temizlemişler,” diye gözlemledi Kurik, “ama bütün gördüğüm evde yenmek üzere sebze ve meyve yetiştirilen bahçe-‘ ler. Hâlâ burada ne yaptıklarını merak ediyorum.”

Bu soru köye girmeleriyle beraber çözüldü. Bir grup köylü kaba ayaklıklar üstündeki kütükleri keserek kereste yapıyordu. Evlerin kenarındaki yamn yumru yeşil kereste yığınları köyün gelir kaynağını açıklıyordu.

Adamlardan biri alnını kirli bir bezle kurlayıp, kesmeyi bıraktı. “Burada han yok/’ dedi Sparhawk’a, dostça olmayan bir tonla.

“Biz han aramıyoruz, komşu,” dedi Sparhavvk, “sadece biraz bilgi. Kont Ghasek’in evi ne kadar uzakta.”

Köylünün suratı hafifçe soldu. “Beni memnun edecek kadar uzak değil, Lordum,” diye cevapladı, siyah zırhlı iri adamı gergince süzüyordu.

“Sorun ne, dostum?” diye sordu Kurik.

“Aklı başında olan hiç kimse Ghasek’in yanma yaklaşmaz,” diye cevapladı köylü. “Çoğu insari ondan bahsetmez bile.”

“Biz de Venne’de o tip şeyler duyduk,” dedi Sparhawk. “Peki, Kontun evinde neler oluyor?”

“Gerçekten söyleyemem, Lordum,” dedi adam. “Oraya hiç gitmedim. Ama bazı hikâyeler duydum.”

“Ya?”

“Orada insanlar kayboluyormuş. Asla tekrar gözükmüyorlarmış, bu yüzden hiç kimse orada gerçekten ne olduğunu bilmiyor. Ama Kontun

serfleri kaçıyorlarmış, o sert bir efendi olarak bilinmez. Onun evinde kötü bir şeyler dönüyor ve etrafta yaşayan halk korkuyor.”

“Bundan kontun sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Pek olası değil. Kont son yıllarda evden uzaktaydı. Etrafta fazla dolaşır.”

Sparhawk bir şey düşündü. “Söylesene, komşu, son zamanlarda hiç Styric gördün mü?”

“Styric mi? Hayır, bu ormana gelmezler. Buradaki insanlar onlardan hoşlanmaz, biz de bunun iyice bilinmesini sağlarız.”

“Anladım. Kontun evi ne kadar uzak demiştin?”

“Bir şey demedim. Ama yaklaşık on beş fersah.”

“Venne’de bir adam Ghasek’in oradan kırk fersah olduğunu söyledi,” dedi Kurik.

Köylü alay edercesine mırıldandı. “Şehirliler bir fersahın ne kadar olduğunu bile bilmez. Venne’den Ghasek otuz fersahtan fazla olamaz.”

“Dün gece ormanda birisini gördük,” dedi sakin bir ses tonuyla Kurik. “Siyah bir cüppe giyiyordu ve kukuletasını örtmüştü. Komşularından biri olabilir mi?”

Bıçkıcının yüzü iyice soldu. “Buralarda hiç kimse öyle giyinmez,” dedi kısaca.

“Emin misin?”

“Duydun. Bu bölgede kimsenin öyle giyinmediğini söyledim.”

“O zaman bir yolcu olmalı.”

“Öyle olmalı.” Köylünün tonu dostane olmaktan çıkıp gözleri biraz vahşileşti.

Sparhawk köyü terk etmek için Faran’ı çevirirken, “Zamanını ayırdığın için teşekkür ederim, komşu,” dedi.

Son evi geçerlerken Kurik “Söylediklerinden fazlasını biliyor,” diye fikrini belirtti.

“Doğru,” diye onayladı Sparhawk. “Arayıcı ona sahip değil ama çok, çok korkuyor. Hadi ilerleyelim. Karanlık olmadan diğerlerine yetişmek istiyorum.”

Batıda, güneş kan kırmızısı rengini aldığında arkadaşlarına yetiştiler ve yoldan fazla uzak olmayan bir dağ gölü kıyısında kamp kurdular.

Akşam yemeğini yedikten sonra ateşin başında otururlarken Kalten, “Ne dersin yağmur yağacak mı?” diye sordu.

“Öyle deme,” dedi Talen. “Lamorkand yağmurlarından daha yeni kumdum.”

“Şüphesiz, bu her zaman olası,” diye Kalten’in sorusunu cevapladı Kurik. “Yağmur mevsimi ama havada pek nem hissetmiyorum.”

Berit, atları bıraktıkları yerden geri geldi. “Sör Sparhawk,” dedi yavaşça, “gelen var.”

Sparhawk ayağa kalktı. “Kaç kişi?”

“Ben sadece bir at duydum. Yoldan gelen her kimse bizim gittiğimiz yönden geliyor.” Çömez duraksadı. “Atını çok zorluyor,” diye ekledi.

“Yolun durumu ve karanlık düşünülürse bu pek akıllıca değil,” diye homurdandı Ulath.

“Âteşi söndürecek miyiz?” diye sordu Bevier.

“Sanırım çoktan görmüştür, Sör Bevier,” diye cevapladı Berit.

“Bakalım durmaya karar verecek mi?” dedi Sparhawk. “Tek başına bir adam büyük bir tehdit sayılmaz.”

“Tabii ki, Arayıcı değilse,” diyen Kurik, zincirli topuzunu silkeleyerek açtı. “Tamam, baylar,” dedi sert eğitim çavuşu sesiyle, “yayılın ve hazır olun.”

Şövalyeler hemen emrin tonuna uydular. Hepsi de Kurik’in yakın döğüş hakkında dört tarikatteki herkesten daha çok şey bildiğini içgüdüsel olarak fark etti. Sparhawk arkadaşından muazzam bir gurur duyarak kılıcını çekti.

Yolcu, kamplarından fazla uzak olmayan bir yerde atını dizginledi. Hepsi de atın soluk soluğa olduğunu duydular. “Yaklaşabilir miyim?” diye yalvardı karanlıktaki adam. Sesi tiz ve histeri eşiğine çok yakmmışcasma gidip geliyordu.

Kurik’e kısa bir göz attıktan sonra Kalten, “Gel, yabancı,” diye cevapladı.

Karanlıktan çıkan adamın kıyafeti rengarenk, hatta aşırı süslüydü. Tüylü, geniş kenarlı bir şapka, kırmızı saten bir ceket, mavi bir tayt ve diz boyu deri çizmeler giyiyordu. Sırtında asılı bir lüt vardı; belindeki küçük hançer hariç silah taşımıyordu. Atı yorgunluktan sendeleyip, yalpalıyordu. Binicinin kendisi de neredeyse aynı durumda gözüküyordu. Adam ateşin etrafında duran zırhlı şövalyeleri gördüğünde, “Tanrıya şükür,” dedi. Eyerinde sallandı ve eğer Bevier onu yaklamak için ileri atılmasaydı düşecekti.

“Zavallı adam, neredeyse işi bitmiş gibi gözüküyor,” dedi Kalten. “Onu kovalayanın ne olduğunu merak ediyorum.”

“Belki kurtlar,” diye omuz silkti Tynian. “Nefes alır almaz bize söyleyeceğini umuyorum.”

“Ona biraz su getir, Talen,” diye talimat verdi Sephrenia.

“Peki, madam.” Talen bir bakraç alıp göle gitti.

“Bir süre sadece yat, uzan,” dedi yabancıya Bevier. “Artık güvendesin.”

“Zaman yok,” diye soludu adam. “Size hemen söylemem gereken bir şey var.”

“İsmin ne dostum?” diye sordu Kalten.

“Arbele, işim ozanlık,” diye cevapladı yabancı. “Şiirler yazar, şarkılar bestelerim, lordlar ve leydileri eğlendirmek için şarkı söylerim. Şu anda canavar Kont Ghasek’in evinden geliyorum.”

“Bu çok umutlandırıcı gözükmüyor,” diye mırıldandı Ulath.

Talen bakraçla suyu getirdi ve Arbele büyük bir hırsla içti.

“Atını göle götür,” dedi çocuğa Sparhawk. “Fazla içmesine izin verme.”

“Tamam,” dedi Talen.

“Konta niçin canavar diyorsun?” diye sordu Sparhawk.

“Güzel bir genç kızı kuleye kapatan bir adama başka ne dersiniz?”

“Bu güzel kız kim?” diye sordu Bevier, sesi son derecede dikkatliydi.

“Kendi kız kardeşi!” Arbele’nin hiddetten nefesi kesildi. “Elinden kötü bir şey gelemeyecek bir leydi.”

“Sana sebebini söyledi mi?” diye sordu Tynian.

“Onu kötülüklerle suçlayarak, bazı saçmalıklar geveledi. Dinlemeyi reddettim.”

“Bundan emin misin?” Kalten’in tonu tüpheciydi. “Bu leydiyi hiç gördün mü?”

“Şey, hayır, tam değil ama Kontun hizmetkârı bahsetti. Onun çok, çok güzel olduğunu ve kont seyahatten döndüğünde kuleye kapattığını söylüyorlar. Beni ve bütün hizmetkârlarını kaleden gitmeye zorladı. Şimdi hayatının sonuna kadar kız kardeşini o kulede tutmaya niyetli.

“Canavarca!” diye bağırdı Bevier, gözleri kızgınlıktan parlıyordu.

Sephrenia ozanı çok yakından izliyordu. Ateşten uzaklaşmasını işaret ederek, “Sparhawk,” dedi aceleyle. İkisi beraberce uzaklaştılar, Kurik onları takip etti.

“Ne var?” diye sordu Sparhawk, işitme mesafesinden çıktıklarında.

“Ona dokunma,” diye cevapladı Sephrenia, “diğerlerini de uzak durmaları için uyar.”

“Pek anlamıyorum.”

“Onda ters bir şey var, Sparhawk,” dedi Kurik. “Gözleri düzgün değil ve biraz fazla hızlı konuşuyor.”

“Ona bir şey bulaşmış,” dedi Sephrenia.

“Bir hastalık mı?” Sparhawk kelimeden dolayı ürperdi. Salgın hastalıkların yaygın olduğu bir dünyada, bu kelime insanın hayal gücüne ölümün tokadı gibi çarpıyordu.

“Senin bahsettiğin anlamda değil,” diye cevapladı Sephrenia. “Bu fiziki bir hastalık değil. Bir şey aklını bozmuş - kötü bir şey.”

“Arayıcı mı?”

“Sanmam. Belirtiler aynı değil. Bulaşıcı olduğu konusunda sağlam hislerim var, bu yüzden herkesi ondan uzak tut.”

“Konuşuyor,” dedi Kurik, “ve duvar gibi bir yüzü yok. Sanırım sen haklısın, Sephrenia. Arayıcı olduğuna inanmıyorum. Bu başka bir şey.”

“Tam şu anda çok tehlikeli,” dedi Sephrenia.

“Fazla uzun sürmeyecek,” dedi Kurik topuzuna uzanırken.

“Ah, Kurik,” dedi sabırlı bir tonda Sephrenia, “kes şunu. Eğer Aslade zavalı yolculara saldırdığını duysa ne der?”

“Ona söylememiz gerekmiyor, Sephrenia.”

“Siz Elenelerin silahlarınızla düşünmediğiniz gün ne zaman gelecek?” dedi öfkeyle. Sonra Styricçe Sparhawk’in fark edemediği bir şey söyledi.

“Anlayamadım?” dedi Sparhawk.

“Boş ver.”

“Ama ortada bir sorun var,” dedi Kurik. “Eğer ozan-taşıyıcıysa Bevier’e de bulaştı. Anndan düşerken ona dokundu.”

“Bevier’e göz kulak olacağım,” dedi Sephrenia. “Zırhı belki onu korumuştur. Biraz sonra daha iyi anlayacağım.”

“Ya Talen?” diye sordu Sparhawk. “Ona bakraçla su getirirken ozana dokundu mu?”

“Sanmıyorum,” dedi Sephrenia.

“Eğer yakalandıysa Bevier’i iyileştirebilir misin?” diye sordu Kurik.

“Şu anda ne olduğunu bile bilmiyorum. Bütün bildiğim bir şeyin bu ozanı kontrol altına aldığı. Haydi geri gidip diğerlerini ondan uzak tutmaya çalışalım.”

“Sizi sorumlu tutuyorum, Kilise Şövalyeleri,” diyordu tiz bir tonla ozan, “hemen hain kontun evine gidin. Zalimliği için onu cezalandırın ve güzel kız kardeşini hak etmediği cezadan kurtarın.”

“Evet!” dedi ateşli bir şekilde Bevier.

Sparhawk hemen Sephrenia’ya baktı; o da başını sallayıp Bevier’e de bulaştığını belirtti. “Onunla kal, Bevier,” dedi Alcialıya. “Geri kalanınız, benimle gelin.”

Ateşten biraz uzağa gittiler ve Sephrenia yavaşça açıkladı.

“Ve şimdi Bevier de onu kaptı mı?” diye sordu Kalten.

“Korkarım öyle. Şimdiden mantıksız davranmaya başladı.”

“Talen,” dedi Sparhawk, “suyu verirken ona dokundun mu?”

“Sanmıyorum,” diye cevapladı Talen.

“içinde üzüntülü leydileri kurtarmak için etrafta koşturup durmakla ilgili dürtüler hissediyor musun?” diye sordu Kurik.

“Ben mi? Kurik, ciddi ol.”

“Onun bir şeyi yok,” dedi sesindeki bir rahatlamayla Sephrenia.

“Tamam,” dedi Sparhawk, “ne yapacağız?”

“Elimizden geldiği kadar çabuk Ghasek’e gideceğiz,” diye cevapladı Sephrenia. “Onu iyileştirebilmek için bulaşmaya neden olan şeyi bulmalıyım. Kesinlikle o kaleye girmeliyiz - zor kullanmak gerekse de.”

“Bunu halledebiliriz,” dedi Ulath, “ama bu ozanı ne yapacağız? Eğer sadece dokunarak diğerlerine bulaştırabiliyorsa, büyük ihtimalle bir ordunun başı olarak geri gelecektir.”

Kalten elini kılıcının kabzasına koyarak, “Bunu halletmenin kolay bir yolu var,” dedi.

“Hayır,” dedi aniden Sephrenia, “Onu uyutacağım. Birkaç günlük istirahat ona iyi gelebilir.” Sertçe Kalten’e baktı. “Niçin her soruna ilk cevabın bir kılıç oluyor?”

“Sanırım aşırı idmandan.” Kalten omuz silkti.

Sephrenia büyülü sözleri söylemeye başladı, büyüyü parmaklarıyla dokuyup yavaşça bıraktı.

“Ya Bevier?” diye sordu Tynian. “Onu da uyutmak iyi bir fikir olmaz mı?”

Sephrenia başını salladı. “At binebilmesi lazım. Onu arkada bırakamayız. Sadece size dokunmasına izin verecek kadar yanma yaklaşmayın. Şimdiden yeteri kadar sorunum var zaten.”

Geriye ateşin başına yürüdüler.

“Zavallı adam uyudu,” dedi Bevier. “Bu konuda ne yapacağız?”

“Yarın sabah, Ghasek’e at bineceğiz,” diye cevapladı Sparhawk. “Ah, bir şey daha var, Bevier,” diye ekledi. “Etkilendiğini biliyorum ama oraya gittiğimizde hislerini kontrol altında tutmaya çalış. Elini kılıcından uzak tut ve dilini kontrol et. Harekete geçmeden önce yoklama yapalım.”

“Bu iyi bir tedbir, sanırım,” diye hınçla kabul etti Bevier. “Oraya vardığımızda hastaymışım gibi yapacağım. Bu canavar kontun suratına sık sık bakmak zorunda kalırsam kızgınlığımı engeleyebi-leceğimden emin değilim.”

“İyi fikir,” diye onayladı Sparhawk. “Şu arkadaşın üzerine bir batttaniye ört, sonra git yat. Yarın zor bir gün olacak.”

Bevier çadırına gittikten sonra, Sparhawk şövalye arkadaşlarıyla konuştu. “Bu akşam Bevier’i nöbet için uyandırmayın,” diye uyardı. “Gecenin yarısı tek başına çekip gitmek gibi fikirlerin aklına gelmesini istemem.”

Hepsi başlarıyla onayladılar ve yatmaya gittiler.

Ertesi sabah hâlâ bulutluydu, gökyüzünü kaplayan yoğun, gri bulutlar kasvetli ormanı tatsız bir alacakaranlıkla doldurmuştu. Kahvaltıyı

bitirdikten sonra, Kurik uyuyan ozan için sırıkların üzerine örtüden bir çadır yaptı. “Yağmur ihtimali için,” dedi.

“O, iyi mi?” diye sordu Bevier.

“Sadece yorgun,” diye kaçamak cevapladı Sephrenia. “Bırak uyusun.”

Atlarına bindiler ve tekerlek izli dar yola geri döndüler. Sparhawk önce atları ısıtmak için tırıs başladı ve yaklaşık yarım saat sonra Faran’ı dörtnala kaldırdı. “Gözlerinizi yoldan ayırmayın,” diye diğerlerine bağırdı. “Atların hiçbirini sakatlamayalım.”

Kasvetli ormanın içinde, zaman zaman bineklerini dinlendirmek için yavaşlayarak, hızla yol aldılar. Gün ilerledikçe, batıdan gökgürlemeleri işitmeye başladılar ve eli kulağında olan fırtına ‘Ghasek’deki evin şüpheli güvenliğine ulaşma arzularını arttırdı.

Kontun kalesine yaklaştıkça, harabeye dönmüş, terk edilmiş köylerden geçtiler. Fırtına bulutlan üzerlerinde azgınca dolaşıyordu ve uzaktaki gökgürlemeleri gittikçe yaklaştı.

Akşama doğru bir virajı döndüler ve sanki üstlerinden yiyecek-miş gibi bakan kasvetli yapmm korkusuyla bir araya yığılmış duran virane evlerin bulunduğu metruk bir tarlanın ucundaki sarp kayalığın üstüne kondurulmuş geniş kaleyi gördüler. Sparhawk Faran’ı dizginledi. “Oraya saldırır gibi gitmeyelim,” dedi diğerlerine. “Ka-198

ledeki insanların niyetimizi yanlış anlamasını istemeyiz.” Tarlayı tırısta geçtiler. Köyü geçip sarp kayalık tepenin eteğine yaklaştılar.

Kayalığın yanından yukarı giden dar bir yol vardı, tek sıra halinde atlarını yukarı sürdüler.

Ulath kayalığın tepesinde kuluçkaya yatmış yapıya bakmak için boynunu kaldırıp, “İç karartıcı gözüküyor,” dedi.

“Gerçekten ziyaret için coşku yaratmaya yardımcı olmuyor,” diye onayladı Kalten.

Takip ettikleri dar yol onları sürgülü bir kapıya getirdi. Sparhawk atını dizginledi, eyerinden eğildi ve kapıyı çelik kaplı yum-ruğuyla güm güm çaldı.

Beklediler ama hiçbir şey olmadı.

Sparhawk tekrar güm güm yumrukladı.

Bir müddet sonra, kapının ortasındaki küçük bir bölme kayarak açıldı. “Ne var?” diye kısaca sordu çınlayan bir ses.

“Biz yolcuyuz,” diye cevapladı Sparhawk, “ve yaklaşan fırtınada sığınacak bir yer arıyoruz.”

“Bu ev yabancılara kapalıdır.”

“Kapıyı aç,” dedi kararlı bir biçimde Sparhawk. “Biz Kilise Şövalyeleriyiz ve sığınak için yaptığımız mantıklı ricaya razı olmamak Tanrı’ya karşı bir saygısızlıktır.”

Kapının diğer tarafındaki adam duraksadı. “Kontun iznini almalıyım,” dedi, isteksiz, geveleyen, derinden gelen bir sesle.

“O zaman hemen al.”

“Pek ümit verici bir başlangıç değil, değil mi?” dedi Kalten.

“Kapıcılar bazen kendilerini çok ciddiye alırlar,” dedi Tynian. “Anahtarlar ve kilitler bazı insanların oran duygularına tuhaf şeyler yaparlar.”

Yıldırım batıdaki mor gökyüzünde çakarken beklediler.

Uzunmuş gibi gelen bir süreden sonra, zincirlerin takırdamasını takiben demir sürgünün koca halkaların içinden çekilme sesini duydular. Kapı

gönülsüzce, gacırdayarak açıldı.

İçerdeki adam çok iriydi. Manda gönü bir zırh giyiyordu ve gözleri kalın kaşlarının altında derine çökmüştü. Alt çenesi öne çıkıntılı, yüzü kasvetliydi.

Sparhawk onu tanıyordu. Daha önce bir kere görmüştü.

On Dördüncü Bölüm

ÖRÜMCEK AĞLARI, huysuz kapı nöbetçisinin önlerinden ilerlediği koridorda sarkıyor, demir halkalara yerleştirilmiş meşalelerin loş ışığı kasvetli bir aydınlık yaratıyordu. Sparhawk Sephrenia'nın yanında kaldı. “Sen de tanıdın mı?” diye fısıldadı.

Sephrenia başıyla onayladı. “Burada bizim fark ettiğimizden çok daha fazlası dönüyor,” diye fısıldayarak cevap verdi. “Dikkatli ol, Sparhawk. Bu tehlikeli.”

“Tamam,” diye homurdandı.

Örümcek ağlı koridorun diğer ucunda büyük, ağır bir kapı vardı. Sessiz refakatçileri onu çekip açtığında, paslı menteşeler itiraz edercesine gıcırdadı. Çok büyük bir odaya inen döner basamakların başına geldiler. Oda tonoz kemerliydi, duvarları beyaza boyanmıştı ve cilalı taş zemin gece kadar siyahtı. Kemerli bir şöminede kesik kesik yanan bir ateş vardı, ışık sadece ateşin önündeki masada bulunan tek bir mumdan geliyordu. Masada oturan adam soluk yüzlü ve gri sakallıydı, tamamen siyahlar giymişti. Kederli yüzü güneşe seyrek çıkan biri gibi uçuk benizliydi. Mumun ışığında kalın deri kaplı bir kitap okuyordu.

“Söylediğim insanlar, Efendim,” dedi, öküz derisi zırhlı, çıkık çeneli adam hürmetkar bir şekilde, derinden gelen çınlayan sesiyle.

“Çok iyi, Occuda,” diye bitkin bir sesle cevapladı masada oturan adam. “Odalarını hazırla. Fırtına yatışana kadar kalacaklar.”

“Nasıl isterseniz öyle olacak, Efendim.” İri hizmetkâr döndü ve. merdivenlerden yukarı çıktı.

“Krallığın bu bölgesine çok az insan yolculuk yapar,” dedi siyahlı adam. “Bu bölge metruk ve iskân edilmemiştir. Ghasek Kontu'yum ve hava açana kadar evimin yetersiz barınağını size sunuyorum. Zamanla, kapımı

bulmamış olmayı dileyebilirsiniz.” “İsmim Sparhawk,” dedi iri Pandion ve diğerlerini tanıştırdı.

Ghasek nazikçe hepsini birer birer başıyla selamladı. “Oturunuz,” diye misafirlerini buyur etti. “Occuda kısa zamanda geri gelecek ve size yiyecek bir şeyler hazırlayacaktır.”

“Çok naziksiniz, Lordum,” diyen Sparhawk, miğferini ve zırh eldivenlerini çıkardı.

“Çok geçmeden aksini düşünmeye başlayabilirsiniz, Sör Sparhawk,” dedi ketumca Ghasek.

“İkinci defadır duvarlarınız içindeki bir rahatsızlığı ima ediyorsunuz, Lordum,” dedi Tynian.

“Ve bu sonuncu olmayabilir, Sör Tynian. Bununla beraber, ‘rahatsızlık’ kelimesi korkarım çok yumuşak kalır. Size karşı dürüst olmam gerekirse, eğer Kilise Şövalyeleri olmasaydınız kapılarım size kapalı kalacaktı. Burası mutsuz bir ey ve onun acılarını yabancılara yansıtmayı istemem.”

“Birkaç gün önce Venne’den geçtik, Lordum,” dedi Sparhawk. “Hakkınızda her türlü söylenti var.”

“Hiç şaşırmadım,” diye cevaplayan kont, titreyen elini yüzünde gezdirdi.

“Rahatsız mısınız, Lordum?” diye sordu Sephrenia.

“Belki ilerleyen yaş, bunun için sadece bir tek çare var.”

“Evinizde başka hizmetkâr görmedik, Lordum,” dedi Bevier, kelimelerini dikkatle seçtiği açıktı.

“Occuda ve ben, şu anda burada olan tek kişileriz, Sör Bevier.”

“Ormanda bir ozanla karşılaştık, Kont Ghasek,” dedi suçlarcasma Bevier. “Bir kız kardeşiniz olduğundan bahsetti.”

“Şu aptal Arbele’den bahsediyor olmalısınız,” diye cevapladı kont. “Evet, gerçekten bir kız kardeşim var.”

“Leydi bize katılacak mı?” Bevier’in ses tonu haşindi.

“Hayır,” diye kısaca cevapladı kont. “Kız kardeşim rahatsız.”

“Leydi Sephrenia iyileştirme sanatlarında oldukça yeteneklidir,” diye zorladı Bevier.

“Kız kardeşimin derdi tedaviye uygun değil.” Kont bunu kesin bir tonla söyledi.

Sparhawk emredici bir tonda genç Cyrinic’e, “Bu kadar yeter, Bevier,” dedi.

Bevier kızardı ve odanın diğer ucuna gitmek için iskemlesinden kalktı.

“Genç adamın aklı başında değilmiş gibi gözüküyor,” diye gözlemledi kont.

“Ozan Arbele ona sizin eviniz hakkında bir şeyler söyledi,” dedi Tynian. “Bevier bir Arcian, onlar duygusal insanlardır.”

“Anlıyorum,” diye cevapladı kederli soylu. “Arbele’nin anlattığı çılgın hikâyeleri tahmin edebiliyorum. Çok şükür, çok az kişi ona inanıyor.”

“Korkarım hatalısınız, Lordum,” diye Sephrenia karşı çıktı. “Arbele’nin anlattığı hikâyeler onun mantığını kaplayan bir rahatsızlığın belirtisi ve bu rahatsızlık bulaşıcı. En azından bir süre için, karşılaştığı herkes söylediğini doğru olarak kabul edecektir.”

“Kız kardeşimin kollarının uzadığını görüyorum.”

Evde bir yerden korkunç bir çığlık geldi, onu çılgınca bir gülme sesi takip etti.

“Kız kardeşiniz mi?” diye nazikçe sordu Sephrenia.

Ghasek başıyla onaylarken Sparhawk gözlerine dolan yaşlan görebildi.

“Onun derdi fiziksel değil?”

“Hayır.”

“Bırakın da bunu daha fazla sürdürmeyelim, baylar,” dedi şövalyelere Sephrenia. “Konu, konta çok acı veriyor.”

“Çok naziksiniz, Madam,” dedi minnettarca Ghasek. İç çekti ve “Söyleyin Aziz Şövalyeler, sizi bu kederli orman getiren ne?” dedi.

“Özellikle sizi görmeye geldik, Lordum,” dedi Sparhawk.

“Beni mi?” Kont şaşırmış gözüktü.

“Bir araştırma yapıyoruz, Kont Ghasek. Zemoch istilası sırasında ölen, Thalesia Kralı Sarak’ın son dinlenme yerini arıyoruz.”

“Bu isim tanıdık geliyor.”

“Öyle olacağını umuyoruz. Paler şehrindeki bir sepici - Berd isimli bir adam - “

“Evet. Onu tanıyorum.”

“Her neyse, bize derlediğiniz tarihsel kayıtlardan bahsetti.”

Kontun gözleri, odaya girdiklerinden beri yüzüne ilk defa hayat getirerek parıldadı. “Bir ömür boyu çalışmanın ürünü, Sör Sparhawk.”

“Anlıyorum, Lordum. Berd, bize araştırmanızın oldukça ayrıntılı olduğunu söyledi.”

“Berd bu konuda fazla yücegönüllü olabilir.” Kont alçakgönüllüce gülümsedi. “Yine de, Kuzey Pelosia hatta Deira’nm bazı bölgelerindeki eski söylencelerin çoğunu topladım. Otha’nın istilası bilinenden çok daha geniş bir alana yayılıyordu.”

“Evet, biz de keşfettik, izninizle kayıtlarınızı, bizi Kral Sarak’ın gömüldüğü yere götürebilecek ipuçları için incelemek istiyoruz.”

“Tabii ki, Sör Sparhawk, ben de size yardım ederim ama saat geç oluyor ve kayıtlarım da çok fazla.” Kendini onaylamadığını belirten bir şekilde gülümsedi. “Bir başlarsak, gecenin çoğunu ayakta geçiririz. Bir kere o sayfalar arasında daldım mı, zamanın kontrolünü kaybederim. Sanırım başlamak için yarın sabahı beklesek iyi olur.”

“Nasıl arzu ederseniz, Lordum.”

Occuda koca bir tencere koyu yahni ve üst üste dizili tabaklar getirerek içeri girdi. “Onu besledim, Efendim,” dedi yavaşça.

“Bir değişiklik var mı?” diye sordu Tcont.

“Hayır, Efendim. Korkarım yok.”

Kont iç çekti, yüzü gene kederlendi.

Ocuda’nm mutfaktaki yeteneği sınırlı gibi gözüktü. Yahni pek güzel değildi ama kont çalışmalarına çok fazla dalmış olduğundan önüne konana aldırmaz gibi gözüktü.

Yemeklerini yedikten sonra kont iyi geceler diledi, Occuda onları merdivenlerden çıkarıp hazırladığı odalara giden uzun koridora indirdi. Odalarına yaklaşırlarken deli kadının çığlıklarını bir daha duydular. Bevier hıçkırığını bastırdı. “Acı çekiyor,” dedi kederli bir sesle.

“Hayır, Aziz Şövalye,” dedi Occuda. “Tamamen delirdi, onun durumundakiler koşullarını kavrayamazlar.”

“Bir hizmetkârın akıl hastalığı konusunda nasıl uzman haline geldiğini bilmek isterim.”

“Bu kadar yeter, Bevier,” dedi tekrar Sparhawk.

“Hayır, Aziz Şövalye,” dedi Occuda. “Arkadaşınızın sorusu yerinde.” Bevier’e doğru döndü. “Gençliğimde bir keşiştim,” dedi. “Benim tarikatım kendine bakamayanlarla ilgilenmeye adanmıştı. Manastırlarımızdan biri zihinsel dengesi bozulanlar için bir hastaneye çevrilmişti ve ben orada hizmet verdim. Deliren insanlarla çok tecrübem var. Size Leydi Bellina ümitsizce çıldırdı dediğimde bana inanın.”

Bevier kendinden daha az emin gözüktü ama yüzü tekrar sertleşti. “Size inanmıyorum,” diye çabucak söylendi.

“Bu tamamen size kalmış, Aziz Şövalye,” dedi Occuda. “Burası sizin odanız olacak.” Bir kapı açtı. “İyi uykular.”

Bevier odaya girip kapıyı arkasından vurarak kapattı.

“Biliyorsun değil mi, ev sakinleşir sakinleşmez Kontun kız kardeşini aramaya gidecek?” diye mırıldandı Sephrenia.

“Haklısın,” diye onayladı Sparhawk. “Occuda, bu kapıyı kilitlemenin bir yolu var mı?”

İriyan Pelosialı başıyla onayladı. “Zincirleyebilirim, Lordum,” dedi.

“Öyle yap. Gecenin bir yarısı Bevier’in koridorlarda dolaşmasını istemiyoruz.” Sparhawk bir an düşündü. “Kapıya bir de nöbetçi koysak iyi olur,” dedi diğerlerine. “Yanında Lochaber baltası var ve yeteri kadar gözü dönerse kapıyı parçalamaya çalışabilir.”

“Bu biraz güç, Sparhawk,” dedi Kalten. “Onu incitmek istemiyoruz ama o ürkütücü baltasıyla üzerimize yürümesini de istemiyoruz.”

“Eğer dışarı çıkmaya çalışırsa, sadece daha fazla kuvvet kullanarak ona boyun eğdireceğiz,” dedi Sparhawk.

Occuda diğerlerine odalarını gösterdi, son oda Sparhawk’mdı. “İyi mi, Aziz Şövalye,” diye içeri girerlerken sordu hizmetkâr.

“Bir dakika kal, Occuda,” dedi Sparhawk.

“Evet, Lordum.”

“Biliyorsun, seni daha önce gördüm.”

“Beni mi, Lordum?”

“Bir süre önce Cimmura’daydım, Sephrenia ile beraber, Styriclere ait bir evi izliyorduk. Senin bir kadının yanında o eve girdiğini gördük. O Leydi Bellina mıydı?”

Occura iç çekti ve başıyla onayladı.

“Biliyorsun, o evde olanlar onu delirtti.”

“O kadarını ben de biliyorum.”

“Bana bütün hikâyeyi anlatabilir misin? Kontu acı veren sorularla rahatsız etmek istemiyorum ama Sör Bevieı’i saplantısından kurtarmamız gerekiyor.”

“Anladım, Lordum Ilk olarak Konta sadık olduğumu söylemek isterim ama ayrıntıları bilmeniz gerekecek. En azından bu yolla kendinizi deli kadından koruyabilirsiniz.” Occuda oturdu, sert yüzü üzgündü. “Kont bir bilim adamıdır Aziz Şövalye ve yıllardır topladığı öyküleri takip etmek için sık sık uzun yolculuklara çıkar. Kız kardeşi Leydi Bellina, sade, oldukça tıknaz, orta yaşlarda koca bulmak konusunda çok şanssız bir kadındır - ya da kadındı. Burası ıssız ve tek başına bir ev. Bellina yalnızlık ve sıkıntıdan olumsuz etkilendi. Geçen kış, konttan Chyrellos’daki dostları ziyaret etmek için izin istedi, Kont benim eşlik etmem şartıyla kabul etti.”

Sparhawk yatağın kenarına oturup, “Ben de oraya nasıl gittiğini merak ediyordum,” de*di.

“Her neyse,” diye devam etti Occuda, “Bellina’mn Chyrellos’daki dostları hoppa, amaçsız leydilerdi, onu bir Styric evinde büyüyle gençlik ve

güzelliğin geri getirildiğiyle ilgili öykülerle doldurdular. Bellina o eve gitmek için çılgın bir arzuyla doldu. Kadınlar bazen acayip nedenlerden dolayı bir şeyler yaparlar.”

“Gerçekten gençleşti mi?”

“Styric büyücünün bulunduğu odaya onunla girmeme izin verilmedi, bu yüzden orada ne olduğunu söyleyemem ama dışarı çıktığında onu güç bela tanıdım. On altı yaşının yüz ve bedenine sahipti ama gözleri ürkütücüydü. Arkadaşınıza söylediğim gibi, daha önce delilerle çalıştım, bu yüzden belirtileri fark ederim. Onu sarıp sarmaladım ve tedavi edebileceğimi umarak doğru bu eve getirdim. Kont yolculuklarından birinde ve uzaktaydı, bu yüzden onu eve getirdikten sonra olmaya başlayanları bilme şansı yoktu.”

“Peki ne oldu?”

Occuda ürperdi. “Korkunçtu, Aziz Şövalye,” dedi rahatsız bir sesle. “Her nasıl olduysa, diğer hizmetkârları tamamen idaresi altına almayı becerdi. Sanki emirleri karşısında aciz gibiydiler.”

“Sen hariç hepsi mi?”

“Sanırım keşiş olmam beni korudu - ya da benim uğraşmaya değeceğimi düşünmedi/’

“Tam olarak ne yaptı?” d iye sordu Sparhawk.

“Chyrellos’daki evde karşılaştığı her neyse tamamen şeytaniydi Aziz Şövalye ve onu düpedüz ele geçirmişti. Köle haline gelen hizmetkârları geceleyin etraftaki köylere yollayıp saf köylüleri kaçırttı. Daha sonra bu evin mahzenindeki işkence odasını keşfettim. Kan ve ıstıraptan zevk alıyordu.” Occuda’nm yüzü tiksintiden buruştu. “Aziz Şövalye, insan eti yiyor ve çıplak bedenini insan kanıyla yıkıyordu. Kendi gözlerimle gördüm.”

Durdu ve devam etti. “Bir haftadan fazla olmamıştıki Kont kaleye döndü, hiç içki içmemesine rağmen beni bir şişe şarap için mahzene yolladı, indiğimde, çığlık gibi bir ses duydum. Araştırmaya başladım ve gizli odasının kapısını açtım. Tanrıdan hiç açmamış olmayı dilerim!” Yüzünü elleriyle kapattı ve acı dolu bir hıçkırık sesi çıktı. Kendini topladıktan sonra, “Bellina çırılçıplaktı,” diye devam etti, “ve bir serf kızı masaya bağlamıştı. Aziz Şövalye, zavallı kızı canlıyken parça parça kesiyor ve kıpır kıpır kıpırdayan et parçalarını ağzına tıkıştırıyordu.” Occuda öğürme sesi çıkardı, sonra dişlerini kenetledi.

Sparhawk onu soru sormaya zorlayan şeyin ne olduğunu asla bilemedi. “Orada tek başına mıydı?”

“Hayır, Lordum. Kölesi olan hizmetkârlar da oradaydı, ıslak taşlardan kanları yalıyorlardı. Ve ” Çıkık çeneli adam duraksadı.

“Devam et.”

“Buna yemin edemem, Lordum. Kafam karışmıştı ama odanın arkasında tamamen siyahlar içinde kukuletalı biri varmış gibi geldi ve varlığı ruhumu dondurdu.”

“Onunla ilgili herhangi bir ayrıntı verebilir misin?”

“Uzun, çok ince, tamamı siyah bir cüppenin içinde gizliydi.”

Sparhawk bir sonra ne duyacağını bilerek, “Ve?” diye zorladı.

“Oda karanlıktı, Lordum,” diye özür diledi Occuda, “Bellina’nm işkence demirlerini ısıttığı ateşler hariç ama arka köşeden yeşil bir parlama görüyormuşum gibime geldi.”

“Olabilir,” dedi soğukça Sparhawk. “Devam et.”

“Konta haber vermek için koştum. Önce bana inanmayı reddetti ama onu benimle beraber mahzene gelmeye zorladım. Onu öldürecek sandım. Tanrım keşke yapmış olsaydı! Kontu kapıda gördüğünde Bellina çığlık

atmaya başlayıp serf kızın üzerinde kullandığı bıçakla ona saldırdı, ama elinden zorla aldım.”

“Ondan sonra mı kuleye kapadınız?” Sparhawk korkunç hikâyeden dolayı sarsılmıştı.

“Doğrusu, bu benim fikrimdi,” dedi Occuda. “Hizmet verdiğim hastanede, azgın olanlar her zaman hapsedilirdi. Onu sürükleyerek kuleye götürdük ve kapıyı zincirledim. Eğer başarabilirsem hayatının geri kalanında orada kalacak.”

“Diğer hizmetkârlara ne oldu?”

“Onu serbest bırakmaya kalktılar, çoğunu öldürmek zorunda kaldım. Sonra dün, Kont birkaç tanesinin o salak ozana çılgın bir hikâye anlattıklarını duydu. Bana hepsini kaleden kovmamı emretti. Kapının dışında bir müddet dolanıp durdular, sonra hepsi kaçıp gitti.”

“Onlarda tuhaf olan bir şey var mıydı?”

“Hepsinin tamamiyle ifadesiz suratları vardı,” diye cevapladı Occuda, “ve ses bile çıkarmadan öldüler.”

“Bundan korkuyordum. Bununla daha önce de karşılaştık.”

“Ona o evde ne oldu, Aziz Şövalye? Onu çıldırtan ne idi?”

“Bir keşiş olarak eğitim gördün, Occuda,” dedi Sparhawk, “bu yüzden dini bilgilerin vardır. Azash ismi tanıdık geliyor mu?”

“Zemochlarm Tanrısı mı?”

“Chyrellos’daki Styric evi Zemochlarındı, Leydi Bellina’nın ruhuna sahip olan Azash. O kuleden çıkabilmesi için bir yol var mı?”

“Kesinlikle imkânsız, Lordum.”

“Bir şekilde o ozana bulaştırmayı başarmış, o da Bevier’e bulaştırdı.”

“Kuleden çıkmadı, Aziz Şövalye,” dedi Occuda fikrinden caymadan.

“Sephrenia ile konuşmam gerekiyor,” dedi Sparhawk. “Dürüst olduğun için teşekkür ederim, Occuda.”

“Konta yardım edebileceğiniz umuduyla bunları anlattım.” Occuda ayağa kalktı.

“Yapabileceğimizi yapacağız.”

“Teşekkür ederim. Gidip arkadaşınızın odasını zincirleyeceğim.” Kapıya doğru gitmeye başladı, sonra geri döndü. “Aziz Şövalye,” dedi sıkıntılı bir tonda, “ne dersiniz onu öldürmem gerekecek mi? Bu daha iyi olmaz mı?”

“İş oraya kadar gelebilir, Occuda,” dedi açıkyüreklilikle Sparhawk, “ve eğer öyle yaparsan, kafasını kesmen gerekecek. Yoksa, tekrar dirilir.”

“Gerekirse, bunu yapabilirim. Bir baltam var, Kontu daha fazla acı çekmekten kurtarmak için her şeyi yapacağım.”

Sparhawk rahatlatırcasma elini hizmetkârın omuzuna koydu. “Sen iyi ve doğru bir adamsın, Occuda,” dedi. “Hizmetinde olduğun için kont şanslı bir adam.”

“Teşekkür ederim, Lordum.”

Sparhawk zırhını çıkarıp Sephrenia’nın kapısına gitti.

“Evet?” diye kapı vurulmasına karşılık verdi Sephrenia.

“Benim, Sephrenia,” dedi Sparhawk.

“İçeri gel, bir tanem,” dedi.

Sparhawk odaya girdi. “Occuda’yla konuştum,” dedi.

“Ya?”

“Bana burada ne olduğunu söyledi. Duymak isteyeceğinden emin değilim.”

“Eğer Beviert iyileştireceksem, korkarım duymam gerekecek.”

“Haklıymışsın. Chyrellos’daki Zemoch evinde gördüğümüz Pelosialı kadm Kontun kız kardeşiymiş.”

“Bundan emindim. Başka?”

Sparhawk kısaca, Occuda’nm anlattıklarını, kanlı ayrıntıları örterek tekrarladı.

“Doğrudur,” dedi kadın nesnel bir edayla. “Bu, Azash’a tapanların kurban etme biçimi.”

“Dahası var,” dedi Sparhawk. “Bodrumdaki odaya girdiğinde, dediğine göre köşelerden birinde, gölgeler içinde bir şekil görmüş. Cübbeli ve kukuletalı, yüzü yeşilimsi bir ışıkla parhyormuş.”

Sephrenia derin bir nefes aldı.

“Azash’ın burada birden fazla Arayıcı’sı olabilir mi?”

“Yaşlı bir Tanrı ile her şey mümkündür.”

“Aynısı olamaz. Hiçbir şey aynı anda iki yerde olamaz.”

“Dediğim gibi bir tanem, Yaşlı bir Tanrıyla her şey mümkündür.”

“Sephrenia,” dedi sinirli bir sesle, “bunu söylemekten nefret ediyorum ama bütün bunlar beni korkutmaya başladı.”

“Beni de, sevgili Sparhawk. Aldreas’m mızrağını yanında tut. Bhelliom’un gücü seni koruyabilir. Şimdi yatağa dön, düşünmem gerekiyor.”

“Uymadan önce beni kutsar mısın, küçük ana,” diye sorarken dizlerini üzerine çöktü. Sparhawk birden kendini küçük, çaresiz bir çocuk gibi hissetti. Nâzikçe Sephrenia’nm avuç içlerini öptü.

Başını kollarının arasına alıp kendine çekerek, “Bütün kalbimle, bir tanem, diye cevapladı. “Sen, hepsinin en iyisisin, Sparhawk ve eğer sağlam olursan Cehennem’in kapılarını bile açabilirsin.”

Sparhawk ayağa kalkarken, Flüt yatağından aşağı kayıp ona doğru gitti. Sparhawk birden kımıldayamadığını hissetti. Karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğundan küçük kız onu nazikçe bileklerinden tuttu. Ellerini çevirdi ve her bir avcundan nazikçe öptü. Öpücükleri içini kutsal bir ateş gibi yaktı. Sparhawk sarsılmış bir halde başka bir kelime etmeden odayı terk etti.

Sık sık uyanarak ve yatakta dönerek huzursuz bir uyku uyudu. Gece bitmez tükenmez gibi gözüktü ve gök gürültüsünün gümbürtüsü kalenin temellerini sarstı. Fırtınanın getirdiği yağmur Sparhawk’m uyumaya çalıştığı odanın penceresini tırmalıyor, tuğla çatıdan aşağı avlunun taşlarına sel gibi akıyordu. Gece yarısını epey geçmişti ki sonunda vazgeçti. Battaniyesini atıp yatağının kenarına oturdu. Bevie/le ne yapacaklardı? Arcian’ın inancının kuvvetli olduğunu biliyordu ama Cyrinic şövalye, Occuda’nm çelik gibi iradesine sahip değildi. Gençti, yetenekliydi ve bütün Arcialı-larm hepsinde olan tutkuya sahipti. Bellina bunu kendi lehine kullanabilirdi. Sephrenia, Beviert saplantılı dürtüsünden uzaklaştıra-bilse bile, Bellina’nm istediği herhangi bir zamanda ona tekrar musallat olmayacağını ne garanti edebilirdi ki? Bu fikirden ürkmüş olsa da Sparhawk Occuda’nm önerisinin ellerindeki tek çözüm yolu olduğunu kabul etmek için kendini zorladı.

Sonra, aniden, ürkünç bir hisle neredeyse bayılıyordu. Yakında dayanılmaz derecede körü bir şey vardı. Karanlıkta kılıcını arayarak yataktan doğruldu. Sonra kapıya gitti ve açtı.

Odanın dışındaki koridor tek bir meşaleyle aydınlanıyordu. Kurik Bevie/in odasının dışındaki bir iskemlede oturmuş uyukluyordu ama onun

dışında koridor boştu. Sonra Sephrenia'nm kapısı açıldı ve tam arkasında Flüt ile Sephrenia hızla dışarı çıktı. "Onu sen de hissettin mi?"

"Evet. Yerini saptayabilir misin?"

Sephrenia, Bevier'in odasını gösterdi.-"Orada."

Sparhawk silahtarının omuzuna dokunarak, "Kurik," dedi.

Kurik'in gözleri anmda açıldı. "Sorun ne?" diye sordu. "Orada Beviefin yanında bir şey var. Dikkatli ol." Sparhawk Occuda'nın zincirinin kancasını çözdü, mandalı çekti ve yavaşça itip kapıyı açtı.

Oda ürkütücü bir ışıkla dolmuştu. Bevier'i yatağında hızla hareket ettiriyor ve üzerinde çıplak bir kadının parlayan görüntüsü rahatsız edici bir şekilde dolaşıp duruyordu. Sephrenia sertçe nefes aldı. "Succubus," diye fısıldadı. Sertçe Flüt'e işaret ederek hemen büyülü sözler söylemeye başladı. Küçük kız kavalını kaldırdı ve öylesine karışık bir melodi çalmaya başladı ki, Sparhawk takip bile edemedi.

Yatağın kenarındaki parıldayan ve tarifi olanaksız güzellikteki kadın üzerinden sular damlayan, uzun, sivri ve keskin dişlerini ortaya çıkarmak için dudaklarını gererek kapıya döndü. Kindarca onlara tısladı. Tıslama bir böceğin bedeninin parçalarını birbirine sürterek çıkardığı sese benziyordu ama parıldayan şekil kımılda-yamıyormuş gibi gözüktü. Büyü devam etti ve succubus çığlıklar atmaya başlayıp, kendi kafasını sıkıca tuttu. Flüt'ün şarkısı daha sertleşti, Sephrenia büyülü sözleri daha yüksek sesle söylüyordu. Succubus büyük acılar içindeymiş gibi kıvranmaya başlayıp, o kadar iğrenç çığlıklarla küfretti ki Sparhawk ürküp geri kaçtı. Sonra Sephrenia bir elini kaldırdı ve Styricçe yerine, şaşırtıcı olarak Elene dilinde konuştu. "Geldiğin yere geri dön!" diye emretti, "ve bu gece oradan ayrılmaya cesaret etme!"

Succubus arkasında pis bir çürüme ve bozulma kokusu bırakarak ipe sapa gelmez bir hüsran ulumasıyla ortadan kayboldu.

On Beşinci Bölüm

“KULEDEN DIŞARI nasıl çıktı?” diye sakinleşmiş bir sesle sor-u Sparhawk. “Orada sadece bir kapı var ve Occuda onu zincirleyip kapatmış.”

“Dışarı çıkmadı,” diye dalgın bir biçimde cevapladı Sephrenia, kaşları çatılmaktan buruşmuştu. “Bunun benzerini daha önce bir kere görmüştüm/’ diye ekledi. Sonra acı acı gülümsedi. “Büyüyü hatırladığım için şanslıydık.”

“Pek anlamlı konuşmuyorsun, Sephrenia,” dedi Kurik. “O tam buradaydı.”

“Hayır, gerçekten değildi. Succubus etten kemikten değildir. Onu yollayanın ruhudur. Bellina’nm gövdesi hâlâ kulede kapalı ama ruhu bu melankolik evin koridorlarında başıboş dolaşıp dokunduğunu etkiliyor.”

“O zaman Bevier’i kaybettik, değil mi?” diye umutsuzca sordu Sparhawk.

“Hayır. Onu bir parça da olsa Bellina’nm etkisinden kurtardım. • Yeteri kadar çabuk olursak, kafasını tamamen temizleyebilirim. Kurik, git Occuda’yı bul. Ona bazı sorular sormam gerekiyor.”

“Hemen gidiyorum,” diye cevaplayan silahtar, odadan çıktı.

“Yarın akşam gene gelecek ve Bevier’i tekrar etkileyecek mi?” diye sordu Sparhawk.

“Bunu engellemenin bir yolu var ama emin olmak için Occuda’yı sorgulamalıyım. Fazla konuşma, Sparhawk. Düşünmem gerekiyor.” Sephrenia fark etmeden elini Beviefin alnına koyarak yatağa oturdu. Bevier huzursuzca hareketlendi. “Oh, kes şunu,” diye tersledi uyuyan adamı. Birkaç Styricçe kelime mırıldandı ve genç Arcian birden yastığının içine geri gömüldü.

Küçük kadın durumu düşünüp taşınırken Sparhawk gergince bekledi. Birkaç dakika sonra Kurik, Occuda ile beraber döndü. Sephrenia ayağa kalktı. “Occuda,” diye başladı ama sonra fikrini değiştirmiş gibi gözüktü. “Hayır,” dedi, nerdeyse kendi kendine. “Daha hızlı bir yol var. Senden şunu istiyorum. Mahzendeki o kapıyı açtığın anı düşünmeni istiyorum - sadece açtığın o anı. Bellina’nın ne yaptığına takılma.”

“Pek anlayamadım, Leydim,” dedi Occuda. ‘ “Anlaman gerekmiyor. Sadece yap. Fazla zamanımız yok.” Kendi kendine mırıldandı ve sonra Occuda’nm kalın kaşlarına dokunmak için uzandı. Parmaklarının ucuna yükselmek zorunda kaldı. “Niye sizler bu kadar uzunsunuz?” diye şikâyet etti. Parmaklarını Occuda’nm alnında bir an tuttu ve hızlı bir nefes verdi. “Tam düşündüğüm gibi,” dedi sevinçle. “Orada olması gerekiyordu. Occuda, Kont nerede?”

“Sanırım hâlâ orta odadadır, Leydi. Genelde gecenin çoğunu okuyarak geçirir.”

“İyi.” Yatağa baktı ve parmaklarını şaklattı. “Bevier, kalk.”

Arcian kaskatı doğruldu, bakışları boştu.

“Kurik,” dedi Sephrenia, “sen ve Occuda ona yardım ediyorsunuz. Dikkat edin düşmesin. Flüt, sen yatmaya git. Bunu görmeni istemem.”

Küçük kız başıyla onayladı.

“Peşimden gelin baylar,” dedi tereddütsüzce Sephrenia. “Fazla zamanımız kalmadı.”

“Tam olarak ne yapıyorsun?” diye sordu Sparhawk koridorda onu izlerken. Küçük bir insan için çok hızlı hareket ediyordu.

“Açıklayacak zaman yok,” dedi. “Mahzene inmek için Kontun iznine - ve korkarım orada olmasına - ihtiyacımız var.”

“Mahzen mi?” Sparhawk’in aklı karıştı.

“Aptalca sorular sorma, Sparhawk.” Sephrenia durdu ve eleştirircesine ona baktı. “Sana mızrağın elinin altında olmasını söyledim,” diye onu haşladı. “Şimdi odana git ve getir.”

Sparhawk çaresizce ellerini havaya açıp geri döndü.

“Koş, Sparhawk!” diye arkasından bağırdı Sephrenia.

Sparhawk onları kalenin ortasındaki odaya inen merdivenelere açılan kapının ağzında yakaladı. Kont Ghasek hâlâ pır pır yanan mumunun titreyen ışığında kitabının üzerine eğilmiş oturuyordu.

Ateş köz olmuştu ve dışardaki fırtınanın rüzgârı bacadan kesik kesik uğulduğuyordu.

“Gözlerinizi mahfedeceksiniz, Lordum,” dedi Sephrenia. “Kitabı bir kenara koyun. Yapmamız gereken şeyler var.”

Kont şaşkınlıkla ona baktı.

“Sizden bir iyilik isteyeceğim, Lordum.”

“Bir iyilik mi? Tabii ki, Madam.”

“O kadar çabuk kabul etmeyin, Kont Ghasek - ne istediğimi bilene kadar. Evinizin mahzeninde bir oda var. Sör Bevier ile onu ziyaret etmem gerekiyor ve bize eşlik etmeniz için size ihtiyacımız var. Eğer yeteri kadar hızlı hareket edersek Bevier’i iyileştirebilir ve bu evi lanetinden kurtarabilirim.”

Ghasek, Sparhawk’a baktı, yüzünden aklının karışmış olduğu anlaşılıyordu.

“Söylediği gibi yapmanızı tavsiye ederim, Lordum,” dedi Sparhawk. “Zaten sonunda kabul edeceksiniz, güzellikle kabul etmeniz çok daha az sıkıntı verici olur.”

“Hep böyle midir?” diye soran Kont, ayağa kalktı.

“Hep.”

“Zaman geçiyor baylar,” dedi Sephrenia, ayaklarını sabırsızca yere vurup duruyordu.

Kont teslim olarak, “O zaman, benimle gelin,” dedi. Onları merdivenlerden çıkarıp örümcek ağlı koridora soktu. “Mahzenin girişi buradan.” Aşağı inen dar bir yan koridoru gösterdi ve önden ilerledi. Yeleğinin cebinden büyük demir bir anahtar çıkarıp dar bir kapıyı açtı. “Işığa ihtiyacımız var,” dedi.

Kurik, meşalelerin birini halkasından çıkarıp ona verdi.

Kont meşaleyi kaldırdı ve uzun dar taş basamaklardan aşağı baktı. Occuda ve Kurik aşağı inerlerken uyuyan Bevier düşmesin diye desteklediler. Basamakların sonunda Kont sola döndü. Geçerlerken her iki tarafta da gölgeler içinde belli belirsiz gözüken tahta raflarda duran şişe ve fıçıları işaret ederek, “Atalarımdan birisi iyi şaraplar konusunda uzmanmış,” dedi. “Ben fazla şarap içmem, bu yüzden çok nadir buraya inerim. O akşam Occuda’yı buraya yollamam sadece tesadüftü ve o korkunç odayla karşılaştı.”

“Bu sizin için hoş olmayacak, Lordum,” diye onu uyardı Sephrenia. “Belki odanın dışında beklemek istersiniz.”

“Hayır, Madam. Siz dayanabilirseniz, ben de dayanabilirim. Orası şimdi sadece bir oda. Orada olan her neyse geçmişteydi.”

“Benim canlandıracağım o geçmiş, Lordum.”

Kont ona sertçe baktı.

“Sephrenia gizler konusunda ustadır,” diye cevapladı Sparhawk. “Birçok şey yapabilir.”

“Böyle insanlar olduğunu ben de duydum,” diye kabul etti Kont, “ama Pelosia’da çok az Styric var, bu yüzden sanatlarının icrasını hiç görmedim.”

“Hiç görmemiş olmayı dileyebilirsiniz, Lordum,” diye kehanet ederecesine uyardı Sephrenia. “Bevier’i saplantısından kurtarmak için kız kardeşinizin sapkınlığının tamamını görmesi gerekiyor. Varlığınız ev sahibi olarak gerekiyor ama eğer kapının tam dışında durursanız o da yeterli olur.”

“Hayır, madam, burada olanlara tanık olmak benim çözümümü pekiştirebilir. Eğer kız kardeşim kapatılmakla engellenemezse daha katı çözümler almayı gerekli bulabilirim.”

“Umalım iş oraya kadar gelmesin.”

“İşte, odanın kapısı,” dedi Kont bir anahtar daha çıkarıp. Anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. Burunlarına mide kaldıran pis kan ve çürümüş et kokusu çarptı.

Meşalenin titreyen ışığında, Sparhawk bu odanın niçin böyle bir dehşet uyandırdığını gördü. Kan izleriyle dolu zeminin ortasında bir çengelli askı duruyordu ve acı verici kancalar duvarlardan çıkmıştı. Kancaların çoğuna yapışmış siyahlaşmış et parçalarını gördüğünde suratını buruşturdu. Duvarların birinde işkence sanatının tüyler ürpertici aletleri asılıydı, bıçaklar, sıkıştırıcılar, dağlama demirleri, iğne inceliğinde kancalar. İçerde başparmak sıkacağı, demir çizme ve çeşitli kırbaçlar da vardı.

“Bu biraz zaman alabilir,” dedi Sephrenia, “ve bu işi sabah olmadan bitirmemiz gerekiyor. Kurik, meşaleyi al ve tutabileceğin kadar yüksekte tut. Sparhawk, mızrağını hazır tut. Bir şey engellemeye çalışabilir.” Bevier’i kolundan tutup askıya doğru götürdü. “Tamam, Bevier,” dedi, “uyan.”

Bevier gözlerini kırpıştırdı ve şaşkınca etrafına bakındı. “Burası nedir?” dedi.

“Burada konuşmak için değil izlemek için bulunuyorsun,” dedi kesin bir tavırla. Styricçe konuşmaya başladı, parmakları hızla havada hareket ediyordu. Sonra meşaleyi gösterdi ve büyüyü bıraktı.

Bir an hiçbir şey olmamış gibi gözüktü ama Sparhawk iğrenç askının yanında belli belirsiz bir hareket gördü. Şekil önce sönük ve bulanıktı ama

sonra meşale parladı ve onu daha iyi görebildi. Bir kadın şekliydi, yüzünü tanıdı. Chyrellos'da Styric evinden çıktığını gördüğü kadındı. Yüzü bu akşam Bevier'in üzerindeki suc-cubusun yüzüydü. Çıplaktı ve yüzü sevinç doluydu. Bir elinde uzun, iğrenç bir bıçak tutuyordu, diğerinde bir kanca. Yavaş yavaş, askıda kayışlarla bağlı diğer bir şekil belirmeye başladı. İkinci şekil giysisinden anlaşıldığı üzere o serf kız olmalıydı. Yüzü akıl almayan bir dehşet ifadesiyle çarpılmıştı, boş yere çırpınıyordu.

Bıçaklı kadın askıya bağlı şekle yaklaştı ve kasıtlı bir yavaşlıkla kurbanının elbiselerini kesmeye başladı. Serf kız çıplak kaldığında, Kontun kız kardeşi, bir taraftan acayip bir Styric dialektinde mırıldanıp metodik olarak onun etini kesmeye başladı. Serf kız çığlıklar atıyordu, Leydi Bellina'nm yüzündeki zalim ve sevinçli bakış, iğrenç bir sırıtmaya kilitlendi. Sparhawk, tiksintiyle dişlerinin eğeyle sivriltilmiş olduğunu gördü. Daha fazla izlemeye dayanamayıp başını çevirdi ve Bevier'in yüzünü gördü. Bellina kızın etini yerken Arcian dehşete düşmüş bir halde izliyordu.

Bitirdiğinde kan Bellina'nm ağzının köşelerinden akıyordu, kanlar bedenine bulaşmıştı.

Sonra görüntü değişti. Bu kez Bellina'nm kurbanı bir erkekti ve Bellina gövdesinden yavaşça küçük parçalar kesip, zevkle yerden o duvardan fırlayan kancaların birinin üzerinde kıvrandı.

Kurbanlar alayı birbiri ardına devam etti. Bevier şimdi hıçkırı-yor ve yüzünü elleriyle örtmeye çalışıyordu.

Sephrenia ellerini aşağı çekip sertçe, "Hayır!" dedi. "Hepsini görmen gerekiyor."

Kurban üstüne kurban Bellina'nm bıçağının altına geldikçe dehşet devam etti. Sephrenia, Bevier'in yüzüne baktı. "Benim kim olduğumu biliyor musun, Aziz Şövalye?" diye sordu.

"Tabii ki," diye hıçkırdı Bevier. "Lütfen, Leydi Sephrenia," diye yalvardı, "daha fazla olmasm, size yalvarıyorum."

“Ya bu adam?” Sephrenia Sparhawk’i işaret etti.

“Pandion Tarikatinden Sör Sparhawk, birader şövalye.”

“Ya o?”

“Kurik, Sparhawk’ın silahtarı.”

“Ve bu bay?”

“Kont Ghasek, bu mutsuz evin sahibi.”

“Ve o?” Occuda’yı gösterdi.

“O Kontun hizmetkârı, iyi ve dürüst bir adam.”

“Hâlâ Kontun kız kardeşini serbest bırkmaya niyetli misin?”

“Onu serbest bırakmak mı? Siz deli misiniz? O iblis Cehennem’in en derin çukuruna ait.”

“İşe yaradı,” dedi Sparhawk’a, Sephrenia. “Arük onu öldürmemiz gerekmiyor.” Sephrenia’nın sesinde büyük bir rahatlama vardı.

Sparhawk sesindeki gerçekçi tondan sindi.

“Lütfen Leydim,” dedi Occuda titrek bir sesle, “şimdi bu korkunç yerden gidebilir miyiz?”

“Daha bitirmedik. Şimdi tehlikeli bölüme geldik. Kurik, meşaleyi odanın arkasına götür. Sen de onunla git, Sparhawk ve her hangi bir şeye karşı hazır ol.” !

Omuz omuza yavaşça odanın arkasına yürüdüler. Ve sonra meşalenin titreyen ışığında arka duvardaki bir girintide küçük bir taş heykel gördüler. Çarpık çurpuktu ve tiksindirici bir yüzü vardı.

“Bu ne?” Sparhawk’m ağzı açık kaldı.

“O Azash’dır,” diye cevapladı Sephrenia.

“Gerçekten buna mı benziyor?”

“Yaklaşık olarak. Onda hiçbir heykeltraşm yakalayamayacağı çok korkunç birtakım şeyler vardır.”

Putun önündeki havada bir dalgalanma olmuş gibi gözüktü ve birden Sparhawk ile Azash arasında kukuletalı siyah bir cüppe giyen uzun, iskeletimsi bir figür belirdi. Kukuletanın içinden gelen yeşil parlama gittikçe daha parlaklaştı.

“Yüzüne bakmayın!” diye onları sertçe uyardı Sephrenia, “Sparhawk, sol elini ucuna gelene dek mızrağın gövdesinde kaydır.”

Sparhawk belli belirsiz anladı ve eli ucun yuvasına eriştiğinde muazzam bir güç dalgası hissetti.

Arayıcı tiz bir çığlık atıp, ürkerek ondan uzaklaştı ve yüzündeki parlama titreyip silinmeye başladı. Mızrağın ucunu bir bıçak gibi tutarak kukuletalı yaratığa doğru ilerledi. Arayıcı tekrar tiz bir çığlık attı ve kayboldu.

“Putu parçala, Sparhawk,” diye emretti Sephrenia.

Hâlâ mızrağı bir elinde tutarak uzandı ve putu girintiden aldı. Put çok ağır ve dokunulmayacak kadar sıcak gibiydi. Başının üzerine kaldırdı ve yere vurup yüzlerce parçaya ayırdı.

Evin yukarısından tarifi imkânsız bir çaresizlik çığlığı geldi.

“Oldu!” dedi Sephrenia. “Kız kardeşiniz şimdi gücünü kaybetti, Kont Ghasek. Tanrısının görüntüsünün parçalanması onu bütün doğaüstü yeteneklerinden yoksun etti, sanırım ona baktığınızda gene Chyrellos’daki Styric evine girmeden önceki gibi gözükecek.”

“Size hiçbir zaman yeteri kadar teşekkür edemeyeceğim, Leydi Sephrenia,” dedi şükranla.

“O bizi takip eden şey miydi?” diye sordu Kurik.

“Onun görüntüsü,” diye cevapladı Sephrenia.. Putunun tehlikede olduğunu fark ettiğinde Azash onu çağırdı.”

“Eğer sadece görüntüyse, o zaman gerçekten tehlikeli değildi, değil mi?”

“Bu hatayı bir daha asla yapma, Kurik. Azash’in görüntüsü bazen gerçek şeylerden çok daha tehlikeli şeyler barındırır.” Tiksintiyle etrafına bakındı. “Haydi bu iğrenç yerden gidelim,” diye önerdi. “Kapıyı yine kilitleyin, Kont Ghasek - en azından şimdilik. Daha sonra, girişe bir duvar ördürmek akıllıca olabilir.”

“Bununla ilgileneceğim,” diye söz verdi. . Dar basmaklardan çıktılar ve kemerli odaya, geri döndüler. Diğerleri çoktan orada toplanmıştı.

“Şu korkunç çığlık da neydi?” diye sordu Talen. Çocuğun yüzü soluktu.

“Ne yazık ki, kız kardeşim,” diye cevapladı Kont Ghsaek.

Kalten, Bevier’e baktı. “Onun önünde Bellina’dan konuşmak güvenli mi?” diye yavaşça Sparhawk’a sordu.

“Artık-iyi,” diye cevapladı Sparhawk, “ve Leydi Bellina’nın güçleri elinden alındı.”

“Bu insanın içini rahatlatıyor. Onunla aynı çatı altında rahat uyuyamıyordum.” Sephrenia’ya baktı. “Nasıl becerdin?” diye sordu. “Yani, Bevier^ nasıl iyileştirdin?”

“Leydi’nin diğerlerini nasıl etkisi altına aldığını bulduk,” dedi Sephrenia. “Bu tip şeyleri geçici olarak engelleyen bir büyü var. Sonra mahzendeki odaya gittik ve tedaviyi tamamladık.” Kaşlarını çattı. “Ama hâlâ bir sorun var,” dedi Konta. “Ozan hâlâ dışarıda. Ona ve sizin yolladığınız hizmetkârlara da bulaşmış durumda. Diğerlerine bulaştırabilir ve kalabalık bir grup insanla geri dönebilirler. Hepsini iyileştirmek için burada kalamam. Araştırmamız böyle bir gecikmeden çok ama çok daha önemli.”

“Silahlı adamlar yollayacağım,” diye belirtti Kont. “Bunun için yeterli kaynağım var ve bu kalenin kapılarını sımsıkı kapatacağım. Gerekirse, kaçmasını engellemek için kız kardeşimi öldüreceğim.” Sparhawk mahzende Sephrenia’nm söylediği bir şeyi hatırlayarak, “O kadar ileri gitmenize gerek yok, Lordum,” dedi. “Bir planınız mı var, Sor Sparhawk?” “İyisi mi kuleyi görene kadar fazla ümitlenmeyelim.” Kont onları avluya çıkardı. Fırtınanın çoğu geçmişti. Yıldırım ufkun doğusunda çakıyor ve yağan yağmur avlunun parlak taşlarını dövüyordu. Kont kalenin güneydoğu köşesini göstererek, “İşte şu, Sör Sparhawk,” dedi.

Sparhawk girişten bir meşale aldı, yağmurlu avluyu geçti ve kuleyi incelemeye başladı. Yaklaşık altı metre yüksekliğinde, dört buçuk metre çapında, yuvarlak, bodur bir yapıydı. Taş basamaklar tepede sağlamca sürgülenip zincirlenmiş kapıya doğru dönerek çıkıyordu. Pencereler dar aralıklardan başka bir şey değildi. Kulenin tabanında ikinci bir kapı daha vardı ve kilitli değildi. Sparhawk açtı ve içeri girdi. Bir depoya benziyordu. Torba ve kutular duvarlara istif edilmişti. Oda tozlu ve kullanılmamış gözüküyordu. Kulenin tersine oda yuvarlak değil yarım daire şeklindeydi. Duvarlardan çıkan payandalar yukardaki odanın taş zeminini tutuyordu. Sparhawk tatmin olarak başını salladı ve tekrar dışarı çıktı. “Deponun duvarının arkasında ne var, Lordum?” diye Konta sordu.

“Mutfaktan yukarı çıkan bir tahta merdiven var, Sör Sparhawk. Kulenin savunulması gerektiğinde, ahçılar oradaki adamlara yiyecek ve içecek götürebilirler. Occuda kız kardeşime yemek vermek için kullanıyor.”

“Kovduğunuz hizmetçiler merdiveni biliyorlar mı?” “Sadece ahçılar biliyordu ama onlar Occuda’nın öldürdükleri arasındaydılar.”

“Çok daha iyi. Basamakların tepesinde bir kapı var mı?” “Hayır. Sadece yemeği içeri itebilmek için dar bir aralık.”

“İyi. Leydi biraz kötü davrandı ama hiçbirimizin onun açlıktan ölmesini isteyeceğini sanmıyorum.” Etrafa diğerlerine baktı. “Beyler,” dedi onlara, “yeni bir iş öğreneceğiz.”

“Seni pek anlayamıyorum, Sparhawk,” diye kabul etti Tynian.

“Duvarcı olacağız. Kurik, duvar örmeyi biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum, Sparhawk,” dedi tiksinerek Kurik. “Bunu bilmen gerekirdi.”

“İyi. O zaman bizim ustabaşımız olacaksın. Baylar, önereceğim sizi şok edebilir ama başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum.” Sephrenia’ya baktı. “Bellina kuleden çıkarsa, Zemochları ya da Arayıcı’yi aramaya gidecektir. Güçlerini ona geri verebilirler mi?”

“Evet. Verebileceklerinden eminim.”

“Buna izin veremeyiz. O mahzenin bir daha kullanılmasını istemiyorum.”

“Ne öneriyorsunuz, Sör Sparhawk?” diye kont sordu.

“Bu basamakların üzerindeki kapıya duvar öreceğiz,” diye cevapladı Sparhawk. “Sonra merdivenleri yıkıp çıkan taşları kulenin altındaki kapıya duvar örmek için kullanacağız. Sonra mutfaktan kulenin içindeki merdivenlere giden kapıyı gizleyeceğiz. Occuda hâlâ onu besleyebilecek ama şu ozan ya da hizmetkârlar kaleye girmeyi başarabüseler bile, asla oradaki odaya ulaşmayı becereme-•yecekler. Leydi Bellina hayatının geri kalanını şu anda bulunduğu yerde geçirecek.”

“Bu oldukça korkunç bir şey, Sparhawk,” dedi Tynian.

“Onu öldürmeyi mi tercih edersin?” diye açıkça sordu Sparhawk.

Tynian’ın beti benzi uçtu.

“O zaman tamam. Onu taşlarla örüp içeri kapatacağız.”

Bevier’in gülümsemesi ürperticiydi. “Mükemmel, Sparhawk,” dedi. Sonra Konta baktı. “Söyleyin, Lordum, duvarlarınızın içindeki hangi yapıyı harcayabilirsiniz?”

Kont şaşkın bir bakış attı.

“İnşa için taşa ihtiyacımız olacak,” diye açıkladı Bevier. “Sanırım oldukça çok. Kapıyı örten duvarın iyi ve kaim olmasını istiyorum.”

On Altıncı Bölüm

ZIRHLARINI ÇIKARDILAR ve Occuda’nm bulduğu iş önlüklerini giyip, çalışmaya başladılar. Kurik’in yönetiminde çalışarak ahırın arka duvarının bir bölümünü yıktılar. Occuda büyük bir tekne harç karıştırdı. Dönen merdivenlerden kulenin tepesindeki kapıya taş taşımaya başladılar.

“Beyler, başlamadan önce,” dedi Sephrenia, “onu görmem gerekecek.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Kalten. “Biliyorsun, hâlâ tehlikeli olabilir.”

“Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Güçsüz olduğundan kuşkum yok ama iyisi mi emin olalım.”

“Ben de son bir defa onun yüzünü görmek istiyorum,” diye ekledi Kont Ghasek. “Bir zamanlar onu sevdim.”

Basamakları çıktılar, Kurik kapıdaki koca zinciri çelik bir kolla kaldırdı. Sonra Kont başka bir anahtar çıkardı ve kilidi açtı.

Bevier kılıcını çekti.

“Bu gerçekten gerekli mi?” diye sordu Tynian.

“Belki,” diye soğukça cevapladı Bevier.

“Tamam, Lordum,” dedi Konta, Sephrenia, “kapıyı açın.”

Leydi Bellina tam kenarda duruyordu. Müthiş bir şekilde çarpılmış olan yüzü buruş buruş, boynu kırış kırıştı. Birbirine dolanmış saçlarında beyazlar vardı ve çıplak vücudundan hoş olmayan kıvrımlar sarkmıştı. Gözleri çılgınca bakıyordu, nefret dolu bir hırıltıyla dudaklarım sivri dişlerinin üstünden geri çekti.

“Bellina,” diye üzgün bir sesle başladı Kont, ama kadın ona tıslayıp parmaklarını pençe gibi uzatarak ileri atıldı.

Sephrenia parmağıyla işaret ederek tek bir kelime söyledi ve Bellina sıkı bir yumruk yemiş gibi geriye sendeledi. Düş kırıklığıyla uluyup tekrar saldırmaya çalıştı ama hiçbirinin göremediği bir duvarı pençeleyerek, birden durdu.

“Tekrar kapatın, Lordum,” diye üzüntüyle talimat verdi Sephrenia. “Yeteri kadar gördüm.”

“Ben de,” diye cevapladı Kont, kapıyı kapatırken tıkanmış bir ses ve yaş dolu gözlerle. “Artık ümitsizce çıldırmış, değil mi?”

“Tamamen. Şüphesiz Chyrellos’daki evden ayrıldığından beri çıldırmış durumda ama artık tamamen gitti. Artık kendinden başka hiç kimse için tehlike değil.” Sephrenia’nm sesi acıma doluydu. “O odada ayna yok değil mi?”

“Hayır. Tehlikeli mi?”

“Tam değil, ama en azından kendi görüntüsünden korunucak. Bu çok zalimce olabilir.” Düşüncelice durdu. “Fark ettiğim kadarıyla burada sık rastlanan bazı yabani otlar var. Sakinleştirici etkileri vardır. Occuda ile konuşup yemeğine koyması için talimat vereceğim. Onu iyileştirmezler amâ kendini yaralamasını engellemeleri mümkün. Kapıyı kilitleyin, Lordum. Siz baylar yapılması gerekeni yaparken ben içeride olacağım. Bitirdiğinizde bana haber verin.” Flüt ve Talen o kaleye dönerken arkasına takıldılar.

“Orada dur, genç adam,” dedi oğluna Kurik.

““Yine ne var?” dedi Talen.

“Sen burada kalıyorsun.”

“Kurik, tuğla örmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Taş taşırken o kadar çok şey bilmen gerekmiyor.”

“Ciddi olamazsın.”

Kurik kemerine uzandı ve Talen hızla ahırın arkasındaki taş yığınına gitti.

“İyi bir çocuk,” diye belirtti Ulath. “Gerçeği nerdeyse anında kapıyor.”

Bevier çalışırken en ön sırada olmak için ısrar etti. Genç Cyrinic taşları neredeyse çılgınca örüyordu.

“Onları aynı seviyede tut,” diye bağırdı Kurik. “Bu devamlı kalacak bir yapı, bu yüzden işi ustaya yakışır bir şekilde yapalım.”

Sparhawk ona aldırmayarak güldü.

“Eğlenceli bir şey mi var, Lordum?” diye soğukça sordu Kurik.

“Hayır. Sadece bir şey hatırladım, hepsi bu.”

“Onu bizimle paylaşman gerekecek. Orada öyle durma, Sparhawk. Talen’e taşları taşıması için yardım et.”

Kule, kalenin tahkimatının bir parçası olduğundan kapının içine yerleştirildiği boşluk oldukça kalındı. Kontun kız kardeşi içerde delice çığlıklar atıp, kapatıkları kapıyı vahşice yumruklarken kapıya bitişik bir duvar daha yaptılar. Sonra birincinin üzerine sıkıca dayanan bir duvar daha ördüler. Öğlene doğru Sparhawk, Sephrenia’ya bittiğini söylemeye gitti.

“İyi,” dedi Sephrenia. İkisi avluya geri geldiler. Yağmur kesilmiş gökyüzü açılmaya başlamıştı. Sparhawk bunu iyi bir işaret olarak aldı. Sephrenia’yi kulenin etrafını yarım dönerek çıkan merdi velere götürdü.

“Çok güzel, baylar,” diye seslendi Sephrenia, inşa ettikleri duvarın üzerine son rötuşları yapan diğerlerine. “Şimdi buraya gelin. Yapmam gereken son bir şey daha var.”

Hep beraber aşağı indiler ve küçük kadın yukarı çıktı. Styricçe konuşmaya başladı. Büyüyü bıraktığında yeni yapılmış duvar bir an için parıldamış gibi gözüktü. Sonra parıltı kayboldu. Sephrenia aşağı indi. “Tamam,” dedi, “şimdi basamakları yıkabilirsiniz.”

“Ne yaptın?” diye merakla sordu Kalten.

Sephrenia gülümsedi. “Yaptığınız iş düşündüğünüzden daha iyi oldu, bir tanem,” dedi. “İnşa ettiğiniz duvardan artık içeri asla girilemez. Şu ozan ya da hizmetkârlar yaşlanıp saçları beyazlayana kadar balyozlarla ona vursalar da bir parça bile zarar veremezler.”

Basamaklardan yukarı çıkan Kurik yana eğildi ve aşağı baktı. “Harç tamamen kuru,” diye bildirdi. “Bu genelde günler sürer.”

Sephrenia kulenin zeminindeki kapıyı gösterdi. “Bunu bitirdiğinizde bana haber verin. Dışarısı biraz soğuk ve rutubetli. Sanırım içeri sıcağa gideceğim.”

Kurik geçici işçi takımına nasıl çalışacaklarını öğretirken, kız kardeşinin diri diri gömülme zorunluluğuna daha da üzülen Kont ona eşlik etmeye çoktan hazırdı.

Artık duvar olan kapıdan aşağıya inen taş basamakları yıkmak ve alt kapıyı örmek günün geri kalanının çoğunu aldı. Sonra Sephrenia dışarı çıktı, büyüyü tekrar etti ve gerisin geri kaleye girdi.

Sparhawk ve diğerleri kulenin bulunduğu kanadın yanındaki mutfağa geçtiler.

Kurik iç merdivenlere açılan küçük kapıyı inceledi.

“Evet?” diye Sparhawk sordu.

“Aceleye getirme, Sparhawk.”

“Geç oluyor, Kurik.”

“Bunu sen yapmak ister misin?” *Sparhawk ağzını kapattı ve Talen sıvışırken bir kelime bile söylemeden izledi. Çocuk yorgun gözüküyordu ve Kurik sıkı bir iş dağıtımcısıydı. Sparhawk’da yeri geldiğinde öyleydi.*

Kurik, Occuda’ya birkaç dakika danıştı, sonra harç lekeli grubuna baktı. “Yeni bir iş öğrenme zamanı geldi, baylar,” dedi. “Şimdi marangoz olacaksınız. Bu kapıdan bir porselen dolabı yapacağız. Menteşeler hâlâ çalışacak ve ben gizli bir mandal yapabilirim. Kapı tamamen örtülecek.” Yukarıdan gelen boğuk sesleri dinlemek için başmı kaldırıp bir an düşündü. “Sanınm biraz yorgana ihtiyacım olacak, Occuda,” dedi düşüncelice. “Gürültü buradan duyulmasın diye onları kapının diğer tarafına çakacağım.”

“İyi fikir,” diye onayladı Occuda. “Başka hizmetkârlar olmadığından burada oldukça çok zaman geçireceğim ve çığlıklar sinirlerimi bozabilir.”

“Bunu yapmamızın tek sebebi bu değil ama tamam. Çok iyi, baylar, haydi çalışmaya.” Kurik sırıttı. “Daha sizi işe yarar adamlar haline sokmadım,” dedi.

Bitirdiklerinde porselen dolabı güzel olmuştu. Kurik oldukça bol boyayla rengini koyulaştırdı sonra geri çekildi ve yeni mobilyayı eleştirircesine inceledi. “Boya kuruduktan sonra birkaç kez cilala,” dedi Occuda’ya/ “ve sonra ötesini berisini zedele. Birkaç yerini çiziktirir, köşelere toz serpiştirirsen de iyi olur. Hiç kimse bir ya da birkaç yüzyıldır burada olmadığını anlamayacaktır.”

“Çok iyi bir adamın var, Sparhawk,” diye belirtti Ulath. “Onu satmayı düşünür müsün?”

“Karısı beni öldürür,” diye cevapladı Sparhawk. “Hem, biz Ele-nia’da insanları satmayız.”

“Elenia’da değiliz.”

“Niye oturma odasına geri dönmüyoruz?”

“Daha değil, Aziz Şövalyeler,” dedi sertçe Kurik. “Önce yerdeki talaşları temizleyecek sonra da aletleri yerlerine koyacaksınız.”

Sparhawk iç çekti ve süpürge aramaya gitti.

Mutfağı temizledikten sonra üzerlerindeki harç ve talaşları temizlediler. Tunik ve taytlarını giyip, Sephrenia ile Kontu derin sohbete dalmış buldukları kubbe tavanlı odaya geri döndüler. Flüt ve Talen yakınlarında oturuyorlardı. Talen, küçük kıza dama oynamayı öğretiyordu.

“Şimdi çok daha cici gözüküyorsunuz,” dedi onaylarcasma Sephrenia. “Avluda gerçekten çok kirliydiniz.”

“Üzerin çamurlanmadan taş veya tuğladan duvar öremezsin.” Kurik omuz silkti.

“Galiba elim su topladı,” dedi Kalten, avcuna bakarak.

“Bu şövalye olduğundan beri yaptığı ilk dürüst iş,” dedi Konta Kurik. “Biraz eğitimle iyi bir marangoz olabilir ama korkarım geri kalanının alması gereken çok uzun bir yol var.”

“Mutfaktaki kapıyı nasıl gizlediniz?” diye sordu Kont.

“Üzerine bir porselen dolabı yaptık, Lordum. Occuda eski gözükmesi için birkaç şey daha yapacak ve sonra içini kap kaçakla dolduracak. Arkasını kız kardeşinizin çığlıklarını boğmak için yorganla kapladık.”

“Hâlâ yapıyor mu?” Kont iç çekti.

“Bu yıllar geçse de azalmayacak, Lordum,” dedi Sephrenia. “Korkarım öleceği güne kadar çığlıklar atacak. Durduğunda, bu işin bittiğini anlayacaksınız.”

“Occuda bize yiyecek bir şeyler ayarlıyor,” dedi Konta Sparhawk. “Bu biraz vakit alır, derlediğiniz kayıtlara bir göz atmak için kötü bir zaman olmasa gerek.”

“Harika bir fikir, Sor Sparhawk,” diyen Kont, iskemlesinden kalktı. “Bize izin verir misiniz, Madam?”

“Tabii ki.”

“Belki bize katılmak istersiniz?”

Sephrenia güldü. “Ah, hayır, Lordum. Kütüphanede bir işe yaramam.”

“Sephrenia okumaz,” diye açıkladı Sparhawk. “Sanırım, diniyle ilgili bir şey.”

“Hayır,” dedi Sephrenia. “Bunun dille bir ilgisi var, bir tanem. Elene düşünme alışkanlığına kapılmak istemiyorum. Büyük bir hızla Styricçe düşünmem - ve konuşmam - gerektiğinde engelleyici olabilir.”

“Bevier, Ulath, niye Kont ve benimle gelmiyorsunuz?” diye önerdi Sparhawk. “Bize gereken öyküyü saptaması için bazı ayrıntılarda yardımcı olabilirsiniz.”

Basamaklardan yukarı çıktılar ve odayı terk ettiler. Batı kanadında bir kapıya ulaşana kadar, Kontu kalenin tozlu koridorlarında takip ettiler. Kont kapıyı açtı ve onları karanlık bir odaya soktu. Geniş bir masayı el yordamıyla araştırdı, bir mum aldı ve onu yanan meşaleden yakmak için koridora çıktı.

Oda büyük değildi ve kitaplarla tıka basa doluydu. Yerden tavana kadar yükselen raflarda ve yığınlar halinde köşelerde duruyorlardı.

“İyi okuyorsunuz, Lordum,” dedi Bevier.

“Bilginlerin yaptığı budur, Sör Bevier. Buradaki toprak fakir -ağaç yetiştirmek dışında - ve ağaç yetiştirmek medeni bir adam için tatmin edici bir faaliyet değil.” Sevecen bir şekilde etrafına bakındı. “Bunlar benim arkadaşlarım,” dedi. “Korkarım onların arkadaşlıklarına daha önce hiç olmadığı kadar çok ihtiyacım olacak. Bir daha bu evi terk edemeyeceğim. Kız kardeşime muhafızlık etmek için burada kalmam gerekecek.”

“Delirenler genelde fazla yaşamazlar, Lordum/’ diye onu temin etti Ulath. “Bir kere çıldırdılar mı, kendilerini ihmal etmeye başlarlar. Bir kış mevsiminde deliren bir kuzenim vardı. Bahara gitmişti.”

“Sevdiğin birinin ölmesini ummak acı dolu bir şey, Sör Ulath ama Tanrım bana yardım et çünkü öyle umduğumu fark ettim.” Kont elini masasının üzerinde yığılı otuz santim kadar kaim, ciltsiz kâğıdın üzerine koydu. “Hayatımın eseri, baylar.” Oturdu. “Artık işe başlayalım. Tam olarak ne arıyorsunuz?”

“Thalesia kralı Sarak’m mezarını,” dedi Ulath. “Lamorkand’da-ki savaş meydanına ulaşamadı bu yüzden burada Pelosi’da ya da Deira’da bir küçük çarpışmada öldüğünü var sayıyoruz - tabii ki gemisi denizde kaybolmadıysa.”

Sparhawk bunu hiç düşünmemişti. Bhelliom’un Thalesia Boğa-zı’nda ya da Pelos Denizi’nin dibinde yattığı fikri tüylerini diken diken etti.

“Biraz daha ayrıntılara inebilir misiniz?” diye sordu Kont. “Kralın gideceği yer gölün hangi yakasıydı? Kayıtlarımı düzenleyebilmek için bölge bölge ayırdım.”

“Büyük ihtimalle, Kral Sarak doğu yakasına gitmekteydi,” diye cevapladı Bevier. “Orası Thalesia ordusunun Zemochlarla karşılaştığı yerdi.”

“Geminin nerede karaya yanaştığı hakkında bir ipucu var mı?”

“Benim bildiğim kadarıyla yok,” diye kabul etti Ulath. “Birkaç tahmin yürüttüm ama yüz fersah kadar uzaklıkta olabilirler. Sarak kuzey yakasındaki bir limana gitmiş olabilir ama Thalesia gemileri bunu yapmazlar. Bizim bazı yerlerde korsan olarak ünümüz vardır, Sarak sıkıcı sorulardan uzak durmak isteyip pruvasını boş bir kumsala çevirmiştir.”

“Bu işi biraz daha zorlaştırır,” dedi Kont Ghasek. “Eğer nerede karaya çıktığını bilseydim hangi bölgeden geçebileceğini bilecektim. Thalesia efsanelerinde Kralı tanıtan bir açıklama var mı?”

“Çok ayrıntılı değil,” diye Ulath cevapladı, “sadece iki metre on santim boyunda olduğunu biliyoruz.”

“Bu biraz yardım eder. Yerel insanlar büyük ihtimalle ismini bilemeyeceklerdir ama o yapıda bir adam hatırlanacaktır.” El yazmalarını karıştırmaya başladı. “Deira’nm kuzey sahilinde karaya çıkmış olma ihtimali var mı?”

“Mümkün ama beklenmez,” dedi Ulath. “O zamanlar Thalesia ve Deira arasındaki ilişkiler gergindi. Sarak kendini yakalatacak bir konuma sokmak istemezdi.”

“O zaman Apalia limanı etrafından başlayalım. Randera Gö-lü’nün doğu yakasına giden en kısa rota oranın güneyinden geçer.” Önündeki sayfaları çevirmeye başladı. Kaşlarını çattı. “Burada işe yarar bir şey gözükmüyor,” dedi. “Kralın grubu ne kadar kalabalıktı?”

“Çok büyük değil,” diye Ulath geveledi. “Sarak, Emsat’ı aceleyle terk etti ve yanma sadece bir miktar hizmetkâr aldı.”

“Apalia’da bulduğum bütün bilgiler kalabalık Thalesialı askerler hakkında. Şüphesiz, sizin dediğiniz gibi olabilir, Sör Ulath. Kral Sarak, Apalia’yi geçip boş bir kumsala çıkmış olabilir. Kumsallar ve terk edilmiş balıkçı köylerini taramadan önce bir de Nadera limanını deneyelim.” Bir haritaya baktı, sonra el yazmalarının yarısını bir kenara ayırıp göz gezdirmeye başladı. “Sanırım bir şey bulduk!” diye bir bilgin coşkusuyla bağırdı. “Nadera yakınlarında bir köylü sefer sırasında gece erken saatlerde şehri geçen ve karaya çıkmadan nehirde birkaç fersah yukarı çıkan bir Thalesia gemisinden bahsetti. Bir grup savaşçı çıktı, biri diğerlerinden bir baş daha uzun duruyordu. Sarak’m tacında sıradışı bir şey yar mıydı?”

“Tepesinde büyük mavi bir mücevher varmış,” diyen Ulath’m yüzü dikkatliydi.

“O zaman bu o,” dedi sevinçten uçarak Kont. “Hikâye özellikle o mücevherden bahsediyor. Bir insan yumruğu büyüklüğündey-miş diyorlar.”

Sparhawk patlarcasına derin bir nefes verdi. “En azından Sarak’m gemisi denizde batmamış,” dedi rahatlayarak.

Kont bir parça ip aldı ve haritanın üstünde çaprazca gerdi. Sonra kalemini mürekkep hokkasına batırdı ve birtakım notlar aldı. “O zaman, tamam” dedi duraksamadan. “Kral Sarak’ın Nadera’dan savaş meydanına giden en kısa yolu seçtiğini kabul edersek, bu listedeki bölgelerden geçmiş olması gerekiyor. Hepsinde araştırmalar yaptım. Yaklaşıyoruz, Aziz Şövalyeler. Şimdiden sizin kralın izini bulduk.” Hızla sayfaları karıştırmaya başladı. “Burada ondan bahsedilmiyor,” diye kendi kendine mırıldandı, “ama bu bölgede çatışma yoktu.” Okumaya devam etti, dudakları büzülmüştü. “Burada!” dedi, yüzünde bir zafer gülümsemesi belirdi. “Venne Gö-lü’nün yirmi fersah kuzeyinde bir köyden bir grup Thalesialı geçti. Liderleri başında taç bulunan çok iri bir adamdı. Daraltıyoruz.”

Sparhawk nefesini tutuğunu fark etti. Hayatında bir çok görev ve araştırmada bulunmuştu ama bu kâğıt üzerindeki iz takip etmenin garip bir heyecanı vardı. Bir insanın hayatını tam bir mutlulukla bilime nasıl adayabildiğini anlamaya başladı.

“Ve işte burada!” dedi coşkuyla Kont. “Onu bulduk.”

“Nerede?” diye hevesle sordu Sparhawk.

“Size bütün parçayı okuyacağım,” diye cevapladı Kont. “Şüphesiz, bunu bana anlatan adamdan çok daha nazik bir dile çevirdiğimi anladınız.” Gülümsedi. “Serilerin dili çok renkli ama bilimsel bir esere zor uyuyor.” Gözlerini kısarak sayfaya baktı. “Oh, evet. Şimdi hatırladım. Bu adam bir serfti. Efendisi bu adamın öyküler anlatmaktan hoşlandığını söyledi. Onu Venne Gölü’nün doğusunda bir tarlada çapayla bir toprak parçasını parçalarken buldum. Bana anlattığı işte bu:

” ‘Seferin ilk zamanlarıydı, Otha emrindeki Zemochlar Lamorkand’m doğu sınırından içeri girmişlerdi ve ilerledikçe arazileri yakıp yıkıyorlardı. Batı Elenia Kralları toplayabildikleri bütün güçlerle onları karşılamaya koşuyorlardı. Batıdan büyük asker grupları geliyordu ama aslında onlar Venne Gölü’nden çok daha güneydelerdi. Kuzeyden gelen askerler daha

çok Thalesialılardı. Thalesia ordusu karaya çıkmadan öncü bir grup Venne Gölü’nü geçip güneye indi.

” Otha, hepimizin bildiği gibi, ana gücünün önünde ufak askeri birlikler ve devriyeler çıkarmıştı. O devriyelerden biri Dev’in Höyüğü denilen yerde biraz önce bahsedilen Thalesialıların yolunu kesti.’”

“O yer savaştan önce mi yoksa sonra mı isimlendirildi?” diye Ulath sordu.

“Sonrasında olmalı,” diye cevapladı Kont. “Pelosialılar ölüler için höyük inşa etmezler. Bu bir Thalesia adeti, değil mi?”

“Doğru ve dev kelimesi Sarak’ı oldukça iyi tarif ediyor, ne dersiniz?”

“Tam benim düşündüğüm gibi. Hem, daha da var.” Kont okumaya devam etti. ” ‘Thalesialı ve Zemochlar arasındaki karşılaşma kısa ve çok gaddarcaydı. Zemochlar kuzeyli savaşçılardan sayıca çok fazlaydılar ve kısa zamanda ezip geçtiler. Aralarında son ölen muazzam iri liderleriydi. Ama kötü yaralı hizmetkârlarından biri, ölen liderlerinin cesedinden bir şey aldı ve onunla batıya göle doğru kaçtı. Ne aldığı ve onunla ne yaptığı konusunda açık bir bilgi yok. Zemochlar hizmetkârı öfkeyle takip ettiler. O gölün kenarında yaralarından dolayı öldü. Bununla beraber bir grup Alcione Şö-valyesi’nin yolu, Rendor seferinde aldıkları yaraları iyileştirmek için Deira’daki ana karargâhlarına dönerlerken Randera Gölü’ne düştü ve Zemoch devriyesini son adamına kadar yok ettiler. Sadık hizmetkârı gömdüler ve esas çarpışma bölgesini şans eseri atlaya-rarak yollarına devam ettiler.

” ‘Bunlar olurken büyük bir Thalesia gücü bir gün kadar geriden ilk grubu takip ediyormuş. Köylüler onlara olanları anlattıklarında, vatandaşlarını gömdüler ve mezarlarının üzerine höyük inşa ettiler. Bu ikinci Thalesia gücü Randera Gölü’ne asla ulaşamadı, çünkü iki gün sonra pusuya düşürülüp hepsi öldürüldü.’ “

“İşte bu Sarak’m başına gelenleri niçin hiç kimsenin bilmediğini açıklıyor,” dedi Ulath. “Bunu başkasına söyleyecek hiç kimse hayatta

kalmamış.”

“Şu hizmetkâr,” diye derin derin düşüncelere daldı Bevier, “aldığı kralın tacı olabilir mi?”

“Mümkün/’ diye kabul etti Ulath. “Ama daha çok kılıcı olabilir. Thalesialılar kraliyet kılıçlarına çok değer verirler.”

“Bunu anlamak çok zor olmayacak,” dedi Sparhawk. “Dev’in Höyüğü’ne gideceğiz ve Tynian Sarak’m hayaletini uyandıracak. O kılıcına - ve tacına - ne olduğunu bize söyleyebilir.”

“Burada tuhaf bir şey var,” dedi Kont. “Yazmadığımı çok iyi hatırlıyorum çünkü savaştan sonra olmuştu. Serfler o zamandan günümüze yüzyıllardır Venne Gölü’nün etrafındaki bataklıklarda biçimsiz, canavarımsı bir şekil görüp duruyorlarmış.”

“Bir bataklık yaratığı mı?” diye fikrini söyledi Bevier. “Belki de bir ayı?”

“Sanırım serfler bir ayıyı tanıyabilirler,” dedi Kont.

“Belki bir mus geyiğidir,” dedi Ulath. “İlk defa mus gördüğümde bir şeyin o kadar büyüyebileceğine inanamamıştım, musun sevimli bir suratı yoktur.”

“Sertlerin o şeyin arka ayakları üzerinde yürüdüğünü söylediğini hatırlıyorum.”

“Bir Troll olabilir mi?” diye sordu Sparhawk. “Hani şu gölün kenarında kampımızın yanında böğüren?”

“Serfler onu tüylü ve çok uzun diye tanımlıyorlar mı?” diye sordu Ulath.

“Yeteri kadar tüylü ama tıknaz, kollarıyla bacaklarının çarpık olduğunu söylüyorlar.”

Ulath kaşlarını çattı. “Duyduğum hiçbir Troll’e benzemiyor -belki -” Gözleri birden faltaşı gibi açıldı. “Ghwerig!” diye bağırırken parmaklarını

şaklattı. “Onun Ghwerig olması gerekiyor. İşte bu işi sağlam kazığa bağladı, Sparhawk. Ghwerig, Bhelliom’u arıyor ve tam nereye bakacağını biliyor.”

“Venne Gölü’ne geri dönsek iyi olacak sanırım,” dedi Sparhawk, “elimizden geldiği kadar hızlı. Ghwerig’in benden önce Bhelliom’u bulmasını istemiyorum. Bhelliom’u almak için onunla güreşmek istemiyorum.”

On Yedinci Bölüm

“SONSUZA KADAR size borçluyum dostlarım,” dedi Kont, ertesi sabah kalenin avlusunda gitmeye hazırlanırlarken.

“Biz de size, Lordum,” diye onu temin etti Sparhawk. “Sizin . yardımınız olmadan, aradığımızı bulmamızın olanağı yoktu.”

“O zaman, Tanrı yolunuzu açık etsin, Sör Sparhawk,” dedi Ghasek, iri Pandion’un elini içtenlikle sıkarken.

Sparhawk kayalığın dibine inen dar patikaya doğru ilerledi. . “Ona ne olacağını merak ediyorum,” dedi Talen, giderlerken oldukça üzgün bir biçimde.

“Başka seçeneği yok,” dedi Sephrenia. “Kız kardeşi ölene kadar orada kalması gerekiyor. Bellina artık bir tehlike değil ama korunması ve ilgilenilmesi gerekiyor.”

“Kontun hayatının kalanı çok yalnız geçecek.” Kalten iç çekti.

“Kitapları ve kayıtları var,” dedi Sparhawk. “Bir bilginin gerçekten ihtiyacı olan tek dost onlar.”

Ulath içinden homurdandı.

“Sorun ne?” diye sorudu Tynian.

“Venne Gölü’ndeki Troll’ün neden orada olduğunu bilmem ge-rekirirdi. Araştırsaydım zaman kazanmamızı sağlayabilirdim.”

“Görseydin Ghwerig’i tanıyabilecek miydin?”

Ulath başıyla onayladı. “O cüce ve etrafta fazla cüce Troll yoktur. Dişi TrollTer genelde deforme doğanları, doğar doğmaz yer.”

“Bu canavarca bir davranış.”

“Troll’ler nazik yaradılışlarıyla tanınmazlar. Çoğu zaman birbirleriyle bile iyi geçinmezler.”

O sabah güneş parlıyor ve kuşlar Kont Ghasek’in kalesinin altındaki terk edilmiş köyün yanındaki çalılıklarda ötüyorlardı. Talen köye gitmek için döndü.

“Orada çalacak bir şey yok,” diye arkasından seslendi Kurik.

“Sadece merak hepsi o kadar,” diye seslendi Talen. “Birkaç dakika sonra sizi yakalarım.” ,

“Gidip onu almamı ister misin?” diye sordu Berit.

“Bırak etrafa baksın,” dedi Sparhavvk. “Eğer izin vermezsek bütün gün şikâyet edecek.”

Sonra Talen dörtnala köyden geldi. Yüzü ölü gibi bembeyazdı, gözleri deli gibiydi. Onlara ulaştığında tepe taklak atından düştü ve yere yayılıp öğürdü, konuşamıyordu.

“Gidip bakalım,” dedi Kalten’e Sparhawk. “Siz burada bekleyin.”

İki şövalye mızrakları hazır, dikkatle terk edilmiş köye gittiler.

Kalten Talen’in atının izlerini mızrağının ucuyla göstererek, “Bu yoldan gitti,” dedi yavaşça.

Sparhawk başıyla onaylayıp diğerlerinden büyük olan bir eve giden izleri takip etti. Atlarından inip kılıçlarını çekerek içeri girdiler.

Odalar tozluydu, hiç mobilya yoktu. “Burada hiçbir şey yok,” dedi Kalten. “Onu korkutan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.”

Sparhavvk evin arkasındaki odaya bakan bir kapıyı açtı. “İyisi mi git, Sephrenia’yı getir,” dedi soğukça.

“O da ne?”

“Bir çocuk. Canlı değil, öleli çok uzun zaman olmuş.”

“Emin misin?”

“Kendin bak.”

Kalten odanın içine baktı ve kusacak gibi bir ses çıkardı. “Bunu görmesini istediğinden emin misin?” diye sordu. ‘ “Ne olduğunu bilmemiz gerekiyor.”

“O zaman gidip onu alacağım.”

Dışarı çıktılar. Sparhavvk evin kapısının yanında dururken Kalten atma bindi ve diğerlerinin beklediği yere sürdü. Birkaç dakika sonra sarışın şövalye yanında Sephrenia ile geri döndü.

“Ona Flüt’ü Kurik ile bırakmasını söyledim,” dedi Kalten. “Burada olanları görmesini istemeyiz.”

“Hayır,” diye sıkıntıyla cevapladı Sparhavvk. “Küçük ana,” diye Sephrenia’dan özür diledi, “bu hoş olmayacak.”

“Bazı şeyler öyledir,” dedi azimlice Sephrenia.

Onu evin arka odasına götürdüler.

Sephrenia hızla bir göz attı ve sonra kenara döndü. “Kalten,” dedi, “git ve bir mezar kaz.”

“Küreğim yok,” diye itiraz etti.

“O zaman ellerini kullan!” Ses tonu sert, neredeyse yırtıcıydı.

“Peki, Sephrenia.” Kalten onun bu kendine uymayan sertliğinden ürkmüş gözüktü. Çabucak evi terk etti.

“Vah zavallı şey,” diye kederlendi Sephrenia, kurumuş küçük gövdenin üzerinde dikilerek.

Çocuğun gövdesi solmuş ve kurumuştu. Derisi griydi ve çökmüş gözleri açıktı.

“Gene Bellina mı?” diye sordu Sparhawk. Sesi kendine bile yüksek geldi.

“Hayır,” dedi Sephrenia. “Arayıcı’nın işi. Böyle beslenir,” diye çocuğun bedenindeki kurumuş küçük delik izlerini gösterdi. “Burada, burada ve burada. Bu Arayıcı’nın beslendiği yer. Beden sıvısını emer ve sadece kuru bir kabuk bırakır.”

“Artık bırakmayacak,” dedi Sparhawk, Aldreas’ın mızrağını tutan elini sıkarak. “İlk karşılaştığımızda ölecek.”

“Bunu yapabilecek misin, bir tanem?”

“Yapamamaya dayanamam. Çocuğun intikamını alacağım -Arayıcı’yla ya da Azash’la hatta Cehennem’in kapıları fark etmez.”

“Sen kızgınsın, Sparhawk.”

“Evet. Öyle.” Bu aptalcaydı, bir amacı yoktu ama Sparhawk kılıcını kınından çekti ve onunla bir duvarı yıktı. Bu bir işe yaramadı ama kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Diğerleri sessizce köye ve Kalten’in çıplak elleriyle açmış olduğu mezarın başına geldiler. Sephrenia kollarında çocuğun kurumuş gövdesiyle evden dışarı çıktı. Flüt yanında biraz keten kumaşla ileri çıktı ve ikisi ölü çocuğu dikkatle sardılar. Sonra basit mezara yerleştirdiler.

“Bevier,” dedi Sephrenia sertçe, “dua edecek misin? Bu bir Ele-ne çocuğu ve bu şövalyeler arasında en yürekten inanan sensin.”

“Ben buna layık değilim.” Bevier açıkça ağlıyordu.

“Kim layık, bir tanem?” diye sordu Sephrenia. “Bu meçhul çocuğu karanlıklar içine yalnız mı yollayacaksın?”

Bevier ona baktı sonra mezarın yanında diz üstü çöktü ve Ele-ne kilisesinin ölüler için olan çok eski duasını okumaya başladı.

Oldukça tuhaf bir biçimde Flüt diz çökmüş Arcialının yanına geldi. Parmaklarını rahatlatıcı bir şekilde Bevie/in mavi siyah kıvırcık saçlarında dolaştırdı. Her nedense, Sparhawk bu tuhaf küçük kızın diğerlerinin fark ettiğinden çok daha yaşlı olabileceğini hissetmeye başladı. Sonra Flüt kavalını kaldırdı. İlahi çok eskiydi, neredeyse esası Elene inanandaydı ama içinde saklı küçük Styric izler vardı. Sparhawk, küçük kızın şarkısının sesinde inanılmaz olasılıklar algılamaya başladı.

Defin tamamlandığında, yollarına devam ettiler. Günün kalanında hepsi sessizdi, başıboş dolaşan ozanla karşılaştıkları küçük gölün yanındaki kamp yerinde akşam için durdular. Adam gitmişti.

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi Sparhawk. “Onun hâlâ burada olduğunu düşünmek çok büyük bir umuttu.”

“Belki daha güneyde ona yetişiriz,” diye fikrini söyledi Kalten. “Atı iyi durumda değildi.”

“Yakalasak bile onunla ne yapabiliriz?” diye sordu Tynian. “Onu öldürmeyi planlamıyorsunuz, değil mi?”

“En son çare,” diye cevapladı Kalten. “Sephrenia şimdi Bellina’nm onu nasıl etkilediğini biliyor, onu iyi edebilir.”

“Güvenin çok hoş, Kalten,” dedi, “ama uygun olmayabilir.”

“Ona yaptığı büyü yavaş yavaş geçer mi?” diye sordu Bevier.

“Bir dereceye kadar. Zamanla azgınlığı azalacak ama asla ondan tam kurtulamayacak. Önemli olan gittikçe daha az bulaştırıcı olması.

Önümüzdeki haftaya dek çok fazla insanla karşılaşmadığı sürece ne o, ne de hizmetkârlar, Kont için fazla tehlike olmayacaklar.”

“Bu da bir şey,” dedi genç Cyrinic. Hafifçe kaşlarını çattı. “Bana bulaşmış olmasına rağmen yaratık o gece niçin bana geldi? Bu sadece boşa zaman harcamak değil mi?” Bevier ölü çocuğun cenazesinden hâlâ çok sarsılmış gözüküyordu.

“O kuvvetlendirmeydi Bevier” dedi Sephrenia. “Rahatsız olmuştun ama arkadaşlarına saldıracak kadar ileri gitmezdin. Onu kulesinden kurtarmak için her şeyi yapacağına emin olması gerekiyordu.”

Akşam için kamplarını kurarlarken, Sparhawk’m aklına bir şey geldi. Elinde çay fincamyla ateşin yanında oturan Sephrenia’nm yanma gitti. “Sephrenia. Azash neyin peşinde? Niye Eleneleri ayartmak için uğraşıyor? Bunu daha önce hiç yapmamıştı, değil mi?”

“Kral Aldreas’ın hayaletinin sana dediğini hatırlıyor musun? Bhelliom’un tekrar görüneceği zamanın geldiği hakkında?”

“Evet.”

“Azash da bunu biliyor ve azıyor. Zemochlarınm güvenilir olmadıklarını anladı sanırım. Emirlere itaat ediyorlar ama çok akıllı değiller. Şimdiye kadar yüzyıllardır o savaş meydanını kazıyorlar ama sadece aynı yeri alt üst edip duruyorlar. Son birkaç hafta içerisinde Bhelliom’un yeri hakkında onların son beş yüz yıldır bulduklarından daha fazlasını bulduk.”

“Şanslıydık.”

“Bu tamamen doğru değil, Sparhawk. Seni bazen Elene mantığı hakkında kızdırdığımı biliyorum ama bizi Bhelliom’a yaklaştıran oydu. Bir Zemoch mantık yürütemez. Bu Azash’m zayıf tarafı. Bir Zemoch düşünmez, çünkü bunu yapması gerekmiyor. Bütün düşünme işini onun yerine Azash yapar. İşte bu yüzden Azash, çılgınca Eleneleri saptırmaya çalışıyor. Onların tapınmasına ihtiyacı yok; onların beyinlerine ihtiyacı var. Bütün batı krallıklarında eski öyküleri toplayan Zemochları var - aynı bizim yaptığımız

gibi. Sanırım bir tanesinin doğru öyküye rastlayacağını ve sonra Elene döneklerinin parçaları bir araya getirebileceklerine inanıyor.”

“Uzun bir yol, değil mi?”

“Azash’m zamanı var. Bizim gibi acil baskı altında değil.”

O akşam geç vakitlerde, Sparhawk nöbette ateşten biraz uzakta durmuş, ay ışığında ışıl ışıl parlayan küçük göle bakıyordu. Gene, gerideki kasvetli ormandan kurtların uluması yankılandı ama ses o kadar uğursuz gözükmedi. Bu ormana sık sık uğrayan korkunç ruh ebediyen kilitlenmişti ve artık kurtlar kötülüğün habercisi değil sadece kurttular. Şüphesiz Arayıcı tamamen farklı bir konuydu. Sparhawk bir dahaki sefer karşılaştıklarında Aldreas’m mızrağını iğrenç yaratığa saplayacağına kendi kendine söz verdi.

“Sparhawk, neredesin?” Talen’di. Ateşin yanında durmuş dikkatle karanlığa bakıyordu.

“Buradayım.”

Çocuk yerdeki engellerden kaçınmak için adımlarını dikkatli atarak ona doğru geldi.

“Sorun ne?” diye sordu Sparhawk.

“Uyuyamadım. Eşlik etmemden hoşlanabileceğini düşündüm.”

“Bunu takdir ediyorum Talen. Nöbet beklemek yalnız bir iştir.”

“Kesinlikle o kaleden uzak olmaktan memnunum,” dedi Talen.

“Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım.”

“Ben de biraz gergindim,” diye kabul etti Sparhawk.

“Biliyor musun? Ghasek’in kalesinde bir yığın hoş şey vardı ve bir tanesini bile çalmayı düşünmedim. Tuhaf değil mi?”

“Belki büyüyorsun?”

“Çok yaşlı hırsızlar tanıyorum,” diye ona katılmadı Talen. Sonra umutsuz bir kederle iç çekti.

“Bu kadar keder niçin, Talen?”

“Kimseye söylemeyecektim, Sparhawk ama o iş eskiden olduğu gibi eğlenceli değil. Şimdi, artık herkesten istediğim her şeyi alabileceğimi biliyorum, işin heyecanı bir şekilde kalmadı.”

“Belki başka bir iş arayabilirsin.”

“Başka hangi işe uygunum ki?”

“Bunu düşüneceğim.”

Talen birden, güldü.

“Komik olan ne?” diye sordu Sparhawk.

“Bonservis almakta biraz zorlanabilirim,” diyen çocuk hâlâ gülüyordu. “Müşterilerim genelde onlarla iş yaptığımı bilmezler.”

Sparhawk sırıttı. “Bu bir sorun olabilir,” diye onayladı. “Bu konuda bir şey yaparız.”

Çocuk tekrar iç çekti. “Bu iş neredeyse tamam değil mi, Sparhawk? Şimdi kralın nerede gömülü olduğunu biliyoruz. Tek yapacağımız tacını kazıp çıkarmak ve sonra Cimmura’ya geri dönmek. Sen saraya geri döneceksin ve ben de sokaklara geri döneceğim.”

“Sanmam. Belki sokaklara karşı bir seçenek bulabiliriz.”

“Belki ama sıkıcı olduğu an yine kaçarım. Biliyor musun, bunların hepsini özleyeceğim? Nerdeyse altımı ıslatacak kadar korktuğum anlar oldu, iyi zamanlar da vardı. Hatırlayacaklarım onlar.”

“En azından sana bir şeyler verdik.” Sparhawk elini Talen’in omuzuna koydu. “Yatağına dön, Talen. Yarın erken kalkacağız.”

“Sen nasıl istersen, Sparhawk.”

Ertesi gün şafak sökerken atlar yaralanmasın diye tekerlek izleriyle dolu yolda dikkatli giderek yola koyuldular. Oduncuların köyünü durmadan geçip, vakit geçirmeden ilerlediler.

Kalten öğlene doğru, “Ne kadar daha gideceğimizi hesapladın?” diye sordu.

“Üç, belki dört gün - en fazla beş” diye cevapladı Sparhawk.

“Ormandan bir çıktık mı, yollar düzeliyor, daha çabuk gideceğiz.”

“Sonra bütün yapacağımız, Dev Höyüğü’nü bulmak.”

“Bu fazla sorun olmayacak. Ghasek’in söylediğine göre köylüler onu kerteriz noktası olarak kullanıyorlarmış. Etrafa sorarız.”

“Sonra kazmaya başlarız.”

“Bu senin yerine başkasının yapmasını istemeyeceğin bir iş.”

“Sephrenia’nın Lamorkand’da Alstrom’un kalesinde söylediği şeyi hatırlıyor musun?” diye sordu Kalten. “Bhelliom’un tekrar ortaya çıkmasının bütün dünyayı çın çın çınlatacağı hakkındakiler.”

“Belli belirsiz,” diye cevapladı Sparhawk.

“Onu ortaya çıkardığımızda, Azash bunu bilecek ve Cimmura’ya giden yolun iki tarafında Zemochlar sıralanacaklar. Çok gergin bir”yolculuk olabilir.”

Ulath tam arkalarından at biniyordu. “Tam değil,” diye ona katılmadı. “Yüzükler zaten Sparhawk’ta. Ona Troll dilinde birkaç kelime

öğretebilirim. Bir kere Bhelliom’u eline aldı mı, yapamayacağı hiçbir şey yok. Bir alay Zemochu yıkabilecektir.”

“Gerçekten o kadar güçlü mü?”

“Kalten, bu konuda hiç fikrin yok. Öykülerin yarısı doğruysa, Bhelliom her şeyi yapar. Sparhawk, isterse güneşi bile durdurabilir.”

Sparhawk omzunun üstünden geriye Ulath’a baktı. “Bhelliom’u kullanmak için Troll dilini bilmen gerekiyor mu?” diye sordu.

“Emin değilim,” diye cevapladı Ulath, “ama Troll Tanrıları’nın gücüyle dolduğunu söylüyorlar. Elene veya Styric dilinde konuşulan kelimelere cevap vermeyebilirler. Bir daha ki sefere bir Troll Tanrısıyla konuştuğumda soracağım.”

O gece tekrar ormanda kamp kurdular. Akşam yemeğinden sonra, Sparhawk biraz düşünmek için yürüyerek ateşten uzaklaştı. Bevier sessizce ona katıldı. “Venne’ye ulaştığımızda duracak mıyız?” diye sordu Cyrinic.

“Çok büyük ihtimalle,” diye cevapladı Sparhawk. “Yarın çok fazla gideceğimizden şüpheliyim.”

“İyi. Bir kilise bulmam gerekecek.”

“Ya?”

“Bana kötülük bulaştı. Bir müddet dua etmem lazım.”

“Senin suçun değildi, Bevier. İçimizden birine olabilirdi.”

“Ama o bendim, Sparhawk,” Bevier iç çekti. “Cadı beni denedi, çünkü kolay etki altında kalanın ben olduğumu biliyordu.”

“Saçma, Bevier. Sen, benim karşılaştığım en dindar adamsın.”

“Hayır,” diye ona katılmadı Bevier. “Ben kendi zayıflığımı biliyorum. Karşı cinsin üyeleri beni çok güçlü çeker.”

“Sen genç bir adamsın, dostum. Hissettiğin şeyler doğaldır. Zamanla azalacak - ya da bana öyle söylediler.”

“Sen de hâlâ bu dürtüleri hissediyor musun? Umarım senin yaşına ulaştığımda bunlar benim için artık sorun olmayacaklar.”

“Bu işler tam olarak öyle yürümez, Bevier. Güzel bir yüz gördüğünde bakan çok yaşlı adamlar biliyorum. Sanırım bu insan olmanın bir parçası. Tanrı öyle hissetmemizi istemeseydi, buna izin vermezdi. Bir zamanlar bununla ilgili sorunlarım olduğunda Başpiskopos Dolmant bana açıklamıştı. Ona tamamen inandığıma emin değilim ama en azından kendimi daha az suçlu hissetmemi sağladı.”

Bevier kıkırdadı. “Sen mi? Bu senin hiç görmediğim bir tarafın. Senin tamamen görev aşkıyla yanıp tutuştuğunu düşünürüm.”

“Tamamen değil, Bevier. Hâlâ diğer şeylere de zamanım var. LilliasTa tanışma fırsatın olmadığına üzüldüm.”

“Lillias mı?”

“Bir Rendor kadını. Sürgündeyken onunla beraber yaşadım.”

“Sparhazok!” diye nefes nefese söylendi Bevier.

“Bu tebdili kıyafetin bir parçasıydı.”

“Ama gerçekten yapmadın - ” Bevier sustu. Sparhawk genç adamın öfkeyle kızardığından emindi ama karanlık bunu gizledi.

“Şey, evet,” diye arkadaşını temin etti. “Öyle olmasa Lilias beni terk ederdi. Çok iştahlı bir kadındı. Kimliğimi saklamak için ona ihtiyacım vardı, bu yüzden az veya çok mutlu etmeye çalıştım.”

“Beni şaşırttın Sparhawk, gerçekten çok şaşırdım.”

“Pandionlar, Cyriniclerden daha pragmatik bir tarikattır. Biz işi bitirmek için ne gerekirse yaparız. Merak etme dostum, ruhun zarar görmedi - en

azından fazla değil.”

“Hâlâ kilisede biraz zaman geçirmem gerekiyor.”

“Niçin? Tanrı her yerdedir, değil mi?”

“Şüphesiz.”

“O zaman onunla burada konuş.”

“Aynı şey olmaz.”

“Sen neyi doğru hissediyorsan öyle olmalı, sanırım.”

İlk ışıklarla tekrar yola koyuldular. Alçak sıralı ağaçlı tepeler bittiğinde, yol aşağı doğru inmeye başladı. Zaman zaman, bir kıvrımı döndüklerinde ya da bir tepenin zirvesine çıktıklarında uzakta Venne Gölü’nün bahar güneşi altında pırıl pırıl parladığını görebiliyorlardı. İkindiye doğru, yoldaki ayrıma ulaştılar. Ana yol geldiklerinden çok daha iyiydi ve daha gün batımı batıdaki gökyüzünü kızıllığıyla doldurmadan Venne’nin kuzey kapısına ulaştılar.

Bir kere daha dar sokaklarda çıkıntılı evlerin verdiği erken karanlığın içinde ilerlediler ve daha önce kaldıkları hanın arkasına geldiler. Neşeli ve şişman bir Pelosialı olan hancı onları karşılayıp yatak odalarının bulunduğu ikinci kata çıkardı. “Evet, Lordlarım,” dedi, “şu uğursuz ormanlardaki yaşamınız nasıldı?”

“Oldukça başarılı, komşu,” dedi Sparhawk, “ve Ghasek’in çevresinin artık korkulacak bir yer olmadığı haberini etrafa yaymaya başlayabilirsin. Soruna neden olan şeyi bulup çaresine baktık.”

“Tanrı’ya Kilise Şövalyeleri için teşekkürler!” diye coşkuyla bağırdı hancı. “Etrafta dolaşan öyküler burada Venne’deki işler için çok kötüydü. İnsanlar o ormanlardan geçmek istemediklerinden başka yollar seçiyorlardı.”

“Artık her şey halloldu,” diye onu temin etti Sparhawk.

“Bir tür canavar mıydı?”

“Bir anlamda öyle,” diye cevapladı Kalten.

“Onu öldürdünüz mü?”

“Onu mezara koyduk.” Kalten zırhını çıkarmaya başlayıp omuz silkti.

“İyi yapmışsınız, Lordum.”

“Aklımdayken,” dedi Sparhawk, “Dev Höyüğü denen bir yeri bulmamız gerekiyor. Nereden başlayacağımızı biliyor musun?”

“O sanırım gölün doğu yakasında,” diye cevapladı hancı. “Orada bazı köyler var. Onlar turba1 yatakları yüzünden göl kenarından gerideler.” Güldü. “Bu köyleri bulmak zor olmayacak. Oradaki köylüler ocaklarında turbaları yakarlar. Oldukça kötü bir koku yayar, bu yüzden tek yapacağınız burnunuzu takip etmek.” ,

“Akşam yemekte ne sunmayı planlıyorsun?” diye sordu Kalten.

“Her zaman bütün düşündüğün bumu?” dedi Sparhawk.

“Uzun bir yolculuktu, Sparhawk. Gerçek bir yemeğe ihtiyacım var. Siz iyi yol arkadaşlarısınız ama alıcılığınız iştah açıcı değil.”

“Bu sabahdan beri şişte kızaran öküz budum var, Lordum,” dedi hancı. “Şimdiye kadar pişmiştir.”

Kalten sevinçle gülümsedi.

Bevier sözünde durarak geceyi yakındaki kilisede geçirdi ve sabah onlara katıldı. Sparhawk, ruh durumunu düşünerek ona soru sormamayı tercih etti.

Venne’den çıktılar ve gölün güneyinden giden yolu takip ettiler. Şehre geldiklerinden çok daha hızlı yol aldılar. Randera Gölü’nün kuzey ucundaki

mezardan çıkan canavarla karşılaşmalarından beri toparlanan Kalten, Bevier ve Tynian tamamen iyileşmişti ve dörtnala gidebiliyorlardı.

Akşama doğru Kurik, Sparhawk’m yanma yaklaştı. “Havada turba kokusu aldım,” diye belirtti. “Buralarda bir yerde köy var.”

“Kalten,” diye seslendi Sparhawk.

“Evet?”

“Yakınlarda bir köy var. Kurik ve ben gidip bir bakacağız. Kamp kurun ve iyi bir ateş yakın. Geri gelmemiz karanlıktan sonrayı bulabilir, bize yön gösterecek bir şeye ihtiyacımız olacak.”

“Ne yapacağımı biliyorum, Sparhawk.”

“Tamam. Yap o zaman.” Sparhawk ve silahtarı döndüler ve atlarını doğuda bir mil kadar uzaktaki alçak ağaç grubuna doğru dörtnala sürdüler.

Yanan turba kokusu arttı - bu tuhaf bir şekilde insanın içini ısıtan bir kokuydu. Sparhawk bir şekilde kendini huzurlu hissederek eyerinin üzerinde geriye yaslandı.

“Çok fazla kendine güvenme,” diye uyardı Kurik. “Duman kafalarına tuhaf şeyler yapar. Turba yakanlar her zaman çok güvenilir değillerdir. Bazı yönlerden de Lamorklardan daha kötüdürler.”

“Bütün bunları nereden öğrendin, Kurik?”

“Yolları var, Sparhawk. Kilise ve soylular bilgilerini belge ve raporlardan alırlar. Sıradan insanlar konuların kalbine giderler.”

“Bunu hatırlayacağım. İşte köy.”

“Oraya gittiğimizde konuşmanın çoğunu bana bıraksan iyi olur,” dedi Kurik. “Ne kadar çok uğraşırsan uğraş sıradan bir insan gibi konuşamıyorsun.”

Burası küçük bir köydü. Toplama taşlardan yapılmış, saz damlı, yüzeysel, geniş evler tek sokağın iki yanma dizilmişlerdi. İri gövdeli bir köylü etrafı açık bir sundurmanın altında bir tabureye oturmuş, kahverengi bir ineği sağıyordu.

“Selam, arkadaşım,” diye seslendi, atından aşağı kayan Kurik.

Köylü ona döndü ve sarkık dudaklı aptal ifadeyle ona baktı.

“Dev Höyüğü denen bir yer biliyor musun?” diye sordu Kurik.

Adam cevap vermeden şaşkın şaşkın bakmaya devam etti.

Sonra yakındaki evden zayıf sağlam yapılı, şaşı gözlü bir adam çıktı. “Onunla konuşmanız işinize yaramaz,” dedi. “Küçükken bir at kafasına çifte attı ve o zamandan beri tam değil.”

“Ya,” dedi Kurik. “Bunu duyduğumuza üzüldük. Belki sen bize yardım edebilirsin. Dev Höyüğü denen bir yeri arıyoruz.”

“Gece gece oraya gitmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, gün ışıyana kadar beklemeyi düşündük.”

“Bu daha iyi. Biliyorsun orası ruhların sık gözüktüğü bir yer.”

“Hayır, bunu bilmiyordum. Yeri nerede?”

“Güneydoğuya doğru uzanan dar yolu görüyor musunuz?”

Kurik başıyla onayladı.

“Güneş doğduğunda gel, onu takip et. Tam höyükten geçer -buradan dört, belki beş mil uzakta.”

“Etrafını karıştıran birilerini gördün mü? Kazı yapan birileri?”

“Öyle bir şeyden bahsedildiğini hiç duymadım. Aklı başında olan insanlar ruhların sık sık uğradığı yerleri karıştırmazlar.”

“Bu bölgede bir Troll’ünüz olduğunu duyduk.”

“Troll nedir?”

“Kıllarla kaplı, iri, çirkin bir yabani. Çok kötü deforme olmuş.”

“Ha, o şey. Turba yataklarının içinde bir yerde yuvası var. Sadece geceleri dışarı çıkar. Göl kıyısında aşağı yukarı dolaşır. Bir müddet iğrenç sesler çıkarır sonra sanki bir şeye deli olmuş gibi ön pençeleriyle yeri yumruklar. Turba çıkarırken birkaç kez onu gördüm. Çok çabuk öfkeleniyormuş gibi gözüküyor.”

“Bu iyi bir tavsiye gibi. Buralarda hiç Styric gördün mü?”

“Hayır. Buralara gelmezler. Bu bölgedeki insanlar putperestleri pek tutmazlar. Çok soru soruyorsun, arkadaşım.” - ?—”

Kurik omuz silkti. “Bir şeyler öğrenmenin en iyi yolu soru sormaktır,” dedi rahatça.

“iyi, git başka birine sor. Yapacak işlerim var.” Adamın ifadesi soğuklaştı. Sundurmanın altındaki aptal adama surat astı. “Süt sağmayı bitirdin mi?” diye sordu.

Sarkık dudaklı salak başını korku içinde salladı.

“Bitir o zaman. Bitirmeden sana akşam yemeği yok.”

Kurik tekrar atma binerken, “Zamanını ayırdığın için teşekkürler, arkadaşım,” dedi.

Adam homurdandı ve evine girdi.

Batan güneşin yakut rengi ışığında atlarını köyden dışarı sürerlerken “Bu iyi” dedi Sparhawk. “En azından etrafta Zemoch yok.”

“O kadar emin değilim, Sparhawk,” diye katılmadı Kurik. “Bu adamın dünyadaki en iyi bilgi kaynağı olduğuna inanmıyorum. Etrafında olup bitenle pek fazla ilgileniyormuş gibi gözükmüyor. Hem, Zemochlar bizim endişe etmemiz gereken tek şey değiller. Şu Arayıcı denen şey üzerimize hemen herkesi salabilir, üstelik şu Troll’ü de gözden kaçırmamamız gerekiyor. Eğer Sephrenia mücevherin herkesi ortaya çıktığından haberdar edeceği konusunda haklı ise, Troll ilk bileceklerden biri olacak, değil mi?”

“Bilmiyorum. Ona sormamız lazım.”

“Bence şimdiden bileceğini kabullensek daha iyi olacak. Eğer tacı kazıp çıkarırsak ondan bir ziyaret bekleyeceğiz.”

“Bu neşelendirici bir fikir. En azından höyüğün nerede olduğunu bulduk. Haydi gidip karanlık olmadan kampı bulalım.”

Kalten kıyıdan bir mil kadar uzakta kayın ağaçlarından bir korucuğa yerleşmişti ve ağaçlığın kenarına kocaman bir ateş yakmıştı. Sparhawk ve Kurik geldiklerinde ateşin yanında ayakta duruyordu. “Eee?” diye sordu.

Atından aşağı inen Sparhawk, “Höyüğün yerini öğrendik,” diye cevapladı. “Çok uzak değil. Hadi gidip Tynian ile konuşalım.”

Ağır zırhlı Alcione ateşin başında UlathTa konuşuyordu.

Sparhawk, Kurik’in köylüden aldığı bilgiyi nakletti, sonra Tyni-an’a baktı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye doğrudan sordu.

“iyiyim. Niçin sordun? İyi gözükmüyor muyum?”

“Sadece tekrar nekromensi yapacak kadar sağlıklı hissedip hissetmediğini merak ettim.”

“Yeteri kadar sağlıklıyım, Sparhawk,” diye onu temin etti Tynian, “tabii ki bütün bir alayı uyandırmamı istemediğin sürece.”

“Hayır, sadece bir tane. Kazıp çıkarmadan önce Kral Sarak ile konuşmamız lazım. Büyük ihtimalle tacına ne olduğunu bilecektir ve Thalesia’ya geri götürülmeye itirazı olmayacağından emin olmak istiyorum. Arkamızdan gelen kızgın bir hayalet istemem.”

“Doğru,” diye hararetle onayladı Tynian.

Ertesi sabah şafak vaktinden önce kalktılar ve doğudaki ufukta gün ışığının ilk izlerini sabırsızca beklediler. Işıma başladığında hazırdılar ve hâlâ karanlık olan tarlaları geçmeye başladılar.

“Biraz daha aydınlanmasını bekleseydik, Sparhawk,” diye söylendi Kalten. “Olduğumuz yerde daireler çizmemiz mümkün.”

“Doğuya gidiyoruz, Kalten. Orası güneşin yükseldiği yer. Tek yapacağımız gökyüzünün daha aydınlık tarafına at sürmek.”

Kalten kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

“Bunu pek anlayamadım,” dedi Sparhawk.

“Seninle konuşmuyordum.”

“Ah. Özür dilerim.”

Soluk şafak ışığı yavaş yavaş arttı ve Sparhawk kerteriz almak için etrafına bakındı. “Şu köy,” dedi, işaret ederek. “Takip etmek istediğimiz dar yol onun diğer ucunda.”

“Acele etmesek iyi olur,” diye uyardı Sephrenia, beyaz cüppesini Flüt’ün üzerine çekerek. “Höyüğe ulaştığımızda güneşin yükselmiş olmasını istiyorum. Ruhların sık sık uğraması sadece bir hurafe olabilir ama iyisi mi işi şansa bırakmayalım.”

Sparhawk sabırsızlığını zorlukla kontrol altına aldı.

Sessiz köyün içinden yürüyerek geçtiler ve ters köylünün gösterdiği dar yola girdiler. Sparhawk, Faran’ı tırısa kaldırdı. “O kadar hızlı değil,

Sephrenia,” dedi onaylamayan ifadesine karşılık olarak. “Orada olduğumuzda güneş yeteri kadar yükselmiş olacak.”

Dar yol, iki yanında alçak taşlardan duvarlarla çevrilmişti ve bütün köy yolları gibi kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Çiftçiler genel olarak düz yollarla ilgilenmez, çoğunlukla daha az engelli yolları izlerlerdi. Sparhawk’m sabırsızlığı her geçen milde daha da arttı.

“İşte orada,” dedi Ulath. “Thalesia’da yüzlercesini gördüm.”

Tynian yükselen güneşe gözlerini kısıp bakarak, “Güneş biraz daha yükselene kadar beklesek iyi olur,” dedi. “Bu işi yaparken etrafta gölge istemiyorum. Kralın gömülü olduğu yer neresi?”

“Merkezde,” diye cevapladı Ulath, “ayakları batıyı gösterir. Hizmetkârları yanında sıralar halinde dizilmişlerdir.”

“Bunu bilmek işe yarar.”

“Haydi etrafını dolaşalım,” dedi Sparhawk. “Civarda kimse olmadığından emin olmak istiyorum. Bu çok fazla gizlilik isteyeceğimiz türden bir şey.” Hafif dörtnalla höyüğün etrafını dolaştılar. Höyük oldukça yüksekti, yaklaşık otuz metre uzunluğunda altı metre genişliğindeydi. Kenarları otlarla örtülüydü ve tam simetrikti. Etrafta hiçbir kazı izi yoktu.

“Tepeye çıkıyorum,” dedi yola geri döndüklerinde Kurik. “Buradaki en yüksek nokta orası. Etrafta birileri varsa oradan görebilirim.”

“Gerçekten bir mezarın üzerinde yürüyecek misin?” Beviertn sesi şok olmuş gibiydi.

“Hepimiz onun üzerinde yürüyeceğiz, Bevier,” dedi Tynian. “Hayaletini uyandırmak için Kral Sarak’m gömülü olduğu yere çok yakın olmam gerekecek.”

Kurik höyüğün bir tarafından yukarı tırmandı ve tepede durup etrafa bakındı. “Hiç kimse görmüyorum,” diye aşağı seslendi, “ama güneyde bazı

ağaçlar var. Başlamadan önce oraya bakmanın zararı olmaz.”

Sparhawk dişlerini gıcırdattı ama silahtarının haklı olduğunu kendi kendine kabul etmek zorundaydı.

Kurik höyüğün otlu tarafından aşağı kaydı ve atma bindi.

“Sephrenia’ dedi Sparhawk, “niye burada çocuklarla kalmıyorsun?”

“Hayır, Sparhawk,” diye karşı çıktı. “Eğer o ağaçların arasında saklı insanlar varsa bu höyükle özellikle ilgilendiğimizi onlara göstermememiz gerekiyor.”

“İyi bir fikir,” diye kabul etti. “Haydi sanki güneye gitme niye-tindeymisiz gibi o ağaçlara doğru ilerleyelim.”

Tarlaları geçip kıvrılarak ilerleyen dar yolu takip ederek harekete geçtiler. Ağaçların kenarına yaklaşırlarken Sephrenia, “Sparhawk,” dedi, “bu ağaçların içinde insanlar var ve dost değiller.”

“Kaç kişiler?”

“Bir düzine kadar.”

“Talen ve Flüt ile biraz geride dur,” dedi ona. “Tamam, beyler,” dedi diğerlerine, “ne yapacağınızı biliyorsunuz.”

Ama onlar daha ağaçlığa girmeden bir grup yetersiz silahlanmış köylü ağaçların arasından dışarı fırladı. Onları tanıtan boş bakışları vardı. Sparhawk mızrağını alçalttı ve iki yanındaki gürle-yen arkadaşlarıyla birlikte şiddetle saldırdı.

Çarpışma uzun sürmedi. Köylüleri silah kullanmakta beceriksiz ve yayaydılar. Her şey birkaç dakikada bitmişti.

“Çok iyi becerdiniss, Asiss Şövalyeler,” dedi ağaçların arkasındaki gölgelerden alay edercesine gelen, insanın kanını donduran metalik bir ses. Sonra cüppeli ve kukuletalı Arayıcı atını sabah güneşin ışığına doğru sürdü,

“ama önemli değil,” diye devam etti. “Şşimdi nerede olduğunusu biliyorum.”

Sparhawk mızrağını Kurik’e verdi ve eyerinin eteğinden Aldreas’m mızrağını çekti. “Ve bizde senin nerede olduğunu biliyoruz, Arayıcı,” dedi sakin bir sesle.

“Aptal olmayın Ssör Ssparhawk,” diye tısladı. “Denk değilsiniz.”

“Niçin bunu öğrenmiyoruz?”

Kukuletalı figürün yüzü yeşil yeşil parlamaya başladı. Sonra ışık titredi ve kayboldu. “Yüssükler sssizde!” diye tısladı, şimdi kendinden daha az emin gözüküyordu.

“Bunu bildiğini düşünüyordum.”

Sonra Sephrenia onlara katıldı.

“Çok uzun zaman oldu, Sssephrenia,” dedi tıslayan sesiyle.

“Bana yetecek kadar uzun zaman olmadı,” diye soğukça cevapladı Sephrenia.

“Eğer eğilir ve bana taparssan hayatını bağışşlayacağım.”

“Hayır, Azash. Asla. Tanrıçama sadık kalmayı sürdüreceğim.”

Sparhawk, Sephrenia’ya ve Arayıcı’ya hayretler içinde baktı.

“Hayatının bir amaca hissmet etmediğine karar verdiğimde Aphrael’in ssseni koruyamayacağını düşşündün mü?”

“Buna daha önce karar vermiştin. Aphrael’e hizmet edeceğim.”

“Sssen nasssıl uygun görürsssen, Sssephreina.”

Sparhawk yüzüklü elini mızrağın gövdesinde metal ucuna gelene kadar kaydırıp Faran'ı ileri doğru yürüttü. Bir kere daha muazzam güç dalgasını hissetti.

"Oyun neredeyssse bitti ve neticesssi baştan belli. Bir kere daha ve ssson kez olmak üzere karşşşılaşacağız, Sssephrenia." Sonra kukuletalı şey atını çevirdi ve Sparhawk'm göz korkutucu yaklaşışm-dan uzaklara kaçtı.

Üçüncü Kısım

Troll Mağarası

On Sekizinci Bölüm

“GERÇEKTEN AZASH mıydı?” diye huşu içinde sordu Kalten.

“Sesiydi,” diye cevapladı Sephrenia.

“Gerçekten böyle mi konuşur? Hep böyle tıslayarak mı?”

“Tam değil. Arayıcı’nm ağzı kelimeleri çarpıtır.”

“Anladığım kadarıyla onunla daha önce karşılaşmışsın,” dedi Tynian koca zırhının omuz levhalarını kaldırarak.

“Bir kere,” dedi kısaca Sephrenia, “çok uzun zaman önce.” Sparhawk kadının gerçekten bu konuda konuşmak istemediğini açıkça gördü. “İyisi mi höyüğe geri gidelim,” diye ekledi Sephrenia. “Uğruna geldiğimiz şeyi alalım ve Arayıcı yeni kuvvetlerle gelmeden ayrılalım.”

Atlarını çevirip kıvrılan dar yoldan geri döndüler. Güneş tamamen yükselmişti, buna rağmen Sparhawk ürperdi. Yaşlı Tanrı ile karşılaşma vekâleten bile olsa kanını dondurmuş, sanki güneşi ya-vanlaştırmıştı.

Höyüğe ulaştıklarında, Tynian ip yumağını aldı ve önlerindeki dik taraftan yukarı çıktı. Tekrar o özel şekli yere yaydı.

“Yanlışlıkla kralın hizmetkârlarından birini uyandırmayacağından emin misin?” diye sordu Kalten.

Tynian başını salladı. “Sarak’ı ismi ile çağıracağım.” Büyülü sözleri söylemeye başladı ve ellerini şaklatarak tamamladı.

Önce hiçbir şey olmamış gibi gözüktü, sonra yıllar önce ölen Kral Sarak’m hayaleti höyükten yükseldi. Zincir zırhı çok eski modaydı, üzerinde kılıç ve balta yarıkları gözüküyordu. Kalkanı fena halde hasara uğramıştı, eski kılıcının üzerinde çentikler ve kesikler vardı. Kocamandı ama taç giymiyordu. “Kimsiniz?” diye yankılanan bir sesle sordu hayalet.

“Ben Tynian’ım, majesteleri, Deira’dan bir Alcione Şövalye’si.”

Kral Sarak boş gözlerle ona baktı. “Bu yakışık almaz, Sör Tyni-an. Kızmamam için beni bir an önce uyuduğum yere geri yollayın.”

“Lütfen beni affedin, Majesteleri,” diye özür diledi Tynian. “Çok acil bir konu olmasaydı istirahatinizi bozmayacaktık.”

“Hiçbir şey bir ölüyü ilgilendirmeye yetecek kadar önemli olmaz.”

. Sparhawk ileri çıktı. “Benim ismim Sparhawk, Majesteleri,” dedi.

“Zırhından anladığım kadarıyla bir Pandionsun.”

“Evet, Majesteleri. Elenia Kraliçesi ağır hasta ve sadece Bhelliom onu iyileştirebilir. Buraya sizden o mücevheri kullanıp onu iyileştirebilmek için bize izin vermenizi rica etmek için geldik. Görevimizi bitirdiğimizde onu mezarınıza geri getireceğiz.”

“Geri getirin ya da alıkoyun, Sör Sparhawk,” dedi.umursamazca hayalet. “Ama onu benim mezarımda bulamayacaksınız.”

Sparhawk kendini karın boşluğuna sert bit yumruk yemiş gibi hissetti.

“Bu Elenia Kraliçesi’nin sadece Bhelliom’un iyileştirebileceği ne gibi bir illeti var?” Hayaletin sesinde sadece çok ufak bir merak izi vardı.

“Zehirlendi, Majesteleri, tahtını gaspedenler tarafından.”

Sarak’ın ilgisiz olan ifadesi birden kızgınlaştı. “Haince bir davranış, Sör Sparhawk,” dedi sertçe hayalet. “Bu işi yapanları biliyor musunuz?”

“Biliyorum.”

“Ve onları cezalandırdınız mı?”

“Daha değil. Majesteleri.”

“Kafaları hâlâ duruyor mu? Pandionlar yüzyıllar sonra güçsüz kimseler mi oldular?”

“Biz Kraliçe’yi sağlığına kavuşturmanın, böylece başlarına gelecek felaketin zevkini onun yaşamasının en iyisi olacağını düşündük, majesteleri.”

Sarak bununla ilgilenmiş gözüktü. “Uygun,” diye sonunda onayladı. “İyi o zaman, Sör Sparhawk, size yardım edeceğim. Bhelliom’un burada benim yattığım yerde olmamasından umutsuzluğa kapılmayın, çünkü size onun yattığı yeri tarif edeceğim. Bu meydanda öldüğümde, akrabam Heid Kontu tacımı kaptı ve düşmanların eline geçmesin diye kaçtı. Ciddi yaralıydı ve çok sı-| kıstırıldı. İlerdeki gölün kıyısına ulaşıp orada öldü, Ölüler Evi’nde pbana ölmeden önce tacı çamurlu sulara attığına ve düşmanların I onu bulamadığına yemin etti. Bhelliom hiç şüphesiz hâlâ daha r orada yatıyor.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri,” diye içten bir minnet duygusuyla cevapladı Sparhawk.

Sonra Ulath ileri çıktı. “Ben Thalesialı Ulath,” diye belirtti, “ve I sizinle uzaktan akrabayım, Kralım. Son istirahat yerinizin yabancı I topraklarda olması yakışık almaz. Tanrı’nm bana verdiği kuvvetle size yemin ederim ki, eğer izin verirseniz kemiklerinizi anavata-‘ nımıza geri götüreceğim ve Emsat’daki kraliyet mezarlığına istirahata yatıracağım.”

Sarak saçları örülü Genidian’a bir tür onayla baktı. “O zaman S öyle olsun akrabam, uykum bu basit yerde rahat değildi.”

“Burada biraz daha uyu, Kralım, görev tamamlanır tamamlanmaz buraya geri gelecek ve seni eve götüreceğim.” Ulath’m Buz mavisi gözlerinde yaşlar vardı. “Bırak dinlensin, Tynian,” dedi. “Son yolculuğu uzun olacak.”

Tynian başını sallayarak onayladı ve Krak Sarak’in yeniden toprağa gömülmesine izin verdi.

“İşte bu kadar, değil mi?” dedi hevesle Kalten. “Venne Gölü’ne gidecek ve yüzeceğiz.”

“Bu kazmaktan daha kolay,” dedi ona Kurik. “Bütün endişemiz Arayıcı ve Troll olacak.” Hafifçe kaşlarını çattı. “Sör Ulath,” dedi, “eğer Ghwerig, Bhelliom’un nerede olduğunu biliyorsa, niçin bu kadar yıldır onu tekrar ele geçiremedi?”

“Anladığım kadarıyla Ghwerig yüzemiyor,” diye cevapladı Ulath. “Vücudu çok çarpık. Ama hâlâ onunla savaşmamız gereke-, cek. Biz Bhelliom’u gölden çıkarır çıkarmaz bize saldıracak.”

Sparhawk yeni yükselmiş güneşin ışığının gölün suları üzerinde parıldadığı doğuya doğru baktı. Höyüğün yanındaki uzun, yaz yeşili otlar sabah meltemiyle büyük dalgalar halinde kımıldandılar. Gölün yanındaki bataklık otları ve grimsi saz tarlalar turba yataklarını örtüyordu. “Ghwerig’i gördüğümüz zaman endişeleniriz,” dedi. “Haydi gidip şu göle yakından bakalım.”

Hepsi höyüğün ot bürümüş kısmından aşağı kaydılar ve eyerlerine tırmandılar. “Bhelliom’un kıyıdan çok fazla uzak olmaması gerek,” dedi göle doğru at binerlerken Ulath. “Taçlar altından yapılır ve altın ağırdır. Ölmek üzere olan bir adam böyle bir şeyi o kadar uzağa atamaz.” Çenesini kaşıdı. “Daha önce su altında bir şeyler aradım,” dedi. “Bu konuda çok metodik olmanız gerekir. Sadece suda debelenmekle pek bir şey başarılmaz.”

“Oraya gittiğimizde bize nasıl yapıldığını göster,” diye karşılık verdi Sparhawk.

“Tamam. Göle ulaşana kadar batıya gidelim. Eğer Heid Kontu ölmek üzereyse yanından dolaşmamıştır.”

At bindiler. Sparhawk’in sevinci birtakım endişeler yüzünden gölgeleniyordu. Arayıcı’nm arkasında duygusuz ifadeli adamlar gruhuyla ne zaman geri geleceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. O ve arkadaşlarının gölün derinliklerinde araştırma yaparken zırh giyemeyeceklerini biliyordu. Savunmasız olacaklardı. Sadece bu kadar da değildi, Azash’ın ruhu onları gölde görünce, tam olarak ne yaptıklarını anlayacaktı. Ghwerig de.

Hafif meltem onlar batıya doğru ilerlerken hâlâ esiyordu, şişkin beyaz bulutlar koyu mavi gökyüzü boyunca heybetle ilerlemeye başladı.

“İlerde bir sedir korusu var,” dedi Kurik, bir mil kadar uzaktaki alçak, koyu yeşil bitki parçasını gösterek. “Göle ulaştığımızda sal yapmamız gerekecek. Benimle gel, Berit. Kesmeye başlıyalım.” Yanındaki çömezle beraber yük atlarını alıp koruya doğru ilerledi.

Sparhawk ile arkadaşları öğleye doğru göle ulaştılar ve meltemle hafifçe dalgalanan sulara dikkatle baktılar. Kalten turba lekeli, karanlık orta bölümleri işaret ederek, “Dipte bir şey aramayı çok zorlaştıracak,” dedi.

“Heid Kontu’nun gölün neresine geldiği hakkında herhangi bir fikrin var mı?” diye Ulath’a, Sparhawk.

“Kont Ghasek’in öyküsü bazı Alcione Şövalyeleri’nin gelip onu gömdüğünü söylüyor,” diye cevapladı Genidian. “Aceleleri vardı bu yüzden cesedini öldüğü yerden çok uzağa götürmemişlerdir. Etrafta bir mezar arayalım.”

“Beş yüz yıl sonra mı?” dedi kuşkuyla Kalten. “Onu belirtecek pek fazla bir şey yoktur, Ulath.”

“Sanırım yanıldm Kalten,” diye ona katılmadı Tynian. “Deiralılar birisini gömdüklerinde mezarlar üzerine kurgan inşa ederler. Mezarın üzerindeki toprak gitmiştir ama kayalar daha kalıcıdır.”

“Tamam,” dedi Sparhawk, “dağılalım ve bir kaya yığını aramaya başlayalım.”

Yüz yıllardır birikmiş çamurlu alivyonla kaplı kahverengi lekeli taşlardan oluşan alçak höyük mezarı bulan Talen’di. Tynian fla-»jnah mızrağının arkasını mezarın ucundaki çamura batırıp yerini işaretledi.

“Başlayacak mıyız?” diye sordu Kalt’en.

“Kurik ve Berit’i bekleyelim,” dedi Sparhawk. “Gölün dibi ne yazık ki suyun içinde yürünmeyecek kadar berbat.”

Yaklaşık yarım saat sonraydı ki silahtar ve çömez de onlara katıldı. Yük atları büyük bir çabayla bir düzine sedir kütük çekiyordu.

Kütükleri kaba bir sal şeklinde birbirlerine bağlamayı bitirdiklerinde ikindi olmuştu. Şövalyeler zırhlarını çıkarmışlar güneşin altında terleyerek çalışıyorlardı.

“Güneşte kötü yanıyorsun?” dedi Kalten, soluk derili Ulath’a.

“Her zaman öyle olur,” diye cevapladı Ulath. “Thalesialılar çok iyi bronzlaşmazlar.” Salın bir kenarını birbirine bağlayan düğümü atmasıyla doğruldu. “Tamam, haydi atalım ve bakalım yüzüyor mu,” diye önerdi.

Salı, kaygan çamur sahilden suya doğru ittiler. Ulath dikkatle baktı. “Bu şeyin üzerinde deniz yolculuğu yapmak istemezdim,” dedi, “ama buradaki amacımız için yeterli. Berit, şuradaki söğüt ağaçlığına git ve kendine birkaç fidan kes.”

Çömez başıyla onayladı, birkaç dakika sonra iki uzun, esnek sopayla geri geldi.

Ulath mezara gitti ve yumruğundan daha büyük iki taş aldı. ikisini de birer elinde birkaç kez tarttı, sonra birini Sparhawk'a attı. "Ne dersin?" diye sordu. "Altın bir taçla aynı ağırlıkta gözüküyor mu?"

"Nereden bileyim?" diye söylendi Sparhawk. "Daha önce hiç taç giymedim."

"Tahmin et, Sparhawk. Gün ilerliyor ve sivrisinekler çok geçmeden ortaya çıkacak."

"Tamam, aşağı yukarı bir altın taç ağırlığında."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tamam, Berit, fidanlarını al ve salı it. Arama yapacağımız bölgeyi işaretleyeceğiz."

Berit biraz şaşırmış gözüktü ama ona söyleneni yaptı.

Ulath kayalarından birini tarttı. "O kadar yeter, Berit," diye seslendi. Omuzunun hizasında kayayı eğreti sala doğru attı. "Orayı işaretle!" diye kükredi.

Berit kayanın sıçrattığı suyu yüzünden sildi. Salı gölün yüzeyinde genişleyen dairelere doğru iterek, "Tamam, Sör Ulath," dedi. Sonra söğüt fidanlarından birini aldı ve bir ucunu çamurlu dibe sapladı.

"Şimdi salı sola it," diye bağırdı Ulath. "İkinci kayayı senin ilerine fırlatacağım."

"Sizin solunuz mu yoksa benim mi, Sör Ulath?" diye nazikçe sordu Berit.

"Sen seç. Ben sadece beynini patlatmak istemiyorum." Ulath kayayı bir elinden diğerine atıyor ve gözlerini kısarak gölün kahve rengi lekeli sularına bakıyordu.

Berit salı kenara itti ve Ulath kayasını büyük bir güçle fırlattı.

"Tanrım!" dedi Kalten. "Ölmek üzere olan hiçbir adam herhangi bir şeyi o kadar uzağa fırlatamaz."

“Esas fikir de bu,” dedi alçakgönüllülükle Ulath. “Bu arayacağımız bölgenin en dış sınırı. Berit!” diye şaşırtıcı bir sesle kükredi, “o noktayı işaretle ve sonra aşağı dal. Ne kadar dibe dalacağımızı ve ne tip bir zeminde çalışacağımızı bilmem gerekiyor.”

Berit ikinci kayanın suya düştüğü yeri işaretledikten sonra tereddüt etti. “Lütfen, Leydi Sephrenia’ya arkasını dönmesini söyler misiniz?” diye sızlanan bir sesle sordu, birden yüzü kızardı.

“Eğer içinizden birisi gülerse, hayatının geri kalanını bir kurbağa olarak geçirecek,” diye tehdit eden Sephrenia, meraklı küçük Flüt’ü de aynı anda yanına çekerek arkasını göle döndü.

Berit soyundu ve bir su samuru gibi, salın kenarına gidip daldı. Bir dakika kadar sonra tekrar göründü. Sparhawk kıyıdaki herkesin çevik çömez aşağıdayken nefesini tuttuğunu fark etti. Berit er-tafa su sıçratarak patlarcasına nefes verdi. Salın bir ucuna sımsıkı sarılarak, “Yaklaşık iki buçuk metre, Sör Ulath,” diye bildirdi, “ama dip çamurlu - en az altmış santim - ve çok kirli. Su koyu kahverengi. Elinizi göremiyorsunuz.”

“Ben de bundan korkuyordum,” diye mırıldandı Ulath.

“Su nasıl?” diye gölgeki genç adama seslendi Kalten.

“Çok, çok soğuk,” diye dişerini takırdatarak cevap verdi Berit.

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi kasvetlice Kalten.

“Evet, beyler,” dedi Ulath, “ıslanma zamanı geldi.”

Günün geri kalanı açıkça tatsızdı. Su, Berit’in belirttiği gibi soğuk ve pisti. Yumuşak dipdeki kaim çamur tabakası da yakındaki turba yataklarından geliyordu. “Elinizle etrafı kazmaya çalışmayın,” diye talimat verdi Ulath. “Ayaklarınızla araştırın.”

Hiçbir şey bulamadılar. Güneş batarken hepsi çok yorulmuş ve soğuktan morarmıştı.

“Almamız gereken bir karar var,” dedi Sparhawk ciddice, kendilerini kurutup, üzerlerine tuniklerini ve örme zırhlarını giydikten sonra. “Burada kalmamız bizim için ne kadar güvenli olur? Arayıcı tam olarak nerede olduğumuzu biliyor ve kokumuz onu üzerimize getirecektir. Bizi gölde görür görmez Azash, Bhelliom’un nerede olduğunu anlayacak. Bu da onun öğrenmesine izin veremeyeceğimiz bir şey.”

“Haklısın, Sparhawk,” diye onayladı Sephrenia. “Arayıcı’nın güçlerini toplaması biraz zaman alacaktır. Onları buraya getirmesi ise biraz daha uzun zaman alacaktır; burada kalacağımız zaman sınırını belirlememiz gerekecek sanırım.”

“Ama çok yaklaştık,” diye itiraz etti Kalten.

“Bhelliom’u bulup Azash’a vermek bir işimize yaramaz,” diye belirtti Sephrenia. “Eğer buradan gidersek, Arayıcı’yi bu noktadan uzaklaştıracağız. Artık Bhelliom’un nerede olduğunu biliyoruz. Güvenli olduğunda her zaman geri gelebiliriz.”

“Yarın öğlen?” diye Sephrenia’ya sordu Sparhawk.

“Daha fazla kalabileceğimizi sanmıyorum.”

“Öyle olsun,” dedi Sparhawk. “Öğlen toparlanıp Venne şehrine geri döneceğiz. Arayıcı’nın adamlarını kente sokamayacağmı hissediyorum. Etrafta şapşal şapşal yürümeleri çok fazla göze batar.”

“Bir tekne,” dedi Ulath, yüzü ateşin ışığında al aldı.

“Nerede?” diye sordu Kalten üstüne gece çökmüş göle bakarak.

“Hayır. Söylemek istediğim, niçin Venne’ye at binip bir tekne kiralamıyoruz ki? Arayıcı Venne’ye kadar izimizi sürecektir ama suyun üzerinde izimizi takip edemez, değil mi? Dışarı çıkmamızı beklemek için Venne’nin dışında kamp kuracak ama biz o zamana kadar çoktan burada olacağız. Bulana kadar Bhelliom’u armakta özgür olacağız.”

“Bu iyi bir fikir, Sparhawk,” dedi Kalten.

“Haklı mı?” diye Sephrenia’ya sordu Sparhavvk. “Suda yolculuk etmek Arayıcı’nın izimizi takip etmesini engeller mi?”

“Edeceğine inanıyorum,” diye cevapladı.

“İyi. O zaman bunu deneyeceğiz.”

Yemeklerini yiyip yataklarına yattılar.

Ertesi sabah güneşin doğusuyla kalkıp hızlı bir kahvaltı ettiler ve salı bir gün önce işaretledikleri yere çektiler. Sah demirleyip ayaklarıyla çamurlu dibi araştırmak için buz gibi suya bir daha daldılar.

Neredeyse öğle olmak üzereydi ki, Berit Sparhawk’m durduğu yere yakın bir yerden yüzeye çıktı. Çömez, nefes almak için soluk soluğa konuşarak, “Sanırım bir şey buldum,” dedi. Sonra ters döndü ve baş aşağı daldı. Can sıkacak kadar uzun bir dakika sonunda tekrar yukarı çıktı. Elinde tuttuğu taç değil ama kahverengi lekeli bir insan kafatasıydı. Sala doğru yüzdü ve kafatasını kütüklerin üzerine koydu. Sparhawk gözlerini kısarak güneşe baktı ve küfretti. Sonra sala doğru Berit’i takip etti. Kendini kütüklerin üstüne çekti. Kafası tam o anda sudan dışarı fırlayan Kalten’e, “Bu kadar yeter,” diye seslendi. “Burada daha fazla kalamayız. Diğerlerini topla, kıyıya geri dönelim.”

Kıyıya geri döndüklerinde güneş yanığı Ulath merakla kafatasını inceledi. “Son derece uzun ve dar gözüküyor,” dedi.

“Çünkü o bir Zemoch,” dedi Sephrenia.

“Boğulmuş mu?” diye sordu Berit.

Ulath kafatasmdanki çamurların bir kısmını sıyırıp bir parmağını sol şakaktaki yarığa soktu. “Kafasının yanındaki bu delikle boğulamaz.” Göl kıyısına gitti ve etrafında yüzyıllardır birikmiş çamurları akıtmak için kafatasını suda çalkaladı. Sonra geri getirip salladı. Bir şey içerde tıkırdadı.

İri Thalesialı onu Heid Kontu’nun mezarının yığılı taşlarının üzerine koydu, bir kaya aldı ve sanki bir ceviz kınyormuş gibi dikkatle kafatasını kırdı. Kırıntılar arasından bir şey aldı. “Tahmin ettiğim gibi,” dedi. “Kıyıdan kafasına bir ok atılmış.” Paslı ok ucunu Tynian’a verdi. “Bunu tanıyor musun?”

Tynian inceledikten sonra, “Deira yapımı,” dedi.

Sparhawk bir an düşündü. “Ghasek’in yazıları Deira’dan Alcione Şövalyeleri’nin geldiklerini ve Heid Kontu’nu kovalayan Zemochları temizlediklerini söylüyordu. Zemochların kontun tacı göle attığını gördüklerini kesinlikle söyleyebiliriz. Arkasından gitmiş olmalılar, değil mi? Ve tam onun suya düştüğü noktaya. Bunu kafasında bir Deira okuyla bulduk. Berit, kafatasını bulduğun noktayı saptayabilir misin?”

“Yaklaşık bir metre içinde, Sor Sparhawk. Kıyıdan kerteriz almıştım. Oradaki mat çıkıntıdan göle doğru dümdüz, yaklaşık on metre.”

“O zaman işte orası,” dedi sevinçle Sparhawk. “Zemochlar tacın arkasından dalıyorlarken Alcioneler geldiler ve kıyıdan oklarla onları öldürdüler. Bu kafatası büyük ihtimalle Bhelliom’dan birkaç metre uzakta yatıyordu.”

“Artık onun nerede olduğunu biliyoruz,” dedi Sephrenia. “Daha sonra onun için geri geleceğiz.”

“Ama “

“Hemen buradan ayrılmamız gerekiyor Sparhawk, Arayıcı tam arkamızdayken Bhelliom’u ele geçirmemiz çok daha tehlikeli olacaktır.”

Sparhawk gönülsüzce Sephrenia’nm haklı olduğunu kabul etti. “Tamam, o zaman,” dedi hayal kırıklığıyla dolu bir sesle, “hadi kampı toplayalım ve buradan gidelim. Tam zırh yerine örme zırh giyelim, böylece daha az dikkat çekici oluruz. Ulath, şu salı görün arkalarına doğru it. Burada olduğumuzu gösteren bütün izleri silip doğru Venne’ye gideceğiz.”

Bu iş yaklaşık yarım saatlerini aldı; sonra yola çıktılar. Atlarını dörtnala gölün kuzeyi boyunca sürdüler. Her zamanki gibi Berit, geride kalıp arkadan gelen var mı diye bakıyordu.

Sparhawk üzgündü. Her nedense, haftalardır akıntıya karşı kürek çekiyor gibiydi. Kraliçesini kurtaracak dünyadaki tek şeye ne kadar yakın olsa da, her zaman bir şey araya girip onu amacından uzaklaştırıyormuş gibi gözüküyordu. Karanlık boş inançlar hissetmeye başladı. O en azından sözde Elene dinine ve Kilise'nin "putperestlik" deyip kesinlikle reddettiği olayla ilişkili bir şeye bağlıydı. Sparhawk bu dünyada uzun zamandır dolaşıyordu ve kilisesi'nin ileri sürdüğü şeylerin çok dışında bir yığın şey görmüştü. Bir çok yönden katı inanç ile kuşkuculuk arasında ortada kaldığını fark etti. Onu Bhelliom'dan uzak tutmak için bir şey bir yerde gözü dönmüşçesine uğraşıyordu ve kesinlikle onun kim olduğunu biliyordu - Azash niçin Elenia'nın genç Kraliçesine bu kadar büyük bir düşmanlık besliyordu? Sparhawk keyifsizce orduları ve istilaları düşünmeye başladı. Eğer Ehlana ölürse, Zemochları yok etmeye ve Azash'ı ona tapacak bir kişi bile olmadan harabeler içinde ağlatmaya kendi kendine ant içti.

Ertesi gün ikindiden sonra Venne şehrine ulaştılar ve sıkıcı sokaklardan artık tanış olan hana döndüler. Kalten avludan atlarından inerlerken, "Niye burayı satın almıyoruz ki?" diye önerdi. "Bütün hayatımı burada geçirmiş gibi hissetmeye başladım."

"Haydi git ve düzenlemeyi yap," dedi Sparhawk. "Kurik, göl kıyısına gidip güneş batmadan bir tekne bulabilecek miyiz bakalım."

Şövalye ve silahtarı hanın avlusundan çıkıp göle giden kaldırım taşı sokaklardan aşağı yürüdüler. "Bu şehir onu tanıdıkça gü-zelleşmiyor," diye yorum yaptı Kurik.

"Biz burada manzara için bulunmuyoruz," diye homurdandı Sparhawk.

"Sorun ne, Sparhawk?" diye sordu Kurik. "Son bir haftadır keyfin çok kötü."

“Zaman, Kurik.” Sparhawk iç çekti. “Zaman. Bazen neredeyse parmaklarımın içinden akıp gidiyormuş gibi hissediyorum. Bhelliom’dan bir metreden fazla uzakta değildik, sonra toplanıp oradan ayrıldık. Kraliçem santim santim ölüyor ve yoluma zorluklar çıkıp duruyor. Birilerinin canını yakmak için çok kuvvetli bir istek hissetmeye başladım.”

“Bana bakma.”

Sparhawk hafifçe gülümsedi. “Sanırım sen güvendesin, dostum,” dedi elini sevgiyle Kurik’in omuzuna koyarak. “Başka hiç bir şey kalmayıp da senin ve benim sonunda gerçekten ciddi bir uyuşmazlığa düşeceğimiz üzerine iddiaya girmekten nefret ederim.”

“Bu da var”, diye onayladı Kurik. Sonra işaret etti. “İşte orada.”

“Orada ne var?”

“Meyhane. Tekneli insanlar oraya gidiyorlar.”

“Bunu nereden anladın.”

“Birisinin içeri girdiğini gördüm. Teknelerde sızıntı var galiba, sahipleri çatlakları katranla kalafatlamaya çalışıyorlar. Elbisesinde katran olan bir adam gördüğünde onun teknelerle bir işi olduğundan kesinlikle emin olabilirsin.”

“Sen tam bir bilgi deposusun, Kurik.”

“Bu dünyada oldukça uzun zamandır varım, Sparhawk. Eğer birisi gözlerini açık tutarsa oldukça çok şey öğrenebilir. İçeri girdiğimizde bırak da konuşmayı ben yapayım. Daha çabuk olacaktır.” Kurik birden farklı bir havaya girdi ve gereksiz bir kuvvetle meyhanenin kapısını çarparak açtı. “Selam, dostlar,” diye sert bir sesle söylendi. “Şansımıza su üzerinde çalışmaya alışmış adamların toplandıkları bir yere mi geldik?”

“Doğru yere geldin arkadaşım,” dedi barmen.

“Tanrıya şükürler olsun,” dedi Kurik. “Kara adamlarıyla içmekten nefret ederim. Onlarla tek konuşabileceğim hava ve ekinleridir. Hava bulutlu ve şalgamlar büyüyor dediğimde bütün sohbet olasılıklarını tüketmiş olursun.”

Meyhanedeki adamlar onaylarcasma güldüler.

“İşine karışıyormuş gibi gözüküyorsam beni affet,” diye barmen özür diledi, “ama konuşmandan tuzlu su adamı olduğun anlaşılıyor.”

“Tam üzerine bastın,” dedi Kurik, “ne yazıkki deniz suyunun kokusunu ve yanağıma serpilen nazik öpüşünü özledim.”

“Tuzlu sudan çok uzaktasın, dostum,” dedi köşedeki masada oturan katran lekeli adamlardan biri sesinde garip saygın bir ifadeyle.

Kurik derinden bir iç çekti. “Teknemi özledim, dostum,” dedi. “Thalesia Yosut’tan aşağı inip Apaîia’da limana yanaştık, ben şehre çıktım ve romun kederine yakalandım. Kaptan geride kalanı bekleyecek biri değildi, bu yüzden sabah medle beraber yelken açtı ve beni kıyıya vurmuş bıraktı. Şansım yardım etti de bu adamla karşılaştım,” Sparhawk’m omzuna samimice vurdu, “bana iş verdi. Venne’de bir tekneye ve onu gölün dibine yollamayacağmdan emin olacak kadar teknelerden anlayan birine ihtiyacı olduğunu söylüyor.”

“Şey, dostum,” dedi köşedeki katranlı adam, “şimdi, senin iş verenin bir tekne kiralamak için ne kadar ödemeye niyetli?”

“Birkaç gün için olacak,” dedi Kurik. Sparhawk’a baktı. “Ne diyorsun, Kaptan? Yarım altın keseni zorlar mı?”

“Yarım altın verebilirim,” diye cevapladı Sparhawk, Kurik’deki ani değişikliğe şaşırmasını gizlemeye çalışarak.

“İki gün mü dedin?” diye sordu köşedeki adam.

“Havaya ve rüzgâra bağlı, dostum, ama hava buralarda hep böyle değil mi?”

“Doğru. Öyle olduğu için burada iş yapabiliyoruz. Benim yeterli büyüklükte bir balıkçı teknemve balıkçılık son günlerde iyi değil. Teknemi size kiralayabilir ve iki günümü ağlarımı tamir ederek geçirebilirim.”

“Niye hemen su kıyısına gidip şu senin tekneye bakmıyoruz?” diye önerdi Kurik. “Hemen bir anlaşmaya varabiliriz.”

Katran lekeli adam kupasını dikip bitirdi ve ayağa kalktı. “O zaman benimle gelin,” diyip kapıya doğru ilerledi.

Sparhawk sıkılmış bir tonda yavaşça, “Kurik,” dedi, “bana böyle sürprizler yapma. Sinirlerim eskisi gibi iyi değil.”

“Çeşitlilik hayatı ilginç tutmaya yarar, Kaptan.” Kurik balıkçının dümen suyunda meyhaneyi terk ederlerken sırıttı.

Tekne yaklaşık on metre uzunluğunda ve suya fazla batmıştı.

“Bir iki çatlağı var gibi gözüküyor,” diye belirten Kurik, teknedeki otuz santim kadar suyu gösterdi.

“Biz de tam onu kapatıyorduk,” diye özür diledi balıkçı. “Su altındaki bir kütüğe çarptım ve ek yeri açıldı. Benim için çalışan adamlar işi bitirip onu boşaltmadan önce yiyecek bir şeyler almamı istediler.” Teknenin merdivenini sevecence okşadı. “O, iyi ve yaşlı bir teknedir,” dedi mütevazice. “Dümene iyi cevap verir ve bu gölün karşısına çıkarabileceği her tür havaya gelir.”

“Ve sabaha onu yamatacaksın?”

“Sorun olmayacak, dostum.”

“Ne düşünüyorsun, Kaptan?” diye Sparhawk’a sordu Kurik.

“Tamam gözüküyor,” diye cevapladı Sparhawk, “ama ben uzman değilim. Seni bunun için işe aldım.”

“Tamam, o zaman, onu deneyeceğiz, dostum,” dedi balıkçıya Kurik. “Yarın güneş yükselirken geri gelip hesabı göreceğiz. Eline tükürdü ve balıkçıyla avuçlarını birbirlerine vurdular. “Gel gidelim, Kaptan,” dedi Lorduna Kurik. “Kendimize önce rom ve akşam yemeği sonra da yatak bulalım. Yarın uzun bir gün olacak.” Ve sonra kasıntı yürüyüşüyle göl kıyısından uzaklaştı.

Teknenin sahibinden uzaklaştıklarında Sparhawk, “Bütün bunları bana açıklayacak mısın?” diye sordu.

“Çok zor değil, Sparhawk,” dedi Kurik: “Göllerde yelken açan adamlar her zaman tuzlu su gemicilerine büyük saygı duyarlar ve yardımcı olmak için yollarını bile değiştirirler.”

“Öyle olduğunu gördüm, ama böyle konuşmayı nasıl öğrendin?”

“On altı yaşındayken denize açıldım. Bunu sana daha önce söylemiştim.”

“Hatırladığım kadarıyla söylemedin.”

“Söylemiş olmam lazım.”

“Belki aklımdan çıkmıştır. Denize açılmana neden olan şey neydi?”

“Aslade.” Kurik güldü. “O zamanlar on dört yaşındaydı ve yeni açılıyordu. Gözünde evlilik bakışı olan bir türdendi. Bense hazır değildim, bu yüzden denize kaçtım. Hayatımda yaptığım en büyük hataydı. Eosia’nın batısındaki en delik kovaya güverte tayfası olarak girdim. Altı ayı karinadan dışarı su atarak geçirdim. Kıyıya çıktığımda bir daha asla bir gemiye adım atmamaya yemin ettim. Aslade beni tekrar görmekten çok mutluydu, zaten o hep duygusal biri olmuştur.”

“Ne zaman evlenmeye karar verdin?”

“Kısa bir süre sonra. Geri geldiğimde, beni babasının samanlığına götürdü ve oldukça ciddi ikna metodları kullandı. Aslade aklına bir şey koyarsa çok ama çok ikna edici olabilir.”

“Kurik!” Sparhawk gerçekten şaşırdı.

“Büyü artık, Sparhawk. Aslade bir köylü kızı ve köylü kızlarının çoğu evlendiklerinde çoktan şişmeye başlamışlardır. Bu oldukça doğrudan yapılan bir kurdur ama bunun kendine has bedelleri vardır.”

“Samanlıkta mı?”

Kurik gülümsedi. “Bazen doğaçlamalısın, Sparhawk.”

On Dokuzuncu Bölüm

SPARHAWK, KALTEN ile paylaştığı odada arkadaşı horlarken oturmuş haritasına kitlenmişti. Ulath'ın tekne fikri iyiydi. Sephrenia'nm açıklamasına göre bu yolla Arayıcı'in onları izlemesinden de kurtulmaları da rahatlatıcıydı. Heid Kontu'nun uyuduğu tenha, çamurlu kıyıya geri dönebilir ve arkalarında yeri koklayan kukuletalı bir şekil görme endişesi taşımadan aramalarını sürdürebilirlerdi. Berit'in karanlık dipte bulduğu Zemoch kafatası Bhelliom'un yerini belirtiyordu. Sadece biraz şansla, yarım gün içinde onu bulabilirlerdi. Her durumda atlar için Venne'ye geri dönmeleri gerekiyordu ve bu bir sorundu. Tahmin ettikleri gibi, Arayıcı'nm boş kafalı avaneleri büyük olasılıkla şehrin etrafındaki orman ve tarlalarda pusuya yatmış bekliyorlardı. Yollarını açmak için savaşmaları gerekecekti. Normal koşullar altında savaşmak Sparhawk'i düşündürmezdi; bütün bir hayat boyu bunun için eğitim görmüştü. Ama Bhelliom onun elinde olursa, riske atacağı sadece onunki değil Ehlana'mn hayatı da olacaktı ve bu kabul edilemezdi. Üstelik, Azash Bhelliom'un tekrar ortaya çıktığını algılar algılamaz, Arayıcı mücevheri ele geçirmek için gözü dönmüş bir şekilde bütün orduları onların üstüne saldırtacaktı.

Çözüm basitti. Yapmaları gereken atları gölün batısına götürecek bir yol bulmaktı. Sonra Arayıcı, Sparhawk ve arkadaşlarını rahatsız etmeden yaşlanıp ölene kadar Venne'nin civarında dolaşıp durabilirdi. Ama Kurik'le beraber kiraladıkları tekne iki attan fazlasını taşıyabilecek durumda değildi. Gölün batısındaki boş bir sahile atları götürmek için gölün yarısını sekiz dokuz sefer geçmek fikri Sparhawk'i neredeyse tahammülsüzlükten çığlıklar atmayı isteyecek hale getirdi. Birkaç tekne kiralama fikri bir seçenekti ama çok iyi bir fikir değildi. Tek bir tekne dikkat çekemeyecekti; ama bir filo çekerdi.

Belki de atları batı sahiline götürebilecek güvenilir birisini bulabilirlerdi. Sparhawk'm emin olmadığı tek şey Arayıcı'ran binicileri tanıdığı gibi atlarında kokusunu tanıyıp tanımayacağıydı. Parmağı anlayamadığı bir neden yüzünden karıncalanıp, sızlıyordu.

Kapıda hafif bir tıklama oldu.

“Meşgulüm,” dedi sinirli bir şekilde.

“Sparhawk.” Ses hafif ve ahenkliydi. Konuşanın Styric olduğunu belli eden bir kıvraklığı vardı. Sparhawk kaşlarını çattı. Sesi tanıyamadı.

“Sparhawk, seninle konuşmam gerekiyor.”

Ayağa kalkıp kapıya gitti. Gelenin Flüt olması onu hayretler içinde bıraktı. Flüt odanın içine kaydı ve arkasından kapıyı kapattı.

“Sen konuşabiliyorsun demek?” diye şaşkınlıkla sordu.

“Tabii ki konuşabiliyorum.” I “O zaman niçin konuşmadın?”

“Daha önce gerekmedi. Siz Eleneler çok fazla gevezelik ediyorsunuz.” Sesi küçük bir kız sesi olmasına rağmen, kelimeleri ve tonlaması yetişkin birine ait gibiydi. “Beni dinle, Sparhawk. Bu çok önemli. Hepimiz hemen gitmeliyiz.”

“Şu an gecenin tam yarısı, Flüt,” diye itiraz etti.

Karanlık pencereye doğru bakarak, “Ne kadar yavaş algılıyorsun,” dedi kız. “Şimdi sakin ol ve dinle. Ghıverig, Bhelliom’u tekrar ele geçirdi! Kuzey kıyısına ulaşıp, Thalesia’ya giden bir gemiye gizlice girmeden onu durdurmalıyız. Eğer bizden kaçarsa, Thalesia dağlarındaki mağarasına kadar onu takip etmemiz gerekecek, bu I da oldukça zaman alacaktır.”

“Ulath’a göre kimse mağaranın nerede olduğunu bilmiyormuş.”

“Ben biliyorum. Daha önce orada bulundum.”

“Sen ne?”

“Sparhawk, boşuna zaman kaybediyorsun. Bu şehirden çıkmam I gerekiyor. Burada zihnimi karıştıran çok fazla şey var. Neler olduğunu hissedemiyorum. Demir elbiseni giy ve gidelim.” Tonu ters, hatta

emrediciydi. Ona baktı, iri kara gözleri ciddiydi. “Tamamen odun gibi olup Bhelliom’un dünya üzerinde hareket ettiğini hisset-. memen mümkün mü? Şu yüzük sana bir şey söylemiyor mu?”

Sparhawk irkildi, sol elindeki yakut yüzüğe baktı. Parmağı hâlâ sızlıyor gibiydi. Önünde duran küçük çocuk çok şey biliyor gibi gözüktü. “Sephrenia bütün bunları biliyor mu?”

“Tabii ki. Eşyalarımızı topluyor.”

“Haydi gidip onunla konuşalım.”

“Beni kızdırmaya başladın, Sparhawk.” Kara gözleri parladı ve yay benzeri pembe ağzının kenarları aşağıya kıvrıldı.

“Özür dilerim, Flüt ama Sephrenia ile konuşmam gerekiyor.”

Flüt, gözlerim yukarı kaldırdı. Neredeyse Sparhawk’i güldürecek kadar Sephrenia’ya benzer bir tonda, “Eleneler,” dedi. Sparhawk onun elini tuttu ve odadan koridora çıkardı.

Sephrenia odasındaki yatağın üzerinde duran branda torbaya eşyaları yerleştirmekle meşguldü. Sparhawk’in kapıda durmasıy-la, “Hemen içeri gel,” dedi. “Seni bekliyordum.”

“Ne oluyor, Sephrenia?” diye kafası karışmış bir tonda sordu.

“Ona söylemedin mi?” diye Flüt’e sordu.

“Söyledim ama bana inanmış gözükmüyor. Bu inatçı insanlara nasıl dayanabiliyorsun?”

“Özel bir çekicilikleri var. Ona inan, Sparhawk. Neden bahsettiğini biliyor. Bhelliom gölden çıktı. Ben de hissettim, şimdi Ghwerig’de. Flüt ve benim nereye gittiğini hissedebilmemiz için açık alana çıkmamız gerekiyor. Git diğerlerini kaldır; Berit atları eyerlesin.”

“Bu konuda eminsin değil mi?”

“Evet. Acele et Sparhawk yoksa Ghwerig kaçacak.”

Sparhawk çabucak döndü ve tekrar koridora daldı. Bütün bunlar o kadar çabuk gelişiyorduki düşünmeye zamanı olmadı. Diğerlerini uyandırıp, hepsinin Sephrenia’nın odasında toplanmalarını söyledi. Berit’i atları eyerlemesi için ahıra gönderdi ve son olarak Kalten’i uyandırdı.

“Sorun ne?” diye sordu, doğrulup uykulu gözlerini oğuşturan sarışın Pandion.

“Beklenmedik bir şey oldu,” dedi Sparhawk. “Gidiyoruz.”

“Gecenin yarısında mı?”

“Evet. Giyin, ben de eşyalarımızı toplayacağım.”

“Ne oluyor, Sparhawk?” Kalten ayaklarını yatağın kenarından aşağı attı.

“Sephrenia-açıklayacak. Çabuk ol, Kalten.”

Sparhawk odalarına çıkardıkları torbaya yedek giyeceklerini tıkıştırırken, Kalten homurdanarak giyinmeye başladı. Sonra ikisi beraber koridora çıktılar. Sparhawk, Sephrenia’ ran kapısını çaldı.

“Oh, gelin, Sparhawk. Merasim için zamanımız yok.”

“Bu da kim?” diye sordu Kalten.

“Flüt,” diye cevaplayan Sparhawk, kapıyı açtı.

“Flüt mü? O konuşabiliyor mu?”

Diğerleri çoktan odada toplanmış ve hepsi dilsiz diye düşündükleri küçük kıza şaşkınlıkla bakıyorlardı.

“Zaman kazanmak için,” dedi, “evet, konuşabiliyorum ve hayır, daha önce istemedim. Bu bütün sıkıcı sorularınınıza cevap veriyor mu? Şimdi dikkatle dinleyin. Cüce Troll Ghwerig, Bhelliom’u tekrar eline geçirdi ve

onu Thalesia dağlarındaki mağarasına götürmeye çalışıyor. Eğer acele etmezsek, bizden kaçacak.”

“Daha önce yapamazken nasıl oldu da onu gölden çıkardı?” diye sordu Bevier.

“Yardım aldı.” Etrafına bakındı ve Styricçe açık saçık bir kelime mırıldandı. “İyisi mi onlara göster, Sephrenia. Yoksa bütün gece salakça sorular sorarak burada dikilip duracaklar.”

Sephrenia’ ran odasındaki bir duvarda büyük bir ayna vardı -daha doğrusu parlatılmış pirinç bir levha. Aynanın yanma giden Sephrenia, “Lütfen, hepiniz buraya gelir misiniz?” dedi.

Aynanın etrafında toplandılar ve Sephrenia, Sparhawk’m daha önce duymadığı büyülü sözler söylemeye başladı. Sonra da el hareketi yaptı. Ayna bir anda bulutlandı. Açıldığında, bir göle bakıyor gibiydiler.

“İşte sal orada,” dedi şaşkınlıkla Kalten, “ve yüzeye çıkan Sparhawk. Anlamıyorum, Sephrenia.”

“Dün öğleden hemen önce olan şeylere bakıyoruz,” dedi ona Sephrenia.

“Zaten ne olduğunu biliyoruz.”

“Biz ne yaptığımızı biliyoruz,” diye düzeltti. “Ama orada başkaları da vardı.”

“Başka birini görmedim.”

“Onlar görmeni istemediler. Sadece izlemeye devam et.”

Aynadaki perspektif, gölden turba yataklarının üzerindeki sıkça büyümüş sazlara doğru uzaklaşarak değişiyor gibiydi. Kukuletalı bir şekil bataklık otlarının arasında çömelerek saklanmıştı.

“Arayıcı!” diye haykırdı Bevier. “Bizi izliyordu!”

“Sadece o değil,” dedi Sephrenia.

Perspektif gölün kenarından kuzeye birkaç yüz metre, cılız bir ağaç kümesine kayarak tekrar değişti.

“Ve bu da Ghwerig,” dedi Flüt.

“Bu cüce mi?” diye haykırdı Kalten. “En az Ulath kadar iri. Normali ne kadar oluyor?”

“Yaklaşık Ghvverig’in iki misli kadar.” Ulath omuz silkti. “Ogreler daha da büyüktür.”

Sephrenia hızla Styricçe konuşurken ayna tekrar bulutlandı. “Bir müddet önemli bir şey olmadı, bu yüzden bu bölümü geçiyoruz,” diye açıkladı.

Ayna tekrar açıldı. “İşte atlarımıza binmiş gölden uzaklaşıyoruz,” dedi Kalten.

Sonra Arayıcı ve onunla beraber Pelosia sertine benzeyen yaklaşık on odun suratlı adam bataklık otlarının arasından doğruldular. Sertler hissiz bir biçimde göl kıyısına doğru şapşal şapşal yürüyüp suya daldılar.

“Biz de bundan korkuyorduk,” dedi Tynian.

Ayna tekrar bulutlandı. “Aramaya dün ve bugün durmadan devam ettiler,” dedi Sephrenia. “Sonra, tam bir saat önce, içlerinden biri Bhelliom’u buldu. Görmek biraz zor olabilir, çünkü karanlıktı. Görüntüyü sizin için aydınlatabileceğim kadar aydınlatacağım.”

Çıkarmak biraz güçtü ama sertlerden biri elinde çamurla kaplı bir nesneyle gölden çıkıyor gibi gözüktü.” Kral Sarak’m tacı,” diye nesneyi tanımladı Sephrenia.

Siyah cüppeli Arayıcı göl kıyısına koştu, akrep gibi kıskaçları çıkmış, heveslice fıkırdıyordu ama Ghwerig serfe Azash’m yaratığından önce ulaştı. Çarpık çurpuk yumruğuyîa serfin kafasının bir tarafını ezdi ve tacı

yakaladı. Döndü ve Arayıcı yandaşlarını göl- , den çağıramadan kaçtı. Ghvverig'in koşusu iki uzun bacağı ve haddinden fazla uzun koluyla sıçrar gibi uzun adımlarla özel bir yürüyüş gibiydi. Bir adam daha hızlı koşabilirdi ama çok fazla değil. Görüntü kayboldu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Kurik.

"Ghwerig sertlerden biri ona yetişmeye başladığında durdu," diye cevapladı Sephrenia. "Bilerek yavaşhyormuş gibi gözüktü. Onları birer birer öldürdü."

"Ghwerig şimdi nerede?" diye sordu Tynian.

"Bilemiyoruz," dedi Flüt. Bir Troll'ü karanlıkta takip etmek çok zor. İşte bu yüzden açıklığa çıkmamız gerekiyor. Sephrenia ve ben Bhelliom'u hissedebiliyoruz ama sadece bu şehirlilerden uzaklaşabilirsek."

Tynian bunu düşündü. "Arayıcı artık sorun değil/' dedi. "Ghwerig/in peşine düşebilmesi için daha çok adam toplaması gerekiyor."

"Bu rahatlatıcı bir düşünce," dedi Kalten. "İkisiyle aynı anda karşılaşmak istemezdim."

"Harekete geçsek iyi olur," dedi Sparhawk. "Zırhlarınızı giyin, baylar. Ghwerig'le karşılaştığımızda ona ihtiyacımız olabilir."

Eşyalarını toplamak ve çeliklerini giymek için odalarına geri döndüler. Sparhawk boş meyhanedeki kapıya dayanmış duran, uykulu gözleriyle esneyen şişman hancıyla hesabı görmek için şıkır şıkır basamaklardan aşağı indi.

"Biz şimdi gidiyoruz/' dedi Sparhawk.

"Dışarısı hâlâ karanlık, Aziz Şövalye."

"Biliyorum ama beklenmedik bir şey oldu."

"Anladığım kadarıyla siz de haberi duydunuz."

“Bu ne haberiymiş?” diye merakla sordu Sparhawk.

“Aşağıda Arcium’da tehlikeli bir durum var. Tam olarak öğrenemedim ama bir tür savaş olduğu hakkında söylentiler bile var.”

Sparhawk kaşlarını çattı. “Bu pçk anlamlı değil, komşu. Arci-um, Lamorkand gibi değildir. Arcia soyluları nesiller önce kralın emriyle kan davalarını bırakmaya yemin ettiler.”

“Ben sadece duyduğumu tekrar ediyorum, Aziz Şövalye. Duyduğum kadarıyla batı Eosia’nm bütün krallıkları seferberlik ilan ettiler. Bu akşam erken saatlerde bazı adamlar aceleyle Venne’den geldiler - yabancıların savaşında çarpışmakla pek ilgilenmeyen adamlar - ve gölün batısında önlerine çıkan her adamı askere alan dev bir ordu toplanıyor dediler.”

“Batı krallıkları Arcium’daki iç savaş için seferberlik ilan etmezler,” dedi Sparhawk. “Bu tip şeyler iç işleridir.”

“Beni de şaşırtan bu,” diye onayladı hancı, “ama beni daha da şaşırtan bu ürkek adamların ordunun büyük bir bölümünün Thalesialılardan kurulu olduğunu söylemesi.”

“Bu yanlış olmalı,” dedi Sparhawk. “Kral Wargun çok içer ama dost bir krallığı işgale kalkışmayacaktır. Eğer bahsettiğin bu adamlar askere alınmamaya çalışıyorlarsa, büyük ihtimalle onları kovalayan adamları incelemek için durmamışlardır, zaten örme zırh içindeki bir adam diğerinin aynıdır.” “Çok doğru, Aziz Şövalye.”

Sparhawk akşam kalma ücretini ödedi. Diğerleri merdivenlerden aşağı inmeye başladığında, “Verdiğin bilgi için teşekkür ederim, komşu,” dedi hancıya. Döndü ve avluya çıktı.

“Neler oluyor, Sör Sparhawk?” diye sordu Berit, Faran’m dizginlerini Sparhawk’a verirken.

“Göldeyken Arayıcı bizi izliyordu,” diye cevapladı Sparhawk. “Onun adamlarından biri Bhelliom’u buldu ama Troll Ghwerig ondan aldı. Şimdi

Ghwerig'i bulmaya gitmemiz gerekiyor." "Bu zor olabilir, Sör Sparhawk. Göle sis çöküyor." "Umarım Ghwerig fazla kuzeye kaçmadan kalkar." Diğerleri de handan dışarı çıktılar. "Haydi hep beraber at binelim," dedi Sparhawk. "Nereden gidiyoruz, Flüt?"

Kurik onu Sephrenia'ya doğru kaldırırken "Şimdilik kuzey," dedi.

Berit gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl konuşulacağını biliyor!" diye haykırdı.

"Lütfen, Berit," dedi, "tekrar edip durma. Haydi gidelim, Sparhawk. Buradan çıkana kadar Bhelliom'un yerini saptayamam."

Avludan çıktılar ve sisli sokağa daldılar. Sis yoğun bir çisentinin tam yanında duruyor ve yanında gölü çevrelen turba yataklarının asitimsi pis kokusunu taşıyordu.

"Bir Troll ile karşılaşmak için iyi bir akşam değil," dedi Ulath Sparhawk'in yanına gelerek.

"Bu akşam Ghwerig ile karşılaşacağımızdan çok şüpheliyim," dedi Sparhawk. "O yaya ve Bhelliom'u bulduğu yer buradan çok uzakta - tabii ki bu yöne gittiğini kabul edersek."

"Öyle yapmak zorunda, Sparhawk," dedi Genidian. "Thalesia'ya gitmek istiyor ve bu kuzey kıyısında bir limana gitmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Sephrenia ve Flüt'ü şehirden çıkardığımızda ne tarafa gittiğini daha iyi bileceğiz."

"Bence Nadera olacak," dedi Ulath. "Apalia'dan daha büyük bir liman, orada daha çok gemi var. Ghwerig gizlice birisine girecek. Yolculuk için yer ayırtması mümkün değil. Kaptanların çoğunun bir Troll ile yolculuk yapma konusunda batıl inançları vardır."

"Ghwerig kulak kabartıp hangi geminin Thalesia'ya gittiğini anlayacak kadar dilimizi biliyor mu?"

Ulath başını sallayarak onayladı. “TrollTerin çoğunun çat pat Elene, hatta Styricçeleri vardır. Genelde kendilerinki hariç hiçbir dil konuşamazlar ama bizimkilerden birkaç kelime anlayabilirler.”

Şehir kapısından çıkıp gün ağarmadan biraz önce Venne’nin kuzeyindeki yol ayrımına geldiler. Önce kuşkuyla dağlardan Gha-sek’e doğru giden tekerlek izleriyle dolu yola, sonra da Apalia’da-ki limana giden yola baktılar. “Umarım o yoldan gitmeye karar vermez,” dedi titreyerek beyaz pelerinli Bevier. “Gerçekten Gha-sek’e geri gitmek istemiyorum.”

“Hiç hareket ediyor mu?” diye Flüt’e sordu Sparhawk.

“Evet,” diye cevapladı. “Göl kıyısından kuzeye doğru geliyor.”

“Bunu anlayamıyorum,” dedi küçük kıza Talen. “Eğer Bhelliom’u hissedebiliyorsan niye yaklaşana kadar handa kalmadık?”

“Çünkü Venne’de çok insan var,” dedi Sephrenia. “Bütün bu duygu ve düşünce karmaşasının tam ortasında Bhelliom’un yerini net alamayız.”

“Öyle mi,” dedi Talen, “bu anlamlı - sanırım.”

“Göl kenarına gidip onu karşılayalım,” diye önerdi Kalten. “Bize çok zaman kazandırır.”

“Siste olmaz,” dedi sertçe Ulath. “Onun geldiğini görebilmeliyim. Bir Troll tarafından gafil avlanmak istemem.”

“Buradan geçmesi gerekiyor,” dedi Tynian, “veya buraya çok yakın bir yerden, tabii ki kuzey sahiline gidiyorsa. Ne Venne’ye gidebilir ne de gölü yüzerek geçebilir. Bana anlatıldığı kadarıyla Troll’ler oldukça kolay gözükürlermiş. Yaklaştığında onu pusuya düşürebiliriz.”

“Bu olabilir, Sparhawk,” dedi Kalten. “Eğer olası rotasını belir-lersek, burada onu şaşırtıp yakalayabiliriz. Onu öldürür ve kimsenin haberi olmadan elimizde Bhelliom ile Cimmura yolunun yarısında olabiliriz.”

“Ah, Kalten,” diye iç çekti Sephrenia.

“Öldürmek bizim işimiz, küçük ana,” dedi. “Eğer istemiyorsan izlemen gerekmez. Dünyada bir Troll’ün az ya da fazla olması o kadar çok şey fark ettirmeyecektir.”

“Ama bir sorun var,” dedi Flüt’e Tynian. “Arayıcı yeteri kadar adam toplar toplamaz Ghwerig’in peşinde düşecektir, büyük ihtimalle sen ve Sephrenia gibi o da Bhelliom’u hissedebilir, değil mi?” ? “Evet,” diye kabul etti Sephrenia.

“O zaman Ghwerig’den kurtulur kurtulmaz onunla karşılaşmamız gerektiğini unutuyorsunuz, değil mi?”

“O zaman Bhelliom’un elimizde olacağını ve Sparhawk’m yüzüklere sahip olduğunu da unutuyoruz.”

“Bhelliom Arayıcı’yı yok edebilir mi?”

“Kolayca.”

“Haydi geriye şu ağaçlarını içine «çekilelim,” diye önerdi Sparhawk. “Ghwerig’in buraya gelmesinin ne kadar süreceğini bilmiyorum ve biz yolun ortasında durmuş havadan sudan konuşurken çıkıp gelmesini istemem.”

Ağaçların gölgesine çekilip atlarından indiler.

“Sephrenia,” dedi şaşkın bir ses tonuyla Bevier, “eğer Bhelliom Arayıcı’yı büyüyle yok edebiliyorsa, sen de aynı şeyi yapmak için normal Styric büyüsü kullanamaz miydin?”

“Bevier,” dedi sabırla, “bunu yapabilseydim, çok daha uzun zaman önce yapmaz mıydım?”

“Oh,” dedi, biraz mahcup bir şekilde, “sanırım, bunu düşünne-medim.”

Güneş o sabah kızarmış gözlerle yükseldi. Gölden yayılan sis ve kuzeydeki ormandan çıkan yoğun pus ortalığı yarı yarıya örtmüştü, bununla beraber gökyüzü yukarıda açıktı. Nöbetçiler koyup malzemeleri gözden geçirdiler. Ondan sonra, sık sık nöbet değiştirerek, bunaltıcı sıcakta uyukladılar. Boğucu havada az uyuyan insan her zaman dikkatli olamazdı.

ikindiden sonraydı ki, Talen Sparhawk'i uyandırdı. "Flüt seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Onun uyuduğunu sanıyordum."

"Ben hiçbir zaman gerçekten uyuduğunu sanmıyorum," dedi Talen. "Gözleri açılmadan yanma gidemezsin."

"Belki bir gün ona bunu soracağız." Sparhawk battaniyesini üstünden attı, ayağa kalktı ve yakındaki kaynaktan yüzünü yıkadı. Sonra Sephrenia'ya sarılmış kucağında rahatça uyuyan Flüt'ün yanma gitti.

Küçük kızın gözleri hemen açıldı. "Nerede kaldın?"

"Tamamen uyanmam biraz zaman aldı."

"Tetikte ol, Sparhawk," dedi. "Arayıcı geliyor."

Sparhawk küfretti ve kılıcına uzandı.

"Oh, öyle yapma," dedi iğrenerek. "Hâlâ bir mil kadar uzakta."

"Nasıl oldu da bu kadar hızlı geldi."

"Düşündüğümüz gibi adam toplamak için durmadı. Tek başına ve atını öldüresiye sürüyor. Zavallı hayvan şu anda ölmek üzere."

"Ve Ghwerig hâlâ uzakta." .

"Evet, Bhelliom hâlâ Venne şehrinin güneyinde. Arayıcı'nın düşüncelerinden kırıntılar yakalıyorum." Flüt irkildi. "Tiksindirici ama bizimle aynı fikirde. Pusu kurmak için Ghwerig'in önüne geçmeye

çalışıyor. Bu işi yapmaları için buradakilerden adam toplayabilir. Sanırım onunla savaşmamız gerekiyor.”

“Bhelliom’suz mu?”

“Korkarım öyle, Sparhawk. Yardım edecek adamı olmayacak, bu onun işini görmemizi kolaylaştırabilir.”

“Onu normal silahlarla öldürebilir miyiz?”

“Sanmam. Ama işe yarayabilecek bir şey var. Daha önce hiç de-denemedim ama ablam nasıl yapılacağını bana anlattı.”

. “Ailen olduğunu bilmiyordum.”

“Ah, Sparhawk!” Güldü. “Ailem hayal edebileceğinden çok daha büyüktür. Diğerlerini hazırla. Arayıcı birkaç dakikaya kadar şu yoldan yukarı geliyor olacak. Onu karşıla, ben Sephrenia’yı getireceğim. Arayıcı düşünmeyecek - daha doğrusunu söylemek gerekirse, gerçek beyni Azash olduğu için Azash düşünmeyecek. Ama Azash Sephrenia’ya sataşmak şansını kaçırmayacak kadar kendini beğenmiştir ve işte ben o anda Arayıcı’ya vuracağım.”

“Onu öldürecek misin?”

“Tabii ki hayır. Biz öldürmeyiz, Sparhawk. Bırakırız doğa bunu yapsın. Daha fazla zamanımız yok.”

“Anlamıyorum.”

“Anlaman gerekmiyor. Git, diğerlerini al.”

Yol ayrımında mızraklarını hazırlayıp yerleştiler.

“Gerçekten ne yaptığını biliyor mu?” diye şüpheyle sordu Tynian.

“Öyle olduğunu umarım,” diye mırıldandı Sparhawk.

Ve sonra yorgunluktan nerdeyse ölmek üzere olan bir atın zar zor nefes alışını, sendeleyen toynakların düzensiz tok seslerini, bir kamçının acımasız ıslığını ve şaklamasını duydular. Siyah cüppeli ve atın üzerinde kamburu çıkan Arayıcı, ölmek üzere olan atını insafsızca kırbaçlayarak köşeden çıktı.

“Orada dur, Cehennem köpeği!” diye çınlayan bir sesle seslendi Bevier, “pervasız gidişin burada sona eriyor!”

“Bir gün bu çocukla konuşmamız gerekiyor,” diye Sparhavvk’a mırıldandı Ulath.

Arayıcı dikkatlice atını dizginledi.

Sonra Sephrenia yanında Flüt’le beraber ağaçların arasından çıktı. Küçük Styric kadının yüzü her zamankinden daha da soluktu. Çok tuhaftır ki, Sparhawk hiç öğretmeninin ne kadar ufak tefek olduğunu fark etmemişti - Flüt’den birazcık daha uzun. Tavın o kadar emrediciydiki bıraktığı izlenimle Ulath’dan da daha uzun gözüküyordu. “Bu söz vermiş olduğun karşılaşma mı, Azash?” diye küçük gören bir tonla sordu Sephrenia. “Öyleyse, hazırım.”

“Sssephrenia,” dedi nefret dolu sesi, “tekrar karşşşılaştık ve beklenmedik bir anda. Bu hayatının ssson günü olabilir.”

“Ya da senin, Azash,” diye oldukça sakin bir sesle cevapladı.

“Beni yok edemesssin.” Gülmesi iğrençti.

“Bhelliom yapabilir,” dedi, “ve seni Bhelliom’dan mahrum edip, kendi amaçlarımız için kullanacağız. Kaç Azash, eğer canını seviyorsan. Genç Tanrıların gazabından kurtulmak için bu dünyanın kayalarını başının üzerine yığıp saklan.”

“Sephrenia biraz fazla zorlamıyor mu?” diye boğazı sıkılmış gibi bir sesle sordu Talen.

“Bir şey peşinde,” diye mırıldandı Sparhawk. “Sephrenia ve Flüt o şeyi aceleyle bir şey yapması için tahrik ediyorlar.

“Ben nefes aldıkça olmaz!” diye bağırdı Bevier, mızrağını belirterek coşkuyla.

“Yerinde kal, Bevier!” diye hırladı Kurik. “Ne yaptıklarını biliyorlar! Tanrı bilirki diğer hiçbirimiz bilmiyoruz.”

“Hâlâ bu ssağlıksız Elene çocuklarıyla fingirdeşşmeye devam ediyor musun?” dedi Azash’ın sesi. “Eğer işştahın çok fazlayssa, bana gel, sseni fazlasıyla doyurayım.”

“Artık senin gücün buna yetmez Azash, yoksa erkekliğinin gittiğini unuttun mu? Bütün Tannlar’m gözünde bir tiksintisin. Seni bu yüzden sürdüler, iğdiş edip ebedi pişmanlık ve ızdırap yerine hapsettiler.”

Yorgunluktan bitip tükenmiş atın üzerindeki şey öfkeyle tısladı ve Sephrenia sakince başını Flüt’e salladı. Küçük kız kavalını dudaklarına götürüp çalmaya başladı. Melodisi, bir seri çok hızlı ahenksiz nota geçişiydi ve Arayıcı sinmiş gibi gözüktü. “Onun ssana faydassı yok, Sssephrenia,” diye Azash tiz bir sesle belirtti. “Hâlâ zzzaman var.”

“Öyle mi düşünüyorsun, kudretli Azash?” dedi alay eder bir sesle Sephrenia. “O zaman senin yüzlerce yıllık bitmeyen hapsin erkekliğin kadar aklını da yitirtmiş.”

Arayıcı’nmki hiddetten kontroldan çıkmış bir çığlıktı.

“Güçsüz tanrıcık,” diye tahrikine devam etti Sephrenia, “pis Zemochlarına dön ve ruhunu şimdi ebediyen seni yadsıyan zevklerin pişmanlığıyla kemirerek yok et.”

Azash uludu; Flüt’ün şarkısı daha da hızlandı.

Arayıcı’ya bir şey oluyordu. Bedeni siyah cüppesinin altında kıvranıyor gibi gözüküyor ve kukuletasının altından berbat, anlaşılmaz sesler

geliyordu. Korkunç bir irkilme hareketiyle ölen atının üzerinden güçlükle aşağı indi. Yan sendeliyerek ilerledi, akrep kıskaçları ortaya çıktı.

Kilise Şövalyeleri, içgüdüsel olarak Sephrenia ve küçük kızı korumak için harekete geçtiler.

“Geride kalın!” diye bağırdı Sephrenia. “Şu anda olanı-durduramaz.”

Arayıcı siyah cüppesini yırtarak yola düşmüş kıvranıyordu. Sparhawk çok güçlü kusma isteğini batırdı. Arayıcı’ran uzun gövdesi bir arı benzeri bir bel yapısına sahipti ve irine benzer grimsi bir sümükle parlıyordu. Eğri kol ve bacakları bir çok yerinden eklemliydi. İki çıkık göz ve bir sıra sivri uçlu, uzun, keskin diş gibi uzantıyla çevrili aralık ağzı hariç gerçekten yüz denebilecek bir şeyi yoktu.

Azash, Flüt’e acı acı bir şey bağırdı. Sparhawk, Styricçe çekim ekini fark etti ama kelimelerin hiçbirini tanımadı - ve bu durumdan dolayı sonsuza dek minnetkar kaldı.

Sonra Arayıcı iğrenç bir yırtılma sesiyle çatlamaya başladı. İçinde bir şey vardı, kurtulmaya çalışarak kıvranan, kıpır kıpır kıpırdayan bir şey. Arayıcının gövdesindeki çatlak büyüdü ve içindeki şey dışarı çıkmaya başladı. Parlak siyah ve ıslaktı. Omuzlarında yarı saydam kanatlar asılı duruyordu. Titreyip debelenerek Arayıcımın kabuğundan kendini dışarı çekti. Tamamen çıktıktan sonra kurutmak için hızla kanatlarını çırparak yoldaki toprağa çömeldi. Kanatlar kuruduğunda kırmızıya dönüştü ve artık net gözükmeyecek bir hızla hareket ederek pır pır ses çıkarmaya başladılar. Gözlerinin önünde çok iğrenç bir şekilde doğan yaratık havaya yükseldi ve doğuya doğru uçtu.

“Onu durdur!” diye Bevier bağırdı. “Gitmesine izin verme!”

“O artık zararsız,” dedi kavalını indiren Flüt sakince.

“Ne yaptın?” diye huşuyla sordu Bevier.

“Büyü sadece olgunlaşmasını hızlandırdı,” diye cevapladı. “Kız kardeşim bana bu büyüyü öğrettiğinde haklıymış. Artık o bir yetişkin ve bütün içgüdüleriyle çoğalmayı aklına koymuş durumda. Şimdi Azash bile ona gözü dönmüş şekilde bir eş arayışının dışında bir şey yaptırtamaz.”

“Hakaretleşmenin amacı neydi?” diye Sephrenia’ya sordu Kalten.

“Flüt’ün büyüsünün işe yaraması için Azash’m çok öfkelenip yaratığın kontrolünü kaybetmesi gerekiyordu. Bunun için yüzüne hoş olmayan gerçekleri vurdum.”

“Bu çok tehlikeli değil miydi?”

“Çok,” diye kabul etti.

“Yetişkin, bir eş bulacak mı?” diye Tynian huşuyla Flüt’e sordu. “Bu dünyayı Arayıcılarla kaplı görmekten nefret ederim.”

“Bir eş bulamayacak,” dedi Flüt. “O türünün tek örneği. Artık bir ağzı yok, bu yüzden beslenemez. Bir hafta kadar gözü dönmüş arayışı için etrafta uçup duracak.”

“Ya sonra?”

“Ya sonra mı? Sonra ölecek.” Flüt bunu tüyler ürperten kayıtsız bir sesle söyledi.

Yirminci Bölüm

ARAYICI’NIN KABUĞUNU yoldan çekip Ghvverig’i beklemek için ağaçların arasına geri döndüler. “Şu anda nerede?” diye Flüt’e sordu Sparhawk.

“Gölün kuzey ucundan çok uzakta değil,” diye cevapladı. “Şu anda hareket etmiyor. Tahminime göre sis kalktı ve sertler tarlalara gittiler. Etrafta çok fazla insan olmalı ki saklanması gerekiyor.”

“Buraya gün battıktan sonra gelecek demektir, değil mi?”

“Bu mümkün, evet.”

“Bir Troll ile karanlıkta karşılaşmak bana çok çekici gelmedi.”

“Işık yapabilirim, Sparhawk - amacımıza yetecek kadar.”

“Bunu takdir ederim.” Sparhawk kaşlarını çattı. “Eğer bunu Arayıcı’ya yapabiliyorsan niçin bu kadar bekledin?”

“Zaman yoktu. Hep aniden karşımıza çıktı. Bu büyü için hazırlanmak biraz zaman alır. Bu kadar çok konuşman gerekiyor mu, Sparhawk? Bhelliom üzerine konsantre olmak istiyorum.”

“Özür dilerim. Gidip Ulath ile konuşacağım. Bir Troll’e nasıl saldırılacağı konusunu çözmem gerekiyor.”

Koca Genidian’ı bir ağacın altında uyuklarken buldu. Mavi gözlerinden biri açılan Ulath, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Flüt şu anda Ghwerig’in saklandığını söylüyor. Herhalde hareket etmiyor. Büyük ihtimalle buradan bu akşam geçecek.”

Ulath başıyla onayladı. “Troll’ler karanlıkta dolaşmayı sever,” dedi. “Onların avlanma zamanıdır.”

“Onunla başa çıkmanın en iyi yolu ne?”

“Mızraklar işs yarayabilir - eğer hepimiz aynı anda saldırırsak. içimizden biri şanslı vuruşu yapabilir.”

“Bu şansa güvenmek için biraz fazla ciddi bir iş.”

“Denemeye değer - en azından başlangıç için. Her durumda kılıç ve baltalarımıza başvurmamız gerekecek. Ama çok dikkatli olmamız gerek. Bir Troll’ün kollarına dikkat etmen gerekir. Çok uzundurlar ve Troll’ler gözüktüklerinden çok daha çeviktirler.”

“Onlar hakkında çok şey biliyorsun? Bir Troll’le çarpıştın mı?”

“Evet, birkaç kez. Bu alışkanlık haline getirmek istemeyeceğin bir şey. Berit’in yayı hâlâ yanında mı?”

“Sanırım.”

“İyi. Bu genelde bir Troll ile uğraşmaya başlamanın en iyi yoludur - birkaç okla onu yavaşlatır ve işini bitirmek için saldırırsın.”

“Silahı olacak mı?”

“Belki bir tahta lobut. Troll’ler demir ya da çelik işçiliğinde pek becerikli değiller.”

“Dillerini nasıl öğrendin?”

“Heid’deki genel toplantı binamızda bir yavru Troll’ümüz vardı. Daha bir yavruyken bulundu ama Troll’ler dilerini konuşur durumda doğarlar.,Sevecen küçük bir kerataydı - en azından önceleri. Ama daha sonra huysuzlaştı. Lisanı ondan öğrendim.”

“Huysuzlaştı dedin?”

“Onun hatası değildi, Sparhawk. Troll büyüyünce arzuları artmaya başlar, bir dişi avlamaya vaktimiz olmadı. Ve iştahı kontrolden çıkmaya başladı.

Her hafta bir çift öküz ve bir at yiyordu."

"Sonunda ne oldu?"

"Biraderlerimizden biri onu beslemeye gittiğinde ona saldırdı. Biraderlerimiz bunu kaldıramazdı, onu öldürmeye karar verdik. Bu işi beş kişi hallettik, çoğumuzun bir hafta yatakta kalması gerekti."

"Ulath," dedi kuşkuyla Sparhawk, "beni işletiyor musun?"

"Öyle bir şey yapar mıyım? Troll'ler gerçekten o kadar kötü değildir - tabii ki etrafında bir sürü silahlı adam olduğu müddetçe. Karnına isabet eden bir ok onu ihtiyatlı olmak zorunda bıraktırır. Asıl dikkat etmen gereken Ogreler. İhtiyatlı olmayı düşünecek kadar beyinreri yoktur." Çenesini kaşıdı. "Bir zamanlar Heid'deki biraderlerimizden birine mantıksız bir tutku gösteren dişi bir Ogre vardı," dedi. "Çok kötü görünüşlü değildi - bir dişi Ogre olarak. Boynuzlarım parlak, kürkünü de oldukça temiz tutardı. Hatta sivri dişlerini cilalardı. Biliyorsun bunu yapmak için granit çiğnerler. Söylediğim gibi, bu Heid'deki şövalyeye çılgınca âşıktı. Ormanlarda gizlice dolaşır ve onun için şarkılar söylerdi, bu duyabileceğin en korkunç sesti. Yüz adımdan bir çam ağacının bütün iğnelerini vızıldatırdı. Şövalye daha fazla dayanamadı ve bir manastıra kapandı. Ogre de bundan hemen sonra yavaşça sağlığını yitirip, eriyip bitti."

"Ulath, şimdi beni işlettiğini biliyorum."

"Niçin, Sparhawk," diye tatlıca itiraz etti Ulath.

"Ghwerig'i haklamanın en iyi yolu onu oklarla doldurmak mı?"

"Başlangıç için. Ama yakınma gitmemiz gerekecek. Troll'lerin sert derileri ve kalın kürkleri vardır. Oklar çok derine girmez ve bunu karanlıkta yapmak çok güç olacak."

"Flüt bizim için yeteri kadar ışık yapabileceğim söylüyor."

"Bir Styric için bile çok tuhaf birisi, deği mi?"

“Öyle, dostum.”

“Gerçekte kaç yaşında dersin?”

“Hiçbir fikrim yok. Sephrenia bir ip ucu bile vermez. Gözüktüğünden çok daha yaşlı ve hiçbirimizin tahmin edemeyeceği kadar bilge olduğunu biliyorum.”

“Arayıcı’dan kurtulmayı sağlama yöntemini gördüm ve söylediği gibi hareket etmenin zararımıza olacağını düşünmüyorum.”

“Buna ben de katılıyorum,” dedi Sparhawk.

“Sparhawk,” dedi sertçe küçük kız, “buraya gel.”

“Sadece çok emredici olmamasını diliyorum,” diye mırıldanan Sparhawk, çağrıya cevap vermek için döndü.

“Ghwerig anlamadığım bir şey yapıyor,” dedi.

“Ne yapıyor?”

“Göle doğru hareket ediyor.”

“Bir tekne bulmuş olmalı,” dedi Sparhawk. “Ulath onun yüzemeyeceğini söyledi. Ne tarafa gidiyor.”

Flüt konsantre olmak için gözlerini kapadı. “Kuzeybatıya. Ven-ne şehrini geçip gölün batı sahiline çıkacak. Yolunu kesmek istiyorsak oraya gitmemiz gerekiyor.”

“Ben diğerlerine haber vereyim. Ne kadar hızlı ilerliyor?”

“Şu anda çok yavaş. Kürek çekmeyi bildiğini sanmıyorum.”

“Bu oraya ondan önce gitmemiz için biraz zaman verebilir.”

Küçük kamplarını topladılar, alacakaranlık batı Pelosia üzerine çökerken Venne Gölü'nün batı kıyısına doğru at bindiler.

"Bhelliom'dan hissettiklerinle karaya çıkacağı yeri yaklaşık olarak belirleyebilecek misin?" diye sordu Sparhawk, Sephrenia'nın kollarına giden Flüt'e.

"Yaklaşık yarım mil içinde," diye cevapladı. "Kıyıya yaklaştıkça daha belirginleşiyor. Akıntı ve rüzgâr gibi şeyler var, anlarsın."

"Hâlâ yavaş mı ilerliyor?"

"Daha da yavaş. Ghvverig'in omuz ve kalçalarıyla ilgili bazı sorunları var. Bunlar kürek çekmeyi onun için çok zorlaştırıyorlar."

"Gölün batı kıyısına ne zaman ulaşacağı hakkında bir tahmin yürütebilir misin?"

"Şu andaki durumuna göre, yarın gün ağarmadan olmaz. Şu anda balık avlıyor. Yemek yemeğe ihtiyacı var."

"Elleriyle mi?"

"Troll'ler ellerini çok hızlı kullanırlar. Gölün yüzü onu şaşırtıyor. Çoğu zaman hangi yöne gittiğinden emin değil. Troll'lerin yön duygusu çok zayıftır - kuzey hariç. Toprağın üzerinde kutup-' ların çekimini hissedebilirler. Ama suda, neredeyse acizdirler."

"O zaman onu yakaladık."

"Savaşı kazanmadan zaferi kutlama, Sparhawk," dedi iğneleyici bir biçimde.

"Sen çok huysuz küçük bir kızsın, Flüt. Bunu biliyor musun?"

"Ama beni seviyorsun, değil mi?" dedi, insanın elini kolunu bağlayan bir masumlukla.

“Ne yapabilirsinki?” dedi Sparhawk Sephrenia’ya. “İnanılmaz biri.”

“Sorusuna cevap ver, Sparhawk,” diye öğretmeni önerdi. “Bu senin fark edemeyeceğin kadar önemli.”

“Evet, Tanrım ne olur bana yardım et,” dedi Flüt’e, “seviyorum. Pataklamak istediğim zamanlar oluyor ama seni seviyorum.”

“Önemli olan da bu.” Flüt iç çekti. Sonra Sephrenia’nm^öruyu-cu cüppesine sokuldu ve hemen uyudu.

Gölün üzerine yayılan karanlığa dikkatle bakarak Venne Gölü’nün uzun batı sahili boyunca devriye gezdiler. Flüt, uzun gece boyunca kademeli olarak, onları birbirlerine yaklaştırıp dolaştıkları bölgeyi daralttı.

“Nasıl anlıyorsun?” diye sordu Kalten.

“Anlar mı?” diye Sephrenia’ya sordu Flüt.

“Kalten’ mi? Büyük ihtimalle anlamaz ama istersen açıklamaya çalış.” Sephrenia gülümsedi. “Hepimizin hayatta zaman zaman düş kırıklıklarına ihtiyacı olur.”

“Bhelliom sana doğru gelmeyip, diyagonal şekilde ilerlediğinde farklı hissedersin,” diye denedi Flüt.

“Ya,” dedi kuşkuyla Kalten, “bu anlamlı sanırım.”

“Gördün mü,” dedi Sephrenia’ya zafer dolu bir biçimde Flüt, “onun anlayacağını biliyordum.”

“Sadece bir soru,” diye ekledi Kalten. “Diyagonal ne demek?”

Yüzünü Sephrenia’ya hayal kırıklığı ifadesiyle yaslayan Flüt, “Hayır olamaz,” dedi.

“Evet, ne demek?” diye arkadaşlarından yardım istedi Kalten.

“Biraz güneye dönelim Kalten ve göle göz kulak olalım,” dedi Tynian. “Giderken sana açıklayacağım.”

Sephrenia yüzünde hafif bir gülümseme olan Ulath’a, “Sen!” dedi. “Bir kelime bile yok.”

“Ben bir şey söylemedim ki.”

Sparhawk Faran’ı döndürüp karanlık sulara bakarak yavaşça kuzeye doğru sürdü.

Ay o gece geç yükseldi ve gölün yüzeyi boyunca uzun, parıldayan bir yol oluşturdu. Sparhawk artık biraz rahatlamıştı. Karanlıkta bir Troll aramak çok gergin bir işti. Şimdi çok daha kolaylaşmış gibi gözüküyordu. Tek yapması gereken Ghwerig’in göl kıyısına ulaşmasını beklemekti. Bhelliom’u aramaya başladıklarından beri atlattıkları bütün güçlükler ve engellerden sonra ayağına getirilmesi için oturup beklemek fikri Sparhawk’i biraz gerginleştirdi. Bir şeyin ters gideceği konusunda içinde uğursuz bir şüphe vardı. Eğer Lamorkand ve Pelosia’daki bütün olanlar bir şeyin işaretiyse, bir şey ters gitmek zorundaydı. Cimmura’daki genel toplantı binasından ayrıldıkları andan itibaren bir sürü felaket atlatmışlardı ve Sparhawk bu durumun daha farklı olacağını ummak için bir neden görmedi.

Güneş bir kere daha rengi solmuş gökyüzünde yükseldi, bakı-rımsı bir küre gölün kahverengi lekeli suları üzerinde asılı duruyordu. Sparhawk atını, nöbet bekledikleri ağaçlığın içinde Sephrenia ve çocukların beklediği yere bitkince sürdü. “Şu anda ne kadar uzakta?” diye Flüt’e sordu.

“Yaklaşık bir mil kadar uzakta,” dedi kız. “Tekrar durdu.”

“Niye duruyor?” Sparhawk, Troll’ün gölü geçişindeki bu düzenli duraklamalarından giderek artan bir şekilde rahatsız oluyordu.

“Bir tahmin duymak ister misin?” diye sordu Talen.

“Devam et.”

“Bir tekne çalmıştım çünkü Cimmura Nehri’ni geçmem geeki-yordu. Tekne delikti. Her beş dakikada bir durup su boşaltmam gerekiyordu. Ghwerig her yarım saatte bir duruyor. Belki teknesi benimki kadar delik değildir.”

Sparhawk bir an çocuğa bakakaldı, sonra gülmeye başladı. “Teşekkürler, Talen,” dedi, kendini daha iyi hissediyordu.

“Para istemez,” diye yüzsüzce.cevapladı çocuk. “Görüyorsun, Sparhawk, en basit cevap genelde doğru olandır.”

“Su alan bir teknede bir Troll’üm var ve onu suyun tamamını boşaltana kadar burada beklemem gerekiyor.”

“Bu oldukça iyi bir özet, evet.”

Tynian atını hafif bir dörtnalla sürerek geldi. “Sparhawk,” dedi yavaşça, “batıdan gelen atlılar var.”

“Kaç kişi?”

“Sayılamayacak kadar çok.”

“Gidip bir bakalım.” İkisi beraber Kalten, Ulath ve Bevie/in atlarında oturup, batıya baktıkları yere döndüler. “Onları izleyip duruyorum, Sparhawk,” dedi Ulath. “Sanırım Thalesialılar.”

“Thalesialılar burada ne yapıyorlar?”

“Venne’deki hancının söylediklerini hatırladın mı?” dedi Kalten, “Arcium’daki savaş hakkında olanı? Batı krallıklarının seferberlik ilan ettiklerini söylememiş miydi?”

“Bunu unutmuştum?” diye kabul etti Sparhawk. “İyi, bu bizi ilgilendirmez - en azından şimdilik.”

Kurik ve Berit geldiler. “Sanırım onu gördük, Sparhawk,” diye rapor verdi Kurik. “En azından Berit gördü.”

Sparhawk çabucak çömeze baktı.

”Ağaca tırmandım, Sor Sparhawk,” dedi Berit. “Kıyıdan biraz açıkta küçük bir tekne vardı. Ayrıntıları çıkaramadım ama sadece sürükleniyor ve etrafta sular sıçrayıp duruyormuş gibi gözüküyor.”

Sparhawk acı acı güldü. “Sanırım Talen haklıydı,” dedi.

“Pek anlayamıyorum, Sör Sparhawk.”

“Ghwerig’in delik bir tekne çaldığını ve sık sık durup su boşaltması gerektiğini söyledi.”

“Yani Ghwerig tekneden su atarken biz bütün gece bekledik mi demek istiyorsun?” diye sordu Kalten.

“Öyle gözüküyor,” dedi Sparhawk.

“Yaklaşıyorlar, Sparhawk,” dedi Tynian batıyı göstererek.

“Ve kesinlikle Thalesialılar,” diye ekledi Ulath.

Sparhawk küfretti ve ağaçların kenarına gitti. Yaklaşan adamlar kol düzenindeydiler; kolun başında pembe pelerinli ve örme zırhlı iri bir adam at biniyordu. Sparhawk onu tanıdı. Bu Thalesia Kralı Vargun’du ve adamakıllı sarhoş gözüküyordu. Yanında aşırı süslü ama zarif bir zırh içinde soluk, narin bir adam geliyordu.

“Wargun’un yanındaki Pelosia Kralı Soros,” dedi sessizce Tynian. “Bir tehlike oluşturacağını sanmam. Zamanının çoğunu dua ederek ve oruç tutarak geçirir.”

“Ama bir sorunumuz var, Sparhawk,” dedi ciddice Ulath. “Ghwerig kısa zamanda kıyıda olacak ve Thalesia kraliyet tacı onda. Wargun onu geri almak için ruhunu verir. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Ghwerig göl kıyısına ulaşmadan onu buradan uzaklaştırmamız lazım.”

Sparhawk hayal kırıklığıyla küfretmeye başladı. Önceki geceki kuşkuları tamamen doğru çıkmıştı.

“Her şey yoluna girecek, Sparhawk,” dedi Bevier. “Flüt, Bhelliom’u izleyebilir. Kral Wargun’u biraz uzağa çekecek ve sonra izin alıp ondan ayrılacağız. Sonra geri gelir ve Troll’ü kovalarız.”

“Fazla seçeneğimiz yok gibi,” diye kabul etti Sparhawk. “Gidip Sephrenia ile çocukları alıp Wargun’u buradan uzaklaştıralım.”

Çabucak atlarına bindiler, Sephrenia, Talen ve Flüt’ün beklediği yere geri döndüler. “Buradan ayrılmalıyız,’ dedi Sparhawk. “Yaklaşan Thalesialılar var ve Kral Wargun onlarla beraber. Ulath, eğer Wargun niçin burada olduğumuzu anlarsa elimize geçer geçmez tacı bizden almaya çalışacaktır diyor. Haydi gidelim.”

Gölün kıyısındaki ağaçlıktan dörtnala ayrılıp kuzeye yollandılar. Bekledikleri gibi Thalesia askerlerinin bir kolu kovalamak için harekete geçti. “En azından birkaç mile ihtiyacımız var,” diye diğerlerine seslendi Sparhawk. “Ghwerig’e kaçması için fırsat tanımalıyız.”

Kuzeydoğuya Venne şehrine doğru ilerleyen yola ulaştılar ve oldukça fiyakalı bir biçimde kovalayan Thalesianlara dönüp bakmadan dörtnala devam ettiler.

Belli etmeden omzunun üzerinden geriye bakan Talen, Sparhawk’a “Hızla geliyorlar,” diye seslendi.

“Onları Ghwerig’den biraz daha uzaklaştırmak istiyorum,” dedi Sparhawk, “ama sanırım bu gidebileceğimiz en uzak nokta.”

“Ghwerig bir Troll, Sparhawk,” dedi Ulath. “Nasıl saklanılacağını bilir.”

“Tamam,” dedi Sparhawk. Omzundan arkaya bakarak bir çalım attı ve elini kaldırıp durma işareti verdi. Atlarını dizginlediler ve yaklaşan Thalesialılan karşılamak için atlarını döndürdüler.

Thalesialılar da durdu ve içlerinden biri ileri çıktı. “Thalesia Kralı Wargun sizinle konuşacak, Aziz Şövalyeler,” dedi saygılıca. “Kendisi birazdan bize katılacak.”

“Çok iyi” dedi kısaca Sparhawk.

“Wargun sarhoş,” diye arkadaşına mırıldandı Ulath. “Diplomatik olmaya çalış, Sparhawk.”

Kral Wargun ve Kral Soros yetişip atlarını dizginlediler. Eyerinde sallanan Wargun, “Ho-ho, Soros!” diye bağıra bağıra söylendi. “Kilise Şövalyeleri’nden bir sürüyü tuzağa düşürmüşüz gibi gözüküyor.” Gözlerini kırpıştırdı ve şövalyelere dikkatle baktı. “Bunu tanıyorum,” dedi. “Ulath, burada Pelosia’da ne yapıyorsun?”

“Kilise meselesi, Majesteleri,” diye yumuşakça cevapladı.

“Ve şu kırık burunlu Pandion, Sparhawk,” diye Kral Soros’a söyledi Wargun. “Niçin bu kadar hızlı kaçıyordunuz, Sparhawk?”

“Görevimizin aciliyeti var, Majesteleri,” dedi Sparhawk.

“Peki bu ne göreviymiş?”

“Bunu söylemeye iznimiz yok, Majesteleri. Biliyorsunuz, *her zamanki Kilise yöntemi.”*

“O zaman politika,” diye homurdandı Wargun. “Keşke Kilise burnunu politikaya sokmasaydı.”

“Bizimle beraber bir süre at binecek misiniz, Majesteleri?” diye nazikçe sordu Bevier.

“Hayır, sanırım tam tersi olacak, Aziz Şövalye.” Wargun hepsine baktı. “Arcium’da ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Birkaç söylenti duyduk, Majesteleri,” dedi Tynian, “ama dikkate değer bir şey yoktu.”

“Tamam,” dedi Wargun. “Size sağlam bir haber vereceğim. Rendorlar Arcium’u işgal ettiler.”

“Bu imkânsız!” diye bağırdı Sparhawk.

“Git Coombe’de yaşayan insanlara bunun imkânsızlığını anlat. Rendorlar kenti yağmaladılar ve yaktılar. Şimdi kuzeye, Lari-um’daki başkente ilerliyorlar. Kral Dregos ortak savunma antlaşmalarını yürürlüğe koydu. Soros ve ben elimize geçen vücudu düzgün her adamı topluyoruz. Güneye gideceğiz, Rendor hastalığını bir kerede kökünden kazıyacağız.”

“Keşke size katılabilseydik, Majesteleri, ama başka bir sorumluluğumuz var. Belki işimizi bitirdiğimizde size katılabiliriz.”

“Şimdiden katıldınız, Sparhawk,” dedi açık açık Wargun.

“Benim daha acil bir sorumluluğum var, Majesteleri,” diye tekrar etti Sparhawk.

“Kilise ölümsüzdür Sparhawk ve çok sabırlıdır. Diğer sorumluluğunuzun beklemesi gerekiyor.”

İşte bu yetti. Sinirleri uzun zamandır gergin olan Sparhawk, Thalesia hükümdarının gözlerinin içine baktı. Öfkesi küfür ve bağ-rışmalardan yok olan diğer insanların tersine Sparhawk buz gibi sakinleşti. “Biz Kilise Şövalyeleri’yiz, Majesteleri,” diye tonsuz düz bir sesle konuştu. “Dünyevi krallara bağlı değiliz. Bizim sorumluluğumuz Tanrı’ya ve Kilise Anamız’adır. Biz onun emirlerine itaat edeceğiz, sizinkilere değil.”

“Arkamda bin kargılı adam var,” diye tehdit savurdu Wargun.

“Peki kaç tanesini kaybetmeye niyetlisiniz?” diye ölümcül sakinlikteki bir sesle sordu Sparhawk. Eyerinin üzerinde doğruldu ve yavaşça siperliğini indirdi. Sağ eldivenini çıkararak, “İyisi mi biz zaman kazanalım Thalesialı Wargun,” dedi. “Senin davranışını uygunsuz, hatta din karşıtı buldum ve bu beni rahatsız ediyor.” Rahat bir hareketle eldivenini Thalesia kralının önüne fırlattı.

“Diplomasiden anladığı bu mu?” diye kaygıyla Kal ten’e mırıldandı Ulath.

Kalten kılıcını kınından çıkararak, “Bu ulaşabildiği en yakın mesafe,” dedi. “Sen de durma, baltanı çek Ulath. Bu ilginç bir sabah olacağa benziyor. Sephrenia, çocukları arkaya al.”

“Sen deli misin, Kalten?” diye patladı Ulath. “Baltamı kendi kralıma mı çekmemi istiyorsun?”

“Tabii ki hayır,” diye sırıttı Kalten, “sadece onun cenaze kortejine. Eğer Wargun Sparhawk’a karşı gelirse, ilk geçişten sonra cennette kevser şarabı içiyor olacak.”

“O zaman Sparhawk’la çarpışmam gerekecek,” dedi Ulath.

“Bunu sana kalmış, dostum,” dedi Kalten, “ama tavsiye etmem. Sparhavvk’ı geçsen bile hâlâ benimle karşılaşman gerekecek ve ben çok hile yaparım.”

“Buna izin vermeyeceğim!” diye gürledi kalın bir ses. Etrafı çeviren Thalesialıların arasından atını omuzlayarak geçen adam dev gibiydi, hatta Ulath’dan bile daha iriydi. Örme zırh ile Ogre boynuzlu bir miğfer giyiyor, kocaman bir balta taşıyordu. Boynundaki geniş siyah kurdele onun bir din adamı olduğunu gösteriyordu. “Eldiveninizi alın Sör Sparhawk ve düello davetinizi geri çekin. Bu anamızın, Kilise’nin emridir!”

“Bu da kim?” diye Ulath’a sordu Kalten.

“Bergsten, Emsat Başpiskopos’u,” diye cevapladı Ulath.

“Bir başpiskopos mu? Böyle giyinen?”

“Bergsten sizin sıradan din adamlarınızdan değildir.”

“Ekselansları,” diye kem küm etti Kral Wargun. “Ben - “

“Kılıcını yerine sok, Wargun,” diye gürler gibi bağırdı Bergsten, “yoksa benimle teke tek karşılaşacaksınız?”

Wargun neredeyse sohbet edercesine Sparhawk’a, “Ben karşılaşmam,” dedi. “Ya sen?”

Sparhawk Emsat Başpiskopos’una kıymet biçercesine baktı. “Yapabilseydim de yapamam. Nasıl oldu da bu kadar büyüdü?”

“O tek çocuktu,” dedi Wargun. “Her akşam yemek için dokuz kardeşiyle kavga etmesi gerekmiyordu. “Bu ateşkes anlaşması konusunda ne düşünüyorsun, Sparhawk?”

“Bu bana akıllı bir neden gibi gözüküyor, Majesteleri. Ama bizim yapmamız gereken gerçekten çok önemli bir şey var.”

“Onu daha sonra konuşacağız - Bergsten dua ederken.”

“Bu Kilise’nin emri!” diye gürledi Emsat Başpiskopos’u. “Bu kutsal görevde Kilise Şövalyeleri bize katılacaklar. Eshandist sapkınlık Tanrı’ya bir saldırıdır. O, Arcium’un kayalık ovalarında ölecektir. Tanrı’nm bize verdiği kuvvetle çocuklarım, başlayacağımız bu büyük işi bitirelim.” Atını güneye döndürdü. “Eldiveninizi unutmayın, Sör Sparhawk,” dedi omuzunun üstünden. “Arcium’a geldiğimizde ona ihtiyacınız olabilir.”

“Evet, Başpiskopos,” diye birbirine geçmiş dişlerinin arasından cevapladı Sparhawk.

Yirmi Birinci Bölüm

ÖĞLEN OLUNCA, Pelosia Kralı Soros durma emri verdi. Hizmetkârlarına büyük çadırını kurmalarını emretti ve özel papazı ile öğlen duası için içeri çekildi.

“Kilise korosunda ilahi okuyan çocuk,” diye içinden homurdandı Wargun. “Bergsten!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Burada, Majesteleri,” dedi savaşçı başpiskopos, kralın arkasından yumuşakça.

“Öfken yatıştı mı?”

“Öfkeli değildim, Majesteleri. Sadece hayat kurtarmaya çalışıyordum - sizinki de buna dahil.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Sor Sparhawk’m meydan okumasını kabul edecek kadar aptal olsaydınız, bu akşam Cennet’te bir ziyafette - ya da Tanrısal Adalete bağlı olarak, Cehennem’de akşam yemeğinde olacaktınız.”

“Bu çok açık.”

“Sör Sparhawk’m ünü onu geçmiş durumda, Majesteleri ve ona denk değilsiniz. Şimdi, kafanızda ne var?”

“Lamorkand buradan ne kadar uzakta?”

“Gölün güney ucu, Lordum - yaklaşık iki gün.”

“Ya en yakın Lamork şehri?”

“Agnak olmalı, Majesteleri. Tam sınırı geçince, biraz doğuda.”

“Tamam. O zaman oraya gidiyoruz. Soros’u kendi ülkesinden çıkarmak ve bütün bu dini türbelerden uzaklaştırmak istiyorum. Eğer dua etmek için bir daha durursa, boğazını sıkacağım. Bugün geç saatlerde ordunun büyük kısmına yetişeceğiz. Onlar şimdiden güneye yola çıktılar. Soros’u, aşağı Lamork baronlarını seferber etmeye göndereceğim. Sen de onunla gidiyorsun ve eğer günde bir defadan fazla dua etmeye kalkarsa beynini dağıtman için benden izin aldın.”

“Bunun bazı ilginç politik sonuçlan olabilir, Majesteleri,” diye belirtti Bergsten.

“Yalan söyle,” diye bağıra bağıra homurdandı Wargun. “Bir kaza olduğunu söyle.”

“Birisinin beynini kazaen nasıl dağıtırsınız?”

“Bir şeyler düşün. Şimdi beni dinle, Bregsten. Bu Lamorklara ihtiyacım var. Soros’un dini ziyaretler için etraftaki başka yollara girmesine izin verme. Yolda oyalanmamasını sağla. Eğer gerekirse onu dini cümlelerle ikna et. Eline geçirdiğin bütün Lamorkları topla ve sonra Elenia’ya dön. Seninle Arcian sınırında buluşacağım. Deira’da Acie’ye gitmem gerekiyor. Obler bir savaş meclisi çağrısı yaptı.” Etrafına bakındı. “Sparhawk,” dedi itici bir şekilde, “başka bir yere git ve dua et. Bir Kilise Şövalyesi kulak misafiri olamayacak kadar gururludur.”

“Peki, Majesteleri,” diye cevapladı Sparhawk.

“Biliyor musun, çok çirkin bir atın var?” dedi Wargun, Faran’a dikkatlice bakarak.

“Biz birbirimize uygun bir çiftiz, Majesteleri.”

O ve Sparhawk arkadaşlarının atlarından indiği yere gitmeye başladıklarında Kalten omuzunun üzerinden, “Ben olsaydım dikkat ederdim, Majesteleri,” diye tavsiyede bulundu. “Isırır.”

“Hangisi? Sparhawk mı, yoksa atı mı?”

“Siz seçin, Majesteleri?”

Atlarından aşağı atladılar ve arkadaşlarına katıldılar. “Ghwerig ne yapıyor?” diye Flüt’e sordu Sparhawk.

“Hâlâ saklanıyor,” diye cevapladı küçük kız. “En azından öyle yaptığını sanıyorum. Bhelliorn hareket etmiyor. Büyük ihtimalle karanlık olmasını bekleyecek.”

Sparhawk homurdandı.

Kalten, Ulath’a baktı. “Bergsten’in hikâyesi ne?” diye sordu. “Daha önce hiç zırh giyen bir din adamı görmedim.”

“Bir Genidian Şövalyesiydi,” diye cevapladı Ulath. “Eğer rahipliğe katılmasaydı şimdi eğitmendi.”

Kalten başını sallayarak onayladı. “O baltayı nasıl kullanacağını bilen biriymiş gibi taşıyor. Askeri tarikatlerden birinin o elbiseyi giymesi biraz sıradışı değil mi?”

“O kadar sıradışı değil, Kalten/’ dedi Bevier. “Arcium’da yüksek seviyedeki din adamlarının bir çoğu Cyrinik’ti. Bir gün ben de tarikatımızdan ayrılıp Tanrı’ya daha doğrudan hizmet edebilirim.”

“Bu oğlan için güzel, yardım etmeye gönüllü bir kız bulmamız gerekecek, Sparhawk,” diye mırıldandı Ulath. “Onu ciddi bir günaha sokalımda bu fikirden vazgeçsin. Rahip cüppesi içine sokulup harcanamayacak kadar iyi bir adam.”

“Naween’e ne dersiniz?” diye önerdi Talen.

“Naween de kim?” diye sordu Ulath.

Talen omuz silkti. “Cimmura’daki en iyi fahişe. Mesleği konusunda coşkulu. Sparhawk onunla tanıştı.”

“Gerçekten mi?” diyen Ulath, bir kaşını kaldırarak Sparhawk’a bakıyordu.

“İşle ilgiliydi,” diye kısaca cevapladı Sparhawk.

“Şüphesiz - seninki mi yoksa onunki mi?”

“Bu konuda konuşmasak olur mu?” Sparhawk boğazını temizledi ve Wargun’un askerlerinden hiçbirinin duyamayacağı mesafede olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. “Ghwerig, bizden çok uzaklaşmadan önce bu yığından ayrılmamız gerekiyor,”” dedi.

“Bu akşam,” diye önerdi Tynian. “Her akşam Wargun’un sızana kadar içtiği söyleniyor. Fazla sorun olmadan sıvışabiliriz.”

“Emsat Başpiskoposu’nun doğrudan emrine itaatsizlik edemeyiz,” dedi şok olmuş bir tonla Bevier.

“Tabii ki edemeyiz, Bevier,” dedi kolayca Kalten. “Biz sadece sıvışacağız ve yaptığımız işe dönme emiri verdirmek için bir köy papazı ya da bir manastır başrahibi bulacağız.”

“Bu ahlaksızca,” Bevier’in sesi kesildi.

“Biliyorum.” Kalten aptalca gülümsedi. “İğrenç, değil mi?”

“Ama teknik olarak doğru, Bevier,” diye genç Cyrinic’i temin etti Tynian. “Pek dürüstçe değil, kabul ediyorum ama hâlâ yasal. Rahip sınıfının kutsanmış üyelerinin emirlerini yerine getirmeye yemin ettik. Bir köy papazının ya da başrahibin emri Başpiskopos Bergsten’inkinin yerine geçip değiştirebilir, değil mi?” Tynian’m gözleri açık ve masumdu.

Bevier çaresizlik içinde ona baktı ve sonra gülmeye başladı.

“Sanırım tamam, Sparhawk,” dedi Ulath, “ama dostun Naween’i yedekte tut, ne olur ne olmaz.”

“Naween de kim?” diye şaşkınca sordu Bevier.

“Benim bir tanıdığım,” diye ilgisizce cevapladı Sparhawk. “Bir-gün seninle tanıştırabilirim.”

“Onur duyarım,” dedi samimice Bevier.

Talen biraz uzağa gitti ve durduramadığı kahkahalarından yere yığıldı.

Akşama doğru zorla askere alınmış Pelosialı kalabalığına yetiştiler. Sparhawk’in korktuğu gibi kamp yaptıkları yerin çevresi iyice silahlanmış Wargun’un ağır silahlı eşkiyalan tarafından devriye geziliyordu.

Askerler güneş batarken onlar için büyük bir çadır kurdular. Sparhawk zırhını çıkarıp örme zırhını giydi. “Geri kalanınız burada bekleyin,” dedi. “Hava iyice kararmadan etrafa göz atmak istiyorum.” Kılıç kemerini takıp çadırdan dışarı çıktı.

Dışarda kötü görünüşlü iki Thalesialı vardı. “Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” diye sordu biri.

Sparhawk ona buz gibi, hiç dostane olmayan bir bakış attı ve bekledi.

“Lordum,” diye hınçla ilave etti adam.

“Atlarımızı kontrol etmek istiyorum,” dedi Sparhawk.

“Bunu yapacak nalbantlarımız var, Aziz Şövalye.”

“Bu konuda tartışacak değiliz, değil mi, komşu?”

“Ah - hayır, sanmam, Aziz Şövalye.”

“İyi. Atlarımız için seçilen yer neresi?”

“Size göstereceğim, Sör Sparhawk.”

“Buna gerek yok. Söyle yeter.”

“Size eşlik etmem gerekiyor, Aziz Şövalye. Kralın emri böyle.”

“Anladım. O zaman yolu göster.”

Yola çıkmalarıyla beraber, Sparhawk birden şamatacı bir ses duydu. “Selam, Aziz Şövalye!” Etrafına bakındı.

“Sizi ve arkadaşlarınızı da yakaladıklarını gördüm.” Bu Kring’di, Peloi çapulcu çetesinin Domi’si.

“Merhaba, dostum,” diye kazınmış kafalı adamı selamladı Sparhawk. “O Zemochlara yetiştiniz mi?”

Kring güldü. “Tam bir torba dolusu kulağım var,” dedi. “Karşı koymaya çalıştılar. Bu Zemochlar aptal insanlar. Ama sonra Kral Soros bu baldırıçıplak ordusuyla uğraşmak zorunda kaldı ve biz de ödülü almak için takip etmek zorunda kaldık.” Kazınmış kafasını kaşıdı. “Ama bu da iyi. Zaten evde yapmamız gereken acil bir şeyimiz yok, bu zamanlar kısrakların hepsi gebe. Söylesene, hâlâ şu genç hırsız sizinle beraber mi?”

“Son baktığımda hâlâ etraftaydı. Şüphesiz, birkaç şey çalmış ve sonra kaçmıştır. Zamanı geldiğinde çok iyi kaçar.”

“Eminim ki öyle yapar, Aziz Şövalye. Eminim. Dostum Tynian nasıl? Buraya gelirken hepinizi gördüm, şimdi onu ziyaret etmeye gidiyordum.”

“O iyi.”

“Buna sevindim.” Sonra Domi ciddi bir ifadeyle Sparhawk’a baktı. “Belki askeri görgü kuralları hakkında bazı bilgiler verebilirsiniz, Aziz Şövalye. Daha önce resmi bir orduda hiç bulunmadım. Yağma konusundaki genel kurallar nelerdir?”

“Hiç kimsenin ilgileneceğini sanmam,” diye cevapladı Sparhawk, “tabii ki sınırınızı düşman ölülerini talan etmekle çizdiğiniz müddetçe. Kendi askerlerimizi yağmalamak kötü bir hareket olarak düşünülür.”

“Bu aptalca bir kural,” Kring iç çekti. “Ölü bir adam malını ne yapsın? Ya tecavüz?”

“Bu onaylanmaz. Arcium’da olacağız, orası dost bir ülke. Arcianlar kadınları hakkında çok hassastırlar. Eğer bu dürtüler sizi sıkıyorsa, Wargun oldukça çok asker destekçisi topladı.”

“Asker destekçileri her zaman çok sıkıcı davranırlar. Bana her seferinde bir genç bakire verin. Biliyorsun, bu sefer gün geçtikçe daha az eğlenceli oluyor. Ya kundakçılık? İyi bir yangına bayılırım.”

“Bunu kesinlikle tavsiye etmem. Söylediğim gibi, Arcium’da olacağız ve bütün şehirler, evler orada yaşayan insanlara ait. Karşı çıkacaklarından eminim.”

“Medeni savaş bir çok şeyi özletir, değil mi, Aziz Şövalye?”

“Ne diyebilirim, Domi?” diye çaresizce elllerini açarak özür diledi Sparhawk.

“Eğer söylememden rahatsız olmazsanız, sanırım bunun nedeni zırh. Siz insanlar çelikle o kadar sarılmışsınız ki esas şeyleri göremiyorsunuz - yağma, kadın, atlar. Bu bir hata, Aziz Şövalye.”

“Bu bir hata, Domi,” diye hakkını verdi Sparhawk. “Anlarsın, yüzyılların geleneği.”

“Gelenekle ilgili bir sorun yok - önemli şeylerden uzaklaşmadığı sürece.”

“Bunu aklımda tutacağım, Domi. Bizim çadırlarımız şurada. Tynian seni gördüğüne sevinecek.” Sparhawk Thalesialı nöbetçiyi izledi. Faran’m toynaklarını kontrol ediyormuş gibi yaparak alacakaranlıkta kampın çevresine dikkatle baktı. Daha önce de fark ettiği gibi düzinelerce adam dışarda at biniyorlardı. “Niçin bu kadar çok devriye var?” diye Thalesialıya sordu.

“Pelosialı zoraki askerler bu sefere hevesli değiller, Aziz Şövalye-/’ diye cevapladı savaşçı. “Bu kadar belaya gecenin bir yarısında kaçsınlar diye katlanmadık.”

“Anlıyorum,” dedi Sparhawk. “Şimdi geri dönebilir miyiz?”

“Evet, Lordum.”

Onların çadırının dışındaki iki nöbetçinin varlığını saymasakta, Wargun’un devriyeleri işleri karıştırıyordu. Ghwerig Bhelliom ile beraber gittikçe daha uzaklaşıyordu ve bu konuda Sparhawk’m yapabileceği çok az şey varmış gibi gözüküyordu. Kendi başına, gizlice ve biraz güç kullanarak kamptan kaçabilirdi ama bu neye yarardı ki? Flüt olmadan kaçan Troll’ü kovalama şansı çok azdı ve ona muhafızlık yapması için yardım edecek diğerleri olmadan yanma almak, onu kabul edilemeyecek bir tehlikeye atmak olacaktı. Başka bir fikir bulması gerekiyordu.

Ona yol gösteren Thalesialı savaşçı, Pelosialı zorunlu askerlerinin bulunduğu bir çadırı geçerken tanıdık bir yüz gördü. “Occu-da?” dedi kuşkuluca? “Bu sen misin?”

Öküz derisi zırhlı, çıkık çeneli adam ayağa kalktı, kasvetli yüzü bu karşılaşmadan dolayı özel bir sevinç göstermiyordu. “Korkarım öyle, Aziz Şövalye,” dedi.

“Ne oldu? Seni Kont Ghasek’i terk etmeye zorlayan ne?”

Occuda çadırı onunla paylaşan adamlara’ kısaca baktı. “Bunu özel olarak konuşabilir miyiz, Sör Sparhawk?”

“Tabii ki, Occuda.”

“Şurada, Lordum.”

“Açıkta olacağım,” dedi eşlikçisine Sparhawk. Sparhawk ve Occuda beraberce çadırdan uzaklaştılar ve aralarında çadır kurulamayacak kadar birbirine yakın duran köknar fidanlarından bir ağaçlığın yanında durdular.

“Kont hastalandı, Lordum,” dedi Occuda.

“Ve sen onu deli kadınla bırakıp gittin? Beni hayal kırıklığın uğrattın, Occuda.”

“Koşullar değişti, Lordum.”

“Ya?”

“Leydi Bellina artık ölü.”

“Ona ne oldu?”

“Ben öldürdüm,” dedi hissiz bir sesle Occuda. “Bitmeyen çığlıklarına daha fazla katlanamadım. Önceleri Leydi Sephrenia’nm tavsiye ettiği bitkiler Bellina’yi sakinleştirdi ama kısa bir süre sonra etkileri kalkmış gözüktü. Dozajı arttırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Sonra bir akşam yemeğini kule duvarındaki delikten iterken onu gördüm. Kuduz bir köpek gibi anlamsızca çığlıklar atıyor ve ağzından köpükler çıkıyordu. Açıkça “acı çekiyordu. İşte o zaman onu istirahata kavuşturmaya karar verdim.”

“Hepimiz bu noktaya geleceğini biliyorduk,” dedi kasvetlice Sparhawk.

“Belki de. Bitkiler artık onu sakinleştiremedi. Ama it üzümü sakinleştirdi. Ona verdikten kısa bir süre sonra çığlık atmayı kesti.” Occuda’nm gözlerinde yaşlar vardı. “Balyozumu aldım ve kule duvarında bir delik açtım. Sonra baltamla bana söylediğiniz gibi yaptım. Hayatımda hiç bu kadar zor bir şey yapmamıştım. Vücudunu bir brandaya sarıp kalenin dışına çıkardım. Orada yaktım. Yaptıklarımdan sonra kontla yüz yüze gelemezdim. Ona suçumu itiraf eden bir not bıraktım ve kaleden uzak olmayan oduncular köyüne gittim. Oradan konta bakacak hizmetkârlar tuttum. Artık kalede bir tehlike yok dememe rağmen kabul ettirmek için çift ? misli ücret ödedim. Sonra oradan ayrıldım ve bu orduya katıldım. Umarım savaş yakında başlar. Yaşamımdaki her şey bitti. Şimdi tek isteğim ölmek.”

“Sen yapman gerekeni yaptın, Occuda.”

“Belki ama bu benim suçumu bağışlatmıyor.”

Sparhawk o anda bir karar verdi. “Benimle gel,” dedi.

“Nereye gidiyoruz, Lordum?” • “Emsat Başpiskoposu’nu görmeye.”

“Ellerimde Leydi Bellina’nm kanıyla bir din adamının huzuruna çıkamam.”

“Başpiskopos Bergsten bir Thalesialı. Midesi hemen bulanan birisi olduğunu sanmam. Emsat Başpiskoposu’nu görmemiz gerekiyor/’ dedi Thalesialı refakatçisine. “Bizi onun çadırına götür.”

“Peki, Lordum.”

Nöbetçi onları kampın içinden Başpiskopos Bergsten’in çadırına götürdü. Bergsten’in kaba saba yüzü mum ışığında tam bir Thalesialı gibi gözüküyordu. Kaşlarının üzerinde kalın kemik bir çizgi vardı ve elmacık kemikleriyle çenesi çıkıktı. Hâlâ örme zırhını giyiyordu, Ogre boynuzlu miğferini çıkarmıştı ve baltası köşede duruyordu.

“Ekselansları,” dedi eğilerek Sparhawk, “buradaki dostumun manevi bir sorunu var. Acaba ona yardım edebilir misiniz?”

“Bu benim mesleğim, Sör Sparhawk,” diye cevapladı başpiskopos.

“Teşekkür ederim, Ekselansları. Occuda bir zamanlar keşişti. Sonra kuzey Pelosia’da bir kontun hizmetine girdi. Kontun kız kardeşi kötü bir tarikata katıldı ve ona ciddi boyutta güçler kazandıran insan kurban etme ayinleri yapmaya başladı.”

Bergsten’in gözleri açıldı.

“Her neyse,” diye devam etti Sparhawk, “sonunda güçleri elinden alındığında kontun kız kardeşi çıldırdı ve abisi onu hapsetmek zorunda kaldı. Occuda acılarına dayanamayana kadar ona baktı. Sonra, acıyarak onu zehirledi.”

“Bu korkunç bir hikâye, Sör Sparhawk,” dedi derinden gelen bir sesle Bergsten.

“Bu bir korkunç olaylar serisi,” diye onayladı Sparhawk. “Occuda şimdi suçluluk hissi duyuyor ve ruhunun kaybolduğuna inanmış. Hayatının geri kalanını yaşayabilemesi için bu günahını bağışlayabilir misiniz?”

Başpiskopos Bergsten düşüncelice Occuda’nm acı çeken yüzüne baktı, gözleri bir ara kurnazlık ve merhametle parladı. Konuyu bir müddet düşünür gibi gözüktü, sonra doğruldu ve ifadesi sertleşti. “Hayır, Sör Sparhawk, bağışlayamam,” dedi yavan bir biçimde.

Sparhawk itiraz etmek üzereydi ki, başpiskopos koca ellerinden birini kaldırdı. İnsan azmanı Pelosian’a baktı. “Occuda,” dedi sertçe, “Bir zamanlar keşiştin, değil mi?”

“Öyleydim, Ekselansları.”

“İyi. O zaman bu senin kefaretin olacak. Keşişliğine yeniden başlayacaksın Occuda Birader ve benim hizmetime gireceksin. Günahını ödediğine karar yerdiğimde günahını bağışlayacağım.”

“Ekselansları,” diye hıçkırarak dizlerinin üzerine çöktü Occuda, “size nasıl teşekkür edeceğim?”

Bergsten gülümsedi. “Zamanla fikrini değiştirebilirsin, Occuda Birader. Benim sert bir efendi olduğumu göreceksin. Ruhun temizlenmeden önce günahını bir çok kez ödeyeceksin. Şimdi, eşyalarını topla. Buraya yanıma taşınıyorsun.”

“Peki, Ekselansları.” Occuda ayağa kalktı ve çadırı terk etti.

“Eğer söylememe kızmazsanız, Ekselansları,” dedi Sparhawk, “çok şeytani bir adamsınız.”

“Hayır, tam değil, Sör Sparhawk.” Dev din adamı gülümsedi. “Bu sadece insan ruhunun çok karşık bir şey olduğunu bilecek kadar deneyimim olmasından kaynaklanıyor. Arkadaşın günahlarını ödemek için acı çekmesinin gerektiğini hissediyor ve eğer onu günahlarını basitçe affetseydim, tamamen temizlendiği konusunda her zaman şüphesi olacaktı.

Acı çekmesi gerektiğine inanıyor, bu yüzden ben de onun acı çekeceğinden emin olmasını sağlıyorum -şüphesiz ılımlıca. Her şeyden önce ben bir canavar değilim.”

“Yaptığı gerçekten bir günah mıydı?”

“Tabii ki değildi. Merhamet duygusuyla hareket etti. Çok iyi bir keşiş olacak ve yeteri kadar acı çektiğine inandıktan sonra, bir yerde güzel bir manastır bulup onu başrahip yapacağım. Kara kara düşünmeye zamanı olmayacak ve Kilise iyi, sadık bir başrahip sahibi olacak. Bu kadar yıl onu bedava çalıştıracağımdan da bahsetmeye değmez.”

“Siz gerçekten çok iyi bir adam değilsiniz, Ekselansları.”

“Hiçbir zaman öyle olmaya kalkışmadım oğlum. Hepsi bu, Sör Sparhawk. Dualarımla git.” Başpiskopos muzipçe göz kırptı.

“Teşekkür ederim, Ekselansları,” dedi Sparhawk.

Nöbetçiyle beraber kampı geçerlerken kendinden bir şekilde memnun olduğunu hissetti. Kendi sorunlarını çözemiyordu ama başkalarmmkini çözebiliyormuş gibi gözüküyordu.

Sparhawk’m tekrar çadıra girmesiyle Tynian, “Kring bize kampın dışında devriye gezildiğini söylüyordu,” dedi. “Kaçmak daha da zor olacak, değil mi?”

“Çok, çok daha fazla,” diye ona katıldı Sparhawk.

“Ya,” diye ekledi Tynian. “Flüt mesafeler hakkında bazı sorular soruyor. Kurik çantalara baktı ama haritam bulamadı.”

“Eyer çantamda.”

“Bunu düşünmeliydim,” dedi Kurik.

“Bilmek istediğin ne?” diye küçük kıza sordu eyer çantasını açan Sparhawk.

“Bu Agnak, Acie’den ne kadar uzakta?”

Sparhawk çadırın ortasındaki masaya haritasını yaydı.

“Bu çok cici bir resim ama hâlâ soruma cevap vermiyor,” dedi.

Sparhawk ölçtü. “Yaklaşık üç yüz fersah,” diye cevapladı.

“Bu hâlâ soruma cevap vermiyor, Sparhawk. Ne kadar süreceğini bilmem gerekiyor.”

Sparhawk bunu hesapladı. “Yaklaşık yirmi gün.”

Flüt kaşlarını çattı. “Belki bunu biraz kısaltabilirim,” dedi.

“Neden bahsediyoruz?” diye sordu.

“Acie kıyıda değil mi?”

“Evet.”

“Thalesia’ya geçmek için bir tekneye ihtiyacımız olacak. Ghwerig, Bhelliom’u oranın dağlardaki mağarasına götürüyor.”

“Bu nöbetçileri yenecek kadar kalabalığız,” dedi Kalten, “ve gecenin bir yarısı bir devriyeyle uğraşmak o kadar zor değildir. Hâlâ onu yakalayamayacak kadar Ghwerig’den uzak değiliz.”

“Acie’de bir şey yapmamız gerekiyor,” dedi Flüt. “En azından benim yapmam gerekiyor - ve onun Bhelliom’un arkasından gitmeden yapılması gerekiyor. Ghwerig’in nereye gittiğini biliyoruz, bu yüzden onu bulmak zor olamayacak. Ulath, git Wargun’a Acie’ye kadar ona eşlik edeceğimizi söyle. Akla uygun bir neden bul.”

“Peki, leydi,” dedi yüzünde çok hafif bir gülümseme iziyle.

“Bunu yapmayı tamamen bırakmanı dilerdim,” diye şikâyet etti. “Oh, aklımdayken, Wargun’un çadırına giderken, birisine bize akşam yemeği

getirmesini söyle.”

“Ne istersiniz?”

“Keçi iyi olur ama domuz olmadığı sürece her şey olabilir.”

Ertesi gün tam güneş battıktan sonra Agnak’a ulaştılar ve kocaman kamplarını kurdular. Yerel halk hemen şehir kapılarını kapattı. Wargun, Sparhawk ve diğer Kilise Şövalyeleri’nin bir ateşkes bayrağı altında kuzey kapısında ona eşlik etmelerini istedi. “Ben Thalesialı Wargun’um,” diye şehir surlarına doğru kükredi. “Yanımda Pelosia Kralı Soros - ve Kilise Şövalyeleri - var. Arcium Krallığı Rendorlar tarafından işgal edildi ve Tanrı’ya inanan her sağlam adamı, Eshandist sapkınlığı yok etmek için bize katılmaya çağırıyorum. Size hiçbir şekilde zahmet vermek istemiyorum, dostlarım ama güneş batana kadar kapılar açılmazsa, duvarlarınızı bir moloz yığınına dönüştüreceğim ve hepinizi şehrinizin küllere dönüştüğünü izleyebileceğiniz kırlara süreceğim.”

“Ne dersin onu duydular mı?” diye sordu Kalten.

“Büyük ihtimalle onu Chyrellos’dan bile duydular,” diye cevapladı Tynian. “Kralınızın çok fazla içe işleyen bir sesi var, Sör Ulath.”

“Thalesia’da bir dağın zirvesinden diğerine çok mesafe vardır,” diye omuz silkti Ulath. “Duyulmak istiyorsan çok yüksek sesle konuşman gerekir.”

Kral Wargun sahtekârca sırıttı. “Güneş ilerdeki tepenin arkasında kaybolmadan kapıların açılıp açılmayacağına iddiaya giren var mı?” diye sordu.

“Biz Kilise Şövalyeleri’yiz, Majesteleri,” diye sofuca cevapladı Bevier. “Yoksulluk üzerine and içtik, bu yüzden gerçek spor müsabakaları üzerine kumar oynayabilecek pozisyonda değiliz.”

Wargun kahkahayla güldü.

Şehir kapısı hiç tereddütsüz açıldı.

“Benim tarzımı anlayacaklarını biliyordum,” dedi Wargun, şehre giden yolda önden ilerlerken. “Başyargıcı nerede bulacağım?” diye titreyen kapı nöbetçilerinden birine sordu.

“S-sanırım meclis binasında, Majesteleri,” diye kekeledi nöbetçi. “Büyük ihtimalle mahzende saklanıyor.”

“İyi bir adam ol ve onu bana getir.”

“Hemen, Majesteleri.” Nöbetçi kargısını attı ve koşarak sokakta uzaklaştı.

“Lamorkları seviyorum,” dedi Wargun. “Her zaman iyilik yapmaya arzulular.”

Başyargıç bodur bir adamdı. Yüzü solmuştu ve kapı nöbetçisi onu Wargun’un huzuruna çekerken yüzünden terler boşalıyordu.

“Kral Soros, kendim ve mahiyetimiz için uygun yer talep edeceğim, Ekselansları/’ diye bildirdi Wargun. “Bu vatandaşlarınıza fazla zahmet vermeyecek çünkü onlar zaten bütün gece uzun bir askeri sefer için hazırlık yapacaklar.”

“Majesteleri nasıl emrederse,” diye gıcırtılı bir sesle cevapladı yargıç.

“Lamorklar hakkında ne demek istediğimi anladınız mı?” dedi Wargun. “Soros buraya pürüzsüzce inecek. Bütün krallığı bir haftada süpürüp temizleyecek - eğer dua etmek için sık sık durmazsa. Ekselansları bizim için bir düzine kadar evi boşaltırken niye gidip içecek bir şeyler almıyoruz?”

Ertesi sabah Kral Soros ve Başpiskopos Bergsten’le müzakere yaptıktan sonra Wargun yanma bir bölük Thalesialı süvari aldı, yanında at binen Sparhawk’la beraber batıya doğru ilerledi. Güzel bir sabahtı. Güneş gölün üzerinde parıldıyor, batıdan hafif bir meltem esiyordu.

“Sanırım hâlâ Pelosia’da ne yaptığınızı söylemeyeceksin?” dedi Sparhawk’a Wargun. Thalesia Kralı bu sabah nispeten ayık gözüküyordu, bu yüzden Sparhawk bu ruh halini riske etmeye karar verdi.

“Kraliçe Ehlana’nm hastalığını şüphesiz biliyorsunuz,” diye başladı.

“Bunu bütün dünya biliyor. Piç kuzeni bu yüzden gücü ele geçirmeye çalışıyor.”

“Bundan daha da fazlası var, Majesteleri. Sonunda hastalığın nedenini bulduk. Piskopos Annias, kraliçenin hazinesini kullanmak istiyor, bu yüzden onu zehirlemiş.”

“Ne yapmış?”

Sparhawk başını sallayarak onayladı. “Annias’m vicdanı yoktur; Patrikliğe ulaşmak için her şeyi yapacaktır.”

“O aşağılık bir adam,” diye homurdandı Wargun.

“Her neyse, Ehlana için olası tedaviyi keşfettik. Bu büyü kullanımını gerektiriyor ve bu iş için bellirli bir tılsıma ihtiyacımız var. Bu tılsımın Venne Gölü’nde olduğunu bulduk.”

“Bu tılsım nedir?” diye sordu Wargun, gözleri kısıldı.

“Bir tür ziynet,” diye kaçamak cevapladı Sparhawk.

“Gerçekten büyü saçmalığına bu kadar değer veriyor musun?”

“Birkaç kez işe yaradığını gördüm, Majesteleri. Neyse, bu yüzden sizin ısrarınıza bu kadar karşı çıktık. Saygısız olmaya çalışmıyorduk. Ehlana bir büyüyle hayata kalmayı sürdürüyor ve bu kısa bir süre daha işe yarayacak. Eğer ölürse Lycheas tahta geçecek.”

“Engelleyebilirsem, geçmeyecek. Eosia’daki hiçbir tahtın babasını bile bilmeyen bir adam tarafından işgal edilmesini istemem.”

“Bu fikir bana da cazip gelmiyor ama sanırım Lycheas gerçekte babasının kim olduğunu biliyor.”

“Ya? Kimmiş? Sen biliyor musun?”

“Piskopos Annias.”

Wargun’un gözleri faltaşı gibi açıldı. “Bundan emin misin?”

Sparhawk başını sallayarak onayladı. “En sağlam yetkiliden öğrendim. Kral Aldreas’m hayaleti bana söyledi. Kız kardeşi biraz edepsizdi.”

Wargun bir nazar hareketi yaptı, bu saltanat süren bir hükümdardan gelen tuhaf bir köylü hareketiydi. “Bir hayalet mi dedin? Bir hayaletin sözleri mahkemede işe yaramaz, Sparhawk.”

Sparhawk elini kılıcının kabzasına koyarak sertçe, “Onu mahkemeye getirmeyi planlamıyordum, Majesteleri,” dedi. “İlk fırsatta failler daha yüksek bir mahkemenin önüne çıkacaklar.”

“Hayırlı adam,” diye onayladı Wargun. “Ama bir din adamının Arissa’ya kapılacağını düşünemezdim.”

“Arissa bazen çok ikna edici olabilir. Her neyse, sizin bu seferiniz Annias’m bir başka gizli planına yönelik. Rendor istilasının Martel isimli bir adam tarafından yönetildiği konusunda çok büyük şüphem var. Martel, Annias için çalışır; seçim sırasında Kilise Şövalyeleri’ni Chyrellos’dan çekmek için yeterli belayı çıkartmaya çalışıyor. Eğitmenlerimiz Annias’ı Patriklik tahtından uzak tutabilirler, bu yüzden onları yolundan çekmesi lazım.”

“Bu adam gerçek bir yılan, değil mi?”

“Bu oldukça yumuşak bir tanımlama.”

“Bu sabah bana düşenecek çok şey verdin, Sparhawk. Bu konuyu iyice düşüneceğim ve bu konuda sonra daha fazla konuşacağız.”

Sparhawk'in gözlerine aniden bir parıltı geldi.

"Ama fazla umutlanma. Hâlâ Arcium'a geldiğimizde size ihtiyacım olacağını düşünüyorum. Üstelik askeri tarikatler şimdiden güneye hareket etti. Sen Vanion'ın sağ kolusun, eğer uzakta olsaydın seni özlerdi."

Onlar batıya doğru ilerledikçe zaman ve mesafe bitmez tükenmez gibi uzuyordu sanki. Yeniden Pelosia'yı geçmeye başladılar ve parlak yaz güneşi altında sonu gelmeyen düzlüklerde at bindiler.

Deira sınırından hâlâ uzakta oldukları bir gece, Kalten kendini kötü hissediyordu. "Bu yolculuğu hızlandıracağını söylediğini hatırlıyorum," dedi suçlarcasma Flüt'e.

"Hızlandırdım," diye cevapladı. • "Gerçekten mi?" dedi alaycı bir tonda. "Bir haftadır yoldayız, daha Deira'ya bile ulaşamadık."

' "Doğrusu, Kalten, biz sadece iki gündür yoldayız. Bunu uzun-muş gibi göstermeliyim ki Wargun kuşkulanmasın."

Kalten inanmazca baktı.

"Sana başka bir sorum var, Flüt," dedi Tynian. "Göldeyken Ghwerig'i yakalamaya ve Bhelliom'u ondan almaya hevesliydin. Sonra birden fikrini değiştirdin ye Acie'ye gitmemiz gerektiğini söyledin. Ne oldu?"

"Ailemden haber aldım," dedi. "Bhelliom peşinden gitmeden önce Acie'de bitirmem gereken bir iş olduğunu söylediler." Yüzünü çarpıttı. "Bunu benim düşünmem gerekirdi."

"Öbür konuya geri dönelim," dedi sabırsızca Kalten. "Zamanı nasıl sıkıştırdın?"

"Bunun yolları var," dedi kaçamak bir şekilde.

"Ben olsaydım zorlamazdım, Kalten," diye öğüt verdi Sephrenia. "Onun ne yaptığını zaten anlamayacaksın, niçin canını sıkıyorsun? Hem, soru

sormaya devam edersen, sana cevap vermeye karar verebilir ve bu cevaplar neşeni çok fazla kaçırabilir.”

Yirmi İkinci Bölüm

UZUN, DAR Acie Körfezi'ne yukarıdan bakan aşınmış dik bir kayalığın üzerine kondurulmuş olan Deira'mn çirkin, kasvetli başkenti, Acie'ye ulaşmaları iki hafta daha almış gibi gözüktü. Bununla beraber, Flüt o akşam Lamorkand'daki Agnak şehrinden ayrıldıklarından beri beş günden fazla geçmediğini söyledi. Çoğu söylediğini olduğu gibi kabullendiler ama bilimsel ve azimli bir Elene kafa yapısına sahip olan Sor Bevier bu mucizenin nasıl gerçekleştiğini sorguladı. Flüt'ün açıklamaları sabırlı olmasına rağmen anlaşılması son derecede güçtü. Bevier sonunda izin istedi, yıldızlara bakmak ve her zaman sabit ve sonsuz olarak düşündüğü şeylerle ilişkilerini tekrar düzenlemek için çadırdan dışarı çıktı.

"Söylediklerinden bir şey anladın mı?" diye sordu çadıra döndüğünde Tynian.

"Biraz," diye oturarak cevap verdi. "Sadece kıyısından köşesinden." Korkulu gözlerle Flüt'e baktı. "Sanırım Başpiskopos Ortzel haklıydı. Styriclerle hiç ilişkimiz olmaması gerekiyordu. Onlar için kutsal olan hiçbir şey yok."

Flüt çimen lekeli küçük ayaklarıyla çadırı boydan boya geçti ve Beviefin yanağına yatıştırıcı bir şekilde elini yasladı. "Çok ciddi ve yürekten inanan, Sevgili Bevier," dedi tatlıca. "Çok çabuk Thalesia'ya gitmemiz gerekiyor - Acie'de yapmam gerekeni bitirir bitirmez. Basitçe söylemem gerekirse kıtanın yarısını normal adımlarla geçecek kadar zamanımız yoktu. Bu yüzden diğer şekilde yaptım."

"Nedeni anladım," dedi, "ama "

"Biliyorsun, seni asla incitmeyeceğim ve başkasınında incitmesine izin vermeyeceğim ama o kadar katı olmamaya çalış. Bu olanları anlamanı güçleştiriyor."

"Hissedilir derecede değil."

Flüt ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve onu öptü. “Her şey tekrar yolunda değil mi?”dedi neşelice.

Bevier vazgeçti. “Nasıl istersen öyle yap, Flüt,” dedi nazik ve neredeyse utangaç gülümsemesiyle. “Senin fikirlerini ve öpücüklerini aynı anda çürütemem.”

“O çok cici bir çocuk,” dedi küçük kız diğerlerine iyice tatmin olmuş bir şekilde.

“Biz de öyle düşünüyoruz,” dedi nazikçe Ulath, “ve onun için bazı planlarımız var.”

“Ama, sen,” dedi, eleştirircesine Genidian Şövalye’ye, “kesinlikle cici bir çocuk değilsin.”

“Biliyorum,” diye sakince kabullendi, “annemi - zaman zaman da bir yığın leydiyi - ne kadar çok hayal kırıklığına uğrattığımı tahmin bile edemezsin.”

Flüt ona kötü bir bakış atıp kendi kendine Styricce bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı. Sparhawk birkaç kelimeyi anladı, Flüt’ün gerçekten onların manasını bilip bilmediğini merak etti.

Wargun ertesi sabah, artık adeti olduğu üzere, Sparhawk’dan Deira dağlarının eteğindeki kayalık yamaçtan kıyıya inerlerken yanında at binmesini istedi. “Gerçekten daha sık dışarı çıkmalıyım,” diye içini açtı Thalesia Kralı. “Agnak’tan geleli neredeyse üç hafta oldu, atımdan aşağı düşmek üzere olmam gerekiyor ama sanki birkaç gündür yoldaymışız gibi hissediyorum.”

“Dağlardan dolayıdır,” diye dikkatlice fikrini belirtti Sparhawk. “Dağ havası her zaman dinçleştirir.”

“Belki öyledir,” diye ona katıldı Wargun.

“Bir müddet önce yaptığımız konuşma ile ilgili düşündünüz mü, Majesteleri?” diye sordu Sparhawk.

“Kafamda oldukça çok şey var, Sparhawk. Kraliçe Ehlana ile ilgili kişisel ilgini biliyorum ama politik bir bakış açısından şu anda önemli olan şey Rendorish istilasını ezmek. Sonra askeri tarikatların eğitmenleri Chyrellos’a geri dönebilecek ve Cimmura Piskoposu’nu engelleyecekler. Eğer Annias, Patrik seçilmezse piç Lycheas’m Elenia tahtına çıkma şansı hiç kalmayacaktır. Bunun zor bir tercih olduğunu biliyorum ama politika zor bir oyundur.”

Bir süre sonra, Wargun askerlerinin kumandanıyla görüşürken, Sparhawk sohbetlerinin özetini arkadaşlarına aktardı.

“Ayık olduğunda daha mantıklı değil, değil mi?” dedi Kalten.

“Ama kendi bakış açısından haklı,” diye yorum yaptı Tynian. “Bu durum Cluvonus ölmeden önce bütün eğitmenleri Chyrellos’a geri götürebilmek için bütün her şeyi yapmamız gerektiğini bize söylüyor. Ehlana’yı şu ya da bu şekilde umursadığından şüpheliyim. Ama bir olasılık daha var. Şu anda Deira’dayız ve burada Kral Obler. Yaşlı ve bilge bir adamdır. Durumu ona açıklarsak, Wargun’u ikna edebilir.”

“Ehlana’nın hayatını ufak bir olasılığa bırakacağımı sanmam,” dedi Sparhawk. Wargun’a katılmak için döndü.

Flüt’ün yolculuklarında harcanan gerçek zamanı içeren güvencesine rağmen, Sparhawk hâlâ sabırsızdı. Açıkça gözüken yavaş ilerleyiş onu rahatsız ediyordu. Beyni Flüt’ün dediğini kabul ederken, duygusal olarak rahatlayamıyordu. Yirmi gün yirmi gündü ve Sparhawk’m hisleri tam şu anda ip gibi gerilmişti. Aklına kötü fikirler gelmeye başladı. Sonucundan emin olamadığı Ghwerig ile bir sonraki karşılaşmayı düşünmeye başladı.

Öğlene doğru Deira’nm başkenti Acie’ye ulaştılar. Deira ordusu şehrin etrafında kamp kurmuştu. Kamp güneye ilerleme hazırlıkları içinde telaşlı faaliyetlerle koşuşturma içindeydi.

Wargun, gene içmeye başlamıştı ama tatmin olmuşça etrafına bakındı. “İyi,” dedi, “Nerdeyse hazırlar. Benimle gel Sparhawk, arkadaşlarını da getir. Gidip Obler’le konuşalım.”

Acie’nin dar kaldırım taşlı sokaklarından ilerlerken Talen atını Sparhawk’m yanma çekti. “Geride kalıp kaybolacağım,” dedi yavaşça. “Etrafa bakmak istiyorum. Kırlarda kaçmak çok zordu. Ama şehirlerde her zaman saklanacak yerler vardır. Kral Wargun beni özlemeyecek. Yanınızda olduğumu da bilmiyor sayılır. Eğer bizim için saklanacak bir yer bulabilirsem, belki ordu gidene kadar orada kalabiliriz. Sonra da hızla Thalesia’ya gideriz.”

“Çok dikkatli ol.”

“Tabii ki.”

Birkaç sokak sonra Sephrenia beyaz kısrağını sertçe dizginledi ve yolun kenarına çekti. O ve Flüt hızla atlarında indiler. Uzun kar rengi sakallı, bembeyaz bir cüppe giyen yaşlı bir Styric’i selamlamak için dar bir aralık girişine gittiler. Üçünün arasında bir tür ayinsel seremoni geçti ama Sparhawk ayrıntıları pek çıkaramadı.

Sephrenia ve Flüt yaşlı adamla bir müddet konuştu, sonra adam eğilerek selam verdi ve aralığa geri girdi.

“Bütün bunlar da ne demek oluyor?” diye şüpheyle sordu War-gun, Sephrenia ve küçük kız onlara tekrar katıldıklarında.

“Eski bir dost, Majesteleri,” diye cevapladı Sephrenia. “Bütün batı Styricum’daki en bilge ve hürmet gören adam.”

“Bir kral mı, demek istedin?”

“Bu Styricum’da karşılığı olmayan bir kelimedir, Majesteleri.”

“Bir kralınız yoksa nasıl bir hükümetiniz olabilir ki?”

“Başka yollar da var, Majesteleri, hem Styricler hükümet ihtiyacının ötesine geçtiler.”

“Bu saçma.”

“Birçok şey öyle gözükür - başlangıçta. Zamanla siz Eleneler de geçebilirsiniz.”

“Bu bazen çok çileden çıkarıcı bir kadın olabiliyor, Sparhawk,” homurdandı Wargun atım tekrar kolun önüne doğru zorlayarak.

“Sparhawk,” dedi yavaşça Flüt.

“Evet?”

“Acie’deki görev tamamlandı. Artık Thalesia’ya gidebiliriz.”

“Bunu nasıl başarmayı düşünüyorsun?”

“Daha sonra söyleyeceğim. Git, Wargun’a arkadaşlık et. Sensiz kendini yalnız hissediyor.”

Saray azametli bir yapı değildi. Gösteriş ve teşhirden çok bir idari ofisler topluluğuna benziyordu. Wargun, eyerinde sallanırken küçümseyerek, “Obler’in bu barakada nasıl yaşadığını bilmiyorum,” dedi. “Sen oradaki,” diye ana kapıda nöbet bekliyen muhafızlardan birine bağırdı, “git Obler’e Thalesialı Wargun geldi de. Birkaç şey hakkında görüşmemiz gerekiyor.”

“Hemen, Majesteleri.” Muhafız selam durdu ve içeri gitti.

Wargun atandan inip eyerinin kenarında asılı şarap tulumunun çengelinden çıkardı. Tapasını açıp büyük bir yudum aldı. “Umarım Obler’in buz gibi birası vardır. Şarap midemi ekşitmeye başladı.”

Muhafız geri döndü. “Kral Obler sizi kabul edecek, Majesteleri,” dedi. “Lütfen beni takip edin.”

“Yolu biliyorum,” diye cevapladı Wargun. “Daha önce de burada bulundum. Atlara bakması için birisini bul.” Kanlanmış gözlerini Sparhawk’a kırptı. “Benimle gelin,” diye emretti. Talen’in yokluğunu fark etmemiş gözüktü.

Kral Obler’in sarayının sade koridorlarından ilerlediler. De-ira’nın yaşlı kralını harita ve kağıtlarla darmadağınık geniş bir masanın arkasında buldular.

“Geç kaldığım için özür dilerim, Obler” dedi Wargun, mor pelerinini çözüp yere bırakarak. “Soros’u ve orduyu toplamak için Pelosia’da bir tur attım.” Bir iskemleye yayılarak oturdu. “Olanlardan habersizim. Neler oluyor?”

“Rendorlar Larium’u kuşattılar,” diye cevapladı beyaz saçlı De-ira Kralı. “Alcioneler, Genidianlar ve Cyrinicler şehri tutuyor, Pandionlar ise dışarıda, akın yapan Rendorish gruplarıyla uğraşıyorlar.”

“Tahmin ettiğim gibi,” diye homurdandı Wargun. “Bana biraz bira yollatabilir misin, Obler? Son birkaç gündür midem sinirlerimi bozuyor. Sparhawk’i hatırlıyorsun, değil mi?”

“Tabii ki. Arcium’da Kont Radun’u kurtaran adam.”

“Ve bu Kalten. İri olan Ulath. Esmer derili Bevier, Tynian’ı tanıdığından eminim. Styric kadma Sephrenia diyorlar - onun gerçek ismi olduğundan emin değilim. Zaten ikimizin de telaffuz edemiyeceğinden eminim. Pandionlara büyü öğretiyor ve şuradaki çekici çocuk onun küçük kızı. Diğer ikisi Sparhawk için çalışıyorlar. Hiçbiri canını sıkmayacak.” Kanlı gözlerle etrafına bakındı. “Sizinle beraber olan oğlana ne oldu?” diye Sparhawk’a sûrdu.

“Keşif yapıyor,” diye kibarca cevapladı Sparhawk. “Politik tartışmalar onu sıkıyor.”

“Bazen beni de sıkıyor,” dedi Wargun. Tekrar Kral Obler’e baktı. “Eleneler seferber oldu mu?”

“Ajanlarım bu konuda hiçbir ipucu bulmadılar.”

Wargun küfretmeye başladı. “Sanırım güneye giderken Cimmura’da durup şu genç piç Lycheas’ı asacağım.”

“Size bir ip veririm, Majesteleri,” dedi Kalten.

Wargun güldü. “Chyrellos’da neler oluyor, Obler?”

“Cluvonus hezeyan geçiriyor,” diye cevapladı Obler. “Korka-rımki daha çok yaşamaz. Büyük din adamlarının çoğu şimdiden halefinin seçimi için hazırlanıyorlar.”

“Cimmura Piskoposu,” diye tersçe homurdandı Wargun. Bir hizmetkârdan bir maşrapa bira aldı. “Tamam, oğlum,” dedi. “Fıçı-cığı burada bırak.” Sözcükleri geveliyordu. “Ben şöyle düşünüyorum Obler. Elimizden geldiği kadar çabuk Larium’a gitsek iyi olur. Rendorlan denize süreceğiz, böylece askeri tarikatlar Chyrellos’a geri dönebilir ve Annias’ı Patriklikten uzak tutabilirler. Eğer patrik olursa, savaş ilan etmemiz gerekecek”

“Kilise’ye mi?” Obler şaşırmış gibi gözüktü.

“Patrikler daha önce de azledildi, Obler. Annias kafası olmazsa patrik başlığını kullanamaz. Sparhawk şimdiden bıçağını kullanmak için gönüllü oldu.”

“Sen bir iç savaş başlatacaksın, Wargun. Hiç kimse yüzyıllardır Kilise’ye doğrudan karşı gelmedi.”

“Belki de zamanı geldi. Başka bir şey var mı?”

“Lenda Kontu ve Eğitmen Vanion bir saat kadar önce geldiler,” dedi Obler. “Temizlenmek istediler. Sizin geldiğinizi duyar duymaz onları çağırttım. Biraz sonra bize katılacaklar.”

“İyi. Burada birkaç şeyi halledebiliriz. Bugün günlerden ne?”

Kral Obler ona söyledi.

“Takvimin yanlış olmalı, Obler,” dedi Wargun, günleri parmaklarıyla sayarak.

“Soros’la ne yaptın?” diye sordu Obler.

“Onu nerdeyse öldürüyordum,” diye kükredi Wargun. “Yapılacak işler varken bu kadar çok dua eden başka birini görmedim. Onu baronları toplasın diye Lamorkand’a gönderdim. Ordunun başı olarak gidiyor ama esas sorumlu olan Bergsten. Bergsten çok iyi bir Patrik olacak, eğer zırhı üzerinden çıkarabilirsek.” Güldü. “Örme zırhlı, boynuzlu miğferli ve baltalı bir Patriğe karşı Hiyerarşi’nin davranışını hayaf edebiliyor musun?”

“Bu Kilise’yi biraz neşelendirebilir, Wargun,” diye hafif bir gülümsemeyle kabul etti Obler.

“Tanrı bilir ki buna ihtiyacı var,” dedi Wargun. “Cluvonus hastalandığından beri yaşlı ve firijit bir kadın gibi davranıyor.”

“Majesteleri izin verirler mi?” diye saygılıca sordu Sparhawk. “Vanion’a bakmak istiyorum. Uzun zamandır birbirimizi görmedik, ona bildirmem gereken şeyler var.”

“Bitmez tükenmez Kilise meseleleri mi?” diye sordu Wargun.

“Nasıl olduğunu biliyosunuz, Majesteleri.”

“Hayır, Tanrı’ya şükür bilmiyorum. Git, Kilise Şövalyesi. Başpapazınla konuş ama onu fazla tutma. Burada önemli işlerimiz var.”

“Peki, Majesteleri.” Sparhawk iki krala eğilerek selam verdi ve sessizce odayı terk etti.

Sparhawk odaya girdiğinde Vanion zırhının içine girmeye çalışıyordu. Astına biraz şaşkınca bakakaldı. “Burada ne yapıyorsun, Sparhawk? Senin Lamorkand’da olduğunu sanıyordum.”

“Sadece geçiyordum, Vanion,” diye cevapladı Sparhawk. “Bazı şeyler değişti. Sana özetini anlatacağım, Kral Wargun yatağa girdikten sonra ayrıntıları doldurabiliriz.” Eğitmenine dikkatlice baktı. “Yorgun gözüküyorsun, dostum.”

“Yaşlılık,” dedi yerinerek Vanion, “kılıçlar her gün daha da ağırlaşıyor. Olven’in öldüğünü biliyorsun?”

“Evet. Hayaleti kılıcını Sephrenia’ya getirdi.”

“Ben de bundan korkuyordum. Kılıcı ondan alacağım.”

Sparhawk Vanion’m göğüs zırhına parmak boğumuyla vurdu. “Biliyorsun, bunu giymen gerekmiyor. Obler hiç resmi değildir, Wargun da resmi kelimesinin ne manaya geldiğini bile bilmez.”

“Görüntü, dostum,” dedi Vanion, “ve Kilise’nin onuru. Kabul ediyorum, bazen sıkıcı, ama -” Omuz silkti. “Bu zamazingonun içine girmeme yardım et, Sparhawk. Kayışları bağlayıp tokaları takarken konuşabilirsin.”

“PekiJ Lordum.” Sparhawk zırhına girmesi için yardım ederken kısaca Lamorkand ve Pelosia’da olan olayları özetledi.

“Troll’ü niye kovalamadınız?” diye sordu Vanion.

“Beklenmedik bir şeyler oldu,” dedi Vanion’m siyah pelerinini omuz zırhlarına takarken. “Birincisi Wargun’du. Onunla savaşmayı bile teklif ettim ama Başpiskopos Bergsten araya girdi.”

“Bir krala meydan mı okudun?” Vanion’m aklı başından gitmiş gibi gözüktü.

“O an uygun gibi gözüktü, Vanion.”

“Oh, dostum.” Vanion iç çekti.

“Gitsek iyi olacak,” dedi Sparhawk. “Sana anlatılacak çok şey var ama Wargun sabırsızlanıyor.” Sparhawk Vanion’m zırhına gözlerini kısarak

baktı. “Dik dur,” dedi. “Yana yatmışsın.” Sonra iki yumruğunu birden Vanion’m omuz zırhlarına indirdi. “İşte,” dedi. “Böyle daha iyi oldu.”

“Teşekkürler” dedi soğukça Vanion, dizleri hafifçe bükülüyordu.

“Tarikatın onuru, Lordum. Ucuz tenekeler giyiyormuş gibi gözükmenizi istemem.”

Vanion buna cevap vermemeye karar verdi.

Sparhawk ve Vanion içeri girdiklerinde Lenda Kontu odadaydı.

“işte geldin, Vanion,” dedi Kral Wargun. “Şimdi başlayabiliriz. Arcium’da neler oluyor?”

“Durum fazla değişmedi, Majesteleri. Rendorlar hâlâ Larium’u kuşatıyorlar ama Genidianlar, Cyrinicler ve Alcioneler Arcian ordusunun büyük bir bölümüyle beraber surların içinde.”

“Şehir gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya mı?”

“Çok zor. Bir dağ gibi inşa edilmiş. Arcianlarm taş işlemeciliğine düşkünlüklerini bilirsiniz. En az yirmi yıl dayanabilir.” Vanion Sparhavvk’a baktı. “Orada senin eski bir arkadaşını gördüm,” dedi. “Martel, Rendor ordusunun başındaymış gibi gözüküyor.”

“Bunu tahmin etmiştim. Onun ayağını Rendo/da yere çivilediğimi sanıyordum ama Arasham’ı ikna etmeyi başarmış.”

“Bunu yapması gerekmedi,” dedi Kral Obler. “Arasham bir ay önce öldü çok şüpheli bir şekilde.”

“Martel eline gene zehir kavanozonu almış,” dedi Kalten.

“O zaman Rendorlarm yeni ruhani lideri kim?” diye sordu Sparhawk.

“Ulesim isimli bir adam,” diye cevapladı Kral Obler. nAnladığım kadarıyla Arasham’m havarilerinden biri.”

Sparhawk güldü. “Arasham onu varlığını bile bilmiyordu. Ulesim ile karşılaştım. Adam tam bir salak. Altı ay yaşamaz.”

“Her neyse,” diye devam etti Vanion, “Pandion birliğini dışar-da yiyecek arayan Rendorish gruplarla uğraşmaları için dışarı çıkardım. Çok sürmeden Martel acıkmaya başlayacak. Hepsi bu kadar, Majesteleri,” diye bitirdi.

“Güzel ve uygun. Teşekkürler Vanion. Lenda, Cimmura’da neler oluyor?”

“Her şey aynı, Majesteleri -Annias’m Chyrellos’a gitmesi hariç.”

“Patriğin yatağının baş ucuna bir akbaba gibi tünemiştir,” diye tahminde bulundu Wargun.

“Şaşırmam, Majesteleri,” diye katıldı Lenda. “Yetkiyi Lycheas’a bıraktı. Sarayda benim için çalışan adamlarım var; içlerinden biri Annias’m Lycheas’a verdiği son talimatları duymayı başardı. Lycheas’a Elenia ordusunu Rendor seferine çıkartmamasını emretti. Cluvonus ölür ölmez, ordunun - ve Cimmura’daki Kilise askerlerinin - Chyrellos’a yürümesi tasarlandı. Annias Hiyerarşi’nin bağımsız üyelerinin gözünü korkutmak için Kutsal Şehri kendi adamlarıyla doldurmak istiyor.”

“O zaman Elenia ordusu seferber edildi?”

“Tamamiyle, Majesteleri. Cimmura’nın yaklaşık on fersah güneyinde karrip kurdular.”

“Büyük ihtimalle onlarla savaşmamız gerekecek, Majesteleri,” dedi Kalten. “Annias eski generallerin çoğunu dağıtıp kendine sadık adamlar aldı.”

Wargun küfretmeye başladı.

“Gözüktüğü kadar ciddi olmayabilir, Majesteleri,” dedi Lenda Kontu. “Ben kanunları derinlemesine inceledim. Dini kriz zamanında, askeri

tarikatler Batı Eosia’daki bütün güçlerin kumandasını alma yetkisine sahiptir. Eshandist sapkınlığın bir dini kriz olduğunu söyleyemez misiniz?”

“Tanrım, haklısın, Lenda. Bu bir Elenia kanun mu?”

“Hayır, Majesteleri. Kilise kanunu.”

Wargun birden kahkahalarla gülmeye başladı. “Oh, bu çok nadir bir şey!” diye bağırıp koca yumruğuyla iskemlenin koluna vurdu. “Annias Kilise’nin başı olmaya çalışıyor ve biz onu engellemek için Kilise kanununu kullanıyoruz. Lenda, sen bir dahisin.”

“Sadece küçük bir katkı, Majesteleri,” diye alçakgönüllülükle cevapladı Lenda. “Eğitmen Vanion’ın generaller grubunu ikna edebileceğini tahmin ediyorum - özellikle, böyle bir koşulda otoritesini rededecek her hangi bir subaya karşı Kilise kanunun ona aşırı ölçüde yetki verdiği gerçeğini göz önünde bulundurursak.”

“Birkaç kafa kesilmesinin generaller için oldukça eğitici olabileceğini hayal edebiliyorum,” dedi Ulath. “Dört ya da beş generali kısaltırsak, geri kalanı hemen hizaya gelecektir.”

“Çabucak,” diye sırıtarak ekledi Kalten.

“O zaman baltanı sağlam ve keskin tut, Ulath,” dedi Wargun.

“Peki, Majesteleri.”

“Kalan sorunumuz Lycheas’a ne yapacağımız,” dedi Lenda Kontu.

“Ona zaten karar verdim,” dedi Wargun. “Cimmura’ya varır vamaz onu asacağım.”

“Harika bir düşünce,” dedi rahatça Lenda, “ama bunu biraz daha düşünmemiz gerektiğini sanıyorum. Annias’m Naip Prens’in babası olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Sparhawk söyledi ama babasının kim olduğu beni ilgilendirmiyor; her durumda onu asacağım.”

“Annias’ın oğluna ne kadar düşkün olduğunu bilmiyorum ama onu Elenia tahtına oturtmak için büyük çabalar harcıyor. Askeri tarikatler Chyrellos’a ulaştıklarında onu bir avantaj olarak kullanabilirler. Ona işkence etmek önerisi Annias’ı seçimin müdahale olamadan yapılabilmesi için askerlerini Chyrellos’dan çıkartmaya ikna edebilir.”

“İşin bütün eğlencesini yok ediyorsun, Lenda,” diye şikâyet etti Wargun. “Ama haklısın. Tamam, Cimmura’ya gittiğimizde onu -yanındaki bütün dalkavuklarıyla beraber - zindana atacağız. Sarayın sorumluğunu almaya hazır mısın?”

“Eğer Majesteleri arzu ederlerse,” Lenda iç çekti. “Ama Sparhawk ya da Vanion daha iyi bir seçim olmaz mı?”

“Belki ama Arcium’a ulaştığımda onlara ihtiyacım olacak. Sen ne düşünüyorsun, Obler?”

“Lenda Kontu’na tamamiyle güveniyorum,” dedi Kral Obler.

“Elimden geleni yapacağım, Majesteleri,” dedi Lenda, “ama çok yaşlandığımı aklınızda tutun.”

“Benim kadar yaşlı değilsin, dostum,” diye haürlattı Kral Obler, “kimse bana sorumluluklarımı bırakıp kaçmam için izin vermedi.”

“Tamam, o zaman karar verildi,” dedi Wargun. “Şimdi meselelere geri dönelim. Cimmura’ya gideceğiz, Lycheas’ı hapsedeceğiz ve Elenialı general grubunu ordularıyla bize katılmaya zorlayacağız. Kilise askerlerini de alabiliriz. Sonra Arcian sınırında Soros ve Bergsten’e katılacağız. Güneye, Larium’a ilerleyeceğiz, Rendorlan çevireceğiz ve çoğunu yok edeceğiz.”

“Bu biraz aşırı değil mi, Majesteleri?” diye itiraz etti Lenda.

“Hayır, hatta hiç değil. Eshandist sapkınlığın bir daha başkaldırmadan önce en az on nesil geçmesini istiyorum.” Namussuzca Sparhawk’a sırıttı. “Eğer iyi ve sadakatle hizmet edersen, Martel’i öldürmene bile izin verebilirim.”

“Bunu takdir ederim, Majesteleri,” dedi nazikçe Sparhawk.

“Oh, canım,” Sephrenia iç çekti.

“Bunun yapılması gerekiyor, küçük leydi,” dedi Wargun. “Ob-ler, ordun hareket etmeye hazır mı?”

“Sadece emirleri bekliyorlar, Wargun.”

“İyi. Planladığın başka bir şey yoksa niçin yarın Elenia’ya hareket etmiyoruz?”

“Edebiliriz.” Obler omuz silkti.

Wargun ayağa kalktı ve gerinip iyice esnedi. O zaman hepimiz gidip uyuyalım,” dedi. “Yarın erken yola çıkacağız.”

Daha sonra, Sparhawk ile arkadaşları Lamorkand ve Pelosia’da olanları daha ayrıntılarıyla anlatmak için Vanion’m odasında toplandılar.

Bitirdiklerinde, Vanion merakla Flüt’e baktı. “Bütün bunların içinde senin yerin tam olarak ne?” diye sordu.

“Ben yardım için yollandım,” diye omuz silkerek cevapladı.

“Styricum tarafından mı?”

“Bir şekilde öyle.”

“Peki burada, Acie’de tamamlaman gereken görev ne idi?”

“Onu çoktan hallettim, Vanion. Sephrenia ve benim burada özel bir Styric ile konuşmamız gerekiyordu. Saraya gelirken onu yolda gördük ve

bunu hallettik.”

“Ona Bhelliom’u almaktan önemli olan ne söyledin?”

“Styricum’u olacaklara hazırlamamız gerekiyordu.”

“Rendor istilasına mı, demek istedin?”

“Oh, o hiçbir şey değil, Vanion. Bu çok, çok önemli.”

Vanion, Sparhawk’a baktı. “O zaman Thalesia’ya gidiyorsunuz?”

Sparhawk başıyla onayladı. “Oraya gitmek için suyun yüzünde yürümem gerekse bile.”

“Tamam. Sizi şehirden çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama beni düşündüren bir tek şey var. Hepiniz birden ay-rılırsanız, Wargun gittiğinizi fark edecek. Sparhawk ve bir ya da iki kişi daha Wargun’a fark ettirmeden gidebilir ama hepsi bu.”

Flüt odanın ortasına yürüdü ve onlara baktı. “Sparhawk,” dedi işaret ederek, “ve Kurik. Sephrenia ve ben - ve Talen.”

“Bu saçma!” diye patladı Bevier. “Eğer Ghwerig ile karşılaşması gerekiyorsa Sparhawk’m şövalyelere ihtiyacı olacak.”

“Sparhawk ve Kurik onun işini görebilir,” dedi kayıtsızca.

“Flüt’ü yanınıza almak tehlikeli değil mi?” diye Sparhawk’a sordu Vanion.

“Belki öyle ama Ghwerig’in mağarasına giden yolu bilen tek kişi o.”

“Niçin Talen?” diye Flüt’e sordu Kurik.

“Emsat’ta yapması gereken bir şey var,” diye cevapladı kız.

“Özür dilerim dostlarım,” dedi diğer şövalyelere Sparhawk, “ama işleri onun istediği şekilde yapıyoruz.”

“Şimdi gidiyor musunuz?” dedi Vanion.

“Hayır, Talen’i baklememiz gerekiyor.”

“İyi. Sephrenia git Olven’in kılıcını getir.”

“Ama-“

“Sadece söylediğimi yap, Sephrenia. Lütfen benimle tartışma.”

“Peki, bir tanem.” Sephrenia iç çekti.

Olven’in kılıcını ona verdikten sonra Vanion o kadar güçsüzleş-miştiki zor bela ayakta duruyordu.

“Bunu yaparak kendini öldüreceksin, biliyorsun,” dedi kadın.

“Herkes bir şeyden ölür. Şimdi, baylar,” dedi şövalyelere, “yanımda bir bölük Pandion var. Arkada kalanlar giderken onların arasına karışın. Lenda ve Obler oldukça yaşlılar. Wargun’a onları bir arabaya koymasını ve onlarla beraber gitmesini tavsiye edeceğim. Bu onu kafaları saymaktan alıkoyabilir. Onu meşgul etmeye çalışacağım.” Sparhawk’a baktı. “Bir ya da iki gün, sizin için ayarlayabileceğimin tamamı bu kadar,” diye özür diledi.

“Bu yeterli olacaktır,” dedi Sparhawk. “Wargun büyük ihtimalle Venne Gölü’ne geri gittiğimi düşünebilir. Takipçileri o yöne yollayacaktır.”

“Şimdi tek sorun sizi sarayın dışına çıkarmak,” dedi Vanion.

“Ben bunu hallederim,” dedi Flüt.

“Nasıl?”

“Bü - yü,” dedi kelimeyi komikçe söyleyip parmaklarını ona doğru kıpırdatarak.

Vanion güldü. “Seninle nasıl geçineceğiz?”

Flüt burnunu kıvırdı. “Zor, sanırım.”

Yaklaşık bir saat sonraydı ki Talen odaya daldı.

“Sorun var mı?” diye sordu Kurik.

“Hayır.” Talen omuz silkti. “Birkaç bağlantı yaptım ve saklanacak bir yer buldum.”

“Bağlantılar mı?” diye sordu Vanion. “Kiminle?”

“Birkaç hırsız, bir grup dilenci ve bir çift katil. Beni Acie’nin yeraltını kontrol eden adama gönderdiler. Platime’a birkaç kıyak borçlu, bu yüzden ben Platime’ın isminden bahsedince, çok yardımcı oldu.”

“Sen garip bir dünyada yaşıyorsun, Talen,” dedi Vanion.

“Sizin yaşadığınızdan daha garip değil, Lordum,” dedi Talen, abartılı bir şekilde eğilerek selamlarken.

“Bu doğru olabilir, Sparhawk,” dedi Vanion. “Derinlemesine bakıldığında belki hepimiz hırsız ve eşkiyalanz. Tamam,” dedi Talen’e, “bu saklanma yeri nerede?”

“Söylememeyi tercih ederim,” diye kaçamak bir tavırla cevapladı Talen. “Siz resmi bir kişisiniz ve ben söz verdim.”

“Sizin meslekte onur var mı?”

“Ah, evet, Lordum. Ama şövalyelik anlayışı üzerine kurulmamıştır. Boğazınızın kesilmemesi üzerine kuruludur.”

“Çok bilge bir oğlun-var, Kurik,” dedi Kalten.

“Durmayıp bunu söylemen gerekiyordu, değil mi, Kalten?” diye ekşimiş bir suratla yanıtladı Kurik.

“Benden utanıyor musun, Baba?” diye hafif bir sesle sordu Talen, yüzü yere doğru bakıyordu.

Kurik ona baktı. “Hayır Talen, doğrusu utanmıyorum.” Yapılı kolunu çocuğun omuzuna koydu. “Bu benim oğlum, Talen,” dedi küstahça, “ve birisi bu konuda mesele çıkarmak isterse, onu tatmin etmekten mutlu olacağım. Soylular ve sıradan insanların birbirleriyle kavga etmesine izin verilmez saçmalığını bir kenara atabiliriz.”

“Saçmalama, Kurik,” dedi koca bir sırıtışla Tynian. “ikinizi de tebrik ederim.”

Diğer şövalyeler de, omuzlarına vurarak ve Tynian’in tebriklerine kendilerininkini ekleyerek iri yarı silahtar ve hırsız oğlunun etrafında toplandılar.

Talen onlara baktı, gözleri birden iyice açıldı ve yaşlarla doldu. Sonra Sephrenia’ya doğru kaçtı, dizleri üzerine çöktü, yüzünü kucağına gömdü ve ağladı.

Flüt gülümsedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

FLÜT'ÜN VARDENAİS limanı ve Cimmura genel toplantı merkezinin dışında çaldığı uyutucu melodinin aynısıydı.

"Şimdi ne yapıyor?" diye fısıldadı Talen, Sparhawk'a, hepsi de Kral Obler'in sarayının önündeki geniş sundurmanın arkasında eğilmişlerdi.

"Wargun'un nöbetçilerini uyutuyor," diye cevapladı Sparhawk. Açıklamaları uzatmanın anlamı yoktu. "Yanlarından geçerken bizi umursamayacaklar." Sparhawk örme zırhını ve gezgin pelerinini giyiyordu.

"Bundan emin misin?" Talen şüpheli gözüktü.

"Birkaç sefer işe yaradığını gördüm.

Flüt ayağa kalkıp avluya inen geniş basamaklardan aşağı yürüdü. Kavalı bir elinde tutuyordu, diğerleri takip etsin diye işaret etti.

Sparhawk ayağa kalkarak, "Haydi gidelim," dedi.

"Sparhawk," diye uyardı Talen, "açıktasın ve görülebilirsin."

"Her şey yolunda, Talen. Bizimle ilgilenmeyecekler."

"Yani onlar bizi göremiyor mu demek istiyorsun?"

"Bizi görebiliyorlar," dedi Talen'e, Sephrenia, "en azından gözleriyle ama varlığımız onlar için bir anlam taşımıyor."

Sparhawk basamaklardan aşağı ilerledi ve Flüt'ü avluya doğru takip etti.

Thalesialı askerlerden biri basamakların altında dikiliyordu, onlar geçerken bir göz atmaktan başka bir şey yapmadı, gözleri boş ve ilgisizdi.

“Biliyor musun, bu benim sinirlerim için hiç kolay değil,” diye fısıldadı Talen.

“Fısıldaman gerekmiyor,” dedi Sephrenia.

“Bizi duyamıyorlar mı?”

“Duyabiliyorlar ama seslerimiz onlara bir şey hatırlatmıyor.”

“Her durumda koşmaya hazır olursam kızmazsınız, değil mi?”

“Bu gerekli değil.”

“Ben gene de öyle yapacağım.”

“Rahatla Talen,” dedi Sephrenia. “Flüt için işi zorlaştırıyorsun.”

Ahıra gittiler, atlarını eyerlediler ve Flüt kavalını çalmaya devam ederken onları avluya çıkardılar. Sonra kapıda Kral Obler’in ilgisiz nöbetçilerinin ve sarayın dışındaki sokaklardaki Wargunun devriyelerinin arasından geçtiler.

“Nereden?” diye oğluna sordu Kurik.

“Sokağın aşağısmdaki şu aralık.”

“Çok uzak mı?”

“Biraz. Meland buradaki sokaklarda çok devriye gezdiği için saraya çok yakın olmak istemiyor.”

“Meland mı?”

“Ev sahibimiz. Acie’deki hırsız ve dilencileri o kontrol ediyor.”

“Güvenilebilir mi?

“Şüphesiz güvenilmez, Kurik. O bir hırsız. Ama bize ihanet edemez. Ben hırsız sığınması istedim. Bizi almak ve arayacak her hangi birinden

saklamak zorunda. Eğer kabul etmeseydi, Chyrellos'daki gelecek hırsızlar meclisindeki toplantıda Platime'a cevap vermek zorunda kalacaktı."

"Dışarda bizim hakkında hiçbir şey bilmediğimiz koca bir dünya var," dedi Sparhawk'a Kurik.

"Farkındayım," diye cevapladı Sparhawk.

Talen onları Acie'nin kıvrılan sokaklarından kapılardan uzak olmayan eski püskü bir bölüme götürdü. Köhne gözüken bir meyhaneye geldiklerinde, "Burada kalın," dedi. İçeri girdi ve bir dakika sonra sansara benzer biriyle dışarı çıktı. "Atlarımızla ilgilenecek."

"Buna dikkat et, komşu," diye uyardı Sparhawk, Faran'm dizginlerini adama verirken. "Şakacıdır. Faran hareketlerine dikkat et."

Sparhawk eyerinin altından Aldreas'm mızrağını dikkatle çekerken Faran kulaklarını sinirlice titretti.

Talen onları meyhaneye soktu, içerisi duman tüten don yağı mumlarla aydınlatılmıştı ve uzun, hasarlı masalar döküntü görünüşlü sıralarla çevriliydi. Masalarda bir grup sert bakışlı adam oturuyordu. Hiçbiri Sparhawk ve arkadaşlarına özel bir ilgi göstermedi ama gözleri meşguldü. Talen arkadaki merdivenlere gitti. Basamakların üstünü göstererek, "Yukarıda," dedi.

Basamakların yukarısındakj tavan arası çok genişti; burası Sparhawk'a tuhaf bir şekilde tjanıdık geldi. Dağınık döşenmişti, yerde duvarlar boyunca yayılmış saman şilteler vardı. Platime'ın Cimmura'daki mahzenine çok benziyordu.

Meland sol yanağında kötü görünüşlü bir yara izi olan ince bir adamdı. Önünde kâğıt ve mürekkep hokkasıyla bir masanın arkasında oturuyordu. Sol elinin yanında büyük bir yığın mücevher vardı, parçaların katalogunu çıkarıyormuş gibi gözüküyordu.

“Meland,” dedi, Talen masaya yaklaşırken “bunlar sana söylediğim dostlar.”

“Bana on kişi olduklarını söylemiştin.” Meland’ın hoş olmayan genizden gelen bir sesi vardı.

“Planlar değişti. Bu Sparhawk. Aşağı yukarı sorumluluk onda.”

Meland homurdandı. “Burada ne kadar kalmayı planladınız?” diye kısaca Sparhawk’a sordu.

“Eğer bir gemi bulabilirsem, sadece yarın sabaha kadar.”

“Bir gemi bulmanızın sorun olacağını sanmıyorum. Limanda bütün batı Eosia’dan gemiler var, Thalesia, Elenia, Arcia ve hatta birkaç tane Cammoria’dan.”

“Gece şehir kapıları açık mı?”

“Genelde değil ama surların dışında şu ordu kamp yapü. Asker şehre girip çıkıyor, bu yüzden kapılar açık.” Meland dikkatle şövalyeye baktı. “Eğer limana gidiyorsanız o zırhı - ya da kılıcı -takmasanız iyi olur. Talen sizin göze batmamayı tercih ettiğinizi söyledi. Oradaki insanlar sizin gibi giyinen birini hatırlayabilirler. Şuradaki askılarda asılı giysiler var. Uyan bir şeyler bulun.” Meland’ın tonu sertti.

“Limana inmenin en iyi yolu hangisi?”

“Kuzey kapısından çıkın. Orada suya inen bir araba yolu var. Şehirden çıktıktan yaklaşık yarım mil sonra ana yoldan ayrılır.”

“Teşekkür ederiıja, komşu,” dedi Sparhawk.

Meland homurdandı ve kataloguna geri döndü.

“Kurik ve ben limana bir gemi bakmak için gidiyoruz,” dedi Sephrenia’ya. “Senin burada çocuklarla kalman daha iyi olur.” “Nasıl istersen,” dedi Sephrenia.

Sparhawk askıların birinde ona uyabilecek hırpani görünüşlü mavi bir ceket buldu. Örme zırhını ve kılıcını çıkarıp onu giydi. Sonra pelerini tekrar sarındı.

Talen, “Adamların nerede?” diye Meland’a soruyordu.

“Gece oldu,” diye cevapladı Meland. “Çalışıyorlar - ya da çalışsalar iyi olur.”

“Oh, bunu düşünmemiştim.”

Sparhawk ve Kurik merdivenlerden meyhaneye indiler.

“Atları getirmemi ister misin?” diye sordu Kurik.

“Yürüyelim. İnsanlar atlı adamlara daha fazla dikkat ederler.”

“Tamam.”

Şehir kapısından çıktılar ve ana yoldan Meland’m bahsettiği araba yoluna geldiler. Sonra aşağı limana doğru yürüdüler.

Limanı çevreleyen binalara bakan Sparhawk, “Döküntü görünüşlü bir yer, değil mi?” diye belirtti.

“Deniz kenarları genelde böyledir,” dedi Kurik. “Haydi birkaç soru soralım.” Yoldan geçen denizciye benzeyen bir adama yaklaşıp, Venne’de kullandığı denizci lisanına dönerek, “Thalesia’ya giden bir gemi anyoruz,” dedi. “Söyle dostum, buralarda gemi kaptanlarının toplandığı meyhaneyi bize gösterebilir misin?”

“Çan ve Çıpa’yı dene,” diye cevapladı denizci. “Şu yoldan birkaç sokak ötede - tam deniz kenarında.”

“Teşekkürler, dostum.”

Sparhawk ve Kurik, Acie Körfezi’nin koyu, çöpler yayılmış sularına çıkıntı yapan uzun iskelelere doğru yürüdüler. Kurik birden durdu.

“Sparhawk,” dedi, “bu iskelenin sonundaki gemi sana tanıdık geliyor mu?”

“Yelken direklerinin eğimi tanıdık gibi, değil mi?” diye onayladı. “Haydi gidip yakından bakalım.”

İskelenin üzerinde ilerlediler. “Cammorialı,” diye bilgi verdi Kurik.

“Nereden anladın?”

“Donanımı ve yelken direklerinin eğiminden.”

“Sanmıyorum - ” Sonra Sparhawk geminin kıçında yazılı ismine inanamayarak baktı. “Şey, hadi ya,” dedi, “Bu Kaptan Sorgi’nin gemisi. Burada ne arıyor?”

“Niye ona sormuyoruz ki? O gerçekten Sorgi’nin gemisiyse ve birisi ondan gemiyi satın almadıysa, bu sorunumuzu çözebilir.”

“Hadi gidip şu Çan ve Çıpa’yı bulalım.”

“Sorgi’ye anlattığın hikâyenin ayrıntılarını hatırlıyor musun?”

“İdare edecek kadarını.”

Çan ve Çıpa, gemi kaptanlarının müdavimliğine yakışır şekilde derli toplu, sakin bir meyhaneydi. Normal denizcilerin uğramaya meyilli oldukları meyhaneler daha gürültülü patırtılı olur, genellikle kötü kullanılma izleri gösterirdi. Sparhavvk ve Kurik içeri girdiler, kapı girişinde durup etrafa bakmdılar. Kurik köşedeki bir masa etrafında sağlam görünüşlü bir grup adamla beraber içen kıvırcık saçlı iri yarı bir adamı işaret ederek, “İşte orada,” dedi. “Sorgi’nin kendisi.”

Sparhawk, onları Cammoria’daki Madel’den Rendofdaki Cippria’ya götüren adama baktı ve başıyla onayladı. “O tarafa doğru ileriiyelim,” dedi. “İlk o görürse daha iyi olur.” Ellerinden geldiği kadar etrafa dikkat ediyormuş gibi görünmemeye çalışarak salonun öbür tarafına yürüdüler.

“Hey, bu Üstat Cluff değilse gözüm çıksın!” diye bağırdı Sorgi. “Burada Deira’da ne yapıyorsunuz? Şu kuzenler sizi aramaktan bıkıp usanıncaya kadar Rendor’da kalacağınızı sanıyordum.”

“Şey, ben de öyle olduğuna inanıyordum, Kaptan Sorgi,” dedi Sparhawk, Kurik’i şaşırtan bir taklitle.

“Bize katılın, Üstat Cluff,” diye onları bonkörce davet etti Sorgi. “Adamınızı da getirin.”

“Çok naziksiniz Kaptan,” diye mırıldandı Sparhawk denizcilerin masasına bir iskemle çekerek.

“Size ne oldu, dostum?” diye sordu Sorgi.

Sparhawk kederli bir ifade takındı. “Kuzenler izimi buldular. Cippria’da bir sokakta birine rastladım, beni fark etmeden sıvıştığım için yeteri kadar şanslıydım. O zamandan beri kaçmaktayım.”

Sorgi güldü. “Üstat Cluff m bir sorunu var,” dedi yanındakilere. “Yüzüne bakmadan büyük servete konacak diye bir kadına kur yapmak gibi bir hataya düştü. Leydi o kadar çirkin çıkmış ve çığlıklar atarak ondan kaçmış.”

“Şey, doğrusu çığlık atmadım, Kaptan,” dedi Sparhawk. “Ama saçlarım bir hafta boyunca diken gibi dimdik kaldı.”

“Her neyse,” diye iyice sırıtarak devam etti Sorgi, “leydinin bir yığın kuzeni olduğu ortaya çıkmış ve aylardır Üstat Cluff ı kovalayıp duruyorlar. Eğer yakalarlarsa onu geri getirecek ve leydiyle evlenmeye zorlayacaklar.”

“Daha önce kendimi öldürmeyi tercih ederim,” dedi kederli bir tonla Sparhawk. “Ama bu kadar kuzeyde ne yapıyorsunuz, Kaptan? Ben sizin Arcian Boğazı ve İç Deniz arasında düzenli seferler yaptığınızı düşünüyordum.”

“Cammoria’nm güney kıyısındaki Zenga limanına gitmiştim,” dedi Sorgi, “orada saten ve brokar kargo bulma fırsatıyla karşılaştım. Rendofda

bu tip mallar için pazar yok. Biliyorsun onların hepsi o çirkin siyah cüppeleri giyiyorlar. Cammoria ürünleri için en iyi pazar Thalesia’dadır. İklimi hesaplayarak öyle olmadığını sanırsınız ama Thalesian leydiler saten ve brokar için yanıp tutuşurlar.”

Sparhawk birden sevinçle doldu. “O zaman Thalesia’ya gidiyorsunuz?” dedi. “Yolcu için yeriniz var mı?”

“Thalesia’ya mı gitmek istiyorsunuz, Üstat Cluff?” diye şaşkınlıkla sordu Sorgi.

“Nereye olursa gitmek isterim, Kaptan Sorgi,” diye umutsuz bir ses tonuyla yanıtladı Sparhawk. “Arkamda iki günden az bir mesafede o kuzenlerden bir grup var. Eğer Thalesia’ya varabilirsem belki çıkıp dağlarda saklanabilirim.”

“Ben olsaydım dikkatli olurdum dostum,” diye uyardı kaptanlardan biri. “Thalesia dağlarında haydutlar var - Troll’lerden bahsetmiyorum bile.”

“Haydutlardan daha hızlı koşabilirim ve Troll’ler gündemde olan leydiden daha çirkin olamazlar,” diyen Sparhawk, yalandan titrer gibi yaptı. “Ne diyorsun, Kaptan Sorgi?” diye rica etti. “Bu zor durumumda bana gene yardım edecek misin?”

“Aynı fiat?” diye kurnazca sordu Sorgi.

“Ne istersen,” dedi açık bir çaresizlik içinde Sparhawk.

“Tamam o zaman, Üstat Cluff. Gemim üçüncü iskelenin sonunda. Sabah suların yükselmesiyle Emsat’a yelken açacağız.”

“Orada olacağım, Kaptan Sorgi,” diye söz verdi Sparhawk. “Şimdi, eğer bize izin verirseniz, ben ve adamımın gidip toplaması gereken birkaç şey var.” Ayağa kalktı ve elini denizciye uzattı. “Gene beni kurtardınız, Kaptan,” dedi gerçek bir minnettarlıkla.

Sonra o ve Kurik meyheneyi terk ettiler.

Sokağa çıktıklarında Kurik kaşlarını çatıyordu. “Birisinin birtakım şeyleri kurcaladığını hissediyor musun?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Tekrar Sorgi ile - bize yardım edebileceğini hesaba katabileceğimiz bir adamla - karşılaşmamız biraz tuhaf değil mi? Ve birden bire Thalesia’ya - gitmek istediğimiz tek yere - gitmesi daha da tuhaf değil mi?”

“Sanırım hayal gücün, Kurik. Onu duydun. Burada olması çok mantıklı.”

“Ama ya tam bize uygun zaman da onunla karşılaşmamız?”

Bu bir şekilde kuşku yaratan bir soruydu. “Şehre geri döndüğümüzde Flüt’e bunu sorabiliriz,” dedi.

“Onun sorumlu olabileceğini mi düşünüyorsun?”

‘Tam değil ama tanıdıklarım içinde böyle bir şeyi ayarlayabilecek tek kişi - yine de onun bu işi becerebileceğinden şüpheliyim.”

Köhne meyhanenin tavan arasına döndüklerinde Flüt ile konuşma şansları olmadı, çünkü tanıdık bir görüntü Meland’m masasının karşısında oturuyordu. Geniş ve çirkin sakallı, sıradan bir cüppe giyen Platime pazarlık etmekle meşguldü. “Sparhawk!” diye kükreyerek selam verdi koca adam.

Sparhawk şaşkınlıkla ona bakakaldı. “Burada Acie’de ne yapıyorsun, Platime?”

“Doğrusu birçok şey,” dedi Platime. “Mel’and ve ben her zaman mücevher ticareti yaparız. O benim Cimmura’da çaldıklarımı satar, ben de onun buralarda çaldıklarını Cimmura’ya götürürüm. İnsanlar kendi mücevherlerini tanıyabilir, çaldıklarını çaldığın yerde satmak her zaman emniyetli değildir.”

Meland mücevher kaplı bir bileziği kaldırarak, “Bu parça istediğin fiyat etmez, Platime,” dedi kararlı bir biçimde.

“Tamam, sen bir fiyat söyle,” diye önerdi Platime.

“Başka bir tesadüf, Sparhawk?” diye şüphelice sordu Kurik.

“Göreceğiz,” dedi Sparhawk.

“Lenda Kontu’da burada, Sparhawk,” dedi Platime. “Kraliyet meclisinde dürüstlüğe en yakın olan kişi, sarayda bir tür konferansa katılıyor. Bir şeyler hazırlanıyor ve bunu bilmek istiyorum. Sürprizleri sevmem.”

“Neler olduğunu söyleyebilirim,” dedi Sparhawk.

“Söyliyebilir misin?” Platime biraz şaşırmış gözüktü.

“Eğer fiyat uygun olursa.” Sparhawk sırıttı.

“Paramı?”

“Hayır, biraz daha fazla. Bahsettiğin konferansta ben de bulundum. Arcium’daki savaşı biliyorsun, şüphesiz?”

“Doğal olarak.”

“Ve sana anlatacağımı başka kimse bilmeyecek.”

Platime Meland’a masadan uzaklaşmasını işaret etti, sonra Sparhawk’a dikkatle baktı ve sırıttı. “Sadece iş, dostum.”

Bu yatıştırıcı bir cevap değildi. “Sen geçmişte bir miktar vatanseverlik duyguların olduğunu itiraf etmiştin,” dedi dikkatlice.

“Zaman zaman böyle hislerim olur,” diye isteksizce kabul etti Platime. “Dürüst bir kazancı önlemedikleri sürece.”

“Tamam, senin işbirliğine ihtiyacım var.”

“Aklında ne var?” diye şüpheyle sordu Platime.

“Arkadaşlarım ve ben Kraliçe Ehlana’yı iyileştirip tahtına çıkarmaya çalışıyoruz.”

“Bununla oldukça uzun zamandır uğraşıyorsunuz, Sparhawk ama bu küçük solgun kız bir krallığı yönetmeyi becerebilir mi?”

“Becerebilir ve ben onun tam arkasında olacağım.”

“Bu ona bariz bir üstünlük verir. Piç Lycheas’ı ne yapacaksın?”

“Kral Wargun onu asmak istiyor.”

“Adam asmayı normalde onaylamam ama Lycheas’ın durumunda bir istisna yapacağım. Ne dersin Ehlana’nm yanında bir mevkiye ulaşabilir miyim ?”

“Bu konuda hiçbir bahse girmem.”

Platime sırıttı. “Denemeye değerdi,” dedi. “Kraliçeme sadece onun en sadık himetkân olduğumu söyle. O ve ben ayrıntıları sonradan çözeriz.”

“Sen kötü bir adamsın, Platime.”

“Asla başka bir şeymişim gibi görünmeye çalışmadım. Tamam, Sparhawk, neye ihtiyacın var? Seninleyim - sonuna kadar.”

“Her şeyden çok bilgiye ihtiyacım var. Kalten’i biliyorsun?”

“Arkadaşın mı? Tabii ki.”

“O şu anda sarayda. Üzerine kendini biraz daha saygın gösterecek bir şey giy. Oraya git ve onu gör. Bilgi aktarmak için onunla ayarlamalar yap. Bilinen dünyadaki dönen şeylerin çoğu hakkında ayrıntılar toplayacak yolların olduğunu biliyorum?”

“Şu anda Tamul İmparatorluğu’nda ne olduğunu bilmek ister misin?”

“Pek değil. Şu anda Eosia’da yeteri kadar sorunum var. Daresian kıtasıyla zamanı geldiği zaman ilgileneceğiz.”

“Sen hırslısın, dostum.”

“Pek değil. Şu anda sadece Kraliçemizi tekrar tahtına çıkarmak istiyorum.”

“Buna razı olurum,” dedi Platime. “Lycheas ve Annias’dan kurtulmak için her ne olursa yaparım.”

“O zaman hepimiz aynı yönde çalışıyoruz. Kalten’le konuş. Ona bilgi vermen için yollar ayarlayabilir.”

“Beni bir casusa çeviriyorsun, Sparhawk,” dedi acılı bir sesle Platime.

“Bu da en az hırsızlık kadar onurlu bir meslektir.”

“Biliyorum. Ama tek sorun ne kadar iyi kazandırdığını bilmemem. Buradan nereye gidiyorsunuz?”

“Thalesia’ya gitmemiz gerekiyor.”

“Wargun’un kendi krallığına mı? Tam ondan kaçtıktan sonra? Sparhawk, düşündüğümden ya daha cesur ya da daha aptalsın.”

“O zaman sen bizim saraydan kaçtığımızı biliyorsun?”

“Talen söyledi.” Platime bir an düşündü. “Büyük ihtimalle Em-sat’ta gemiden ineceksiniz. Değil mi?”

“Kaptanımız öyle söylüyor.”

“Talen, buraya gel,” diye seslendi Platime.

“Niçin?” diye yavan bir şekilde cevapladı Talen.

“Bu alışkanlığından onu vazgeçiremedin mi, Sparhawk?” diye aksi aksi sordu Platime.

“Bu sadece eski günlerin hatırına, Platime.” Talen sırıttı.

“Dikkatle dinle,” dedi Talen’e Platime. “Emsat’a gittiğinizde, Stragen ismindeki bir adamı arayıp bul. Oradaki işleri o yürütüyor - aynı benim Cimmura’da ve Meland’m da burada Acie’de yaptığı gibi. Size ihtiyacınız olan bütün yardımı yapabilir.”

“Tamam,” dedi Talen.

“Her şeyi düşünüyorsun, değil mi, Platime?” dedi Sparhawk.

“Benim mesleğimde öyle yapman gerekir. İşleri iyi ayarlayamayan kötü şekilde yuvarlanır.”

Ertesi sabah güneş doğduktan çok kısa bir zaman sonra limana ulaştılar ve atların yüklenmesini izledikten sonra gemiye bindiler.

Kaptan Sorgi Talen’i gördüğünde Sparhawk’a, “Bir uşak daha tutmuş gibi gözüküyorsunuz, Üstat Cluff,” dedi.

“Adamımın en genç oğlu,” diye dürüstçe açıkladı Sparhawk.

“Sadece size karşı hissettiğim dostluğun bir işareti olarak, Üstat Cluff, çocuk için fazladan para istemeyeceğim. Bu arada niye yola çıkmadan bu konuyu halletmiyoruz ki?”

Sparhawk iç çekti ve kesesine uzandı.

Acie Körfezi’nden çıkarken kuzeye uzanan burunun civarında arkalarından esen güzel bir rüzgâr vardı. Sonra Thalesia boğazına girdiler ve karayı arkalarında bıraktılar. Sparhawk güvertede durmuş Sorgi ile konuşuyordu. “Emsat’a ulaşmamız ne kadar sürecek?” diye kıvırcık saçlı denizciye sordu.

“Eğer rüzgâr devam ederse, yarın öğlen limana yanaşırız,” diye cevapladı Sorgi. “Bu akşam yelkenleri saracağız ve demir atacağız. Bu suları İç Deniz ya da Arcian Boğazı gibi tanımıyorum, bu yüzden işi şansa bırakmamayı tercih ederim.”

“Yolculuk yaptığım geminin kaptanının tedbirli olmasından hoşlanırım,” dedi Sparhawk. “Şey, tedbirli olmaktan bahsederken, Emsat’a ulaşmadan tenha bir küçük koy ya da girinti bulabilir miyiz, ne dersiniz? Şehirler beni çok gerginleştiriyor.”

Sorgi güldü. “Bu kuzenleri her köşe başında görüyorsunuz, değil mi, Üstat Cluff? Bundan dolayı mı silahlısınız?” Sorgi anlamlıca Sparhawk’in örme zırhı ve kılıcına baktı.

“Benim koşullarımda bir adam çok dikkatli olmalı.”

“Tenha bir koy bulacağız, Üstat Cluff. Thalesia kıyısı uzun tenha bir koydur. Size sakin bir plaj bulacağız ve sizi kıyıya çıkaracağız ki kuyruğunuzdan ayrılmayan kuzenlerin sıkıntısı olmadan Troll’leri ziyaret etmek için kuzeye gizlice sokulabilesiniz.”

“Bunun için size teşekkür ederim, Kaptan Sorgi.”

“Hey, sen yukardaki!” diye yelkenlerin üzerindeki bir denizciye bağırdı Sorgi, “kendine gel! Ayakta uyumak için değil çalışmak için oradasın!”

Sparhawk güvertede biraz yürüdü ve öğlen güneşinde parıldayan güçlü büyük mavi dalgaları aylak aylak izleyerek küpeşteye dayandı. Kurik’in sorusu onu hâlâ rahatsız ediyordu. Sorgi ve Platime ile karşılaşmaları gerçekten bir tesadüf müydü? Niçin ikisi de tam Sparhawk ve arkadaşları saraydan kaçtıkları anda Acie’deydiler? Eğer Flüt zamanla oynayabiliyorsa, çok büyük mesaflere ulaşıp tam doğru zamanda ihtiyaçları olan insanları çekebilir miydi? Flüt ne kadar güçlüydü acaba?

Sanki düşüncesi onu çağırmış gibi Flüt kamaralardan güverteye çıkan merdivenlerde belirdi. Sparhawk onun yanına gitmek için güverteyi geçti. “Sana bir iki sorum var,” dedi.

“Tahmin etmiştim.”

“Platime ve Sorgi’yi Acie’ye getirmek için bir şey yaptın mı?”

“Kişisel olarak hayır.”

“Ama onların orada olacağını biliyordun?”

“Seni tanıyan insanlarla iş yapmak zamandan kazandırır, Sparhawk. Ben bazı taleplerde bulundum ve ailemin bazı üyeleri ayrıntıları ayarladılar.”

“Ailenden bahsedip duruyorsun. Tam olarak - “

Flüt, “Bunlar burada ne yapıyorlar?” diye bağırıp, sancak tarafının ilerisini işaret etti.

Sparhawk baktı. Dev bir kabartı tam yüzeyin altındaydı ve sonra kocaman düz bir kuyruk pat diye sudan çıkıp büyük bir serpinti bulutu çıkararak hızla suya çarptı. “Bir balina, sanırım,” dedi.

“Balıklar gerçekten bu kadar büyür mü?”

“Onların gerçekten balık olduklarını sanmıyorum - en azından öyle duydum.”

Flüt sevinçle ellerini çırparak, “Şarkı söylüyor!” dedi.

“Ben hiçbir şey duymuyorum.”

“Sen dinlemiyorsun, Sparhawk.” Flüt ileri koştu ve geminin pruvasından aşağı sarktı.

“Flüt!” diye bağırdı Sparhawk. “Dikkat et!” Güverteden pruvaya doğru koştu ve onu yakaladı.

“Kes şunu,” dedi Flüt. Kavalını dudaklarına götürdü ama geminin ani bir yalpasıyla kaval elinden kaydı ve denize düştü. “Tüh be,” dedi. Sonra yüzünü astı. “Peki, zaten yakında fark edecektin.” Sonra minik yüzünü

kaldırdı. Boğazından gelen ses kaba çoban kavalından gelenin aynısıydı. Sparhawk taş kesildi. Kaval sadece gösteri içindi. O zamana kadar duyduklarının hepsi

Flüt'ün kendi sesiydi. Şarkısı dalgalar üzerinde süzüldü.

Balina tekrar yükseldi ve hafifçe bir tarafa yattı, muzazzam gözü merakla bakıyordu. Flüt ona doğru, sesini titreterek söylüyordu. Devasa yaratık daha yakma yüzdü ve yelkenlerin tepesindeki denizcilerden biri bağırarak alarm verdi. "Burada balina var, Kaptan Sorgi!"

Ve arkasından sanki küçük kızın şarkısına cevap verir gibi diğer balinalar da dipten yükseliyorlardı. Kafalarının üstündeki koca burun deliklerinden çıkardıkları dev su zerreciklerinden bulutlarla küpeştenin etrafında toplanmalarıyla kabaran dalgayla gemi sallandı ve yalpaladı.

Denizcilerden biri elinde bir sandal kanacasıyla ileri koştu, gözlerinden panik okunuyordu.

"Oh, saçmalama," dedi ona Flüt. "Sadece oyun oynuyorlar."

"Uf - Flüt," dedi huşu dolu bir sesle Sparhawk, "evlerine gitmelerini söylemeyi düşünmüyor musun?" Bunu söyler söyler söylemez ne kadar aptalca konuştuğunu fark etti. Balinalar evlerin-deydiler.

"Ama ben onlardan hoşlanıyorum," diye itiraz etti Flüt. "Çok güzeller."

"Evet, biliyorum ama balinalar beslenecek hayvan değillerdir. Thaîesia'ya gider gitmez sana onlar yerine yavru bir kedi alacağım. Lütfen, Flüt, balinalara hoşça kal de ve onları yolla. Bizi yavaşlatıyorlar."

"Oh." Flüt'ün yüzü hayal kırıklığıyla doldu. "Tamam, sanırım." Sesini gene o özel titrek pişmanlık tonuyla yükseltti. Balinalar açıldılar ve sonra koca kuyruklarını denizin yüzeyine vurup köpüklü parçalara bölerek sesler çıkardılar.

Sparhawk etrafına bakındı. Gemiciler ağızları açık küçük kıza bakıyorlardı. Bu durumda açılama yapmak çok zor olacaktı. “Niye .kamaramıza gidip yemek yemiyoruz?” diye önerdi.

“Tamam,” diye kabul etti Flüt. Sonra kollarını ona uzattı. “Eğer istersen beni taşıyabilirsin.”

Bu onu Sorgi’nin huşu dolu bakışlı mürettabatmdan kurtarmanın en hızlı yoluydu, onu kucağına aldı ve kamaraya götürdü.

Flüt minik parmaklarının biriyle örme zırhını tutarak, “Bunu giymemeni dilerdim,” dedi. “Biliyorsun, korkunç kokuyor.”

“Bu benim işimde gerekli. Anlarsın, korunmak için.”

“Kendini korumanın başka yolları da var, Sparhawk ve onlar bu kadar rahatsız edici değil.”

Kabine geldiklerinde, Sephrenia’yı solgun yüzlü, sarsılmış, kucağında bir merasim kılıcıyla oturur buldular. Başında dikilip duran Kurik çıldırmış gibi bakıyordu. “Sör Gared’di, Sparhawk,” dedi yavaşça. “Sanki orada yokmuş gibi kapıdan içeri girdi ve kılıcını Sephrenia’ya verdi.”

Sparhawk içinde keskin bir acı duydu. Gared bir dosttu. Sonra doğruldu ve iç çekti. Eğer her şey yolunda giderse bu Sephrenia’nın taşımak zorunda olduğu son kılıç olacaktı. “Flüt,” dedi, “uyuması için ona yardım edebilir misin?”

Küçük kız başını sallayarak onayladı, ciddi bir ifadesi vardı.

Sparhawk, Sephrenia’yı kollarına alıp kaldırdı. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi gözüküyordu. Onu ranzasına taşıdı ve nazikçe yatırdı. Flüt ranzaya gelip şarkı söylemeye başladı. Bir çocuğa söylenen ninni gibiydi. Sephrenia iç çekti ve gözlerini kapattı.

“Dinlenmeye ihtiyacı var,” dedi Flüt’e, Sparhawk. “Ghwerig’in mağarasına daha uzun bir yol var. Biz Thalesia sahiline yanaşana kadar onu

uyut.”

“Tabii, bir tanem.”

Ertesi gün öğlene doğru Thalesia sahiline ulaştılar ve Kaptan Sorgi liman şehri Emsat’m batısında küçük bir koya girdi.

Sparhawk ve diğerleri karaya çıkmaya hazırlanırken Sorgi’ye, “Yardımınızı ne kadar çok takdir ettiğimi hayal bile edemezsiniz, Kaptan Sorgi,” dedi.

“Benim için bir zevk, Üstat Cluff,” dedi Sorgi. “Biz bekârlar bu işlerde birbirimize destek olmalıyız.”

Sparhawk ona sırıttı.

Küçük grup uzun iskeleden atlarını çıkarıp sahile indiler. Denizciler dikkatli bir manevrayla gemiyi koydan çıkarırlarken atlarına bindiler.

“Benimle Emsat’a gitmek ister misin?” diye sordu Talen. “Stragen ile konuşmam gerekiyor.”

“Gitmesem daha iyi olur,” dedi Sparhawk. “Wargun Emsat’a şimdiye kadar haber ulaştırmıştır ve beni tanımlamak çok kolay.”

“Ben onunla gideceğim,” diye gönüllü oldu Kurik. “Zaten malzemeye ihtiyacımız olacak.”

“Tamam. Ama önce ormanda gece için kamp kuralım.”

Ormanda küçük bir boşluğa kamp kurdular; Kurik ile Talen ikindiye doğru atlarına binip gitttiler.

Sephrenia bitikti, kucağında Sör Gared’in kılıcıyla ateşin başında otururken yüzü süzülümüş gözüküyordu.

“Korkarım bu senin için kolay olmayacak,” dedi üzülerek Sparhawk. “Eğer o kapatmadan Ghvverig’in mağarasına ulaşmak istiyorsak hızlı

gitmemiz gerekecek. Gared’in kılıcını bana vermenin bir yolu var mı?”

Sephrenia başını olumsuzca salladı. “Hayır, bir tanem. Sen taht odasında bulunmamıştın. Sadece orada bulunanlardan biri Gared’in kılıcını alacak büyüyü yapabilir.”

“Ben de bundan korkuyordum. Akşam yemeğini hazırlasam iyi olacak.”

Kurik ve Talen döndüklerinde gece yarısı olmuştu.

“Sorun var mı?” diye sordu Sparhawk.

“Söylemeye deyecek bir şey yok.” Talen omuz silkti. “Platime’m ismi her tür kapıyı açıyor. Stragen Emsat’m kuzeyindeki ıssız bölgelerin soyguncularla dolu oldğunu söyledi. Bize silahlı refakatçiler ve yedek atlar sağlayacak - atlar babamın fikriydi.”

“Her saat başı at değiştirirsek daha hızlı gideriz,” diye açıkladı Kurik. “Stragen bizimle gelecek adamlarla beraber gerekli malzemeleri de yollayacak.”

“Dostların olmasının ne kadar önemli olduğunu görüyor musun, Sparhawk?” diye küstahça sordu Talen.

Sparhawk bunu umursamadı. “Stragen’in adamları buraya mı gelecekler?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevapladı Talen. “Gün doğmadan önce Emsat’tan kuzeye giden yolda, bir mil kadar ilerde onlarla buluşacağız.” Etrafına bakındı. “Akşam yemeğinde ne var? Açlıktan ölüyorum?”

Yirmi Dördüncü Bölüm

İLK IŞIKLARLA Emsat’m kuzeyindeki ormanın etrafından dolaşarak yola çıktılar, kuzey yolundan uzak olmayan bir yerde durdular. “Umarım Stragen sözünü tutar,” diye Talen’e mırıldandı Kurik. “Daha önce hiç Thalesia’da bulunmadım ve etrafta ne olduğunu bilmeden düşman bir bölgeye gitmekten hoşlanmam.”

“Stragen e güvenebiliriz, Baba” diye emin bir şekilde cevapladı Talen. “Thalesialı hırsızların özel bir onur anlayışı vardır. Esas dikkat edilmesi gerekenler Cammorialılar. Eğer bunda bir kâr görürlerse kendi kendilerini bile kazıklarlar.”

“Aziz Şövalye.” Ağaçların arasından yumuşak bir ses geldi.

Sparhawk’m eli hemen kılıcına gitti.

“Buna gerek yok, Lordum,” dedi ses. “Bizi Stragen yolladı. İlerde dağların eteklerinde soyguncular var, bize sizi oradan zarar görmeden geçirmemizi söyledi.”

“Gölgelerin arasından çık, buraya-gel komşu,” dedi Sparhawk.

“Komşu.” Adam güldü. “Bunu sevdim. Çok geniş bir mahalleniz var, komşu.”

“Neredeyse dünyanın çoğu,” diye kabul etti Sparhawk.

“O zaman Thalesia’ya hoş geldiniz komşu.” Gölgelerin arasından atını dışarı süren adamın açık sarı saçları vardı. Düzgün tıraşlı/ kaba giysiliydi, vahşi görünüşlü bir kargı taşıyordu ve eyerinde bir balta asılıydı. “Stragen kuzeye gitmek istediğinizi söyledi. Size Heid’e kadar eşlik edeceğiz.”

“Bu işe yarar mı?” diye Flüt’e sordu Sparhawk.

“Mükemmel,” diye cevapladı Flüt. “Oradan bir mil kadar sonra yoldan ayrılacağız.”

“Emirleri çocuktan mı alıyorsunuz?” dedi soluk san saçlı adam.

“Gittiğimiz yerin yolunu o biliyor.” Sparhawk omuz silkti. “Asla rehberinle tartışma.”

“Bu çok doğru Sör Sparhawk. Benim ismim Tel - eğer bu bir şey fark ettirecekse. Bir düzine adamım ve yedek atlarım - beraberlerinde de adamınız Kurik’in istediği malzemeler - var.” Bir eliyle yüzünü ovdu. “Bu beni biraz şaşırtıyor, Aziz Şövalye,” diye kabul etti. “Stragen’in bir yabancıya yardım etmek için bu kadar hevesli olduğuna hiç rastlamadım.”

“Hiç Platime’ı duydun mu?” diye sordu Talen.

Tel çocuğa sertçe baktı. “Cimmura’daki reis mi?” diye sordu.

“O,” dedi Talen. “Stragen, Platime’a bazı iyilikler borçlu ve ben Platime için çalışıyorum.”

“Sanırım bu her şeyi açıklıyor,” diye kabullendi Tel. “Gün ilerliyor Aziz Şövalye,” dedi Sparhawk’a. “Niye Heid’e yollanmıyoruz?”

“Niye yollanmayalım ki?” diye kabul etti Sparhawk.

Tel’in adamlarının hepsi koşullara uygun Thalesia köylü giysileri giymişler ve hepsi silahlıydı. Bir örnekcesine sarışındılar ve kasvetli suratları vardı.

Güneş yükseldiğinde hızlarını arttırdılar. Sparhawk, Tel ve katillerinin yanlarında olmasının onları oldukça yavaşlatacağını biliyordu ama Sephrenia ile Flüt için sağlanan ek güvenlik için memnundu. Dağlardaki bir pusuda zarar görebileceklerinden korkuyordu.

Çiftlik arazilerinden kısa sürede geçtiler, yol boyunca orada burada duran güzel çiftlik binaları vardı. Kalabalık bir bölgede saldırı olması pek olası

değildi. Tehlike dağlara ulaştıklarında ortaya çıkacaktı. O gün atlarını sıkı sürdüler ve oldukça uzun mesafe aldılar. Yoldan biraz uzakta kamp kurup ertesi gün erkenden yola çıktılar.

"Kendimi biraz eyer yorgunu hissediyorum," dedi Kurik ilk ışıklarla yola koyulduklarında.

"Şimdiye kadar alıştığını sanıyordum," dedi Sparhawk.

"Sparhawk, biz yaklaşık son altı aydır hiç durmadan at sürüyoruz. Sanırım eyerimi altımla eskitip yıpratmaya başladım."

"Sana yeni bir tane alacağım."

"Böylece ona alışma zevkinin bütün eğlencesini alabileyim diye mi? Hayır teşekkürler."

Arazi daha engebeli bir hal aldı, artık kuzeydeki koyu yeşil dağları net olarak görebiliyorlardı. "Bir şey önerebilir miyim, Sparhawk," dedi Tel, "niye tepelere gelmeden kamp yapmıyoruz? Orada soyguncular var, bir gece saldırısı bizim için sakıncalı olabilir. Ama bu ovaya geleceklerini sanmam."

Sparhawk gecikmeden dolayı sıkılsa da, Tel'in haklı olduğunu kabul etti. Sephrenia ve Flüt'ün güvenliği herhangi bir zaman sınırlamasından çok daha önemliydi.

Güneş batmadan durdular ve derin olmayan, ortası çimenlik, yamaçları ağaçlıklı küçük bh vadiye sığındılar. Sparhawk Tel'in adamlarının gizlenme konusunda çok iyi olduklarını fark etti.

Ertesi sabah yola çıkmadan önce gün ışığını beklediler. Tel tırısla yola koyulduklarında, "Tamam," dedi. "Dağlarda saklanan adamların bazılarını tanıyorum, pusu için uygun birtakım yerleri vardır. Bu yerlere yaklaşmaya başladığımızda size haber vereceğim. Buralardan geçmenin en iyi yolu atları dörtnala sürmek. Bu pusuda yatanları şaşırtır, atlarına binmeleri genelde bir iki dakika sürer. Daha peşimize takılmadan onları ekebiliriz."

“Genelde kaç kişi olurlar?” diye sordu Sparhawk.

“Otuz ya da kırk. Ama bölünürler. Birden fazla yerleri vardır ve büyük ihtimalle hepsini tutmak isteyeceklerdir.”

“Planın kötü değil, Tel,” dedi Sparhawk, “ama sanırım benim daha iyi bir planım var. Pusuyu aynı senin söylediğin gibi dörtnala geçeceğiz ta ki onlar arkamızdan gelmeye başlayana kadar. Sonra dönüp biz onlara saldıracağız. Yol üzerinde diğerleriyle birleşmeleri için onlara izin vermenin bir anlamı yok.”

“Sen canavar ruhlusun, değil mi, Sparhawk?”

“Bana arkanda hiç canlı düşman bırakma diyip duran Thalesialı bir dostum var.”

“Bu söylediği anlamlı olabilir.”

“Yukarıdaki adamlar hakkında bu kadar şeyi nasıl öğrendin?”

“Bir zamanlar onlardan biriydim ama kötü havalarda dışarda yatmaktan sıkıldım. Ondan sonra Emsat’a gittim ve Stragen için çalışmaya başladım.”

“Heid buradan ne kadar uzakta?”

“Yaklaşık elli fersah daha. Eğer acele edersek haftanın sonunda orada oluruz.”

“İyi. Gidelim o zaman.”

Yolun etrafındaki ağaçlara ve çalılara dikkat ederek, tırısla dağlara çıkmaya başladılar.

“Tam ilerde,” dedi yavaşça Tel. “Yerlerinden biri. Yol orada bir boğazdan geçer.”

“O zaman atları sürelim,” dedi Sparhawk. Boğaza doğru Önden ilerledi. Yolun sol tarafındaki sarp kayalığın üzerinden şaşkın bir bağırtı duydular.

Orada duran tek bir adam vardı.

Tel omuzunun üzerinden geri bakıp, “Tek başına,” diye bağırdı. “Yoldan gelenleri izler ve ilerisi için ateş yakarak sinyal verir.”

Tel’in adamlarından biri arkasından yayını çıkarıp, “Bu sefer veremeyecek,” diye homurdandı. Atını durdurdu ve sarp kayalığın tepesindeki gözcüye dümdüz bir ok attı. Gözcü ok karnına saplanınca iki büklüm oldu ve kayalıktan aşağı devrilip tozlu yolda hareketsiz yattı.

“İyi atış,” dedi Kurik.

“Pek kötü değil,” dedi alçakgönüllülükle okçu.

“Ne dersin bağırmasını duyan birisi olmuş mudur?” diye Tel’e sordu Sparhawk.

“Ne kadar yakın olduklarına bağlı. Büyük ihtimalle ne olduğunu anlamamışlardır ama bakmak için birkaçı buraya gelebilir.”

“Bırak gelsinler,” dedi acımasızca yaylı adam.

“Burada biraz yavaş gitsek iyi olur,” diye tavsiye etti Tel. “Bir köşeyi dönüp onlarla yüz yüze gelmek işe yaramaz.”

“Bu konuda çok iyisin, Tel,” dedi Sparhawk.

“Deneyim ve bu yeri biliyorum, Sparhawk. Burada beş yıldan fazla yaşadım. Bu yüzden Stragen beni yolladı. İlerdeki dönemeci dönmeden bir baksam iyi olur.” Atından aşağı kaydı ve kargısını aldı. Çömelerek ileri koştu; köşeye gelmeden dikkatlice çalıların içine daldı ve gözden kayboldu. Bir dakika sonra tekrar ortaya çıkıp birkaç belirsiz işaret yaptı.

“Üç kişi,” diye yaylı adam kısık bir sesle tercüme etti. “Tırısa kalkmış geliyorlar.” Yayma bir ok yerleştirdi ve kaldırdı.

Sparhawk kılıcını çekti. “Sephrenia’yı koru,” dedi Kurik’e.

Dönemeci ilk dönen boynunda bir okla eyerinden aşağı devrildi. Sparhawk dizginleri salladı ve Faran ileri fırladı.

Diğer iki adam ölen arkadaşlarına anlamsız bir şaşkınlıkla baktılar. Sparhawk birini kesip eyerinden düşürdü, diğeri kaçmak için döndü. O anda Tel çalıların arasından çıkıp kargısını yukarı doğru adamın gövdesine sapladı. Adam gurultulu bir ses çıkardı ve atından aşağı düştü.

“Atları yakalayın!” diye adamlarına “bağırdı Tel. “Diğer eşkiya-larm saklandığı yere gitmelerine izin vermeyin!”

Adamlar kaçan atların peşinden dörtnala gittiler ve birkaç dakika sonra onları geri getirdiler.

Tel kargısını yerde yatan cesetten çıkarırken, “İyi bir iş,” dedi. “Bağırtı çağırtı yok ve hiçbiri kaçmadı.” Ayağıyla ceseti çevirdi. “Bunu tanıyorum, diğer ikisi yeni olmalılar. Yol soygunculuğunda hayat beklentileri gerçekten iyi değildir, Dorga’nın kısa zaman yeni adamlar bulması gerekecek.”

Sparhawk atından inerken, “Dorga mı?” diye sordu.

“Çete başı. Onu asla umursamadım. Kendine çok önem verir.”

“Bunları çalıların içine çekelim,” dedi Sparhawk. “Küçük kızın onları görmemesini tercih ederim.”

“Tamam.”

Cesetler saklandıktan sonra, Sparhawk dönemeci döndü ve Sephrenia ile Kurik’e ilerlemeleri için işaret verdi.

Dikkatlice atlarını sürdüler.

“Belki düşündüğümden daha kolay olacak,” dedi Tel. “Sanırım yolun daha çoğunu izleyebilmek için çok küçük gruplara bölünmüşler. Tam ileride yoldan sola, biraz ormana doğru gireceğiz. Sağ tarafta dik bir kayalık var,

Dorga genelde orada birkaç okçu bulundurur. Onları geçince birkaç adamı işlerini bitirmek için geri yollayacağım.”

“Bu gerçekten gerekli mi?” diye Sephrenia sordu.

“Sör Sparhawk’m tavsiyelerine uyuyorum leydi,” dedi Tel. “Arkanızda düşman bırakmayın - özellikle de elinde ok olanları. Gerçekten ne benim ne de sizin sırtımızda bir oka ihtiyacımız var.”

Dik kayalığa gelmeden ormana daldılar ve çok dikkatlice ilerlemeye devam ettiler. Tel’in adamlarından biri ağaçların kenarına doğru sürünerek gitti ve birkaç dakika sonra tekrar onlara katıldı. “İki kişiler,” diye kısaca haber verdi. “Yaklaşık elli adım kadar kayalığın yukarısındalar.”

“Yanma iki adam al,” diye emretti Tel. “Yaklaşık iki yüz adım ilerde gizlenecek bir yer var. Oradan yolun karşısına geçebilirsiniz. Yavaş yavaş kayalığın kenarından ilerleyin ve onlara arkalarından saldırın. Gürültü çıkarmalarına izin vermeden işinizi halledin.”

Hafif sakallı sarışın katil sırıttı, iki arkadaşına işaret verip ilerledi.

“Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum/’ dedi Tel. “Eh azından iyi havada. Ama kışın sefilliktir.”

Kayalığı yaklaşık yarım mil kadar geçmişlerdi ki, üç haydut onlara yetişti.

“Sorun var mı?” diye sordu Tel.

“Yarı uykululardı.” Adamlardan birisi kıkırdadı. “Artık hep uyuyacaklar.”

“İyi.” Tel etrafına bakındı. “Şimdi bir müddet dörtnala gidebiliriz, Sparhawk. Önümüzdeki birkaç mil yol kenarları pusu kurmak için çok fazla açık.”

Neredeyse öğlene kadar dörtnala gittiler, bir sırtın tepesine ulaştıklarında Tel durmaları için işaret verdi. “Bundan sonraki bölüm güç olabilir,” dedi Sparhawk’a. “Yol, derin yamaçlı bir vadiden aşağı iniyor ve arkasından dolaşabileceğimiz bir yol yok. Bu yer Dorga’nın en sevdiği yerlerden biridir, bu yüzden kalabalık bir grup adamla buradadır. Ben derim ki, bunu halletmenin en iyi yolu ölümüne koşturarak buradan geçmek. Bir okçu yokuş aşağı hareket eden bir hedefe ok atmakta zorluk çeker - en azından ben her zaman çektim.”

“O yamaca gelmemiz ne kadar sürer?”

“Yaklaşık yarım mil.”

“Ve bütün yol boyunca açıkta olacağız değil mi?”

“Aşağı yukarı evet.” “O zaman fazla bir seçeneğimiz yok, değil mi?”

“Havanın kararmasın beklemek istemiyorsan yok ve bu da He-id’e giden yolun geri kalanını iki misli tehlikeli hala sokar.”

“Tamam,” dedi Sparhawk. “Sen araziyi biliyorsun bu yüzden önden git.” Kalkanını eyerinin askısından çıkarıp koluna yerleştirdi. “Sephrenia sen benim yanımdan gideceksin. Seni ve Flüt’ü kalkanımla koruyabilirim. Önden fırla, Tel.”

Yamaçtan aşağı ansızın dalmaları saklanan haydutları gafil avladı. Sparhawk yamacın üzerinden birkaç şaşkın bağırtı duydu ve tek bir ok oldukça arkalarına düştü.

“Dağılın!” diye bağırdı Tel. “Küme halinde yan yana gitmeyin!”

Hızla ilerlemeye devam ettiler. Yamaçtan ıslık çalarak gelen oklar artık aralarına düşüyordu. Bir ok Sparhawk’m Sephrenia ve

Flüt’ü korumak için üzerlerine tuttuğu kalkanda parçalandı. Boğuk bir çığlık duydu ve geriye baktı. Tel’in adamlarından biri eyerinim üstünde

sallanıyordu, gözleri acı doluydu. Sonra kendini koyuverdi ve sertçe yere düştü.

“Durmadan devam edin!” dedi Tel. “Neredeyse uzaklaştık!”

Yamaçtan inen yol önlerindeki bir ağaçlık uzantıdan geçiyor, sonra dik yamaçlı bir vadiye basamak basamak inen bir yar boyunca kıvrılıyordu.

Yamacın üstünden birkaç ok daha geldi ama çok arkaya düştü.

Ağaçlık uzantının ve yarın kenarından dörtnala gitmeye devam ettiler. “Devam edin!” diye emretti Tel. “Onları hiç durmadan gideceğiz diye düşündürelim.”

Yarın kenarı boyunca dörtnala gitmeye devam ettiler. Yarın kenarı sona erdiği noktada yolun üzerine yapıldığı geniş düz kayalık içeri doğru keskin bir dönüş yaptı ve yol tekrar dik olarak ormandan aşağı devam etti. Tel soluk soluğa kalan atını dizginledi. “Burası iyi bir yere benziyor,” dedi. “Yol geride biraz daralıyor bu yüzden bir seferde sadece birkaç tanesi üzerimize gelebilecek.”

“Gerçekten bizi takip etmeyi deneyeceklerini düşünüyor musun?” diye sordu Kurik.

“Dorga’yı bilirim. Bizim kim olduğumuzu bilemiyebilir ama kesinlikle Heid’deki yetkililere gitmemizi istemez. Dorga şerifin adamlarının büyük bir grupla dağları silip süpürmesi konusunda çok endişelidir. Heid’de çok sağlam darağaçları var.”

“Aşağıdaki şu orman güvenli mi?” diye sordu Sparhawk yolüh aşağısını göstererek.

Tel başıyla onayladı. “Çalılar pusu kurmaya uygun olmayacak kadar sıklar. Yamaç dağların bu tarafındaki gerçekten tehlikeli olan son düz arazi parçasıydı.”

“Sephrenia,” dedi Sparhawk, “oraya gidin. Kurik, onunla git.”

Kurik'in itiraz edecekmiş gibi gözüktü ama bir şey söylemedi. Sephrenia ve çocukların önünden aşağıdaki ormana doğru ilerledi.

"Hızlı gelecekler," dedi Tel. "Onları ölümüne koşturarak geçtik, bizi yakalamaya çalışacaklar." Uzun yaylı hayduta baktı. "O şeyle ne kadar hızlı atış yapabilirsin?" diye sordu.

"Aynı anda üç ok atabilirim." Adam omuz silkti.

"Dört dene. Atları vurman önemli değil. Yarın kenarından düşecek ve binicilerini yanlarında götürecekler. Becerebildiğin kadarını hakla, sonra geri kalanımız saldıracak. Uygun mu, Sparhawk?"

"İşe yarar," diye onayladı Sparhawk. Kalkanını sol koluna geçirdi ve kılıcını çekti.

Keskin dönemecin diğer tarafındanki düz kayalıktan hızla gelen atların nal seslerini duydular.' Tel'in okçusu atından indi ve ok dolu sadağını elinin altında olabileceği yol kenarındaki bodur bir ağaca astı. Sadağından bir ok çekip yayma yerleştirirken, "Bunların tanesi sana çeyrek altına patlayacak, Tel," dedi sakince. "İyi oklar pahalıdır."

"Faturanı Stragen'e götür," diye önerdi Tel.

"Stragen çok yavaş öder. Senden tahsil etmeyi ve onunla senin tartışmanı tercih ederim."

"Tamam." Tel'in tonu biraz küskündü.

Katillerden biri bariz bir heyecan göstermeden, "geliyorlar," dedi.

Köşeyi dönen ilk iki haydut onları görmedi bile. Tel'in az konuşan okçusu iddia ettiği kadar iyiydi. İki adam eyerlerinden aşağı düştüler, biri yolun kenarına yuvarlandı, diğeri yarda kayboldu. Atları birkaç metre daha koştular ve Tel'in adamlarının yolu kestiğini gördüklerinde durdular.

Okçu keskin dönemeçten çıkan diğer ikilinin birini ıskaladı. “Eğildi,” dedi. “Bundan nasıl kaçacak bakalım.” Yayını gerdi, tekrar okunu attı ve oku adamı alnından vurdu. Adam geriye tepe taklak düştü ve yolda debelenmeye başladı.

Ondan sonra dönemeçten gelen haydutlar bir grup halindeydiler. Okçu ortalarına bir yığın ok gönderdi. “Şimdi gitseniz iyi olur, Tel,” dedi. “Biraz fazla hızlı geliyorlar.”

Tel zırhlı şövalyelerin kullandığı bir tarzı şüphelice hatırlatan bir şekilde kargısını kolunun altına yerleştirerek, “gidelim!” diye bağırdı. Tel’in adamlarında tuhaf bir şekilde her türden silah vardı ama onları profesyonel bir tavırla tutuyorlardı.

Faran ellerindeki en güçlü ve en hızlı at olduğundan, Sparhawk yolun aradaki bölümünde onları elli adım kadar geçti. Şaşkın adamların ortasına sağa ve sola omuz hizasından geniş vuruşlar yaparak daldı. Saldırdığı adamların onları koruyacak zırhları yoktu ve bu yüzden Sparhavvk’m kılıcı derin yaralar açmaya başladı. İçlerinden ikisi onun acımasız vuruşlarını paslı kılıçlarıyla zayıfça engellemeye çalıştılar ama Sparhawk etrafı çevrilmiş olsada hedefini değiştirebilecek eğitimli bir kılıç ustasıydı ve ikisi de kayıp kılıç tutan ellerinin geri kalanını kavrayıp, feryatlar içinde yere düştüler.

Pusudakilerin arkasından kızıl sakallı bir adam geliyordu. Kaçmak için döndü ama Tel ileri atılıp Sparhawk’i geçti, uzun sarı saçları havada uçuyordu, kargısı aşağı indi ve ikisi dönemecin arkasında kayboldular.

Tel’in adamları Sparhawk’m arkasından gelip, acımasız bir hızla etrafı temizlediler.

Sparhawk Faran’ı dönemecin arkasına doğru tırısa kaldırdı. Tel, kızıl sakallı adamı kargısıyla eyerinden düşürmüş, adam sırtında kargıyla yolda yatmış debeleniyordu. Tel atından indi ve adamın yanma gitti. “Sonun da işler iyi gitmedi, değil mi, Dorga?” dedi neredeyse arkadaşça bir tonla. “Sana uzun zaman önce yolcuları pusuya düşürmenin riskli bir iş olduğunu söylemiştim.” Sonra kargısını eski reisinin sırtından çekti ve sakince

tekmeleyip uçurumdan aşağı attı. Dorga’nm umutsuz çığlığı vadinin içinde yavaşça kayboldu.

“Tamam,” dedi Sparhawk’a Tel, “sanırım bu her şeyi halleder. Haydi aşağı gidelim. Heid’e hâlâ uzun bir yol var.”

Tel’in adamları ölü ve yaralı haydutları vadiye atarak cesetlerden kurtuluyorlardı.

“Artık emniyetteyiz. Birkaçınız burada kaim ve bu adamların atlarını toplayın. İyi para etmeleri lazım. Diğerleri bizimle gelsin. Geliyor musun, Sparhawk?” önden aşağı doğru ilerledi.

Orta Thalesia’m ıssız dağlarında ilerlerlerken günler hızla geçiyormuş gibi gözüküyordu. Bir yerde Sparhawk, Faran’ı Sephrenia ve Flüt’ün yanında gitmek için dizginledi. “Bana en az beş gündür bu yoldaymışız gibi geliyor,” dedi küçük kıza. “Gerçekte kaç gün?”

Flüt gülümsedi ve iki parmağını kaldırdı.

“Gene zamanla oynuyorsUn, değil mi?” diye şikâyet etti.

“Tabii ki oynayacağım,” dedi Flüt. “Bana söz verdiğin yavru kediyi almadın, bu yüzden bir şeyle oynamam gerekiyordu.”

Bu durumda Sparhawk teslim oldu. Dünyada güneşin doğuşu ve batışından daha sabit bir şey yoktu ama Flüt istediği zaman bunu değiştirebiliyor gibi gözüküyordu.

Günler sonra gözüken bir güneş batışında - ki Sparhawk bu duruma yemin etmeyecekti - açık sarı saçlı Tel atını Faran’m yanma çekti. “Şuradaki duman Heid’in bacalarından geliyor,” dedi. “Ben ve adamlarım dönüyoruz. Sanırım hâlâ Heid’de başıma ödül var. Şüphesiz, hepsi yanlış anlaşılmadan ama açıklaması çok uzun sürer - özellikle bir merdivenin üzerinde boynunda ilmekle duruyorsan.”

“Flüt,” dedi omuzunun üzerinden geriye Sparhawk, “Talen burada yapması gerekeni yaptı mı?”

“Evet.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Tel, bana bir iyilik yapıp, bu oğlanı Stragen’e geri götürür müsün? Geri dönerken onu alacağız. Onu sıkıca bağlayın ve ayak bileklerinden atının karnına bir ip geçirip düğümleyin. Arkasından üzerine atlayın ve dikkatli olun, kemerinde bir bıçak var.”

“Sanırım bunun geçerli bir nedeni var,” dedi Tel.

Sparhawk başını sallayarak onayladı. “Gittiğimiz yer çok tehlikeli. Oğlanın babası ve ben onu güvende bırakmayı tercih ederiz.”

“Ya küçük kız?”

“O kendini koruyabilir - hatta geri kalanımızdan daha da iyi.”

“Biliyor nuısun, Sparhawk,” dedi kuşkuluca Tel, “küçük bir çocukken hep bir Kilise Şövalye’si olmak isterdim. Şimdi olmadığıma memnunum. Yaptıklarınızdan hiçbir anlam çıkaramıyorum.”

“Bu dua etmek yüzünden,” dedi Sparhawk. “Adamı biraz anlaşılmaz yapmaya yöneltiyor.”

“İyi şanslar, Sparhawk,” dedi kısaca Tel. Sonra o ve iki adamı aniden Talen’i atından aşağı çektiler, silahını aldılar ve atının arkasına bağladılar. Talen’in onu yakalayanlarla Sparhawk’a uygun gördüğü isimler çok fazlaydı ve çoğu gurur okşayıcı değildi.

Sparhawk Flüt’e bakıp Sephrenia’ya, “Gerçekten bütün bu kelimeleri anlamıyor, değil mi? “diye sordu.

“Burada değilmişirri gibi konuşmayı keser misin?” dedi küçük kız. “Evet, işin doğrusu bu kelimelerin ne manaya geldiğini biliyorum ama

Elene küfür etmek için zayıf bir dil. Styricçe daha tatminkâr ama gerçekten küfretmek istiyorsanız Troll dilini deneyin."

"Sen Troll dili biliyor musun?" Sparhawk şaşırmıştı.

"Tabii ki. Herkes bilmiyor mu? Heid'e gitmenin bir anlamı yok. Bütün o çamur, çürüyen kütükler ve küflü çatılarıyla sıkıcı bir yer.

Batıdan dolaşırsak, takip etmek istediğimiz vadiyi bulacağız."

Heid'e uğramadan geçip dik dağlara doğru ilerlediler. Flüt dikkatle etrafı inceledi ve sonunda parmağıyla gösterdi. "İşte," dedi. "Oradan sola döneceğiz."

Vadinin girişinde durdular ve Flüt'ün onları yönlendirdiği yola biraz endişeyle bir göz attılar. Bir yoldan çok bir patikaydı.

"Çok ümit verici değil ve yıllardır kimse geçmemiş gibi gözüküyor." dedi Sparhawk.

"insanlar onu kullanmazlar," dedi Flüt. "Bir oyun yolu - bir tür"

"Ne tür bir oyun?"

"Şuraya bak." Flüt eliyle gösterdi.

Gösterdiği bir tarafı düz bir kaya parçasıydı ve üzerine kabaca yontulmuş bir şekil vardı. Şekil çok eski ve iğrenç gözüküyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Sparhawk.

"Bu bir uyarı," diye sakince cevapladı Flüt. "Bir Troll resmi."

"Bizi Troll ülkesine mi sokuyorsun?" diye telaşla sordu.

"Sparhawk, Ghwerig bir Troll. Başka nerede yaşadığını düşünüyordun?"

"Mağarasına gitmenin başka bir yolu yok mu?"

“Hayır, yok. Karşılaşacağımız bir Troll’ü korkutabilirim, Ogreler de gündüz dışarı çıkmazlar, bu yüzden hiçbir sorun olmayacak.”

“Ogreler de mi?”

“Şüphesiz. Her zaman Troll’lerle aynı yerlerde yaşarlar. Herkes bunu bilir.”

“Ben bilmiyordum.”

“İyi, şimdi artık biliyorsun. Zaman kaybediyoruz, Sparhawk.”

“Tek sıra halinde ilerlemeliyiz,” dedi Kurik ve Sephrenia’ya. “Elinizden geldiği kadar bana yakın gitmeye çalışın.” Elinde Aldreas’m mızrağıyla tırısa kalkıp patikadan ilerledi.

Flüt’ün onları soktuğu vadi dar ve kasvetliydi. Sarp yamaçlar uzun çamlarla öyle kasvetliydi ki neredeyse siyah gözüküyordu. Vadinin kenarları öyle yüksekti ki güneş bu kasvetli yerde nadiren parlıyordu. Bu dar yarığın ortasında bir dağ nehri gürleyip köpüre-rek akıyordu. “Ghasek’e giden yoldan daha da kötü,” diye nehirin gürültüsünü bastırmaya çalışarak, yüksek bir sesle bağırdı Kurik.

“Ona sessiz olmasını söyle,” dedi Sparhawk’a Flüt. “Troll’lerin çok hassas kulakları vardır.”

Sparhawk eyerinde geriye döndü ve bir parmağını dudağına dayadı. Kurik başını sallayarak onayladı.

İki taraftaki dik yamaçlarda uzanan karanlık orman haddinden fazla beyaz kurumuş ağaçlarla kaplıymış gibi gözüküyordu. Sparhawk ileri uzandı ve dudaklarını Flüt’ün kulağına yaklaştırdı. “Bu ağaçları öldüren ne?” diye sordu.

“Ogreler gece dışarı çıkar ve ağaç kabuklarını kemirir,” dedi. “Sonunda da ağaç ölür.”

“Ben Ogrelerin et yediğini sanıyordum.”

“Ogreler her şeyi yerler. Daha hızlı gidebilir misin?”

“Gidemem. Burası çok kötü bir yol. İlerde iyileşiyor mu?”

“Vadiden çıktıktan sonra, dağlardaki bir düzlüğe geleceğiz.”

“Bir plato mu?”

“Ne istersen öyle de. Orada birkaç tepe var ama etraflarından dolaşabiliriz. Tamamiyle otlarla kaplıdır.”

“Orada daha hızlı gidebiliriz. Plato, Ghwerig’in mağarasına kadar uzanıyor mu?”

“Tam değil. Şunu geçtikten sonra kayalardan yukarı çıkmamız gerekecek.”

“Seni buralara kim çıkardı? Daha önce burada olduğunu söylemiştin.”

“Tek başıma geldim. Yolu bilen birisi mağaraya nasıl ulaşacağımı bana söyledi.”

“Niçin oraya gitmek istemiştin?”

“Orada yapmam gereken bir şey vardı. Gerçekten bu kadar çok konuşman gerekiyor mu? Troll’leri dinliyorum.”

“Özür dilerim.”

“Sus Sparhawk.” Flüt parmağını Sparhawk’m dudağına koydu.

Bir gün sonra platoya ulaştılar. Flüt’ün onlara söylediği gibi etrafındaki ufukta uzanan kar kaplı doruklarla çevrili, uçsuz bucaksız, tatlı eğilimlerle alçalan, otlarla örtülü bir araziydi.

“Burayı geçmemiz ne kadar sürecek?” diye sordu Sparhawk.

“Emin değilim,” diye cevapladı Flüt. “Buraya son gelişimde yayaydım. Atlar daha hızlı gidebileceklerdir.”

“Burada, etrafın Troll ve Ogrelerle çevriliyken yaya mıydm?” diye kuşkuluca sordu.

“Onların hiçbirini görmedim. Ama beni birkaç gün takip eden genç bir ayı vardı. Sadece merak ettiğini sanıyorum ama arkamdan gelmesinden sıkıldım ve onu kovaladım.”

Sparhawk ona başka soru sormamaya karar verdi. Cevaplar çok daha rahatsız ediciydi.

Yüksek otlak bitmez tükenmez gibi gözüküyordu. Saatlerce at binmelerine rağmen gökyüzündeki dağların kesiti değişmedi. Güneş karlı zirvelerini üzerinde battı ve bodur çamlardan küçük bir ağaçlıkta kamplarını kurdular.

“Burası büyük bir ülke,” dedi etrafına bakarak Kurik. Pelerinini iyice örtündü. “Güneş battıktan sonra da soğuk. Şimdi Thalesiahların çoğunun niçin kürk giydiğini anlıyorum.”

Atlar dağılmasmlar diye iki bacaklarını bağlayıp ateş yaktılar.

“Bu çayırda önemli bir tehlike yok,” diye onları temin etti Flüt. Troll ve Ogreler orman içinde kalmayı severler. Ağaçların arkasına saklandıklarında avlanmak onlar için daha kolaydır.”

Ertesi sabah şafak söktüğünde hava bulutluydu ve insanın içini donduran bir rüzgâr dağların zirvelerinden uzun otları geniş dalgalarla eğerek yayılıyordu. O gün adamakıllı gittiler, akşam olurken önlerinde yükselen zirvelerin eteklerine ulaşmışlardı. “Bu akşam ateş yakamayız,” dedi Flüt. “Ghwerig, izliyor olabilir.”

“O kadar yakm mıyız?” diye sordu Sparhawk.

“İlerideki derin vadiyi görüyor musun?”

“Evet.”

“Ghwerig’in mağarası onun en tepesinde.”

“Niçin doğru oraya gitmedik, o zaman?”’

“Bu iyi bir fikir olmazdı. Gece gizlice bir Troll’e yaklaşamazsm. Yarın harekete geçmek için güneş iyice yükselene kadar bekleyeceğiz. TrollTer genelde gündüzleri uyuklarlar. Doğrusu tamamen uyumazlar ama güneş çıktığında biraz daha az tetikte olurlar.”

“Onlar hakkında çok şey biliyorsun.”

“Bir şeyler öğrenmek o kadar da zor değil - eğer soracak doğru kişileri biliyorsan. Sephrenia için çay ve sıcak çorba yap. Yarın onun için çok zor bir gün. Bütün gücüne ihtiyacı olacak.”

“Ateş olmadan sıcak çorba yapmak biraz zordur.”

“Oh, Sparhawk, bunu biliyorum. Küçüğüm ama aptal değilim. Çadırın önüne öbek öbek kaya yığ. Geri kalanını ben hallederim.”

Sparhawk kendi kendine söylenerek onun söylediği gibi yaptı.

“Geri çekil’ dedi Flüt. “Seni yakmak istemiyorum.”

“Yakmak mı? Nasıl?”

Flüt yavaşça şarkı söylemeye başladı ve sonra kısa bir hareket yaptı. Sparhawk kaya yığınından gelen sıcaklığı hissetti.

“Bu işe yarar bir büyü,” dedi hayrancasma.

“Yemek yapmaya başla, Sparhawk. Bu kayaları bütün gece boyunca sıcak tutamam.”

Sparhawk, Sephrenia’mn çaydanlığını ısınmış kayalardan birinin üzerine koyduğunda çok tuhaf diye düşündü. Her nedense geçen son birkaç haftada,

nerdeyse Flüt’ü bir çocuk olarak düşünmeyi bırakmıştı. Flüt’ün tonu ve davranışları bir yetişkin gibiydi. Ona bir uşak gibi emirler veriyordu. İşin en şaşırtan tarafı da onun otomatik olarak itaat etmesiydi. Sephrenia haklıydı diye karar verdi. Bu küçük kız büyük ihtimalle bütün Styricum’daki en güçlü büyücülerden biriydi. Aklına rahatsız edici bir soru geldi. Flüt acaba kaç yaşındaydı? Styric büyücüler yaşı kontrol edebilir yada değiştirebilirler miydi? Ne Flüt’ün ne de Sephrenia’mn bu soruya cevap vermeyeceğini bildiğinden kendisini yemek pişirmekle meşgul edip bunu düşünmemeye çalıştı.

Şafakla beraber uyandılar ama Flüt derin vadiye çıkmaya başlamadan günün iyice ağarmasını beklemelerinde ısrar etti. Kayaların üstündeki nal sesleri mağaranın içinde gizlenen hassas kulaklı Trol-l’ü uyarabileceğinden atları kamp yerinde bırakmalarını tembih etti.

Derin vadi etrafındaki dik yamaçlarıyla dardı ve koyu gölgelerle doluydu. Dördü kayalık zeminde boştaki taşları yerinden oynatmamak için adımlarını dikkatli atarak yavaşça ilerlediler. Çok nadiren ve fısıltılar halinde konuştular. Sparhawk tarihi mızrağını taşıyordu. Bu her nedense ona doğruymuş gibi gözüktü.

Tırmanma dikleşti ve artık yukarı çıkmaya devam etmek için kaya kitlelerinin etrafından daire çizmek zorunda kaldılar. Zirveye yaklaşırken, Flüt durmaları için işaret verdi, emekleyerek birkaç metre ileri gitti. Sonra geri geldi. “İçerde,” diye fısıldadı, “ve şimdiden büyü yapmaya başlamış.”

“Mağaranın ağzı kapalı mı?” diye fısıldadı Sparhawk.

“Evet. Oraya ulaştığımızda göremeyeceksin. Mağaranın ağzının uçurumun bir parçası gibi gözükmesi için bir yanılsama yaratmış. Yanılsama içinden yürüyüp geçemeyeceğimiz kadar katı. Onu bozmak için mızrağını kullanman gerekecek.” Bir dakika kadar Sephrenia’ya bir şeyler fısıldadı ve küçük kadın başıyla onayladı. “Tamam o zaman,” dedi derin bir nefes alarak Flüt, “gidelim.”

Son birkaç metreyi tırmandılar, böğürtlen çalıları ve beyaz ölü ağaçlarla tıkanmış kasvetli, sağlıksız görünüşlü bir çöküntüye girdiler. Çöküntünün

bir yanında üzerinde hiçbir giriş gözükmeyen dik bir uçurum vardı.

“İşte orası,” diye fısıldadı Flüt.

“Burasının doğru yer olduğundan emin misin?” diye mırıldandı Kurik. “Saf kaya gibi gözüküyor.”

“Burası,” dedi Flüt. “Ghwerig girişi gizliyor.” Uçuruma giden patikadan ilerledi. Küçük ellerinden birisini kayanın üzerine koyup, “İşte tam burada,” dedi yavaşça. “Yapacağımız şu. Sephrenia ve ben bir büyü yapacağız. Onu serbest bıraktığımızda, büyü senin içine akacak, Sparhawk. Bir an için kendini çok garip hissedecek ve ardından gücün içinde artmaya başladığını fark edeceksin. Tam zamanı geldiğinde ne yapacağını sana söyleyeceğim.” Çok yavaş şarkı söylemeye başladı, Sephrenia’da fısıltıyla Styricçe konuştu. Sonra uyum içinde ikisi de Sparhawk’a işaret ettiler.

Sparhawk’m gözleri birden bulanıklaştı, neredeyse yere yığılıyordu. Kendini çok güçsüz hissetti, sol elinde tuttuğu mızrağı neredeyse taşıyamayacağı kadar ağır hissetti. Sonra, aynı çabuklukla, mızrağın hiçbir ağırlığı yokmuş gibi gözüktü. Büyünün gücüyle omuzlarının genişlediğini hissetti.

“Şimdi,” dedi Flüt. “Mızrağını uçurumun yüzüne çevir.”

Ona söylediği gibi kolunu kaldırdı.

“Mızrak dokunana kadar duvara doğru ilerle.”

İki adım attı ve mızrağın ucunun sert kayaya değdiğini hissetti.

“Gücü serbest bırak - mızrağın içinden.”

İçinde biriken gücü toplayarak konsantre oldu. Sol elindeki yüzük hızlı hızlı atıyor gibiydi. Sonra gücü mızrağın gövdesinden geniş ucuna gönderdi.

Önündeki duvar dalgalandı; sonra çarpık biçimli bir giriş bırakarak kayboldu.

“Ve işte,” dedi sevinç dolu bir fısıldamayla Flüt, “Ghwerig’in mağarası. Haydi şimdi gidip onu bulalım.”

Yirmi Beşinci Bölüm

MAĞARADA ISLAK toprak ve kayaların küf kokusu vardı. Karanlıkta bir yerlerden hiç durmadan damlayan bir su sesi geliyordu. “Nerede olabilir?” diye Flüt’e fısıldadı Sparhawk.

“Hazine odasından başlayacağız,” dedi. “Gizli definesine bakmaktan hoşlanır. Şurada aşağıda.” Bir geçidin girişini işaret etti.

“Orası tamamen karanlık,” dedi kuşkuluca Sparhawk.

“Ben bunu hallederim,” dedi Sephrenia.

“Ama sessizce,” diye uyardı Flüt. “Ghwerig’in tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz. Duyabilir ve büyüyü hissedebilir.” Yakından Sephrenia’ya baktı. “Sen iyi misin?” diye sordu.

Sephrenia, Sor Gared’in kılıcını sağ eline geçirerek, “O kadar kötü değil,” diye cevapladı.

“İyi. Burada hiçbir şey yapabilecek durumda olamayacağım. Ghwerig sesimi tanıyacaktır. Her şeyi sizin yapmanız gerekecek.”

“Ben halledebilirim,” dedi Sephrenia ama sesi güçsüz çıktı’. Kılıcı kaldırdı. “Bunu taşıdığım müddetçe kullanabilirim de.” Kısaca bir şeyler mırıldandı ve sol eliyle küçük bir hareket yaptı. Kılıcın ucu, akkor minik bir kıvılcım gibi parlamaya başladı. “Bu pek ışık sayılmaz,” dedi eleştirircesine, “ama bunu kulllanmamız gerekecek. Eğer daha parlatırsam Ghwerig görecektir.” Kılıcı kaldırdı ve dehlize doğru önden ilerledi. Kılıcın parlayan ucu bunaltıcı karanlık içinde bir ateşböceği gibiydi ama izledikleri geçidin kaba zeminindeki engellere takılmamalarma ve yollarını bulmalarına yetecek kadar ışık saçıyordu.

Dehliz düzenli olarak sağa ve aşağı doğru dönüyordu. Birkaç yüz adım ilerlediklerinde Sparhawk bunun doğal bir dehliz olmayıp kayaya

oyulduğunu ve aşağı doğru dönerek ilerlediğini fark etti. “Ghwerig, burayı fiasıl yaptı?” diye Flüt’e fısıldadı.

“Bhelliom’u kulandı. Eski dehliz daha uzun ve çok dikti. Ghwerig çok fazla deforme olduğundan mağaraya tırmanmak günlerini alırdı.”

Ellerinden geldiği kadar sessiz yürümeye çalışarak devam ettiler. Bir yerde dehliz tavanında sürekli su damlayan kireçtaşı sarkıtlarının bulunduğu geniş ve derin bir mağaradan geçti. Sonra dehliz kayaların içine girip devam etti. Zaman zaman soluk ışık tavanda asılı yarasa kolonilerini rahatsız etti ve yaratıklar kocaman, karanlık bulutlar olarak kanatlarını telaşla çırparak kaçarlarken kulak tırmalayıcı tiz bir ses çıkardılar.

“Yarasalardan nefret ederim,” dedi küfrederek Kurik.

“Sana zarar vermezler,” diye fısıldadı Flüt. “Bir yarasa asla sana çarpmaz, tamamen karanlıkta olsa bile.”

“Gözleri iyi midir?”

“Hayır ama kulakları iyidir.” .

“Her şeyi bilir misin?” Kurik’in fısıldısı biraz tersti.

“Daha değil,” dedi sessizce Flüt, “ama bu konuda uğraşıyorum. Yiyecek bir şeyiniz var mı? Nedense biraz açım.”

“Biraz kurutulmuş et,” diye cevapladı. Siyah deri fanilasını saran tuniğinin içine uzandı. “Ama çok tuzlu.”

“Bu mağarada çok miktarda su var.” Flüt kösele gibi sertleşmiş et parçasını aldı ve ısırdı. Zorla yutarak, “Biraz tuzlu, değil mi?” diye onayladı.

Yola devam ettiler. Sonra ilerde bir yerden gelen, önce soluk ama dönerek inen dehlizde ilerledikçe daha kuvvetli parlayan bir ışık gördüler. “Hazine mağarası tam ilerde,” diye Flüt fısıldadı. “Gidip bir bakayım.”

Saklana saklana ilerledi ve sonra geri döndü. “Orada,” dedi, yüzü gülümsüyordu.

“Bu ışığı o mu yapıyor?” diye fısıldadı Kurik.

“Hayır. Bu ışık yüzeyden geliyor. Mağaraya akan bir dere var. Günün belli zamanlarında güneş ışığını yansıtır.” Şimdi artık normal tonuyla konuşuyordu. “Şelalenin sesi bizim seslerimizi boğacaktır. Ama hâlâ dikkatli olmalıyız. Gözleri her hareketi yakalayacaktır.” Sephrenia ile kısaca konuştu ve küçük Styric kadını başını sallayarak onayladı. Uzandı ve kılıcın ucundaki kıvılcımı iki parmağının arasında söndürdü. Sonra bir büyü yapmaya başladı.

“Ne yapıyor?” diye Flüt’e sordu Sparhawk.

“Ghwerig kendi kendine konuşuyor,” diye cevapladı, “ve şu anda söyledikleri işimize yarıyabilir. Troll dilinde konuşuyor, bu yüzden Sephrenia hepimizin onu anlamasını mümkün hale getiriyor.”

“Yani onu Elene dilinde konuşur hale mi getirecek?”

“Hayır. Büyü ona yönelik değil.” O küçük şeytan ifadesiyle gülümsedi. “Bir çok şey öğreniyorsun, Sparhawk. Şimdi de, TrollTerin dilini anlayacaksın - en azından bir süre.”

Sephrenia büyüyü serbest bıraktı ve birden Sparhawk dönerek inen dehlizde çok daha iyi duyabilmeye başladı. İlerdeki mağaraya hızla dökülen şelalenin sesi nerdeyse bir gürültü gibiydi ve Ghwerig gıcırtılı sesi onun arasından net bir şekilde geldi.

“Burada bir süre bekleyeceğiz,” dedi Flüt. “Ghwerig bir toplum dışı, bu yüzden çoğu zaman kendi kendine konuşur ve aklına ne gelirse söyler. Kulak misafiri olarak bir yığın şey öğrenebiliriz. Şey, aklımdayken, Sarak’m tacı onda ve Bhelliom hâlâ ona takılı.”

Sparhawk birden müthiş bir heyecan hissetti. Uzun zamandır aradığı şey birkaç yüz adımdan daha uzakta değildi. “Ne yapıyor?” diye Flüt’e sordu.

“Şelalenin kayalardan oyduğu uçurumun kenarında oturuyor. Bütün hazinesi etrafına yığılmış. Bhelliom’un turba lekelerini diliyle temizliyor. Bu yüzden şu an onu anlayamayız. Biraz daha yaklaşalım ama dehlizin ağzından geride durun.”

Işığa doğru gizlice ilerlediler ve girişten birkaç metre geride durdular. Şelaleden yansıyan ışık titrekçe parıldadı ve su gibi dalgalanmış gözüktü. Tuhaf bir gökkuşağı gibiydi.

“Soyguncular! Hırsızlar!” Ses bir Styric veya Elene’nin çıkaracağından çok daha kulak tırmalalayıcıydı. “Pis. Tamamen pislenmiş.” Cüce Troll hazinesini yaladıkça mağaradaki şapırtı sesi arttı. “Soyguncular ölü hepsi, şimdi,” diye iğrenç bir şekilde kıkırdadı. “Ölü hepsi. Ghwerig ölü değil ve sonunda gülü eve döndü.”

“Deliymiş gibi konuşuyor,” diye mırıldandı Kurik.

“Hep öyleydi,” dedi ona Flüt. “Kafası da vücudu gibi çarpık.”

“Konuş Ghwerig ile mavi gül!” diye emretti gözükmeyen ucube. Sonra Styric Tanrıçası Aphrael’e yönelik iğrenç bir küfür savurdu. “Yüzükleri geri getir! Yüzükleri geri getir! Bhelliom Ghwerig ile konuşmaz, Ghwerig yüzükleri olmayınca!” Bir zırıltı duyuldu ve Sparhawk şaşkınlıkla yaratığın ağladığını fark etti. “Yalnız,” diye iç çekti Troll. “Ghwerig çok yalnız!”

Sparhawk şekilsiz cüce için neredeyse katlanılamayacak bir iç burukluğu hissetti.

“Bunu yapma,” dedi sertçe Flüt. “Onunla karşılaştığın zaman bu seni zayıflatacaktır. Şimdi tek umut sensin Sparhawk ve kalhjn taş gibi olmak zorunda.”

Sonra Ghwerig bir müddet Elene dilinde karşılığı olmayan kötü terimlerle konuştu.

“Troll Tanrılarıma yakarıyor,” diye açıkladı Flüt. Kafasını uzattı. “Dinleyin,” dedi sertçe. “Troll Tanrıları ona cevap veriyorlar.”

Şelalenin kısık gürültüsü, daha derinden ve daha uğulduyarak gelerek, ton değiştimiş gibi gözüktü.

“Onu kısa süre sonra öldürmek zorunda kalacağız,” dedi iç ürperten gerçekçi bir tonla küçük kız. “Atölyesinde hâlâ orjinal safirden kalan parçalar var. Troll Tanrıları ona yeni yüzükler yapmasını söylediler. Sonra onlara Bhelliom’un kuvvetini açığa çıkaracak gücü yükleyecekler. O an bizi yok edebilecek duruma gelebilecek.”

Sonra Ghwerig iğrenç bir şekilde kıkırdadı. “Ghwerig yendi seni, Azash. Azash bir Tanrı ama Ghwerig yendi onu. Azash, Bhelliom’u göremeyecek şimdi.”

“Azash’m onu duyması mümkün mü?” diye sordu Sparhawk.

“Büyük ihtimalle,” dedi sakince Sephrenia. “Azash kendi adının tınısını bilir. Birisi ona bir şey söylediği zaman dinler.”

“İnsan-şeyler gölde Bhelliom’u bulmak için yüzer,” diye ipsiz sapsız konuştu Ghwerig. “Azash’m böcek-şeyi çalıların arasından izler ve onları görür. Böcek-şey akılsız insan-şeyleri getirir. İnsan-şeyler suda yüzer. Çoğu boğulur. Bir insan-şey Bhelliom’u bulur. Ghwerig, insan-şeyi öldürür ve mavi gülü alır. Azash, Bhelliom’u ister mi? Azash, gel Ghwerig’i bul. Azash, Troll Tanrı ateşinde pişer. Ghwerig, asla Tanrı eti yemedi önce. Ghwerig merak ediyor Tanrı eti nasıl?”

Toprağın derinliklerinden bir gümbürdeme sesi geldi ve mağa-nın zemini titredi.

“Azash kesinlikle onu duydu,” dedi Sephrenia. “Oradaki şu çarpık yaratığa neredeyse özeneceğim. Yaşlı Tanrılar’dan birinin yüzüne daha önce kimse böyle bir hakeret etmemişti.”

“Azash, Ghwerig’e köpürdü?” diyordu Troll. “Ya da Azash belki korkudan titriyor. Ghwerig şimdi Bhelliom’a sahip. Yapar yüzükleri yakında. Troll Tanrıları’na ihtiyacı yok o zaman. Azash’ı Bhelliom ateşinde pişirir. Yavaş

pişirir, yağı yanmasın diye. Azash Ghvverig'in karnındayken kim tapar Azash'a?"

Bu seferki gümbürdemeye yerin derinliklerindeki keskin çatlama sesi eşlik etti.

"Kellesini tehlikeye atıyor, değil mi, ne dersiniz?" dedi sinirli bir sesle Kurik. "Azash, oyun oynanabilecek bir tip değil."

"Troll Tanrıları Ghwerig'i koruyorlar," diye cevapladı Sephrenia. "Azash bile onlarla karşılaşma riskini alamaz."

"Soyguncular! Hepsi soyguncu!" diye uludu Troll. "Aphrael çaldı yüzükleri! Thalesialı Adian çaldı Bhelliom'u! Şimdi Azash ve Eleniah Sparhavvk onu gene Ghwerig'den çalmaya çalışır! Konuş Ghwerig ile mavi gül! Ghwerig yalnız!"

"Beni nasıl öğrendi?" Sparhawk Cüce Troll'ün bilgisinin genişliğinde dolayı şaşırdı.

"Troll Tanrıları çok yaşlı ve bilgeler," diye cevapladı Sephrenia. "Dünyada onların bilmediği çok az şey olur ve bunları onlara hizmet edenlere verirler - bir ücret karşılığında."

"Ne tür bir ücret bir Tanrıyı tatmin eder ki?"

"Dua etki asla öğrenmek zorunda kalmayasm, bir tanem," dedi omuz silkerek.

"Mavi gül, buradaki bir taç yaprağını oymak on yılını aldı Ghwerig'in. Ghwerig mavi gülü seviyor. Niye o Ghwerig ile konuşmaz?" Bir süre duyulamayacak kadar hafif homurdandı. "Yüzükler. Ghwerig yüzükler yapıyor ki Bhelliom konuşsun tekrar. Yan Azash, Bhelliom ateşinde. Yan Sparhawk, Bhelliom ateşinde. Yan Aphrael, Bhelliom ateşinde. Hepiniz yanın. Hepiniz yanın. Sonra Ghwerig yesin."

“Sanırım onu alma zamanımız geldi,” dedi Sparhawk. “Kesinlikle onun atölyesine gitmesini istemiyorum.”. Kılıcına uzandı.

“Mızrağı kullan,” dedi Flüt. “Kılıcını tutup elinden alabilir ama mızrağın onu uzak tutacak kadar gücü var. Lütfen, benim soylu babacığım, sağ kalmaya çalış. Size ihtiyacım var.”

“Elimden gelenin en iyisini yapıyorum” dedi ona.

“Baba?” diye şaşkın bir tonla sordu Kurik.

“Bu bir Styric hitap şekli,” dedi çabucak Sephrenia, Flüt’e bir bakış atarak. “Saygı ve sevgiyle ilgili bir kelime.”

O an Sparhawk çok nadir yaptığı bir şey yaptı. Ellerini göğsünde kavuşturdu ve bu tuhaf Styric çocuğa eğilerek selam verdi.

Flüt neşeyle ellerini çırptı sonra kendini onun kollarına atıp goncagül benzeri küçük dudaklarıyla onu seslice öptü. “Baba,” dedi. Her nedense, Sparhawk oldukça utandığını hissetti. Flüt’ünki küçük bir kız öpücüğü değildi.

Küçük kızın yaşından çok fazla gözüken açık sevecenlik gösterisinden en az Sparhawk kadar açıkça rahatsız olan Kurik, “Bir Toll kafası ne kadar serttir?” diye Flüt’e tersçe sordu. Zincirli vahşi gürzünü sallıyordu.

“Çok, çok sert,” dedi Flüt.

“Onun deforme olduğunu duyduk,” diye devam etti Kurik. “Bacakları ne kadar iyi?”

“Zayıf. Tek yapabildiği ayakta durmak.”

“Tamam o zaman, Sparhawk,” dedi profesyonel bir tonla Kurik. “Yanma dolaşıp bununla dizlerine, kalçalarına ve bileklerine vuracağım.” Gürzünü havada ıslık çalarak döndürdü. “Yere yîkabilir-sem mızrağını karnına sok, sonra ben onun beynini dağıtayım.”

“Bu kadar ayrıntıya girmek zorunda mısın, Kurik?” diye rahatsız bir sesle karşı çıktı Sephrenia.

“Bu bir iş, küçük ana,” dedi Sparhawk. “Tam olarak ne yapacağımızı bilmemiz gerekiyor. Tamam Kurik, haydi gidelim.” Dikkatle dehlizin ağzına doğru ilerledi ve kendini gizlemeye çalışmadan mağaraya adımını attı.

Mağara inanılmaz bir yerdi. Tavanı mor bir gölge içinde kaybolmuştu. Köpüren şelale, düşen suyunun yankısının boşluğundan gürlediği hayal edilemeyecek derinlikteki yarığa parıldayan, altın bir sis içinde şarıltıyla dökülüyordu. Duvarlar göz alabildiğine uzanıyordu.

Çarpık Cüce Troll yarığın kenarında, kıllarla kaplı bedeniyle gülünç bir şekilde yerleşmişti. Etrafını koca yığınlar halinde saf altın topaklar ve her türden değerli taşlar çevrelemişti. Ghwerig sağ elinde Kral Sarak’m lekeli altın tacını tutuyordu ve safir gül Bhelliom, tacın üzerindeydi. Mücevher hızla dökülen sularla gelen ışığı alıp yansıtıyormuş gibi parlıyordu. Sparhawk dünyadaki en kıymetli şeye ilk defa baktı ve o anda bir merak içini sardı. Sonra eski savaş mızrağını sol eliyle aşağıda tutarak ilerledi. Sephrenia’nm büyüsünün garip ve komik Troll’ün onu anlamasını sağlıyacağma emin değildi ama içinde konuşmak için özel bir suçluluk duygusu hissetti. Deforme olmuş bu canavarı bir kelime bile etmeden öldürmek Sparhawk’a göre değildi. “Bhelliom için geldim,” dedi. “Ben Thalesia Kralı Adian değilim, bu yüzden seni kandırmaya çalışmayacağım. Senden istediğimi kaba güçle alacağım. Savuna-biliyorsan kendini savun.” Bu koşullar altında Sparhawk ancak bu kadar resmi bir düello daveti yapabilirdi.

Ghwerig ayağa kalktı, çarpık vücudu iğrençti ve düz dudakları bir nefret hırıltısıyla sivri, sarı dişlerini ortaya çıkardı. “Sen Ghvverig’in Bhelliom’unu ondan alamaz Elenia’lı Sparhawk. Ghwerig önce öldürür. Sen burada ölür ve Ghwerig yer - soluk Eiene Tanrısı bile Sparhawk’i kurtaramaz şimdi.”

“Buna karar verilmedi,” diye serinkanlılıkla cevapladı Sparhawk. “Bhelliom’u bir süre kullanmam lazım sonra da Azash’m eline geçmesin diye onu yok edeceğim. Ya onu ver ya da öl.”

Ghwerig’in kahkahası iğrençti. “Ghwerig ölür? Ghwerig ölümsüz, Elenialı Sparhawk. Insan-şey öldüremez.”

“Buna da daha karar verilmedi.” Sparhawk mızrağı iki eliyle tuttu ve Cüce Troll’ün üzerine yürüdü. Kurik sağ yumruğundan sallanan çivili gürzüyle dehlizin ağzından çıktı ve lordunun etrafından dolaşıp Troll’e yandan yaklaştı.

“İki?” dedi Ghwerig. “Sparhawk yüz kişi getirmeliydi.” Eğildi ve bir değerli taş yığmının içinden demir kaplı taş bir lobut çıkardı. “Sen Ghwerig’in Bhelliom’unu ondan alamaz, Elenialı Sparhawk. Ghwerig önce öldürür. Sen burada ölür ve Ghwerig yer. Aphrael bile kurtaramaz şimdi Sparhawk’i. Küçük insan-şeylerin sonu geldi. Ghwerig bu akşam ziyafet çekecek. Kızarmış insan-şeyler yağlı olur.” Ağzını şapırdattı. Doğruldu, kaba kürklü omuzları uğursuz bir haber verircesine dikkat çekiyordu. Bir Troll’e ‘cüce’ teriminin yakıştırılmasmm aşırı derecede yanıltıcı olduğunu Sparhawk gördü. Ghwerig, deforme bedenine rağmen en az onun kadar uzundu ve Troll’ün yaşlı ağaç gövdesi gibi kıvrılmış kolları, dizlerinden aşağı uzanıyordu. Yüzü sakaldan çok kürklerle kaplıydı; yeşil gözleri haince parlıyor gibiydi. Şapşal şapşal ileri yürüdü, koca lobutu sağ elinde sallanıyordu. Pırıl pırıl parlayan Bhelliom’lu Sarak’m tacını hâlâ sol eliyle sımsıkı tutuyordu.

Kurik yaklaşıp ıslık sesi çıkaran zincirli gürzünü canavarın dizlerine savurdu ama Ghwerig küçümsercesine darbesini lobutuyla kesti. “Kaç, cılız insan-şey,” dedi, sesi korkunç derecede kulak tırmalayıcıydı. “Her eti yerim.” O an korkunç lobutunu savurdu, anormal uzun kolları onu iki misli tehlikeli hale soktu. Demir kaplı taş lobut ıslık çalarak yüzünün yanından geçerken Kurik geriye atladı.

Sparhawk mızrakla Troll’ün göğsüne saldırdı ama Ghwerig gene darbeyi savuşturdu. Çok yavaş, Elenialı Sparhawk.” Güldü.

Sonra Kurik’in gürzü onun sağ kalçasının üstüne vurdu. Ghwerig geri düştü ama lobutunu kedi çevikiliğiyle pırıldayan değerli taşlar yığınına vurup onları ok gibi etrafa saçtı. Kurik gözlerini kırptı ve boştaki eliyle alnından gözlerine doğru akan kanları sildi.

Sparhawk tekrar mızrağıyla hamle yapıp, dengesini kaybetmiş Troll’ün göğsünü çaprazlamasına hafifçe kesti. Ghwerig acı ve hiddetle kükredi sonra tökezleyerek lobutuyla havada kocaman bir daire çizerek ilerledi. Sparhawk sakince bir açık bekleyerek geriye sıçradı. Troll’ün hiç korkusu olmadığını gördü. Ölümcül olmayan her tür yara o şeyin kaçmasını sağlamayacaktı. Artık Ghwerig’in ağzından köpükler çıkıyordu ve yeşil gözleri delicesine parlıyordu. İğrenç belalar okuyup kaba lobutunu savurarak tekrar ileri atıldı.

“Onu kenardan uzak tut!” diye Kurik’e seslendi Sparhawk. “Eğer aşağı düşerse tacı asla bulamayız!” Sonra oldukça açık bir şekilde çözümü bulduğunu fark etti. Bir şekilde deforme Troll’ün tacı düşürmesini sağlamaları gerekiyordu. Artık ikisinin bile bu uzun kollu ve gözleri çılgın bir öfkeden kıvılcımlar saçan, tüylü yaratığı yenemeyecekleri açıktı. Sadece dikkatinin başka yöne çekilmesi saldırma ve ölümcül yarayı verme fırsatını sağlayabilirdi. Kurik’in dikkatini çekmek için sağ elini salladı sonra uzandı ve eliyle sol dirseğine vurdu. Kurik’in gözleri bir an açıldı ama sonra kısıldı ve başını sallayarak onayladı. Ghwerig’in soluna doğru yanından dolaştı, gürzü hazırdı. Sparhawk iki eliyle mızrağı tekrar sıkıca tuttu ve vuracak gibi yaptı. Ghwerig lobutunu uzun silaha doğru savurdu ama Sparhawk onu geri çekti.

“Ghwerig’in yüzükleri!” diye zaferle haykırdı Troll. “Elenialı Sparhawk Ghwerig’in yüzüklerini geri getirir. Ghwerig onların varlıklarını hisseder!” Lobutuyla havayı yararak iğrenç bir kükremeyle ileri atıldı.

Kurik çivili zincir gürzüyle vurarak Troll’ün dev sağ kolundan büyük bir parça et yırttı. Buna rağmen Ghwerig yaraya çok az önem verip atağına devam etti, lobutu Sparhawk’a doğru inerken ıslık çalıyordu. Sol eli hâlâ sıkıca taca kenetlenmişti.

Sparhawk gönülsüzce geri çekildi. Tacı tuttuğu müddetçe Troll'ü yarığın kenarından uzak tutmalıydı.

Kurik gürzünü tekrar savurdu ama Ghwerig hızla uzağa fırladı ve darbe tüylü kolunu sıyırdı. İlk vuruşun Troll'de gözüktüğünden daha etkileyici olduğu ortadaydı. Sparhawk bir anlık çekilmenin avantajından faydalandı ve hızla mızrağını saplayıp Ghwerig'in sağ omuzunda bir yara açtı. Ghwerig acıdan çok öfkeyle uludu ve hemen lobutu savurdu.

Sonra Sparhawk arkasından şelalenin kısılmış gümbürdemesi-nin üstünde Flüt'ün net ve sağlam sesinin yükseldiğini duydu. Ghwerig'in gözleri faltaşı gibi açıldı ve hayvansı ağzı açık kaldı. "Sen!" diye tiz bir çığlık attı. "Ghwerig şimdi, geri ödeyecek, kız-çocük! Kız-çocuğun şarkısı burada sona erer!"

Flüt şarkı söylemeye devam etti ve Sparhawk omzunun üzerinde çabucak geriye bakma riskini aldı. Küçük kız, arkasında dikilen Sephrenia ile dehlizin ağzında duruyordu. Sparhawk şarkının büyüden çok canavarın boşluğunu yakalayabilmeleri için cücenin dikkatini dağıtmaya yönelik olduğunu hissetti. Ghwerig Sparhawk'i yolundan çekilmeye zorlamak için lobutunu sallayıp topallayarak tekrar ilerledi. Troll'ün gözleri Flüt'ün üzerine kilitlenmişti ve nefesi sıkıca birbirine kenetlenmiş sivri dişleri arasından tıslayarak çıkıyordu. Kurik gürzünü canavarın sırtına geçirdi ama Ghwerig Styric çocuğun üzerine doğru ilerlerken darbeyi hissettiğini gösteren bir belirti göstermedi. Sonra Sparhawk kendi fırsatını gördü. Troll onu geçerken, taş lobutunu geniş bir daire çizerek sallaması kıllı sol tarafını açık bıraktı. Sparhawk bütün gücüyle eski mızrağın geniş ucunu Ghwerig'in vücuduna tam kaburgalarının altından sapladı. Cüce Troll jilet gibi keskin ucun kösele gibi sert derisinden girmesiyle feryat etti. Lobutunu sallamaya çalıştı ama Sparhawk mızrağı gövdeden çekerek geri sıçradı. Sonra Kurik zincir gürzünü Ghwerig'in sağ dizinin çarpık tarafına patlattı ve Sparhawk kırılan kemiğin rahatsız edici sesini duydu. Ghwerig elinden lobutunu düşürerek devrildi. Sparhawk mızrağı aşağıya çevirdi ve Troll'ün karnına sapladı.

Sparhawk keskin ucunu ileri geri sokup çıkararak Troll'ün iç organlarını keserken Ghwerig çığlık atıp sağ eliyle mızrağını yakalamaya çalıştı. Bununla beraber taç hâlâ çarpık sol elinde sımsıkı duruyordu. Sparhawk sadece ölümün bu demir gibi pençeyi açacağını anladı.

Troll kendini daha korkunç bir derinlikte yaralama bahasına mızraktan yuvarlanarak kurtuldu. Kurik gürzünü suratına geçirip gözlerinden birini patlattı. Canavar iğrenç bir çığlıkla yığılı mücevherleri dağıtarak yarığın kenarına doğru yuvarlandı. Sonra bir zafer çığlığıyla elinde Sarak'm tacıyla yarıktan aşağı devrildi!

Sparhawk düş kırıklığıyla uçurumun kenarına koşup endişeyle aşağı bakakaldı. Çok aşağılarda çarpık bedenin koyu karanlığa doğru daldığını görebildi. Sonra mağaranın taş zemininde çıplak ayakların pıtış pıtış hafifçe koşusunu duydu; Flüt yanından hızla geçti, parlak saçları uçuşuyordu. Dehşet içinde küçük kızın ne duraksa-yarak ne de tereddüt ederek düşen Troll'ün arkasından aşağı atladığını gördü. Umutsuzca ona uzanırken, "Aman Tanrım!" diye nefesi kesildi, o anda Kurik şok olmuş bir durumda arkasından geldi.

Ve sonra Sephrenia elinde Sor Gared'in kılıcıyla orada belirdi.

"Bir şeyler yap, Sephrenia," diye yalvardı Kurik.

"Gerek yok Kurik," dedi Sephrenia. "Ona hiçbir şey olamaz."

"Ama "

"Şşşt Kurik, dinlemeye çalışıyorum."

Parlak şelaleden gelen ışık sanki yukarılarında bir tulut güneşin önünden geçercesine donuklaşmış gözüktü. Dökülen suyun sesi şimdi alaycı gibiydi, ve Sparhawk yanaklarından yaşların süzül-düğünü fark etti.

Sonra hayal bile edilemeyecek derinlikteki uçurumun koyu karanlıklarından bir kıvılcım belirdiğini gördü. Giderek parlaklaşıp yükseliyor ya da bu korkunç yarıktan öyle gözüküyordu. Yükseldikçe daha

net görebildi. Bu saf beyaz ışıktan göz kamaştıran bir sapın üzerinde güçlü mavi bir kıvılcım olarak gözüktü.

Bhelliom, Flüt'ün parıldayan küçük ellerinin içinde durarak derinliklerden yükseliyordu. Sparhawk onun içinden öbür tarafı görebildiğini fark ettiğinde şaşkınlıktan nefesi kesildi. Aşağıdaki karanlıktan parlayarak yükselen şey bir sis gibi cisimsizdi. Bir eliyle safir gülü başının üzerinde tutan Flüt'ün minicik yüzü sakin ve soğukkanlıydı. Diğer elini Sephrenia'ya uzattı. Sparhawk korkudan dehşete düşerken sevgili öğretmeni uçuruma doğru bir adım attı.

Ama düşmedi.

Sanki toprakta yürüyormuş gibi sakince dipsiz hava boşluğunda Bhelliom'u Flüt'ün elinden almak için ağır ağır yürüdü. Sonra döndü ve tuhaf eski bir dille konuştu. "Açm döndürerek mızrağınızı, Sör Sparhawk ve koyun Kraliçenizin yüzüğünü sağ elinize ki Bhelliom verdiğimde sizi yok etmesin." Yanında Flüt sevinçten uçan bir şarkıyla kafasını kaldırdı, şarkı içinde bir yığın ses çınlıyordu.

Sephrenia sonsuz bir sevgi ifadesiyle cisimsiz minik yüze dokunmak için bir elini uzattı. Sonra iki elinin avuçları arasında hafifçe duran Bhelliom ile beraber boşlukta geri yürüdü. "Burada araştırmanız sona erdi, Sör Sparhawk," dedi ciddice. "Ben ve Çocuk-Tanrıçam Aphrael'den Bhelliom'u almak için ellerinizi uzatın."

Birden her şey oldukça netleşti. Sparhawk yanında Kurik ile beraber dizlerinin üzerine çöktü. Şövalye safir gülü Sephrenia'nm elinden aldı. Sephrenia, Flüt dedikleri kişinin parıldayan yüzüne hayranlıkla bakarlarken ikisinin arasına diz çöktü

Ebedi Çocuk-Tanrıça Aphrael onlara gülümsedi, hâlâ bütün mağarayı titreyen parıltılarla dolduran bir koro şarkısı söylüyordu. Sisli görüntüsünü dolduran ışık gittikçe daha parladı, parladı ve yukarı doğru en hızlı oktan daha hızlı fırladı.

Ve yok oldu!